

Giới thiệu Thượng Tiên Ngươi Thật Hư

Truyện Thượng Tiên Ngươi Thật Hư, câu chuyện nói về một người con gái yêu một người đàn ông nguyện hi sinh tất cả vì anh ta, nhưng tất cả đều vô ích thật chất hẳn không hề để ý gì tới cô, làm cô tổn thương rất nhiều.

Hắn không những trêu chọc cô còn giờ trò đùa với cô, hắn nói lời ngọt khiến cô sập bẫy. Cô quyết định ra đi không còn nhớ tới hắn nữa. Và rồi thời gian trôi qua cũng để cho cô gặp lại hắn, tình tình hắn vẫn như xưa thậm chí còn hung tợn hơn.

Bốn vạn năm trước gặp hắn, ôn nhuận như ngọc, bốn vạn năm sau thấy rõ hắn, vô liêm sỉ. Có ai đá nam nhân này ra ngoài không? Đá ra ngoài ah!!!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: A SƠ

Khi A Sơ vừa mới tu thành tiên đã bị Mộ Khanh đưa ra khỏi Dao Trì.

“Tiên tôn...” A Sơ lui lại, khẩn trương nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt, theo bản năng dùng tay che bộ ngực trần trụi trắng nõn của mình lại, hai má phồng hồng. Đây là lần đầu tiên sau khi tu thành tiên, A Sơ có cảm giác như vậy, có chút kỳ diệu lại xấu hổ.

Mộ Khanh nhìn chằm chằm A Sơ một hồi, ngón tay nhẹ nhàng phát qua ngũ quan của nàng, mái tóc ướt át của nàng “theo về Đông Lăng điện đi, sau này... ngươi gọi là A Sơ”

A Sơ không hiểu, kinh ngạc há hốc mồm, chưa kịp lên tiếng đã thấy Mộ Khanh bắt đầu cởi quần áo, trong lòng căng thẳng, lui từng bước, cuối cùng là rơi vào Dao Trì. Nàng tuy mới hóa thành hình người nhưng vẫn ở trong Dao Trì nghe Thất tiên nữ đọc tình thi, cũng hiểu được nam nữ có khác. Mộ Khanh liền lao xuống Dao Trì vớt nàng lên, thân mình bị hắn ôm vào ngực làm A Sơ khẩn trương đến phát run nhưng vẫn không quên liếc trộm xương quai xanh để lộ của hắn do quần áo đã cởi xuống một nửa, liềm liềm môi nói “lần đầu gặp mặt, Tiên tôn.. Tiên tôn quá sốt ruột”

Mộ Khanh ngắt người, đầu đầu thờ dài “A Sơ hiểu làm”

Nghe vậy, A Sơ nhếch miệng, bên hông chợt cảm thấy căng thẳng, lại bị hắn ôm lên khỏi Dao Trì. Lên bờ, Mộ Khanh dùng pháp thuật hong khô áo bào ẩm ướt trên người, tiếp tục cởi bỏ ngoại bào đã cởi được một nửa, sau đó phủ lên người A Sơ, thờ phào nhẹ nhõm.

Mộ Khanh mang A Sơ bước lên tường vân. Nàng từ trước giờ đều ở trong Dao Trì, không khỏi có chút sợ hãi, vì thế trốn trong lòng Mộ Khanh, nhìn những đám mây phiêu đảng cung quanh, lại nhìn Mộ Khanh. Hắn vỗ vỗ đầu nàng, không lên tiếng. A Sơ lại cúi đầu nhìn đám mây, nhìn không được đưa tay bắt lấy, cảm giác tay áo có chút ướt át. Đột nhiên mềm mại dưới chân trở nên cứng rắn, mây trắng chung quanh cũng dần tan biến, trước mắt nàng xuất hiện một tòa đại điện.

Vì không có giấy nên Mộ Khanh ôm nàng đến trước cửa điện. Lúc này, từ trong đi ra một nam tử mặc bạch y màu bạc, tay áo rộng thùng thình có thêu hoa văn, mái tóc dài được cố định bởi một chiếc trâm màu tím, hai tay chấp lại thi lễ nói “Mộ Khanh thượng tiên”

Hắn nhìn thiếu nữ trong lòng Mộ Khanh, nàng cũng liếc nhìn hắn một cái rồi vui đầu trong lòng Mộ Khanh.

Mộ Khanh thân mình cứng đờ, thanh âm có chút run run “Thương Thuật, giúp ta nhìn xem thân thể nàng có khỏe hay không”

Nam tử tên Thương Thuật gật đầu ‘được, trước tiên để nàng nằm xuống đã’

Mộ Khanh vỗ vỗ lưng A Sơ, đặt nàng nằm lên tháp. A Sơ nằm xuống, dần dần trầm tĩnh lại, thấy mình đang ở trong một gian phòng bài trí hết sức thanh lịch, còn có mùi được thoang thoảng, làm cho người ta tĩnh tâm hơn.

Thương Thuật và Mộ Khanh ngồi hai bên. Đôi mắt hẹp dài của Mộ Khanh chăm chú nhìn nàng. A Sơ nhìn lại hắn, ngượng ngùng cười một cái, lúc này mới cảm giác cổ tay đang bị nắm giữ, thì ra Thương Thuật đang xem mạch cho nàng.

A Sơ vô cùng thần phục năng lực dự hoặc của Mộ Khanh. Thằng nhãi này đẹp thật, có đôi khi làm người ta muốn đui mù nha.

Trong lúc A Sơ đang nhìn mặt Mộ Khanh mà cảm khái, đột nhiên đầu bị người ta xoay sang bên kia, đập vào mắt là một gương mặt hết sức chuyên chú. Nam nhân tên Thương Thuật này bộ dáng cũng không tệ, trên người còn mang theo mùi thuốc dễ ngửi, hắn nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên mấy ngón tay động đậy, đầu tiên là mí mắt của A Sơ bị hắn sờ qua, tiếp theo mắt, tai, mũi, miệng... toàn bộ đều bị ánh mắt và ngón tay của hắn chà đạp một lần.

Kiểu kiểm tra này thật không thích chút nào. A Sơ oán hận trừng mắt nhìn Thương Thuật, chỉ thấy hắn mỉm cười, giờ cái tay đáng ghét đè xuống bụng nàng. A Sơ theo bản năng cong hai chân lên, tính ngồi dậy nhưng Mộ Khanh ở bên cạnh đã ngăn nàng lại, khuôn mặt âm trầm, A Sơ không dám lại hắn, đành phải ngoan ngoãn nằm im trên tháp. Tuy nhiên nàng vẫn không cam lòng, nhóm mông lên tính ngồi dậy, lại bị Mộ Khanh ra tay trước, đè hai tay hai

chân nàng lại. A Sơ thấy Thương Thuật nhìn theo kinh ngạc rồi tươi cười hải lòng, trong lòng càng muốn nổi da gà, hai mắt đáng thương nhìn Mộ Khanh. Thế nhưng hần chẳng thêm liếc mắt để ý tới nàng, ngược lại còn nháy mắt ra hiệu cho Thương Thuật.

Bụng cảm giác hơi ngứa, lại bị Thương Thuật xoa xoa cách một lớp áo choàng, hết sờ lại ấn, A Sơ ủy khuất tới mức quyết định xoay người, không thêm để ý tới hai nam nhân này nữa.

“Người có cảm giác thế nào?” Thương Thuật ôn nhu hỏi, thấy A Sơ tức giận không thêm để ý liền nói tiếp “dù là người, là tiên hay là yêu, kiểm tra thân thể vẫn rất quan trọng. Sức khỏe là gốc rễ của sinh mệnh, mà ta là người kiểm tra sinh mệnh của người, nếu người không nói cho ta biết cảm giác hiện tại của người, chẳng khác nào từ bỏ sinh mệnh của mình”

Hần nói như vậy, A Sơ lại cho rằng đó là mưu kế ôn nhu của hắn nên không muốn trả lời nhưng ánh mắt cảnh cáo lạnh lùng của ai đó làm nàng dù không muốn cũng phải nghiêm trang trả lời “ta cảm giác có người đang ấn bụng của ta”

Thương Thuật sững sốt rồi bật cười thành tiếng, hồi lâu mới bình tĩnh lại “thân thể của nàng coi như là khỏe mạnh. Vừa mới hóa thành hình người, làn da và tóc đều thập phần tốt, nếu muốn bảo trì đáng người thì đề nghị không nên ăn những món quá nhiều dầu mỡ, tuy nhiên thỉnh thoảng ăn một chút cũng tốt. Dù sao người hiện vẫn chưa tới giai đoạn chỉ cần hấp thu tinh hoa nhật nguyệt là có thể duy trì sinh mệnh, đạm bạc quá ngược lại không tốt. Còn nữa, móng tay của người...”

Thương Thuật còn chưa nói xong, A Sơ đã bị người khiêng lên vai. Nàng cảm thấy Thương Thuật này nói chuyện rất thú vị nên ra sức đá hai chân, tỏ vẻ muốn xuống dưới, mà Mộ Khanh đã nói lời từ biệt với Thương Thuật “một khi đã vậy, ta đi trước đây”

Thương Thuật chỉ có thể nói ‘đi đường bình an’

Mộ Khanh lại mang A Sơ ngồi lên mây trắng, A Sơ vẫn còn nhớ những lời Thương Thuật vừa nói, thầm nghĩ sau này sẽ lên đến thành giáo. Bay được một đoạn, mây trắng chậm rãi hạ xuống, ba chữ Đông Lăng điện cũng hiện ra trước mắt. Tòa cung điện này xa hoa, rộng lớn vô cùng, A Sơ nhìn Mộ Khanh ý muốn hỏi hắn, hắn liền kéo tay nàng chỉ “sau này người sẽ sống ở đây”

Rời khỏi Dao Trì, A Sơ nghĩ mình sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất, không ngờ lại được ở trong cung điện cho nên cực kỳ cao hứng. Lần này Mộ Khanh không có ôm nàng đi mà nắm tay nàng đi vào đại điện, lúc này nàng mới phát hiện bên trong Đông Lăng điện được quét dọn sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạ bụi, bước đi còn có chút âm áp.

Giống như mọi chuyện đã được an bài trước, Mộ Khanh mang nàng đến một gian phòng nhà nhận, lịch sự, để nàng ngồi xuống, ôn nhu vuốt tóc nàng nói “A Sơ, người hãy cố gắng tu luyện, ta sẽ giúp người đứng vào hàng thượng tiên”

Mộ Khanh nói chuyện quả nhiên giữ lời.

Từ lúc mang A Sơ về Đông Lăng điện, hắn ra sức đốc thúc nàng tu luyện. Bốn vạn năm sau, A Sơ đã đứng vào hàng ngũ thượng tiên. Tuy nhiên lần tấn chức này có tới mười người mà chỉ có tám cung điện để phân phối, Thiên giới không biết chọn lựa thể nào, để các vị thượng tiên tự dàn xếp, sau đó Thượng đế quyết định cho hai vị còn lại ở tạm trong điện lúc trước. A Sơ chính là một trong hai người. Thượng đế đã theo lý cho nàng ở lại Đông Lăng điện cho đến khi tiên điện xây xong, A Sơ nhất thời cảm thấy như rơi vào hầm băng, chỉ vì thái độ Mộ Khanh đối với nàng đã khác hẳn bốn vạn năm trước.

A Sơ nghiêng ngả, lão đảo rời khỏi Linh Tiêu điện, may nhờ có Ngọc Cẩm tiên tử đỡ nàng, nếu không đã rời khỏi Cửu trùng thiên.

Ngọc Cẩm hỏi nàng: “A Sơ, người rất cao hứng phải không?”

A Sơ mí mắt co rút, gian nan gạt đầu.

Bốn vạn năm nay, A Sơ sớm chiều ở chung trong Đông Lăng điện cùng Mộ Khanh làm các tiên tử ở thiên giới hâm mộ không thôi, trong đó có cả người đẹp số một số hai của Thiên giới là Ngọc Cẩm. Chỉ có mình nàng biết, Mộ Khanh ôn nhu, siêu phàm thoát tục trong mắt các tiên tử, là quân sư nghiêm trang của Thiên giới thật ra... kỳ thật là...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: NAM TỬ NHU NHƯỢC

Ngọc Cẩm đẩy nàng một cái, lúc này A Sơ mới phát hiện đã tới Đông Lăng điện. Ngọc Cẩm lắc lắc tay với nàng, cực kỳ hâm mộ nhìn đại môn Đông Lăng điện

A Sơ xấu hổ nói “vào trong uống ly trà nha”

Ngọc Cẩm vui mừng ra mặt “được, được”

A Sơ ngơ ngác nhìn nàng, khoe miệng co rút, vừa rồi hỏi nàng cũng chẳng qua là nói mấy lời khách sáo thôi. Đông Lăng điện là của Mộ Khanh, tuy nàng ở đây bốn vạn năm cũng không có quyền mời ai tới. Ngọc Cẩm dường như cũng nhận ra ý của nàng, thất vọng rũ mắt, bước lên mây mà đi.

Đi vào Đông Lăng điện, Mộ Khanh đã đứng đó mỉm cười nhìn nàng ‘‘Đạo Liên tiên tử đã trở lại’’

Đạo Liên là phong hào Thượng đế ban cho nàng, ở trong miệng Mộ Khanh liền nghe có vẻ giấu cợt.

A Sơ mỉm cười tìm có ‘‘ta có chút mệt mỏi, ta về phòng trước đây’’

Nàng vội vã bước đi, đột nhiên thoáng nhìn thấy gì đó liền quay trở lại liền thấy hộp trang sức của mình đang đoan đoan chín chính ở trên đầu gối của Mộ Khanh. Nàng lại phát hiện chung quanh hân có rất nhiều cái bao, trong lòng khó hiểu liền tiến lên nhìn, vừa nhìn thấy lại đau lòng không thôi.

A Sơ đau lòng ôm từng kiện quần áo, trên đầu vang lên thanh âm của Mộ Khanh ‘‘nay ngươi đã đứng vào hàng tiên ban, bản tiên lấy làm vui mừng. Vật dụng cũng đã giúp ngươi thu xếp, ngươi có thể lập tức khởi hành đến phủ điện của ngươi, tối nay bản tiên sẽ đến chúc mừng ngươi’’

A Sơ ngẩng đầu nhìn Mộ Khanh, cổ nở nụ cười ‘‘nhưng mà..Thượng đế chưa phân phủ điện cho ta’’

Mộ Khanh nhún mày, ra vẻ khó xử ‘‘ý của Đạo Liên tiên tử là..muốn ở chỗ bản tiên ăn uống không trả tiền sao?’’

Cảm thấy Mộ Khanh cho rằng nàng chướng mắt, muốn đuổi nàng đi, A Sơ liền một tay ôm quần áo, một tay túm lấy chân hân, ra sức khấn cầu ‘‘tiểu tiên là do thượng tiên mang về nuôi dưỡng nha’’

Mộ Khanh làm như gạt mình ‘‘mang ngươi về bồi dưỡng, để ngươi trở thành thượng tiên cũng là tiện cho bản tiên làm việc. Hiện giờ ngươi đã là thượng tiên, cũng đã qua bốn vạn năm rồi, cứ ở mãi bên cạnh bản tiên, e rằng sẽ bị người ta chê cười’’. Hân híp mắt, cao thấp liếc nàng một cái ‘‘nếu thanh danh trong sạch của ngươi bị hủy, chẳng lẽ muốn bản tiên phụ trách?’’

A Sơ ai oán nói ‘‘thượng tiên đúng là không thông tình đạt lý, thượng tiên tội gì làm khó tiểu tiên như vậy. Bốn ngàn năm qua, tiểu tiên ngày ngày làm bạn với người cũng không phải không có tình. Thượng tiên bạc tình như vậy, thật làm tiểu tiên thấy khổ sở quá đi’’

Mộ Khanh thân nhiên nói ‘‘vậy ngươi muốn sao?’’

Hai tay nàng giống như móng vuốt tiểu miêu ôm lấy đùi hân, xung phong nhận việc ‘‘thủ lưu ta một khoảng thời gian. Hơn nữa có nhiều quần áo trang sức như vậy, nếu muốn chuyển đi chỗ khác chưa biết có được căn phòng lớn hay không, lại phải tiêu hao pháp lực cực nhọc chuyển qua’’

Mộ Khanh chụp lấy tay nàng ‘‘có lợi gì?’’

A Sơ bị đau liền rút tay lại, đảo mắt nhìn qua tiên ty vừa chạy ngang qua cửa ‘‘có thể giúp ngươi trông coi Đông Lăng điện’’

Lông mày Mộ Khanh lập tức giãn ra, làm cho A Sơ có cảm giác nàng bị tính kế. Hân mỉm cười hòa ai nhìn nàng, ngón tay còn sờ sờ lên khuôn mặt mịn màng của nàng, nhếch môi nói ‘‘được, từ hôm nay trở đi, ngươi là ty nữ của Đông Lăng điện, từ trên xuống dưới đều phải quét dọn sạch sẽ’’

‘‘A? Ty... Ty nữ? !’’ A Sơ hoảng sợ! trông coi theo ý của nàng chính là như quản gia nha, đâu có phải như hân nói

‘‘Ngươi cho là thế nào?’’ Mộ Khanh bĩu môi, quăng hộp trang sức cho nàng, đứng dậy sửa sang xiêm y ‘‘kêu là ngươi phải lập tức có mặt, đừng để bản tiên phải chờ’’

A Sơ kéo góc áo trắng như tuyết của hân, cố vớt vát ‘‘nhưng mà...tiểu tiên vừa mới thăng chức, bên ngoài...’’

‘‘Ân...’’ Hân suy nghĩ chốc lát rồi nói ‘‘bên ngoài ngươi vẫn là Đạo Liên tiên tử, ta sẽ không vạch trần thân phận ty nữ của ngươi’’

A Sơ nhăn tít lông mày, nghiêng răng nghiêng lợi tán dương hân ‘‘oa, thượng tiên thật chu đáo’’ rồi sững sờ ôm đống quần áo nhìn hân nghênh ngang biến mất ngoài cửa.

Nguyễn Nguyễn là bạn tốt nhất của A Sơ ở Đông Lăng điện, trước giờ vẫn chiếu cố cho nàng. Khi A Sơ trở về phòng đã thấy nàng và mấy tiên ty đang lau nhuyển tháp của nàng. Nguyễn Nguyễn thấy nàng đi vào, trên tay còn cầm một đồng xiêm y liền chỉ vào chiếc ghế bên cạnh ‘‘đặt mấy thứ đó lên đây trước đi. Hôm nay là ngày ngươi thụ phong, thượng tiên nghe nói ngươi chưa có phủ đệ, vì thế phân phó lau dọn sạch sẽ nơi này, coi như cho ngươi bắt đầu’’

Nghe vậy, lại nhìn thấy Nguyễn Nguyễn cùng các tiên ty bận rộn, A Sơ cuối cùng cũng hiểu vừa rồi là hồ ly Mộ Khanh đảo bẫy để chờ nàng rơi vào.

Đặt mọi thứ xuống, A Sơ đi đến bên Nguyễn Nguyễn, cẩn thận không để bụi rơi xuống đất ‘‘Nguyễn Nguyễn, có việc gì cần giúp không?’’ Nàng ngượng ngùng hỏi, thật ra thì bốn vạn năm qua đều do Nguyễn Nguyễn chiếu cố cho nàng, nàng chưa từng phải động tay động chân.

Nguyễn Nguyễn vẫn chăm chỉ lau chùi, không ngừng đầu lên đáp ‘‘sáng sớm đã bắt đầu quét dọn rồi, lau xong chỗ này nữa là ổn’’

‘‘Nga.’’ Giúp không được thì đứng sang một bên cạy. Tiên ty đem nước bần đi đổ, nhìn thấy trong nước có nhiều lân quang, A Sơ không tự chủ được mà cảm thán ‘‘nước tắm rửa của thượng tiên nếu phải thay cũng thật phiền toái nha, cái ao lớn như vậy’’

Nguyễn Nguyễn nhanh nhẹn nhúng khăn vào trong nước, miệng nói “nước tắm rửa của thượng tiên cho tới giờ không có đổi”

A Sơ âm thầm mắng Mộ Khanh trong lòng, Nguyễn Nguyễn vẫn không biết gì mà nói tiếp “suối Thanh Hành là nước tiên cho nên không cần thay, nó có thể loại bỏ dơ bẩn trên người, có lợi cho việc củng cố tu vi. Thượng tiên đã đến trình độ hiện nay, chỉ cần niệm chú là có thể rũ bỏ tro bụi trên người, hẳn mỗi ngày ngâm suối Thanh Hành là vì muốn củng cố tu vi của mình. Đây là thói quen của hắn suốt năm vạn năm qua”

A Sơ đỏ mặt “sao ngươi không nói sớm, hại ta hiểu lầm”

Nguyễn Nguyễn nói: “Toàn phủ mọi người đều biết, ta đâu ngờ ngươi ở đây đã bốn vạn năm rồi mà lại không nói”

Nhờ có Nguyễn Nguyễn nói, A Sơ mới hiểu ra suối Thanh Hành không chỉ là nơi để tắm thông thường mà nó còn giúp củng cố tu vi. Mạch, khí, mệnh, trung mạch chỉ mệnh... đều cần có tu vi căn bản, tu vi cao thấp ảnh hưởng tới tính, khí thần. Bốn vạn năm qua không biết vì sao mà tu vi của Mộ Khanh bị hao tổn, giảm đến mức kinh người, phải dùng suối Thanh Hành để áp chế.

Thì ra, Mộ Khanh thật sự là một nam tử nhu nhược cần được bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: TỰ KỶ

Nếu Thanh Hành tuyền có thể giúp củng cố tu vi, nàng cũng muốn ngâm mình một chút nha.

Nghĩ chắc Mộ Khanh phải hai can giờ nữa mới về, A Sơ lập tức chạy tới điện của hắn để tắm rửa. Nào ngờ vừa mới đi vào, còn chưa chạm được tới nước đã nghe ngoài phòng có tiếng bước chân dồn dập hướng về nơi này mà tới.

Vì hành động lén lút nên A Sơ có chút chột dạ, lập tức trốn sau cột điện. Cửa điện bị đẩy ra, người đi vào cước bộ vẫn không dừng còn hô hấp dồn dập. A Sơ sợ tới mức đổ mồ hôi hột, không biết có phải Mộ Khanh đã trở lại hay không, đang tính trốn đi thì từ dưới ao quăng lên hai kiện quần áo ướt đầm, bọt nước bắn tung tóe làm ướt váy nàng. A Sơ cúi đầu nhìn thì thấy đó đúng là quần áo của Mộ Khanh.

Tiếp theo là áo lót, tiết khố cũng bị quăng lên. A Sơ hai má đỏ bừng, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Mộ Khanh khóa thân ở dưới nước, làn da trắng nõn, xương quai xanh gợi cảm, lồng ngực rắn chắc, tương tượng xuống chút nữa... A Sơ kích động cắn môi đến mức đau mà kêu thành tiếng

Trong ao vang lên thanh âm kinh ngạc “A Sơ?”

Bị phát hiện cũng không tiện né tránh, A Sơ đành nắm vạt áo, cúi đầu đi ra, không dám nhìn thẳng vào trong ao

“Ngươi hôm nay... Trở về thực sớm.” Nàng nói lung tung một câu, vụng trộm liếc nhìn một cái.

Sắc mặt Mộ Khanh hơi trắng, nhưng khi đối diện với nàng lại hơi ửng đỏ, vẻ kinh ngạc trong mắt hắn dần tan biến, thay vào đó biểu tình cười khê, vẻ ửng đỏ làm cho người ta có chút ý loạn tình mê “Đạo Liên tiên tử làm gì ở đây? Nếu bản tiên về muộn một chút, có phải ngươi muốn dùng Thanh Hành tuyền hay không?”

A Sơ tìm cách chống chế “bên ngoài trời quá nóng, tìm nơi mát mẻ để nghỉ ngơi nên mới tới đây. Thượng tiên ngâm lâu như thế, cảm thấy Thanh Hành tuyền thế nào? Chắc là rất mát mẻ đúng không?” trong lòng thầm mắng, Mộ Khanh đã biết còn cố tình hỏi, sao không để nàng đi cho rồi. Hừ, hừ.

“Đúng là rất mát” Mộ Khanh cười khê, vẻ mặt kiêu ngạo đáp “nhất là ở chỗ hóa lò của Thái Thượng Lão Quân về, ngâm trong này thực rất sáng khoái”

Thái Thượng Lão Quân luyện tiên đan, thỉnh thoảng sẽ làm rơi tro than ra ngoài. Tro than đó là tam vị chân hỏa, được đưa đến Thiên hà, nhờ nước Thiên hà tẩy rửa tạp chất, tro than động lại thành những vật thể trôi nổi mà nhân gian nhìn thấy lại khen đẹp rồi rít. Khi tro than kia đổ ra ngoài sẽ làm Thiên giới nóng bức không chịu nổi, phải mất năm, sáu ngày mới dần dần tan biến. Hiện tại đang là thời điểm Thiên giới nóng bức. Mấy ngày nay, Thái Thượng Lão Quân đổ tro than từ hóa lò. Nhìn mỹ nam thoải mái ngâm mình trong nước, A Sơ nhất thời không tìm được lý do gì, càng không thể nói là đến nhìn hắn tắm rửa.

A Sơ lấy khăn tay lau mồ hôi, không dám nhìn thẳng Mộ Khanh “đúng vậy, cho nên ngẫu nhiên phát hiện nơi này mát mẻ vô cùng, nhất thời không nhịn được mà vào hóng mát, tiếc là lần này không mang theo trà, nếu không chúng ta có thể uống trà làm thơ”

Không nghe Mộ Khanh lên tiếng nhưng A Sơ có thể cảm nhận được tiếng nước chậm rãi hướng về bên này, mở mắt ra liền thấy Mộ Khanh đang nằm úp sấp bên cạnh nàng, mái tóc dài dính nước dính vào người hắn, bọt nước từ lồng ngực ụt ọt nhỏ từng giọt xuống đục tuyền, giống như nói “đến chà đạp ta đi, đến chà đạp ta đi”

A Sơ nuốt nước miếng, ngừng đầu

Mộ Khanh hỏi: “Đinh thù là du mộc ngàn năm, ngươi thấy ti lệ thế nào?”

A Sơ đáp: “Rất tốt.”

Mộ Khanh lại túm tay áo nàng hỏi “ngươi muốn Thanh Hành tuyền để làm gì?”

A Sơ trong lòng chợt động, thối lui vài bước, hoảng hốt thấy hắc đang dùng đôi mắt che kín sương mù nhìn nàng, miệng cười khê. Đã bị nhìn thấu, do dự chốc lát liền cúi người, thẳng thắn nói “nghe nói ngâm mình trong Thanh Hành tuyền người sẽ thấy nhẹ nhàng, khoan khoái cho nên tiểu tiên đến..nhìn thử. Nếu thượng tiên đồng ý, tiểu tiên cũng muốn xin một ít mang về”

Trước kia, khi tu luyện, nàng muốn cái gì, nếu hợp lý, Mộ Khanh đều cho nàng nên lần này nàng cũng tràn đầy chờ mong nhìn hắc

Mộ Khanh lắc đầu, vuốt vuốt mái tóc dài ẩm ướt của mình “Thanh Hành tuyền này phải ở trong thạch trì được tạo từ hỏa ngọc trúc mới phát huy được hiệu quả, nếu ngươi mang đi thì chẳng khác gì nước bình thường”, hắc lại cười cười nói “cho nên nếu ngươi muốn, chỉ bằng tắm ở đây luôn đi?”

A Sơ còn chưa kịp có phản ứng, Mộ Khanh đã nhòem nửa người dậy túm lấy tay nàng kéo mạnh một cái, A Sơ lập tức rơi vào trong ao. Nàng ra sức giãy dụa, quên mất mình tu luyện từ trong Dao trì, hoàn toàn không sợ bị chết đuối. Nàng uống mấy ngụm nước mới được người nắm lấy thất lưng ấn lên vách ao.

A Sơ lau bọt nước dính ở mắt, vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng vô si của Mộ Khanh, rống lên “Mộ Khanh, vân ti bách vũ nguyệt hoa sam này ta mất ba tháng mới làm thành, vân ti trên mặt cũng là nhờ Phu Lăng tiên nhân vất vả thu thập được nha”

A Sơ thực hận bản thân chỉ mãi lo chuyện quần áo mà không nghĩ tới thân thể mình, cho nên lúc này nàng mới ý thức được hai tay Mộ Khanh đang để ở chỗ nào. Có thể do vừa rồi bối rối nên một tay hắc đặt lên lưng nàng, tay khác lại đặt ngay gần ngực nàng.

Có lẽ ngay cả Mộ Khanh cũng chưa ý thức được chuyện này, cũng không biết là thật hay giả mà chỉ thấy hắc cúi người nhìn xiêm y ướt đầm của nàng, bĩu môi ghét bỏ nói “cái gì mà vân, cái gì mà vũ, thời tiết oi bức như vậy, mặc lông chim làm gì. Còn Phu Lăng gì đó, bỏ ra vân ti thật rất khó coi, nếu ngươi thích, bản tiên lấy cho ngươi cả một phòng, có điều bản tiên không thích lấy cho ngươi”

A Sơ tức giận đẩy hắc ra, bước ra khỏi ao, còi gậy đồ nước đọng bên trong ra, chỉ tay vào hắc, nghiêng răng nói “pháp thuật cũng vô dụng, xiêm y này gặp nước sẽ biến hình. Còn nữa, cái này là vân ti bách vũ nguyệt hoa sam”

Mộ Khanh nhủ mảy, hừ một tiếng như không để ý. A Sơ bận rộn sửa sang xiêm y, đột nhiên thấy trong ao yên tĩnh liền đưa mắt nhìn qua, bất giác mắt phượng hẹp dài đang chăm chăm đánh giá nàng, thấy nàng nhìn sang liền quay đầu đi.

Nhìn ra hắc đang nghĩ cái gì, A Sơ không khách khí mắng “hỗn đản, lưu manh”

Mộ Khanh quay lưng về phía nàng, đứng lý hợp tình nói “ngươi nên mắng là bản tiên mới phải, ngươi mới là hỗn đản, lưu manh. Bản tiên thấy ngươi là cổ ý lúc bản tiên tắm rửa mà tới, ý muốn bản tiên hảo yêu yêu...Ah”

Hắc còn chưa nói xong, A Sơ liền nắm lấy quần áo ướt của hắc ở trên bờ quăng vào hắc, hồng ngăn chặn hắc nói tiếp những lời khó nghe, rồi nói ra một câu nàng đã cất giữ nhiều năm trong lòng “ngươi tự kỷ quá mức”

Đúng vậy, hắc bề ngoài ôn nhu nho nhã nhưng thực tế bản chất lại vô si, kiêu ngạo, hoàn toàn bất đồng với Thương Thuật. Vô si diễn tả rất đúng bản chất của Mộ Khanh, nhất là lúc này.

A Sơ cũng rất thức thời, mắng xong một câu liền vọt nhanh ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng rống giận của Mộ Khanh “uy, ai cho ngươi nói bản tiên tự kỷ? còn nữa, ngươi đóng cửa lại cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: AI KHẨU VỊ NÀNG

A Sơ chạy về chỗ của mình thì đụng phải Nguyễn Nguyễn. Nguyễn Nguyễn thấy nàng toàn thân ướt đầm liền hỏi “ngươi đã đi đâu?”

Lấy trộm nước không thành, A Sơ cũng không dám nhiều lời liền nói dối “vừa rồi đến ao xem ca, không cẩn thận bị đuối cá quét trúng”

Nguyễn Nguyễn cũng không hỏi tiếp, còn dặn dò “vừa rồi Thương Thuật đại nhân có tới, nói thượng tiên thân thể không được thoải mái, Thương Thuật đại nhân còn dặn chúng ta trong khoảng thời gian này đừng chọc cho thượng tiên kích động”

A Sơ ngẩn người. Thì ra Mộ Khanh về sớm như vậy là do không thoải mái, vừa rồi khi hắc vào Thanh Hành tuyền tình huống có chút không thích hợp,

nàng lại không để ý sau vì căng thẳng nên cũng không hỏi tới. Thanh Hành tuyền là để củng cố tu vi, cũng không biết hôm nay hấn ra ngoài làm chuyện gì.

Nàng hỏi Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn chỉ lắc đầu nói: “Không rõ lắm, Thương Thuật đại nhân cũng không nói gì.”

Một trận gió thổi tới, cảm thấy hơi lạnh nên A Sơ cáo biệt Nguyễn Nguyễn, vào phòng thay đổi xiêm y, kiện vân ti bách vũ nguyệt hoa sam này coi như là bỏ rồi.

Mấy ngày sau chính là đại hội quần tiên mỗi năm một lần của Thiên giới.

Cứ tới tháng mười hàng năm, Thượng đế lại mở tiệc chiêu đãi thượng tiên khắp nơi. Khi đó, không chỉ thượng tiên ở Cửu trọng thiên, nhân gian, Thanh Khâu hay thượng tiên tu luyện ở những nơi hoang vắng đều đến Thiên giới dự tiệc.

Trước kia, Mộ Khanh đi dự tiệc đều không mang theo ai khác nên A Sơ không có cơ hội, lần này thì hay rồi, nàng đã được thăng làm thượng tiên, cuối cùng cũng có cơ hội thưởng thức quỳnh tương ngọc lộ, đào tiên trăm năm, tiên chi thủy linh...

Sáng sớm, nàng đã hưng trí bừng bừng chuẩn bị. Váy quỳn sa ha tử màu xanh nhạt, trên ngực còn thêu một đóa hoa sen đang nở trông rất sống động. Khoác bộ xiêm y này trên người nhìn nàng cũng có tám, chín phần khí chất tiên tử cao quý có điều cử chỉ tùy ý vẫn làm cho người ta cảm thấy có chút phóng khoáng.

A Sơ cùng Mộ Khanh rời khỏi Đông Lăng điện, khi tới nơi thì đã thấy hơn phân nửa tiên hữu tề tựu. Ngọc Cẩm nhìn thấy hai người, vội vàng chạy tới, ngượng ngùng nhìn Mộ Khanh chào hỏi. Mộ Khanh nhàn nhạt đáp lễ. Lúc này chúng tiên hữu đã đứng lên, xếp thành hai hàng, thi lễ nói “bái kiến Thượng đế”

Mộ Khanh và Ngọc Cẩm cũng thôi không nói chuyện nữa, cung kính thi lễ với Thượng đế. Thượng đế mặt đầy hồng quang, vui vẻ bảo chúng tiên hữu không cần đa lễ, nhìn thấy có nhiều thượng tiên chưa tới cũng không tức giận, chỉ nói vừa ăn vừa chờ.

Mộ Khanh mang theo A Sơ ngồi vào vị trí, Ngọc Cẩm bị Bách Hợp tiên tử kéo đến chỗ ngồi, thỉnh thoảng ai oán liếc mắt về phía bên này. A Sơ cũng muốn để Ngọc Cẩm ngồi cùng nhưng sợ Bách Hợp tiên tử hiểu lầm cho nên cũng không tiện mở miệng.

Tiên tử bùng rượu và trái cây tới, A Sơ nghĩ Mộ Khanh đã chiêu cố mình suốt bốn vạn năm, đang tính châm rượu lấy lòng hấn đã thấy tiên tử cầm một cái bình khác đưa cho hấn nói “Mộ Khanh thượng tiên, đây là rượu ủ riêng cho ngài, ngài cứ yên tâm dùng”

Mộ Khanh ôn hòa cười, cầm lấy bầu rượu, tiên tử đỏ mặt lui xuống

A Sơ tò mò hỏi “vì sao người có rượu ủ riêng mà những người khác không có?”

Mộ Khanh chỉ nhìn nàng, không lên tiếng

A Sơ nhìn nhìn, thừa dịp hấn không chú ý liền uống trộm một ly, phát hiện rượu này nhạt như nước, mùi vị nhẹ nhàng. Nàng khó hiểu nhìn Mộ Khanh, hấn mỉm cười giải thích “ta không thể uống rượu”

Không thể uống rượu. Nàng nghĩ tới một chuyện liền nhướn mày hỏi “người nói quỳnh tương ngọc lộ uống rất ngon?”

Mộ Khanh nói: “Nếu không lấy cớ dụ dỗ người, chỉ sợ lúc này người còn là một tiểu tiên cô, làm gì được ngồi chỗ này?”

Nói cũng phải, nghĩ Mộ Khanh cũng là có ý tốt nên nàng mới không so đo chuyện hấn lừa gạt mình.

Lần đầu tham gia yến tiệc, A Sơ được uống quỳnh tương, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Lơ đãng nhìn qua liền thấy người ngồi đối diện là một nam nhân mặc áo lông màu trắng đang cầm ly rượu đưa lên môi, nhìn nàng và Mộ Khanh. Nhìn kỹ, trên đầu nam tử này còn lộ ra hai lỗ tai xù lông, phía sau còn có một cái đuôi lắc lư qua lại. Hình như là một con hồ ly?

Bất gặp tầm mắt của nàng, hồ ly chớp chớp cặp mắt xinh đẹp nhìn nàng, khiến A Sơ vui vẻ. Mộ Khanh dường như nhìn ra ý đồ của nàng, nhẹ giọng giới thiệu “đó là hồ ly công tử ở Thanh Khâu, cũng là Thanh Khâu chi vương. Mị thuật của tộc hồ ly rất lợi hại, A Sơ đã bị mê hoặc rồi sao?”

A Sơ cầm ly rượu, chệnh choáng hơi men, cười nói “đúng là có chút tư sắc”

Mộ Khanh cười lạnh một tiếng, tự hái một trái nho, đợi hấn lộ vò xong, A Sơ liền mặt dày há mỏ đưa qua. Mộ Khanh thản nhiên nhìn nàng một cái rồi bỏ trái nho vào miệng mình. A Sơ thất vọng, kéo đĩa nho lại gần chỗ mình, cũng lười lột vỏ mà bỏ thẳng vào miệng. Vị chua ngọt của nho hòa với hương rượu quỳnh tương đầu lưỡi, có cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Ăn một lát, cảm giác hơi no, A Sơ thoải mái vỗ vỗ bụng, đang tính nghỉ ngơi bỗng nhiên nhìn thấy một tiểu bạch hồ đang ngồi ngoài cửa đại điện đưa mắt nhìn về bên này. A Sơ thấy tiểu hồ ly bộ dáng đáng yêu, vì thế nhìn chằm chằm lỗ tai lông xù trên đầu nó, rất muốn đưa tay sờ thử. Đang tính đứng dậy đi tới thì hồ ly kia đã nhấc chân bỏ chạy.

A Sơ rất thích tiểu bạch hồ, vì thế tính đuổi theo nhưng Mộ Khanh đã ngăn nàng lại “người muốn đi đâu?”

Nàng hất tay hấn ra “hít thở không khí”

Đi ra ngoài, không nhìn thấy tiểu bạch hồ đầu mà lại thấy mỹ nam tử vừa rồi ngồi đối diện nàng.

Nhìn thấy hắn, A Sơ không biết nên nói cái gì, vì thế hỏi hắn: “Ngươi có thấy một tiểu bạch hồ chạy ngang qua đây không?”

Hắn vuốt vuốt lông tơ màu trắng trên tay áo, khoe miệng cong lên, lộ ra hai lúm đồng tiền nhọt nhọt “chính là ta. Ta tên là Yêu Hoa”

Hắn nói ra, A Sơ mới nhớ Mộ Khanh đã nói với nàng hắn là hồ ly.

A Sơ cười gượng hai tiếng, bị ánh mắt bén nhọn của hắn làm cho tỉnh rượu vài phần “ta cứ tưởng tiểu bạch hồ kia chưa thể hóa thành hình người, muốn bắt làm sủng vật, không ngờ lại là hồ ly công tử ngươi. Thật sự là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi”

Hắn tiến tới vài bước hỏi “ngươi muốn ta làm sủng vật của ngươi?”

Ngón tay trắng nõn tinh tế sờ sờ mu bàn tay nàng, thủ pháp cực kỳ mềm nhẹ lại mang theo chút ái muội. A Sơ trong lòng vừa động, né tránh hắn hơn mười bước mới phát hiện cùng được, thật làm người ta phát sầu. Ở Đông Lăng điện bao lâu nay, tuy Mộ Khanh thỉnh thoảng cũng đùa giỡn một chút nhưng nàng biết hắn cũng chỉ là đùa giỡn, hoàn toàn không giống hồ ly này, ánh mắt thâm thúy yêu mị như thế.

Hồ ly công tử nghĩ A Sơ then thùng, càng cười đến quỵến rũ, phe phẩy chiết phiến đi tới chỗ nàng, ánh mắt ái muội chậm rãi lướt qua cơ thể nàng.

Nghe nói hồ ly hút nguyên khí nội đan để tu tiên, không biết hồ ly Thanh Khâu có vậy không? A Sơ có bốn vạn năm đạo hạnh lúc này lại khản trương đến đỏ mồm, chút hảo cảm với hắn cũng biến mất, lúc này chỉ có sợ hãi mà thôi.

“Đang làm gì vậy?” phía sau vang lên thanh âm quen thuộc, A Sơ không nói hai lời, lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Hắn muốn phi lễ ta” A Sơ trốn sau lưng Mộ Khanh, chỉ tay vào Yêu Hoa nói.

Mộ Khanh nghe vậy hoảng hốt, ưỡn ngực che chở cho A Sơ, nghiêm túc nói với Yêu Hoa “khẩu vị của ngươi thật nặng”

Yêu Hoa thu quạt, ý cười trên mặt cũng giảm bớt, phản bác “ngươi còn nặng hơn ta”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: SỢ NGÂY NGƯỜI

Mộ Khanh tà tà liếc A Sơ một cái rồi quay lại đối diện với Yêu Hoa

Hai người cứ đứng yên nhìn nhau, không phát ra tiếng động, giống như bọn họ đang thi xem ai sẽ nháy mắt trước.

A Sơ chờ đến nhàm chán, hi vọng bọn nhanh phản thắng bại, cứ giằng co như thế làm tâm của nàng càng lúc càng bất an. Dường như phát hiện ra nàng không kiên nhẫn, Mộ Khanh vỗ vỗ đầu nàng, muốn nàng đi sang một bên ngồi. Yêu Hoa lúc này cười khinh miệt hỏi Mộ Khanh “nghe nói thời gian trước băng tháp bị hủy, nhưng pháp chủ định băng tháp là do Mộ Khanh thượng tiên hạ, không biết vì sao dễ dàng bị hủy như vậy? không biết thượng tiên đã tra ra manh mối gì chưa?”

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Khanh trầm xuống “pháp thuật cao tới đâu vẫn có lỗ hổng, chuyện này không có gì đáng để tò mò”

Yêu Hoa càng thêm giễu cợt “thượng tiên đương nhiên không cần lo lắng cho băng tháp rồi” liếc nhìn A Sơ một cái lại nói “bên cạnh Mộ Khanh thượng tiên đã có giai nhân, đương nhiên là không cần lo lắng”

Mộ Khanh dường như dằn nén tức giận đã lâu, lúc này đột nhiên bộc phát, một luồng ngân quang lóe ra từ tay phải của hắn, tay cầm trường kiếm, mặt đờ đờ sát khí nói “không phải chuyện băng tháp có liên quan tới ngươi sao? Hôm nay ngươi muốn lãnh giáo bản lĩnh của bốn tiên?”

Thấy Mộ Khanh như thế, Yêu Hoa cũng không khách khí, chỉ quạt vào hắn nói “ngươi nói vậy bạ gì đó. Tự ngươi bảo hộ thân mình nàng không tốt thì hoài nghi người khác sao? Ngươi và ta đều là thượng tiên, dù ta sống ở Thanh Khâu, không thường đến Cửu trọng thiên nhưng ngươi cũng đừng khinh người quá đáng”

A Sơ lập tức cúi đầu kiểm tra thân thể, phát hiện mình không có gì khác lạ, không biết nàng mà Yêu Hoa nói là ai?

Mộ Khanh vung tay áo, một đạo ngân quang chụp lấy cây quạt, giữa không trung liền có bột phấn bay bay, bướng bỉnh nói “khi dễ ngươi thì sao?”

Nói xong liền huy kiếm Yêu Hoa nghiêng người né tránh, hóa ra cây roi hồng quang chiếu rọi, vung tay lên, tảng đá cách đó ba thước lập tức bể làm đôi “đường đường là quân sư Thiên giới lại công khai khi dễ ta, thật sự không biết xấu hổ”

Mộ Khanh lạnh lùng đáp trả ‘ngươi đùa giỡn người của Đông Lăng điện ta trước, ta có thể không để ý sao?’

Vẫn nghĩ Mộ Khanh là quân sư, chỉ ra chủ ý chứ không biết dùng võ, hôm nay được mục sở thị thật làm người ta khiếp sợ. Nếu Nguyễn Nguyễn và Ngọc Cẩm có mặt ở đây, e là cũng sợ đến ngất người.

Hai người ngay sau đó không chút do dự mà động thủ, nhưng không chế lực đạo rất tốt, chỉ đảo quanh trong viện này, cây cỏ bên ngoài không bị ảnh hưởng chút nào.

A Sơ lấy tay che mặt, nhìn một roi một kiếm đấu với nhau. Nhìn thân thủ thì Mộ Khanh lợi hại hơn một chút nhưng xét về vũ khí thì Yêu Hoa lại chiếm thượng phong. Trường tiên trong tay Yêu Hoa không chút yếu thế quần lấy thanh kiếm trong tay Mộ Khanh, hơn mười chiêu vẫn bất phân thắng bại. Mộ Khanh có chút tức giận, trường kiếm đánh thẳng vào cánh tay cầm trường tiên của Yêu Hoa.

Lúc trước, Mộ Khanh chủ yếu đánh vào người của Yêu Hoa, hẳn đều dùng trường tiên dễ dàng phá giải nhưng lần này cánh tay cầm roi bị đánh, muốn dùng roi để đối phó quả có chút khó khăn. Nhưng hồ ly rốt cuộc vẫn là hồ ly, chỉ thấy lưng áo của Yêu Hoa chấn động một cái đã lộ ra cái đuôi trắng xù lông. Nếu Mộ Khanh vẫn nhắm đánh vào tay hắn thì cái đuôi kia sẽ thuận thế đánh trả.

A Sơ dù không hay ra ngoài nhưng cũng biết lực đạo ở đuôi rất lớn, cái đuôi mang theo yêu lực mà đánh trúng phạm nhân thì sẽ chết chắc, còn nếu Mộ Khanh bị đánh trúng thì không chết cũng bị thương.

Tình thế cấp bách, A Sơ đành hô lên một câu chỉ có Thương Thuật mới có thể không rung mình mà nói ‘các ngươi đừng đánh nữa. Hôm nay các tiên tị hội là muốn làm cho chúng tiên hòa hòa khí khí, tạo phúc cho nhân gian. Các ngươi lại ở hậu viện đấu pháp với nhau, chẳng lẽ không để ý tới mệnh lệnh và thể diện của Thượng đế sao?’

Yêu Hoa nghe nàng nói vậy thì có chút chần chờ. Mộ Khanh cũng dùng tay, nhân lúc roi trên tay Yêu Hoa ngừng lại, hắn liền tìm được sơ hở. Thực lực của Mộ Khanh chắc chắn là ở trên Yêu Hoa, nếu hắn thực không để ý tới mệnh lệnh hay thể diện của Thượng đế thì chắc chắn trong lúc Yêu Hoa chần chờ thì cánh tay đã bị chém trúng. Tuy nhiên Yêu Hoa rốt cuộc vẫn bị thương. A Sơ nhìn cánh tay hắn nhiễm máu, bất an nhìn hai người, sợ bọn họ lại đánh nhau. Nhưng Yêu Hoa đã thu trường tiên lại, miệng niệm khẩu quyết rồi phủ tay lên vết thương, lập tức cánh tay không thấy một vết sẹo. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Khanh một cái rồi mới phất tay áo bỏ đi.

A Sơ há hốc mồm, từ đầu đến giờ vẫn có chút mơ hồ. Nàng chưa từng thấy Mộ Khanh giận dữ như vậy, cũng chưa từng thấy hắn đánh nhau, Nghĩ việc này là vì mình, trong lòng không khỏi thấy mềm mại.

Mộ Khanh thu hồi thanh kiếm, lệ khí quanh thân cũng tiêu tán. Hắn bình tĩnh nhìn theo phương hướng Yêu Hoa rời đi, giống như trấn an người bên cạnh ‘hồ ly sẽ không vô cớ đùa giỡn người, việc này bản tiên chắc chắn sẽ điều tra rõ’

Sao lại cảm thấy lời này của hắn như đang giấu diếm gì đó?

Có điều...hắn nói đúng là không thể vô duyên vô cớ, vậy Yêu Hoa...không phải vì tướng mạo của nàng chứ?

Sao có thể. Nàng dù không đẹp bằng Ngọc Cẩm nhưng cũng tự thấy mình không tệ.

Đang muốn hỏi thì Mộ Khanh đã xoay người bước đi, A Sơ quỳnh lên, chắn ngang người hắn. Thật ra nàng cũng hiểu tính tình Mộ Khanh rất cứng, quả nhiên không phúc hậu mà để cả người nàng đụng phải cái đầu. A Sơ còn đang cầm bầu rượu, va chạm này không chỉ làm ngực nàng đau mà cánh tay cũng bị vung lên, quỳnh tương ngọc lộ lập tức dính đầy vạt áo hai người.

Xiêm y của A Sơ không tính là quý trọng nhưng của Mộ Khanh là do Thượng đế ban cho. Nguyễn Nguyễn nói nàng ta ngay cả chạm vào cũng không dám, chỉ sợ ngón tay dính tro bụi sẽ bám vào quần áo, vậy mà nàng lại làm đổ rượu lên đó.

Nhìn gương mặt âm trầm của Mộ Khanh, A Sơ biết là hắn đau lòng, vội vàng lấy khăn ra lau, hi vọng không để lại dấu vết, Thượng đế sẽ không phát hiện ra, Mộ Khanh cũng sẽ không tổng nàng ra khỏi cung.

Mộ Khanh hai tay chống nạnh, ngao ngễ để mặc nàng lau nhưng rượu thấm vào bên trong vẫn làm quần áo bị ẩm ướt. A Sơ nhìn quanh, thấy không có ai liền kéo vạt áo của hắn, hai ngón tay kẹp khăn lau xoa xoa trước ngực hắn. Mộ Khanh cúi đầu nhìn, ‘hừ’ một tiếng.

Mắt thấy sẽ đại công cáo thành, nào ngờ bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, hai người quay đầu nhìn lại thì thấy hai tiểu tiên tỷ đang kinh ngạc che miệng, kim bản tử cũng bị quăng đi, trừng trừng nhìn bọn họ.

Chuyện này là sao?

Mộ Khanh ngẩng đầu ưỡn ngực đứng, chỗ bị dính rượu cũng không sai biệt mà A Sơ, một tay thò vào trong vạt áo của hắn, chỗ trước ngực bị rượu làm ướt nhìn giống như là do nước miếng chảy xuống. Thấy thế nào thì cũng là nàng xâm phạm hắn.

Hai cái tiểu tiên tỷ trời sanh tính thuần khiết, nhìn thấy một màn như vậy tất nhiên là không tiếp thu được. A Sơ rút tay khỏi vạt áo của Mộ Khanh, ngưng ngưng cười nói với các nàng ‘chúng ta...’

‘A!’ Tiểu tiên tỷ hét lên một tiếng, bỏ chạy.

Sợ ngất người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: LÃO THÁI GIÁM

Tự tiên qua đi luôn có một số chuyện được đồn đại, tỷ như đồng tử nhà ai làm chuyện chê cười gì đó, tỷ như tiên nhân nhà nào cũng tiên nữ nhà ai liếc mắt đưa tình, tỷ như Dao Liên tiên tử sờ soạng ngực Mộ Khanh thượng tiên, nước miếng chảy ướt cả áo choàng...

A Sơ cùng Ngọc Cẩm quay về phủ, ven đường nghe những lời này rơi vào tai, cảm giác như có một cổ khí từ đan điền xông thẳng lên óc, nóng bức, thờ hốt hên...

Đang nghĩ tới vài ngày trước tiên quân muốn hẹn nàng đi xem hoa lan, vừa chào hỏi, người ta không biết thế nào mà bị trượt chân, suýt chút nữa là ngã từ trên trời xuống, sau đó hoang mang, bối rối nhìn nàng rồi đồng thẳng về phía nam.

A Sơ buồn bực thẳng một đường trở về Đông Lăng điện.

Nói về chuyện này ấy, cũng cần phải nói thêm. Bọn họ nói con hồ ly kia tức giận rời khỏi Thiên giới, tuyên bố bế quan không ra khỏi cửa, toàn bộ sự việc ở Thanh Khâu đều giao lại cho nhị đệ hấn. Nhưng nhị đệ hấn chỉ ở Thanh Khâu hai ngày rồi cuốn gói chuồn mất tăm mất tích, đại hồ ly Yêu Hoa đành phải ra mặt giải quyết sự việc, cũng không muốn nhắc tới chuyện nhị đệ hấn trốn đi.

Nói tới hồ ly Yêu Hoa kia, Nguyễn Nguyễn nói “trước kia hấn và tiên thượng có mối thù đoạt vợ”

A Sơ rất là khiếp sợ.

Thì ra bọn họ đánh nhau không phải vì nàng, mà bọn họ đã có oán thù trước đó, cho nên kẻ thù gặp nhau thì đồ mất thôi.

Trong lòng A Sơ có chút mất mát, lại có chút hiếu kỳ, vậy vợ của hai người đó đâu? Nguyễn Nguyễn biến sắc, cúi đầu tu bổ nhánh cây, ép buộc thế nào cũng không chịu nói.

Nếu Mộ Khanh và Yêu Hoa đã có thù hận lớn như vậy, lúc đó Thiên giới chắc là rất huyên náo, ồn ào. A Sơ quyết định đi tới chỗ Thái Thượng Lão Quân, thuận tiện kiểm ít tiên đan dưỡng thân bổ khí.

Chân trước vừa bước đi, Nguyễn Nguyễn đã ở phía sau gọi lại “việc này thượng tiên đã ra lệnh không ai được nhắc tới nữ nhân kia. Không chỉ ở Đông Lăng điện mà ngay cả bên ngoài, thượng tiên cũng không cho phép” buông cây kéo trong tay, cầm lấy cái chổi quét lá rụng trên sân rồi bổ sung “Yêu Hoa thượng tiên hiện cũng đã cưới vợ, ngươi đi hỏi như vậy chẳng phải khiến gia đình người ta xào xáo sao? Còn làm cho thượng tiên ghét bỏ ngươi nha”

A Sơ bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra Mộ Khanh và Yêu Hoa tranh giành vợ, mà Yêu Hoa thắng, hèn chi Mộ Khanh lại nói “muốn khi dễ ngươi” với Yêu Hoa, xem ra là có nguyên nhân sâu xa. Mộ Khanh là quân sư, tinh thông mưu lược nhưng lại thất bại trong tình trường, cũng khó trách hấn không cho mọi người nhắc tới nữ nhân kia, nói vậy là rất hận ah. Nói đi cũng phải nói lại, Mộ Khanh như vậy cũng rất đáng thương, cũng không nên nhắc lại chuyện thương tâm của hấn.

Một ngày đi qua, A Sơ suốt đêm xem xong cuốn sách viết về chuyện xưa của hoàng cung quý tộc mà Nguyễn Nguyễn đưa cho. Đây là sách cấm, không có xuất bản nữa nên Nguyễn Nguyễn rất quý trọng, dặn dò rất nhiều lần là không được làm nhảm, không được để người khác phát hiện ra.

Nàng nằm trên tháp, nghĩ tới bên trong viết đại môn hoàng cung đã ngăn cách hai người hữu tình, nữ nhân ở trong hậu cung tình phong huyết vũ bị người hãm hại mà chết, còn nam tử rong ruổi sa trường, vì nước quên thân, còn rơi vào cảnh chết không nơi chôn cất mà nước mắt nước mũi chảy ướt cả gối, hận không thể một ngụm cắn chết tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Nếu không phải lão thái giám kia vì hoàn thành nhiệm vụ, ép buộc nữ tử tham gia tuyển tú, còn giúp cho phi tử hại nàng thì bị kịch này đã không phát sinh.

Đúng là xú nam nhân không có tôn tử mà.

Nga, không đúng! Trong sách đã viết hấn không có tôn tử rồi. Thái giám chính là không thể cưới vợ, không thể có con, hữu tâm vô lực.

Nàng thở dài một tiếng, trong lòng hung hăng mắng lão thái giám nọ cả trăm lần

Sáng sớm, Mộ Khanh kêu nàng đi qua. A Sơ ngáp một cái, miễn cưỡng phấn chấn tinh thần. Mộ Khanh thấy nàng hai mắt đỏ hoe, bộ dạng như đã khóc cho nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn thường ngày “A Sơ, hôm nay ta phải ra ngoài, ba ngày sau mới trở về, mọi việc trong ngoài Đông Lăng điện phải nhờ ngươi rồi. Ta hi vọng khi ta trở về sẽ thấy khung cảnh y như năm đó ta mang ngươi về, không nhiễm một hạt bụi”

Thì ra hán muốn nàng quét dọn cao thấp, trong ngoài Đông Lăng điện nhưng thấy nàng thần sắc âm đạm nên mới uyển chuyển nói như thế, nhưng A Sơ vẫn hiểu ý của hán. Cũng chỉ là quét dọn thôi mà, Đông Lăng điện nhiều người như vậy, đâu chỉ có một mình nàng làm.

Mộ Khanh dường như nhận ra tâm tư của nàng, đang tính nói chuyện thì nàng đã tranh hỏi vấn đề khác “thượng tiên, thần tiên bao nhiêu tuổi thì tính là già?”

Mộ Khanh cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi, đáp “đã đắc đạo thành tiên thì không có khái niệm già”

A Sơ có chút thất vọng, gục đầu xuống, suy nghĩ sâu xa. Mộ Khanh đứng dậy đi đến trước mặt nàng, thấy nàng nhắm hai mắt, hán liền chạm nhẹ vào nàng hỏi “tối qua ngươi làm sao vậy?”

Chuyện xem sách kia chỉ có nàng và Nguyễn Nguyễn biết, cũng không thể bán đứng bạn bè vì thế A Sơ cắn môi, nhìn hán thương tâm nói “không biết, có thể vì ngươi phải đi nên có chút khổ sở”

Ai nghe cũng biết đây là vuốt mông ngựa nhưng Mộ Khanh lại thấy rất vui, mỉm cười sờ đầu nàng.

Trước khi Mộ Khanh xuất mô, A Sơ biểu hiện thập phần nhu thuận, chỉnh áo choàng cho hán, lại giống như nữ nhân tiễn nam nhân ra chiến trường mà căn dặn mọi chuyện phải cẩn thận. Mộ Khanh đứng trước đại môn Đông Lăng điện, mái tóc đen bóng hòa cùng kim tú nguyên hoa sam nhẹ phiêu động trong gió, một thân tiêu sái tuấn cốt làm cho người ta nhìn đến ngáy người. Hán hài lòng mỉm cười, bước lên mây mà đi.

Hai ngày sau, A Sơ cực kỳ thoải mái, trừ bỏ dặn dò mọi người quét dọn Đông Lăng điện sạch sẽ thì đến chỗ Ngọc Cẩm chơi. Hôm nay nàng mới phát hiện, Đông Lăng điện không có Mộ Khanh đúng là có chút không thú vị.

Nhớ tới hai ngày trước Mộ Khanh nói thần tiên không có già, trong lòng nàng liền có tính toán. Nếu tính theo thế gian thì Mộ Khanh có thể xem là lão lão lão nhân rồi. “Già mà không thể cưới vợ, không sinh con, hữu tâm vô lực” câu nói này đột nhiên xuất hán trong đầu nàng. Mộ Khanh như vậy có xem như là lão thái giám không?

Còn chuyện giành vợ mà Nguyễn Nguyễn đã ní, nàng nghĩ Mộ Khanh đúng là người si tình, cho dù thời gian qua đã biến mình trở thành thái giám, hán vẫn nhớ thương nữ nhân kia, nếu không sao thấy trượng phu người ta liền tức giận mà ra tay nặng như vậy. Sinh đứa nhỏ, cho dù hán có tâm nhưng không có nữ nhân kia thì cũng vô lực.

Nàng cùng Ngọc Cẩm dừng lại nghỉ chân ở ngoại ô, Ngọc Cẩm bảo tiên tỷ bên cạnh quay về điện lấy trà. Khi trà đưa tới vẫn còn ấm, cũng làm khó tiểu nha đầu kia rồi.

Ngọc Cẩm rót cho A Sơ một chén, nói khi nàng đến tiên thảo lâm ở phía nam thì gặp được Thương Thuật, Thương Thuật bảo nàng muốn giữ dáng thì phải thường xuyên tản bộ, cho nên hôm nay mới lôi kéo nàng ra ngoài đi dạo. Ngọc Cẩm nói Thương Thuật rất dễ nói chuyện, làm người thì quá mức nữ tính, cẩn thận ngay cả tiên nữ quay to cũng không bì lại. A Sơ lại cảm thấy cẩn thận là chuyện tốt, hán học y, không cẩn thận sao được, nếu sau này gả cho hán thì không cần quan tâm chuyện gì.

Nói tới chọn chồng, Ngọc Cẩm ngược cầm, ánh mắt ôn nhu nói “nên tìm một nam nhân như Mộ Khanh thượng tiên, thông minh lại có tình”

Đang nói chuyện thì có nhiều tiên tử, tiên nhân cũng tản bộ tới đây, có người khát nước nên xin các nàng ly trà. Hai nàng cũng vui vẻ chào mời, mọi người liền cùng nhau ngồi uống trà, nói chuyện phiếm.

Đang nói chuyện cao hứng, đột nhiên có ai nói gì đó làm A Sơ đặt mạnh ly trà lên bàn, nước trà văng ra làm ướt cả một góc tay áo.

Bọn họ nói, có người thấy Mộ Khanh xuất hiện ở Thanh Khâu

Mộ Khanh quả nhiên vẫn đi tìm nữ tử đã là vợ của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: THANH KHÂU NỮ TỬ

Đến ngày thứ ba, Mộ Khanh đúng hạn đã trở lại.

Đêm trước đó, A Sơ đã cao thấp kiểm tra Đông Lăng điện một vòng, cam đoan không có chút tro bụi nào nhưng Mộ Khanh lại không để ý tới chuyện này. Hán đi vào đại sảnh ngồi xuống, về mặt có chút mệt mỏi, nói chuyện cũng khó nhọc ‘mấy ngày qua không có chuyện gì chứ?’

A Sơ đưa cho hần một ly trà, lắc đầu

Mộ Khanh nhấp một ngụm, nàng liếc hần một cái, hần lại uống, nàng lại liếc hần một cái hỏi “ngươi đi đâu?”

Mộ Khanh buông ly trà, chậm rãi thờ dãi “Thanh Khâu” lại đưa mắt nhìn ly trà trong tay “hình như ngươi bỏ lá trà hơi nhiều, uống thấy hơi đắng”

A Sơ liền giắt lấy cái chén trong tay hần “trà vốn đắng mà”

Không ngờ Mộ Khanh chỉ mỉm cười mà không nói gì. Hần nhủ nhủ mi, dường như muốn đi nghĩ lại như nhớ ra chuyện gì, lấy trong lòng ra một đồ vật phát sáng “đây là dạ minh châu Đông Hải, lần này khi đi ngang qua liền lấy một viên mang về cho ngươi”

Hừ, chỉ là một viên dạ minh châu thôi mà.

A Sơ đem dạ minh châu cất vào lòng như bảo bối, đưa mắt nhìn Mộ Khanh đi ra ngoài. Lần này trở về, cảm xúc của hần có chút khác lạ khó nói mà những gì nàng định nói cũng nghẹn trong cổ họng, nhìn theo bóng dáng của hần, do dự một hồi lại nuốt xuống bụng.

A Sơ nghĩ tâm trạng thất thường của Mộ Khanh nhất định có liên quan tới nữ tử Thanh Khâu kia.

A Sơ không biết chuyện xưa của Mộ Khanh và nàng kia, lòng hiếu kỳ càng lúc càng cao, rất muốn nàng kia bộ dáng ra sao.

Hôm nay, nàng thừa lúc Mộ Khanh có việc ra ngoài liền một mình vụng trộm đến Thanh Khâu.

Nàng biến ra hai đám mây bay đến Thanh Khâu, lại trốn sau một đám mây mà nhìn trộm. Thanh Khâu chỉ vương chắc là ở trong động cung, đi một vòng, cuối cùng cũng đến trước một cái động lớn, trước cửa động có hồ ly đứng gác, ngoài ra còn có kết giới cách cửa động một trượng.

Không nhìn thấy tình huống bên trong, A Sơ rất thất vọng, chờ thêm nửa canh giờ thì bắt đầu nổi giận. Đang tính chạy đi thì phía dưới đột nhiên có động tĩnh, mấy con hồ ly đang đứng gác cửa đột nhiên cung kính nhìn cửa động, một nữ tử toàn thân xiêm y đỏ như lửa từ trong đó đi ra. . Đám hồ ly cúi đầu nằm úp sấp giống như đang hành lễ. A Sơ đoán nữ tử đó là thê tử của Yêu Hoa, tình nhân cũ của Mộ Khanh.

Nàng kia màu da trắng nõn, xiêm y đỏ như lửa càng làm nổi bật làn da của nàng. Nàng đứng ngoài động, ngược mặt, hai mắt như ngọc lưu ly nhìn thẳng tắp về phía A Sơ. A Sơ cả kinh, vội vàng ẩn nấp kỹ hơn sau đám mây, phía dưới lại vang lên thanh âm của nữ tử kia “tiên hữu ở phía trên, ngươi đến Thanh Khâu ta nhìn suốt một canh giờ, rốt cuộc là muốn gì?”

A Sơ chỉ lo trốn tránh, cũng không chú ý nhiều, chỉ mong nữ tử kia không phát hiện ra nàng. Đột nhiên một trận gió thổi đến, làm nàng lộ trong không trung. Nữ tử kia mỉm cười với nàng, đi ra khỏi kết giới. A Sơ thấy trốn không xong đành hạ mây, xuống trước mặt nàng.

Nữ tử này bộ dáng thanh lệ, là mỹ nhân hiếm thấy nhưng trên người lại toát ra khí phách làm người ta thấy khó tiếp xúc. A Sơ do dự, không biết có nên nói nguyên nhân thật sự mình đến đây hay không, rồi lại nghĩ không nên gây phiền toái cho Mộ Khanh, vì thế không tìm được lý do nào. Nàng chỉ đứng yên mỉm cười. Nữ tử kia gật đầu nói với nàng “khi tiên hữu vừa tới, ta đã nhận ra, vốn tưởng rằng chỉ tình cờ đi ngang qua hoặc là lạc đường nhưng hình như không phải vậy?”

Thì ra ngay từ đầu người ta đã phát hiện ra, vì thế A Sơ lễ phép chấp tay đáp “hạ tiên là Dao Liên tiên tử, ngươi là nữ chủ nhân Thanh Khâu?”

Nữ tử kia nhướn mày “thì ra là ngươi. Đúng, ta là nữ chủ nhân của Thanh Khâu, Tân Dược” ánh mắt chậm rãi đánh giá A Sơ một vòng, đột nhiên mặt biến sắc chất vấn “Mộ thượng tiên và tướng công ta đánh nhau là vì ngươi?”

A Sơ trầm mặt “là do tướng công ngươi khơi mào trước”

Nghe vậy, hai mắt Tân Dược như phát hỏa, phát tay áo nói “nói bậy. Mặc kệ hôm nay ngươi tới vì mục đích gì, nể tình ngươi là tiên nữ, mời ngươi lập tức rời khỏi Thanh Khâu cho ta, vĩnh viễn đừng quay lại, nếu không, dù ngươi có là thần nữ, ta cũng sẽ không khách khí”

A Sơ chỉ ăn mềm chứ không ăn cứng, không chịu nhượng bộ “ta lần này đến là muốn lấy lại công đạo cho Mộ thượng tiên”

Tân Dược hai mắt lóe lên, lạnh lùng nói “công đạo? mấy ngày trước hần tới tìm tướng công ta, nói chưa được vài câu đã bỏ đi thì có công đạo gì mà đòi?”

Thật ra A Sơ cũng biết mình tới đây chẳng phải để đòi công đạo gì, chỉ là muốn thấy nữ tử đã làm Mộ Khanh tan nát cõi lòng mà thôi, nhưng giờ bị hỏi như thế, có chút không cam lòng, đầu óc xoay chuyển liền nói “ngươi, ngươi ở trước mặt hần cùng tướng công ngươi ân ái ai, làm Mộ thượng tiên thương tâm, là các ngươi có ý”

Tân Dược bật cười thành tiếng “ta cùng tướng công ta ân ái, đừng nói là trước mặt Mộ thượng tiên, cho dù toàn bộ Thanh Khâu, toàn bộ Thiên giới, chúng ta cũng không cần che giấu. Đến nay Mộ thượng tiên vẫn chưa thành thân, lại thấy vợ chồng chúng ta ân ái mà ghen tỵ như vậy là chúng ta sai sao? Nếu vậy, ngươi bảo hần lấy vợ đi. Nếu hần chê tiên tử Thiên giới không đẹp, ta có thể giới thiệu giúp hần vài mỹ nhân. Hồ ly mỹ nhân ở Thanh Khâu chúng ta không chỉ có bộ dáng đẹp mà công phu cũng là nhất đẳng”

Nói xong, nàng ghét bỏ nhìn A Sơ. A Sơ không tự giác đưa tay sờ mặt mình, đối diện một mỹ nhân như vậy, nàng có chút chột dạ, vội vàng cãi lại “bộ dáng đẹp tới đâu cũng không quan trọng. Ngươi nói Thanh Khâu các ngươi công phu nhất đẳng, e là không phải như vậy. Chưa từng nghe nói hồ ly

Thanh Khâu cùng tiên tử Thiên giới đấu với nhau, sao ngươi dám kết luận Thanh Khâu các ngươi công phu cao?”

Tân Dược sắc mặt cứng đờ, như có nín cười, cúi đầu thì thầm “thì ra ngây ngô như vậy”. Nàng ngược mắt, khí thế hung ác cũng giảm đi “chuyện ở tụ tiên vừa rồi, chúng ta cứ để nam nhân bọn họ tự giải quyết. Dao Liên tiên tử vẫn nên trở về giúp Mộ thượng tiên cho người yêu đi, nếu vẫn không có ai thích hợp thì ta sẽ giới thiệu cho”

Nàng nói vậy, A Sơ cũng không biết có nên đáp ứng hay không, há miệng mấy lần vẫn không đưa ra được quyết định, giằng co một lát đột nhiên thấy nơi chân trời một đám mây trắng đang phi về phía này, tới gần hơn thì thấy là Mộ Khanh.

A Sơ thăm than không xong rồi, thần thờ nhìn hấn, muốn chạy trốn, cả người toát mồ hôi lạnh.

Mộ Khanh hạ mây xuống, đi đến bên cạnh A Sơ, tầm mắt nhìn thoáng qua Tân Dược. Tân Dược mỉm cười khẽ gật đầu chào hấn.

A Sơ rất sốt ruột, không biết nói thế nào, cẩn thận liếc Mộ Khanh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: HIẾU LÂM

Mộ Khanh vừa đáp xuống đã hỏi A Sơ “ngươi tới đây làm gì?”

Trước mặt Tân Dược, A Sơ chỉ có thể kiên trì nói “đòi, đòi công đạo?”

Mộ Khanh ngạc nhiên “công đạo gì mà đòi?”

Tân Dược mỉm cười cắt lời “Dao Liên muội muội còn so đo chuyện ở tụ tiên hội, Mộ thượng tiên đã thương tưởng công nhà ta nhưng chắc bị kinh hách không ít cho nên Dao Liên muội muội mới tới đây gặp ta đòi công đạo”

A Sơ oán hận. Tân Dược nói vậy, không hề đề cập tới chuyện thành thân của Mộ Khanh, có lẽ do biết hấn tự ti vì chuyện quá khứ

Mộ Khanh nghe vậy, không chút nề mặt lớn tiếng nói với A Sơ “chuyện ở tụ tiên hội, ta với Yêu Hoa đã không còn nhắc tới, ta cũng không có chán kinh”

Trước mặt tình nhân cũ còn mạnh mẽ, ra vẻ tiêu sái sao? A Sơ trong lòng xem thường, ngoài miệng nói ‘vậy ngươi tới tìm nàng làm gì? Ngươi rõ ràng trong lòng không quên được Tân Dược, lúc trước bị Yêu Hoa cướp đi sao giờ ngươi không giành về. Ngày đó sau khi ngươi từ Thanh Khâu trở về thì rầu rĩ không vui, tinh thần âm trầm, ta biết ngươi vẫn luôn nhớ tới Tân Dược’

Nói tới đây, vừa lúc Yêu Hoa đi tới. Hấn từng bước lao đảo, phải dựa vào cây đại thụ ngàn năm trước cửa động, ánh mắt tràn ngập sát khí màu đỏ. Tân Dược cũng bị những lời của A Sơ mà giật mình, mở to mắt, há hốc mồm nhìn Mộ Khanh, sắc mặt hồng nhuận chột đỏ bừng lên, gần như cùng màu với xiêm y trên mình.

Yêu Hoa đi tới, tức giận chỉ tay nói “Mộ Khanh, ngươi ở trên ta ở dưới, Thiên giới thiếu gì tiên nữ tiên tỷ, ngươi không muốn lại xem trọng mỹ mạo của nương tử ta. Tiểu tử ngươi quả là không đơn giản, lòng tham cũng lớn nha”

Tân Dược xấu hổ, rụt rè liếc nhìn trượng phu đang nổi trận lôi đình của mình “Mộ... Mộ thượng tiên, mấy ngày trước ngươi tới đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, sao có thể...?”

A Sơ há hốc mồm. Lần trước Mộ Khanh đến Thanh Khâu là lần đầu tiên gặp Tân Dược. Nói cách khác, trước đó bọn họ căn bản không quen biết nhau? Hoặc là, hoặc là Yêu Hoa đáng ghét đã xóa bỏ toàn bộ trí nhớ trước kia của Tân Dược.

Giờ phút này căn bản không kịp nghĩ nhiều, Yêu Hoa sắc mặt hung thần ác sát tiến lên.

Xem ra việc này phần lớn là hiểu lầm. Nếu do mình gây ra, A Sơ cũng không muốn để Mộ Khanh chịu tội với Yêu Hoa. Nàng liền tiến lên ngăn Mộ Khanh lại, hấn không kịp phòng bị liền thối lui hai bước. A Sơ chắn trước mặt hấn nói với Yêu Hoa “ngươi không nên trách thượng tiên, chính ngươi ở tụ tiên hội đã trêu chọc ta trước”

Yêu Hoa thấy vậy liền nhanh chóng thu hồi móng vuốt “ta động thủ động cước là có mục... ah”

Còn chưa nói xong, Yêu Hoa đã hét thảm một tiếng. Tân Dược nhéo lỗ tai hấn, lớn tiếng mắng “hay lắm. Ta vốn không tin nhưng đây là do ngươi chính miệng thừa nhận nha. Thì ra đúng là ở tụ tiên hội ngươi trêu chọc nữ nhân này trước, ngươi còn để lão nương ở trong mắt hay không? Khó trách ngươi lại đi một mình, thì ra là có lý do”

Yêu Hoa vừa ôm lỗ tai vừa nắn nỉ Tân Dực buông tay nhưng không có hiệu quả liền chỉ tay vào Mộ Khanh phẫn nộ nói “ngươi còn nói ta? Ngươi và hắn là xảy ra chuyện gì?”

Hai người vừa xoay vừa đánh, nói đúng hơn là Tân Dực không chịu buông tay mà áp lên người Yêu Hoa, Yêu Hoa tìm mọi cách tránh né, khóc không ra nước mắt, kêu la om sòm. Mộ Khanh tức giận tiến lên tách hai người ra rồi quay đầu, hung hăng trừng A Sơ.

Thấy Yêu Hoa và Tân Dực đánh nhau, trong lòng A Sơ cũng vô cùng áy náy, tự trách mình trước đó không nghĩ tới hậu quả, bắt gặp ánh mắt bức người của Mộ Khanh, nàng cúi đầu, cắn môi nói “sau khi ngươi từ Thanh Khâu trở về vẫn rầu rĩ không vui, chẳng lẽ không phải bị người trong lòng tôn thương?”

Yêu Hoa thờ hồng học, nghe nàng nói vậy, sắc mặt đột nhiên hồng lên, liếc sang Tân Dực đang trừng mắt nhìn hắn rồi lại nhìn nhìn Mộ Khanh, lớn tiếng quát “tốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cái gì mà người trong lòng, ngày đó hắn tới tìm ta căn bản không có chuyện gì tốt”

Mộ Khanh cũng trách cứ A Sơ “ta đối với Tân Dực không có suy nghĩ không an phận, đối với Yêu Hoa cũng không có cảm giác, ngươi đừng suy đoán lung tung”

Ánh mắt ba người đồng loạt bắn về phía nàng làm A Sơ sợ run, không tự giác mà cúi đầu, không dám nhìn Mộ Khanh, áy náy nói “vừa rồi ta chỉ muốn nhìn trộm một chút, không ngờ bị Tân Dực phát hiện. Là ta nghĩ sai rồi, xin lỗi”

Không khí trầm mặc trong chốc lát, một tiếng thở dài vang lên, Mộ Khanh nói với Yêu Hoa và Tân Dực “hiểu lầm mà thôi, hi vọng các ngươi không để bụng”. Yêu Hoa và Tân Dực trầm mặc không lên tiếng cũng không muốn làm Mộ Khanh khó xử.

Mộ Khanh xoa xoa đầu A Sơ “đi về đi”

A Sơ nhìn hai người như xin lỗi rồi theo Mộ Khanh bước lên đám mây. Ra khỏi Thanh Khâu, nàng mới có chút thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu lẩm bẩm “cũng may không có việc gì”

Mộ Khanh cười lạnh “ai nói, Yêu Hoa chắc sẽ phải chịu khổ”

A Sơ nhớ tới cảnh Tân Dực và Yêu Hoa đánh nhau, âm thầm cầu nguyện Yêu Hoa bị đánh không quá khó coi. Coi như Yêu Hoa cũng là một trợ thủ tốt, từ đầu tới cuối không có ra tay với Tân Dực, có thể thấy hắn rất trân trọng nàng mà Tân Dực động thủ cũng là vì ghen. Quan hệ của vợ chồng bọn họ thật làm người ta hâm mộ.

Đồng thời nàng cũng biết Tân Dực không phải là nữ tử mà Mộ Khanh và Yêu Hoa tranh giành như Nguyễn Nguyễn nói.

Nghĩ tới đây thì đã tới Đông Lăng điện. Đám mây hạ xuống, Mộ Khanh lạnh lùng nói “sau này nếu không có lệnh của bản tiên, không cho phép ngươi một mình hạ phạm. Nể tình ngươi lần này không cố ý, phạt ngươi bế môn tư quá mười ngày”

A Sơ kinh hãi, đáng thương cầu xin: “Lần này ta biết sai rồi, lần sau không dám nữa, đừng nhốt ta, được không?”

Mộ Khanh chau mày, tức giận nói “ta là chủ tử, ngươi là nha hoàn, ta nói nhốt thì là nhốt”

Phía sau Đông Lăng điện có một cái hang. Mộ Khanh mang A Sơ đến đó rồi thi triển phép thuật trước cửa động, nhất thời toàn bộ trong động đều bị cách ly với ngoài, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình. A Sơ ngờ ngác nhìn cái hang u tối lại nhìn Mộ Khanh lẳng lặng đứng bên ngoài. Mộ Khanh nín thở, ánh mắt còn đen hơn cái hang lại lạnh như băng, sau đó xoay người rời đi.

A Sơ ở trong động hai ngày, không ai tới thăm. Nàng nằm trên giường đá, khí lạnh ẩm ướt bức người, thật không thoải mái chút nào.

Nghĩ lại chuyện ở Thanh Khâu, nàng thấy mình đúng là quá nhiều chuyện, nói mà không suy nghĩ hậu quả, làm cho vợ chồng Yêu Hoa bất hòa, làm cho Mộ Khanh tức giận. Tình cũ của Mộ Khanh có liên quan gì tới nàng, cho dù hắn thích ai cũng không đáng gì tới nàng, nàng không hiểu rõ tình huống cũng không biết hắn nghĩ gì đã manh động như thế cũng chỉ để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình. A Sơ càng nghĩ càng thấy hối hận, hung hăng đánh mình một cái lại nhìn cái hang tối đen, cảm thấy Mộ Khanh trừng phạt như vậy vẫn còn nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: NẤU NƯỚC

Trong nham động rét lạnh lại ẩm ướt, A Sơ run run nằm trên giường đá, lạnh nhưng lại không đến nỗi làm người ta bị đông chết, cảm giác thật khó chịu. Ngoại trừ ngồi thiền thì cũng không có chuyện gì để làm, liên tục mấy ngày rồi nên giờ nàng muốn ngủ một giấc.

A Sơ ngủ không sâu, cũng không có nằm mơ, trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng, đột nhiên nghe có tiếng bước chân tới gần. Nàng mở mắt, ánh mặt trời chiếu vào làm nàng có chút khó chịu liền đưa tay lên che. Mộ Khanh đã dùng pháp thuật ngăn cách với tất cả bên ngoài, kể cả ánh mặt trời chẳng lẽ pháp thuật đã bị phá?

Nghĩ tới chuyện này, A Sơ vội vàng ngồi dậy liền thấy một bóng lưng đối diện với ánh mặt trời. Nàng dụi mắt, nhìn thật kỹ, thì ra là Mộ Khanh. Nhiều ngày không gặp, thấy hắn có vẻ...khỏe mạnh.

A Sơ do dự một lát, cuối cùng vẫn đem những gì đã suy nghĩ mấy ngày qua nói ra “thượng tiên, ta sai rồi, ta không nên không để ý tới tâm tình người khác mà tùy tiện hành động, càng không nên chưa hiểu rõ sự việc đã suy đoán lung tung làm cho người ta hiểu lầm, hơn nữa cũng thấy may mắn vì người không phạt nặng ta. Ta hiểu khổ tâm của người”

Mộ Khanh thấy nàng chủ động nhận sai thì giật mình “ta còn tưởng mười ngày nay người sẽ không chịu nổi, làm ta còn mang theo hai túi bông để tránh bị người ra đòn hiểm” nói xong Mộ Khanh còn lấy trong vạt áo ra hai túi bông to quăng lên giường.

A Sơ nhếch môi, thì ra đã qua mười ngày, thời gian này có chút mơ hồ nhưng phần lớn lại là cao hứng.

Mộ Khanh nhìn biểu tình của nàng, thật sự có chút không quen “A Sơ, sau này nếu ta rời khỏi Đông Lăng điện, người đừng đi quá xa”

“Ân, ta đã biết.” A Sơ gật gật đầu, chỉ là một yêu cầu nhỏ thôi mà, thân hình đột nhiên run run, Mộ Khanh liền hỏi “sao vậy?”

“Hàn khí trong động quá nặng”

Mộ Khanh lúc này mới nhận ra nhiệt độ trong hang rất thấp liền mang nàng ra ngoài “là ta không để ý tới chuyện này, thật xin lỗi”

Thấy hắn nói chuyện khách khí như vậy, tâm tình tốt đẹp của A Sơ liền biến mất cũng hiểu tâm tình của Mộ Khanh cũng không được tốt. Nàng nắm tay hắn hỏi “thượng tiên, vì sao tâm tình của người lại không tốt?”

Mộ Khanh quay đầu lại, dùng sức nhéo tay nàng, cười nói “chẳng lẽ ta không đùa giỡn một ngày thì là tâm tình không tốt sao?”

A Sơ cuống quýt lắc đầu: “Không, không phải!”

Tuy hiện giờ hắn lại nói đùa nhưng có thể nhìn thấy được hắn không có thoải mái như trước kia. A Sơ rất buồn bực, đột nhiên lúc này hắn buông tay nàng ra, đứng cách nàng một khoảng, miệng vẫn duy trì nụ cười, giọng điệu thản nhiên “nếu người không thích, sau này..ta sẽ không như vậy nữa”

A Sơ nhìn hắn, hồi lâu không thốt nên lời. Trước kia rất mong thấy được Mộ Khanh không như ý nhưng giờ thấy rồi lại không vui chút nào. Nàng đối với Mộ Khanh, không phải là ghét bỏ như kẻ thù, dù có tranh cãi ầm ĩ nhưng thật ra lại có tình có nghĩa, công lực và tu vi bốn vạn năm nay của nàng phân nửa đều là nhờ hắn, nay hắn rầu rĩ không vui như vậy cũng làm nàng rất khó chịu.

Mộ Khanh mỉm cười nói với nàng “chút nữa quay về điện thì tự mình pha trà cho bản tiên đi, như vậy bản tiên mới nhận lời xin lỗi của người”

A Sơ cảm thấy rất khó hiểu vì sự thay đổi của hắn nhưng có thể làm cho hắn vui, nàng liền không chút do dự mà đáp ứng. Để biểu hiện thành tâm, lần này mặc kệ Mộ Khanh yêu cầu cái gì, nàng cũng sẽ thỏa mãn thì nói chi chuyện pha trà.

Trở lại điện, A Sơ liền nhanh chóng đến phòng bếp chuẩn bị nấu nước pha trà, lại sợ nhầm chán liền quay về phòng lấy một cuốn sách. Cái này cũng là của Nguyên Nguyên đưa cho nàng, kể lại chuyện của một thiếu gia cùng một ca kỹ, lúc trước chỉ mới đọc được một chút. Đến phòng bếp thì gặp một tiên tỷ, tiên tỷ thấy nàng liền thì thầm “Dao Liên tiên tử, nô tỳ gọi là Lục Kiều, là thượng tiên phân phó nô tỳ đến chuẩn bị đồ dùng cho tiên tử, người xem có cần chuẩn bị gì nữa không?”

Trong phòng bếp đã có sẵn mọi thứ, những gì cần đều đã có đủ, A Sơ gật đầu nói “vậy là được rồi, người có việc thì đi trước đi, nơi này giao cho ta”

“Dạ” Lục Kiều gật đầu rồi lui ra.

Nàng múc nước cho vào tô, nhóm lửa, rồi ngồi trên ghế phe phẩy cái quạt cho lửa cháy lớn hơn, mắt vẫn nhìn nhìn chăm chăm vào cuốn sách.

Cuốn sách rất mỏng, cho nên nội dung câu chuyện diễn tiến rất nhanh cũng rất phấn khích. A Sơ xem say sưa, không hề thấy ngọn lửa đã đốt cháy một bông phía trước đang tiến dần đến phía sau, đợi đến khi nàng phát hiện ra ngọn lửa đã cháy tới chỗ đóng cò khô bên cạnh, khí thế hùng hục. A Sơ hoảng sợ, nhét cuốn sách vào ngực, vội vàng chạy tới linh mộc múc nước, đến khi nàng quay lại thì lửa đã cháy lớn, bốc cao lên cả đầu người.

A Sơ luống cuống tạt nước vào đám lửa nhưng không thể dập tắt được, không khí tràn ngập mùi gỗ cháy còn có những thứ mùi khác. Không kịp nghĩ nhiều, nàng vội chạy ra ngoài là lớn nhưng bên ngoài lại chẳng có một ai. Thấy lửa cháy mỗi lúc một mạnh, đột nhiên nhớ mình đã học qua thuật khống chế nước, nhưng vừa rồi quá gấp gáp mà quên mất.

Nàng đặt hai ngón tay lên môi, thầm đọc chú ngữ ‘băng’, vừa nói vừa chỉ tay về phía phòng bếp, nhất thời gian phòng liền bị băng sương bọc kín, đám lửa cũng dần dần nhỏ lại rồi tắt hẳn.

A Sơ thở dài một hơi nhẹ nhõm, lúc này người ở Đông Lăng điện nhìn thấy ánh lửa và khói đen cũng vội vàng kéo tới, tới nơi thấy phòng bếp bị ướp lạnh thì ai nấy đều há hốc mồm

Mộ Khanh cũng đến, không hề để ý tới chung quanh mà đi thẳng về phía A Sơ, nắm tay nàng, cau mày. Mu bàn tay truyền đến cảm giác nóng bỏng, đau đớn, lúc này A Sơ mới phát hiện ra trên tay có vết phỏng do bị phỏng. A Sơ đau đến nhủu mày, muốn niệm quyết trị thương

Mộ Khanh lại ngăn nàng “có thể không cần vận dụng chân khí thì đừng dùng, đến Thanh Hành điện đi”

A Sơ vẫn muốn tiếp cận Thanh Hành tuyền nhưng vẫn chưa có cơ hội, hôm nay có dịp như thế nên đầu đại gì bỏ qua, vui vẻ đi theo Mộ Khanh đến Thanh Hành điện.

Mộ Khanh ngồi bên cạnh ao, một tay đuổi vào trong nước, tay kia hướng nàng vẫy vẫy.

A Sơ vui vẻ chạy tới, ngoan ngoãn ngồi xếp bằng trước mặt hắn. Mộ Khanh múc một vốc nước, Thanh Hành tuyền theo kẽ tay của hắn rơi xuống, từng giọt nhỏ lên chỗ bị bỏng truyền đến cảm giác mát lạnh, lan tỏa khắp tứ chi. Hiệu quả chữa vết thương của Thanh Hành tuyền thật khiến người ta sợ hãi, mới chớp mắt vết thương đã tốt hơn phân nửa. Sau đó, Mộ Khanh đem bàn tay ẩm ướt phủ lên mu bàn tay nàng, nhẹ nhàng ma sát.

Thanh Hành tuyền làm cho tứ chi trở nên nhẹ nhàng, khoan khoái, A Sơ cảm giác thoải mái vô cùng, nhắm mắt lại điều tức. Vừa rồi vì nôn nóng dập lửa mà dùng đến thuật điều khiển bằng, phải điều động chân khí trong cơ thể một cách gấp rút, đến giờ vẫn chưa ổn định lại. Nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, chợt nhớ ra có gì đó không ổn, mùi hương khác lạ kia...nàng đột nhiên mở to mắt, khẳng định nói với Mộ Khanh “thượng tiên, vừa rồi lúc lửa cháy, ta ngửi được mùi dầu lửa”

Động tác Mộ Khanh hơi dừng lại một chút rồi vẫn tiếp tục xoa vết thương cho nàng, cau mày nói “vừa rồi ta cũng ngửi được, cũng may người đã đóng băng phòng bếp, những tiên tỷ bình thường không thể phá giải được, để lát nữa ta đến xem sao”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHÁN GHÉT MỘT NGƯỜI

Đối với chuyện tình nhân cũ của Mộ Khanh, A Sơ vẫn rất tò mò nhưng không dám hỏi thẳng, cảm giác giống như có gì đó treo ngay đầu quả tim, không hỏi trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Miệng vết thương trên mu bàn tay đã khép lại, nàng rút tay ra “trong khoảng thời gian này ta vẫn có một chuyện muốn hỏi thượng tiên, trên Thiên giới, nam tử như thượng tiên đều cưới một nữ nhân về quán xuyến việc trong nhà, thượng tiên ở Nam Lăng điện cũng đã có con để ẵm bồng, sao thượng tiên còn chưa cưới vợ? có phải có gì khó nói không?”

Mộ Khanh nhìn nàng, ánh mắt dần tối lại, chậm rãi lắc đầu “bản tiên không cần nữ nhân”

A Sơ chỉ muốn biết tình nhân cũ của hắn mà Nguyễn Nguyễn nói là ai, không ngờ lại nhận được đáp án như vậy. “Lão thái giám” đúng là bị hư đầu rồi mà, nàng có chút khó hiểu, ngoại trừ thờ dài thì cũng là thờ dài. A sơ vỗ vỗ vai Mộ Khanh, an ủi hắn “thượng tiên không cần khổ sở, Thiên giới nhiều tiên đàn tiên thảo như vậy, ngày khác ta sẽ đến cầu Thái Thượng Lão Quân chế đan cho ngươi, ngươi nhất định có thể cưới vợ như những nam nhân bình thường khác”

Mộ Khanh nhướn mi “bình thường?”

A Sơ gật đầu.

Mộ Khanh sững sờ, ngực như bị cái gì đánh trúng lại như đang cất lực nhấn nại chuyện gì đó, hồi lâu mới cắn răng nói “ý ngươi nói...bản thượng tiên về phương diện kia không được bình thường?”

Ngữ khí này làm cho cả người A Sơ run lên, lúc này sắc mặt Mộ Khanh xanh mét, nàng nghĩ hắn thấy nàng đã biết chân tướng cho nên thẹn quá thành giận, tuy bị hắn nhìn đến toàn thân nổi da gà nhưng vẫn cố an ủi hắn “cho dù thân thể không thể trị hết, ta cũng nhất định vào sinh nhật hàng năm của thượng tiên mà tìm mỹ nhân cho thượng tiên xem qua đỡ ghiền”

Mộ Khanh cười đến quỷ dị “ngươi đối với bản thượng tiên thật sự quá tốt”

A Sơ còn chưa kịp nói hắn đừng khách khí, nam nhân kia đã rút gào lên “bản thượng tiên tuy rằng thanh tâm quả dục nhưng vẫn có thể chứng minh bản thượng tiên có bản lĩnh đối với chuyện kia. Ngươi, đồ ngu ngốc này, đầu ngươi là đầu heo sao? Nếu ngươi cảm thấy bản thượng tiên không bình thường, vậy đến thử đi”

Mộ Khanh bị phần cứng cực, mắng A Sơ rất lợi hại, cũng không để ý tới hình tượng phong nhã thường ngày của mình, còn dám nói mình thanh tâm quả dục lại quên trước kia đùa giỡn...tiên tử là nàng thế nào. Có điều A Sơ vẫn sợ hắn phát hỏa, nên để mặc hắn mắng đến nước miếng văng tứ tung, nghiêng ngả lão đảo xong ra ngoài.

A Sợ sợ Mộ Khanh tức giận, cả đêm không dám ra ngoài đi lại. Sáng sớm hôm sau, trong viện vang lên tiếng nữ nhân cầu xin tha thứ, không khí chung quanh cũng áp lực nhiều hơn, các tiên tỷ chỉ lo làm việc của mình, hoàn toàn không để ý tới âm thanh cầu xin kia.

A Sợ và Nguyễn Nguyễn rất tò mò vì thế liền đi tìm âm thanh kia. Vừa vào tiền viện liền thấy hai tiên thị đang đánh một tiên tỷ. A Sợ nhìn kỹ liền nhận ra là Lục Kiều ngày đó đã hỗ trợ nàng ở phòng bếp.

Trên váy Lục Kiều đã nhiễm một màu đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Mộ Khanh thì ngồi trong đình, đùa nghịch với hai viên mã não hồng trong tay, thấy A Sợ, hần bữu môi rồi nói với nàng “chính nàng ta đã động tay động chân với đám cô khô”

A Sợ nhớ rõ mình không có giao tiếp nhiều với Lục Kiều chứ đừng nói là có ân oán, nếu là nàng xuống tay, thật khiến người ta khó hiểu. Nàng tiến lên hỏi Lục Kiều “thật là ngươi? vì sao ngươi đồ đầu lửa lên cô khô?”

Lục Kiều cố sức ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười với nàng, máu trào ra nơi khóe miệng “ta đã làm thì không sợ thừa nhận. Ta muốn hại ngươi, ngươi còn hỏi vì sao?” thanh âm của nàng hơi khàn, cố gắng di chuyển nửa thân người, trừng mắt oán giận nói “bởi vì ta chán ghét ngươi, đến Đông Lăng điện bốn vạn năm, chuyện gì cũng không cần làm đã có thể được thăng làm thượng tiên. Như vậy cũng thôi đi, còn thường xuyên gây phiền toái cho chúng. Lần này nếu không phải ngươi không cẩn thận, mưu kế của ta cũng không thực hiện được, là do ngươi tự chuốc lấy. Ta chịu ngươi đủ rồi. Nay thượng tiên muốn xử tử ta, ta có chết cũng vẫn thống hận ngươi. Lần này không thể làm ngươi chết cháy, không thể đuổi ngươi ra khỏi Đông Lăng điện là do số ngươi lớn. Ta nói cho ngươi biết, ở đây không ai thích ngươi”

Lục Kiều đem oán hận và phẫn nộ suốt bốn vạn năm nay nói ra hết. A Sợ nghe đến tròn mắt há mồm, nàng chưa bao giờ nghĩ người khác lại nghĩ nàng như thế “ngươi chán ghét ta, cho nên muốn ta rời đi, muốn ta chết?” nàng hỏi nhưng trong lòng đã hiểu được

“Hừ” Lục Kiều hừ một tiếng, đột nhiên ngũ quan căng thẳng, nôn ra một ngụm máu

Mọi người đều giật mình, chỉ có Mộ Khanh là thản nhiên. A Sợ không dám đến gần nàng, vì nàng ta nói chán ghét nàng. Như vậy những người khác thì sao?

Nàng xoay người hỏi tiên tỷ bên cạnh “ngươi cũng chán ghét ta sao?”

Tiên tỷ sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu. Hỏi tiếp một cái khác: “Ngươi cũng chán ghét ta?”

Người kia cũng yên lặng cúi đầu. A Sợ vẫn chưa từ bỏ ý định, lần lượt hỏi từng tiên thị tiên tỷ có mặt, ai nấy đều cúi đầu không nói. “Các ngươi đều chán ghét ta?” nàng hỏi lần nữa, kết quả vẫn như cũ.

Nhớ tới còn một người, người mà từ sau khi nàng đến Đông Lăng điện vẫn chiếu cố nàng.

A Sợ thực khẩn trương, trán toát mồ hôi “Nguyễn Nguyễn, ngươi... ngươi cũng không thích ta sao?”

Nguyễn Nguyễn vẻ mặt khó xử, nhìn Mộ Khanh rồi lại nhìn A Sợ, do dự hồi lâu mới cúi đầu nói “có đôi khi ngươi làm người ta rất tức giận nhưng mà cũng tốt”

Dù nàng nói vậy, A Sợ cũng hiểu được. Thì ra bốn vạn năm qua, mọi người đều chán ghét nàng. Vậy Mộ Khanh thì sao? Nàng gây nhiều phiền toái cho hần như vậy, chắc hẳn cũng... không thích, cho nên thời gian trước mới trăm phương ngàn kế muốn nàng rời khỏi Đông Lăng điện.

A Sợ trong lòng đau xót, lao ra đại môn.

Rời khỏi Đông Lăng điện, không ai đuổi theo. A Sợ nhìn nóc Đông Lăng điện từ phía xa, trong lòng ngũ vị tạp trần. Đi vào điện của Ngọc Cẩm, do dự hồi lâu rồi quyết định bỏ đi. Nàng không muốn gây phiền toái cho bất cứ ai, cũng không muốn nghe Ngọc Cẩm chính miệng nói nàng thật đáng ghét.

Nhớ lại những lời Lục Kiều nói. Đúng vậy, nàng ở Đông Lăng điện tu luyện bốn vạn năm, đạo pháp không tính là cao thâm nhưng lại được thăng làm thượng tiên. Về điểm này, ngay cả nàng cũng thấy khó hiểu, sau lại nghĩ chắc do quan hệ với Mộ Khanh nên Thượng đế mới ưu ái. Lời của Lục Kiều giống như đâm vào lòng nàng, vạch rõ mặt trái của nàng, làm cho nàng cảm thấy chột dạ với chức vị thượng tiên.

A Sợ đứng ngây người, nhìn tiên tỷ các cung đi qua đi lại. Nàng đột nhiên cảm thấy mọi người đều đang đánh giá nàng, mỗi người dường như có thể nhìn thấu bốn vạn năm qua nàng đã làm sai cái gì, gây phiền toái bao nhiêu. Nàng càng ngày càng cảm thấy mình không đủ tư cách để làm thượng tiên, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Vì thế A Sợ thật sự đi tìm một cái động

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: GIÚP NGƯỜI LÀM NIỀM VUI

A Sơ thực sự tìm một cái động chui vào, ở trong đó suốt ba ngày ba đêm. Trong khoảng thời gian này, nàng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhớ lại từng sự việc mình đã làm trong suốt bốn vạn năm qua.

Nhớ rõ khi mới đến Đông Lăng điện, A Sơ muốn ngày ăn ba bữa nhưng lại không biết mình thích ăn cái gì, khẩu vị ra sao. Điểm tâm phòng bếp làm thường bị đồ đi, có đôi khi phòng bếp làm lại đến ba lần, nàng cũng không ăn một miếng, vẫn la hét không hợp khẩu vị, không muốn ăn, cho tới khi đói bụng, không ai để ý tới lại thăm mắng nha hoàn phòng bếp. Chuyện quần áo cũng vậy, mỗi năm chức nường đều đến đo may cho nàng, mỗi một kiểu nàng may bảy màu khác nhau, kết quả xiêm y của mấy vạn năm trước vẫn còn bị xếp trong đáy hòm. Khi xuất môn, nàng không làm vỡ bình hoa của Thái Thượng Lão Quân thì lại chọc ghẹo Tiểu thần quy của Tư Mệnh Tinh Quân hoặc là đánh nhau với Hao Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần. Mỗi lần như thế đều là Mộ Khanh ra mặt giải quyết cho nàng. Khi đó Nguyễn Nguyễn đã nói với nàng, Mộ Khanh mới từ chỗ Thượng đế trở về đã tới chỗ từng người xin lỗi. Lúc đó nàng còn thấy kiêu ngạo vì có Mộ Khanh bao che.

Chuyện như vậy không chỉ một hai chuyện, giờ nghĩ tới thấy mình quả thật rất quá đáng, cũng không nghĩ tới cảm nhận của người khác, chỉ một mực làm theo ý mình. Nhưng mà, nàng quậy như vậy, sao Thượng đế vẫn thắng cho nàng làm thượng tiên? Vấn đề này không chỉ người bên ngoài không rõ mà nàng cũng thấy khó hiểu.

Ba ngày sau, A Sơ rời khỏi động. Thiên giới hết thấy đều bình thường, không nghe nói có tiên tử mất tích. A Sơ cảm thấy rất mất mát, lén lút quay về Đông Lăng điện.

Nàng không theo cửa chính đi vào mà leo lên nóc nhà, đợi khi trong viện không có ai mới nhảy xuống đi vào phòng, không ngờ Mộ Khanh đang ngồi trong đó, nhìn nàng chằm chằm.

A Sơ vỗ đầu, quên mất nơi này là Đông Lăng điện, nàng có thể tránh khỏi mọi người nhưng không thoát được pháp nhãn của Mộ Khanh. Đối mặt với hắn, nàng không thể thốt nên lời, trong lòng có chút mất mát lại có chút vui mừng

“Người có cảm thấy kỳ quái vì sao trong Đông Lăng điện không một ai đi tìm người không?”

Những lời này của Mộ Khanh đánh sâu vào đáy lòng A Sơ, buộc nàng phải suy nghĩ. Đúng vậy, vì sao nàng cảm thấy mất mát, cảm thấy tức giận, chẳng lẽ vì nàng không đoán trước được chuyện xảy ra sau đó?

A Sơ không nói được lời nào, Mộ Khanh tiến đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói “A Sơ, ta không phủ nhận hầu hết tiên ty trong Đông Lăng điện đều không thích người, cho nên người phải tự mình giải quyết. Bây giờ chắc người hiểu được, mỗi lần người chọc phiền toái hay gặp rắc rối đều nghĩ có người giải quyết giúp người? Người rời khỏi Đông Lăng điện, nghĩ rằng sẽ có người đi tìm người? A Sơ, trên đời này không có chuyện ai cho không ai cái gì, người không thể ép buộc mà phải là đối phương cam tâm tình nguyện, người tình ta nguyện, có như vậy mới sau này không ai trách ai. Nếu người vẫn nghĩ người khác phải thay người làm việc, chỉ càng làm cho nhiều người không thích”

A Sơ cúi đầu không dám nhìn hắn, nhẹ giọng thừa nhận “mấy vạn năm qua, ta đều làm theo ý mình, rất ít khi nghĩ cho người khác. Ngay cả... lần này trốn đi cũng vậy nhưng mọi người ở Đông Lăng điện đều chán ghét ta, ta phải làm sao bây giờ?”

Mộ Khanh vỗ vỗ bả vai nàng giống như an ủi, vì nàng nhận sai mà giọng điệu cũng dịu đi “chẳng phải vừa rồi người đã nói người ít khi suy nghĩ cho người khác sao?”

Được Mộ Khanh chỉ điểm, A Sơ đã biết mình nên làm thế nào.

A Sơ quyết định đi tìm Nguyễn Nguyễn trước, bởi vì đây là bạn tốt duy nhất của nàng ở Đông Lăng điện, có lẽ bốn vạn năm qua, nàng đã chịu không ít ủy khuất.

Nguyễn Nguyễn phụ trách chăm sóc cây cỏ ở Đông Lăng điện, nên chỉ cần chỗ nào có hoa là sẽ gặp được nàng. A Sơ đi một vòng, cuối cùng tìm được nàng ở hậu viện. A Sơ có chút khẩn trương nói “Nguyễn Nguyễn, đề ta giúp người một tay”

Nguyễn Nguyễn thấy A Sơ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau thấy nàng cầm lấy cây kéo liền lắc đầu “không cần, lá cây này ta đã cắt xong, người qua bên kia ngồi chơi đi”

Trong đình bên kia đã có sẵn nước trà, trước kia A Sơ bởi Nguyễn Nguyễn làm việc thật ra đều ở trong đình uống trà. Nhưng nay đã khác xưa, dù Nguyễn Nguyễn vẫn nói vậy, lần này A Sơ không có vô đình ngồi uống trà mà đi tới trước mặt nàng.

Nguyễn Nguyễn thấy nàng tới gần, vội vàng giấu cây kéo đi. A Sơ nhanh tay đoạt lấy, mỉm cười nói “người đã làm việc cả ngày, chỗ này đề ta cắt cho, bên kia có nước trà, người uống miếng nước giải khát đi”

Nguyễn Nguyễn rất là khó xử, giành lấy cây kéo trên tay nàng “nói thế nào thì người cũng là thượng tiên, ta sao có thể để người...”

A Sơ nhanh tay giấu cây kéo sau lưng, làm bộ giận nói “chúng ta không phải là bạn tốt sao, cần gì so đo thân phận, bằng hữu là nên giúp đỡ lẫn nhau. Nguyễn Nguyễn trước giờ không có coi A Sơ là bạn tốt sao?”

“Không, không phải.” Nguyễn Nguyễn liên tục lắc đầu “ta chỉ có chút không quen”

Nghe Nguyễn Nguyễn nói vậy, A Sơ rất cao hứng, tươi cười nói “người vừa sáng đã tu bỏ nhiều cây như vậy, sao có thể không mệt. Trước kia ta rất ngốc, vất vả cho người rồi, lần này đề ta giúp người, được không?”

Nguyễn Nguyễn đỏ mặt quần bách nói “A ..A Sơ, cảm ơn người”

A Sơ cao hứng: “Không cần cảm tạ!”

Nguyễn Nguyễn nhìn cái cây chưa được cắt tỉa mặt sau liền dặn dò A Sơ “người nhớ rõ là cắt bằng, đừng làm sai lệch. Cây cối cũng có linh tính, tuy cắt tỉa sẽ làm bọn họ đau nhưng tu bổ chỉnh tề cũng là giúp bọn họ tu luyện năng lượng dễ hơn, bản thể mới có thể tươi tốt, cho nên nhất định phải cẩn thận nha”

A Sơ dùng sức gặt gặt đầu, Nguyễn Nguyễn dặn dò một hồi mới đi vào đình uống trà.

Cắt tỉa cây cối, nhìn khá đơn giản nhưng mắt không ít thể lực. Nguyễn Nguyễn nhỏ yếu như vậy lại có thể làm lâu như vậy, trong lòng A Sơ thật sự rất bội phục. Cắt tỉa xong, trán của nàng cũng ướt đầm mồ hôi, cảm giác cây kéo trong tay nặng hơn lúc đầu. Nguyễn Nguyễn vội đi tới cầm lấy cây kéo, đưa cho nàng một tách trà rồi đi kiểm tra

“Tuy rằng tay nghề không bằng ta, lại hơi chậm nhưng cũng không tệ”

Nghe vậy, A Sơ cảm thấy rất vui, cũng không uống công năng, quan trọng hơn là nàng không có gây thêm phiền toái. A Sơ lau mồ hôi, hưng phấn nói “sau này ta sẽ thỉnh giáo người nhiều hơn, tay nghề nhất định sẽ tốt hơn”

Nguyễn Nguyễn gật gật đầu, cao hứng cười rộ lên, nắm tay nàng đi vào đình nghỉ ngơi. A Sơ nhấp một ngụm trà lạnh, hiểu được có bỏ ra thì mới có niềm vui khi thu hoạch cũng kể cho Nguyễn Nguyễn nghe nguyên nhân sự việc, lại hỏi “Lục Kiều đâu?”

Nguyễn Nguyễn thờ dãi đáp “thượng tiên phạt nàng phải luân hồi đời đời kiếp kiếp, không thể tu tiên”

A Sơ kinh ngạc: “Chính là chút dầu thôi mà, hình như hơi nặng.”

Nguyễn Nguyễn nói: “Nàng đổ dầu làm hại người còn kinh sợ hơn là trực tiếp phóng hỏa, Thiên giới không thể lưu người như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: TỊCH THU SÁCH VỎ

Qua chuyện của Lục Kiều, A Sơ bắt đầu chú ý tới ngôn hành cử chỉ của mình, không thể tùy hứng như trước kia nữa, như vậy không chỉ làm người ta chán ghét mà còn liên lụy tới người khác.

Lần này sau khi trở về, mỗi ngày A Sơ đều đi vòng quanh Đồng Lăng điện, thấy có tiên tỷ nào cần hỗ trợ là đến giúp. Các tiên tỷ lúc đầu đều nghiêm mặt cự tuyệt nhưng nàng thuyết phục mãi, cuối cùng cũng đỏ mặt để nàng hỗ trợ, sau đó còn nói lời cảm tạ nàng. Có tiên tỷ bệnh, không giặt quần áo được, nàng liền làm giúp; có tiên tỷ vừa nấu nước vừa xào rau, A Sơ liền giúp trông coi lửa; có tiên tỷ mệt mỏi vì mức mười thùng nước liền, nàng cũng lại giúp. Còn có rất nhiều chuyện khác, có khi cả người toàn thân đau nhức nhưng nhận được nhiều lời cảm ơn, trong lòng A Sơ rất vui vẻ, hưng phấn hơn nữa thái độ mọi người đối với nàng cũng thay đổi, tươi cười trở nên ôn nhu, tự nhiên hơn

Trước kia A Sơ muốn mượn sách của Nguyễn Nguyễn đều phải đến phòng nàng, bây giờ thì Nguyễn Nguyễn đã chủ động đến phòng A Sơ, chọn cho nàng loại thích hợp rồi cùng nhau thảo luận về khúc mắc tình cảm của nam nữ trong đó, có khi tới khuya liền lăn ra ngủ, hôm sau mới trời về. A Sơ cũng cảm thấy mình so với trước kia vui vẻ, thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay nàng vừa từ bên ngoài về liền giúp tiên tỷ Thúc Trúc làm chổi, bàn tay bị ngứa lại bị xây xát rất đau, ngâm nước lạnh xong mới đến bên cửa sổ đọc cuốn truyện hôm qua Nguyễn Nguyễn mới giới thiệu

“Đây là cái gì?” quá tập trung tinh thần nên A Sơ không chú ý có một bàn tay từ phía sau đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng. A Sơ giật mình, nhảy dựng lên thì thấy người tới là Mộ Khanh, nhất lời sợ tới mức hai tai đỏ hồng.

Cuốn sách này viết về tình yêu, nàng đã thấy mấy tiên tỷ vụng trộm xem. Trước kia khi ở Dao Trì tu luyện, nàng cũng từng thấy Thất tiên nữ túm tụm lại đọc mấy cuốn sách như vậy, nếu để nam tiên nhìn thấy loại sách như vậy, chắc chắn sẽ xấu hổ đến cực điểm. Mà Mộ Khanh lúc này đang nhìn vào cuốn sách, không biết hắn có nhìn thấy hình vẽ bên trong hay không, chính là tình cảnh nam tử và nữ tử gặp nhau. Nàng cũng từng tưởng tượng, khát khao tình cảnh như vậy, tiếc là chưa gặp được. A Sơ toát mồ hôi lạnh, muốn lấy lại sách nhưng Mộ Khanh to cao, nàng làm cách nào cũng không đoạt lại được.

Sắc mặt Mộ Khanh dần dần trầm lại, nhìn nàng một cái rồi lại nhìn cuốn sách, sau đó nhét nó vào tay áo, trừng mắt lớn tiếng nói với nàng “xem mấy thứ vô dụng này làm gì”

Có thể do gấp, không biết lấy dừng khí từ đâu mà A Sơ chỉ tay vào mũi hắn hét lại “người không xem thứ này, không làm ra chuyện này sao?”

Sắc mặt Mộ Khanh trắng bệch, hạ giọng, cắn răng nói “chưa làm qua”

Nói cũng phải, hán ngộ tính cao như vậy, có lẽ không cần xem, không cần học cũng có thể lĩnh hội nhưng A Sơ vẫn không từ bỏ mà hỏi “ngươi đã không có cảm tình bao lâu rồi?”

“Hon năm vạn năm rồi” hán vuốt đầu nàng, trong mắt bao hàm thâm ý, thờ dài “nay ngươi cũng đã bốn vạn tuổi”

A Sơ đếm ngón tay, năm vạn năm, sớm hơn mình đến Đông Lăng điện một năm. Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mộ Khanh, trong đầu xuất hiện ý niệm đáng sợ: nàng không phải là con gái riêng của hán chứ?

Khi nàng hỏi Mộ Khanh vấn đề này, sắc mặt hán đen như đất nồi. A Sơ thấy tình hình không ổn, sợ Mộ Khanh sẽ đi vào phòng liền lập tức chạy trốn cũng chuẩn bị lát nữa tới xin lỗi Nguyễn Nguyễn.

Nguyễn Nguyễn biết Mộ Khanh đã tịch thu cuốn sách thì sợ hãi không thôi, sau khi nghe nói A Sơ không có khai nàng ra mới thở phào nhẹ nhõm, bảo nàng lần sau chú ý một chút. A Sơ vội vàng đáp ứng, sau đó ngồi xuống cùng nàng thảo luận tình tiết trong sách, mãi cho đến khi ánh tà dương chiếu xuống, Nguyễn Nguyễn phải đi tưới cây mới dừng lại

A Sơ một mình đi dạo từ hậu viện đến tiền viện, lại từ tiền đến sườn uyển, đột nhiên phát hiện trong rừng trúc trước mặt có hai người ngồi đối diện nhau, nhìn kỹ thì ra là Mộ Khanh và Thương Thuật. Tò mò muốn biết bọn họ đang nói gì, nàng liền niệm quyết ẩn thân sau núi giả lắng nghe, Mộ Khanh hỏi “tiền bao nhiêu tuổi thì sẽ nảy sinh tình cảm?”

Ánh mắt Thương Thuật không rời khỏi bàn cờ, không chút để ý nói “ngươi nói là A Sơ sao? Bốn vạn tuổi, cũng nên biết rồi” nói xong hạ xuống một viên cờ, ngăn thế công của Mộ Khanh.

Mộ Khanh kỳ nghệ rất cao, không ngờ hôm nay lại thua Thương Thuật, thấy sắp thua, hán còn nói “ăn, hôm qua nàng xem tiểu hoàng thư”

Ánh mắt Thương Thuật sáng ngời, mặt lộ ra vẻ nhiều chuyện.

Cùng lúc đó, A Sơ trong lòng ngoan ngoãn: phi phi! Mộ Khanh thôi, dám vu khống ta. Đó đâu phải là tiểu hoàng thư, trong đó chỉ viết chuyện tình yêu nam nữ, không có chút “thịt” nào nha.

Thương Thuật vẫn hưng trí bừng bừng nhìn mặt Mộ Khanh, tựa hồ như muốn từ đó tìm ra chút manh mối “haha, vậy nàng có..có tỏ vẻ gì với ngươi hay không? Xem tiểu hoàng thư, vẫn nên có chút...phản ứng gì chứ?”

Thương Thuật đáng khinh.

Mộ Khanh ngẩng đầu cười một cái: “Nàng còn không dám”

“Thì ra là vì nàng không dám” Thương Thuật không hảo ý nói, biểu tình không chút lỗ mãng mà còn rất thực sự.

Mộ Khanh buông quân cờ trong tay, bình tĩnh nhìn hán, tựa hồ như chờ hán nói gì. Thương Thuật uống một hớp trà mới giờ giọng trách mắng “ta nói, ngươi đã dưỡng bốn vạn năm rồi, cũng nên buông tay cho nàng tự lập đi, đừng như gà mẹ trông chừng làm cho nàng trở thành gà trống không từng trải”

Mộ Khanh nhíu mi, không đồng ý “ra ngoài có gì tốt chứ. Tình cảm sâu đến không thể quên, có người dù chết cũng không nguyện buông tay, có được mấy người có thể chân chính từ bỏ chứ”

Thương Thuật cười lạnh “ngươi làm sao biết nàng không bỏ xuống được? nói không chừng nàng là người vô tâm vô phách” thấy vẻ mặt Mộ Khanh lạnh xuống liền xua tay “nói giỡn thôi. Ngươi trăm ngàn lần đừng động thủ nha. Ta là muốn nói, không trải qua sao biết được yêu có khổ sở, có ngọt ngào. Không trải qua những thứ đó, không thể xem là nhân sinh hoàn mỹ. Yêu một người đúng là lúc đầu có gây thương sau mới có thể thành thực, ôn trọng, thế này mới có thể tìm được người cam tâm tình nguyện cả đời”

Hai hàng lông mày của Mộ Khanh dần giãn ra, trên mặt vẫn còn chút nghi hoặc “cho nên ngươi thấy ta nên để nàng ra ngoài, yêu đương một lần”

Thương Thuật do dự đánh giá phản ứng của Mộ Khanh, gật đầu nói “đại khái là..”

“Không được!” Mộ Khanh quả quyết cự tuyệt đứng lên. Thương Thuật thờ dài, một mình yên lặng thu dọn bàn cờ.

Nghe xong những lời này, A Sơ trong lòng cảm thán, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu. Mộ Khanh bắt gặp nàng xem sách, nghĩ rằng nàng động phạm tâm là thật nhưng hán và Thương Thuật không nên nghĩ như vậy, làm cho nàng thật đau đầu. Thật ra, nàng đúng là có nghĩ tới một tình yêu oanh oanh liệt liệt, dù không có kết quả tốt cũng có thể đem tất cả cảm xúc khi sâu vào lòng hoặc giống như Ngọc Cẩm, thoải mái thích một người, tuy rằng người nàng thích là Mộ Khanh.

Nhưng mà ngày hôm sau, Mộ Khanh cùng A Sơ nói tới một chuyện, chuyện này làm cho nàng hoài nghi những gì chứng kiến ở rừng trúc chỉ là một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: VŨ THẦN TIÊU CẢNH ĐĂNG

Mộ Khanh nói cho A Sơ biết mười ngày sau, Bách Hoa tiên tử sẽ mở tiệc xã giao ở Từ Kinh Nhai, nơi giao nhau giữa tiên giới và nhân gian, hỏi nàng có hứng thú tham gia không

Lúc trước còn vu oan cho nàng với Thương Thuật, lúc này lại đột nhiên muốn nàng tham gia tiệc xã giao, A Sơ cảm thấy trong đó có quỷ, không để ý tới hần

“Ồ đó có rất nhiều món ngon, còn có Bách Hoa tiên mật” Mộ Khanh nói

A Sơ liếm liếm môi, nhìn cội bộ đề nở hoa

“Còn có thể gấp gờ rất nhiều soái ca” Mộ Khanh cầm một lọn tóc của nàng, nhẹ nhàng phát qua mặt hần

A Sơ không kiên nhẫn hất tay hần ra, vuốt tóc “không đi là không đi” nói xong liền chạy ra ngoài

Mười ngày sau, A Sơ mặc váy màu lam nhạt thêu hoa tinh xảo, trên mặt còn trang điểm cẩn thận theo Nguyễn Nguyễn đến. ách, đến Từ Kinh Nhai.

Lần này có rừ Ngọc Cẩm cùng đi nhưng thật không khéo, thân thể nàng có chút không thoải mái nên A Sơ đành lôi kéo Nguyễn Nguyễn cùng đi, còn hứa hẹn ngày mai sẽ giúp nàng chăm sóc hoa cỏ

Hai người xuyên qua muôn ngàn hoa cỏ rực rỡ đủ sắc màu, làm cho một khoảng không gian trở nên tiên diễm, sặc sỡ, hương thơm theo gió tản đi khắp nơi. A Sơ hít sâu một hơi, giống như đã ngửi được hương vị lãng mạn của tình yêu. Đứng bên vách núi, nhìn xuống dưới nhai là một màu xanh trải dài, hoa cỏ tươi thắm, tràn đầy sức sống. Bởi vì dưới nhai không có cây cối cản trở tầm nhìn cho nên có thể nhìn thấy bên dưới đã tụ tập rất nhiều người, nàng và Nguyễn Nguyễn nhìn nhau cười rồi thả người nhảy xuống Từ Kinh Nhai.

Xuống dưới, A Sơ phát hiện Hoa Lan Quân Tử cũng có mặt. Hoa Lan Quân Tử trước giờ đối với nàng rất tốt, thỉnh thoảng còn rủ nàng đi du lịch. Có điều khi đó Mộ Khanh quản việc học tập pháp thuật của nàng rất nghiêm khắc, chỉ cho đi có một lần nhưng cùng từ sau lần đó, hần thấy nàng là bỏ chạy trốn chết, cũng từ đó bọn họ không còn liên hệ nữa. Lúc này Hoa Lan Quân Tử thấy nàng, sắc mặt trắng bệch, ra sức trà trộn vào các nam tiên.

A Sơ cũng không để ý tới hần, dù sao hôm nay cũng có rất nhiều nam tiên khác. lát sau Bách Hoa Tiên Tử xuất hiện, chúng tiên im lặng nghe nàng đọc diễn văn ngắn gọn, sau đó tiệc xã giao bắt đầu.

Trải qua một canh giờ, đại hội cũng đã thành công làm cho ba cặp thần tiên quyến lữ dặt tay nhau, đương nhiên cũng có người thất bại. A Sơ vẫn luôn nhìn đám nam tiên đối diện, tính xem nên ra tay lúc nào. Nếu Mộ Khanh đã muốn nàng đến, coi như nàng là đại diện của toàn thể Đông Lăng điện, không thể làm mất sức quyến rũ của Đông Lăng điện được.

Thêm một vị nam tiên thất bại, các tiên tỷ liền tuyên bố danh tính nam tiên tiếp theo. Các tiên nữ đều hướng mắt nhìn sang.

Nam tử này xiêm y màu xanh, tay cầm dù màu vàng, phong thái từng bước đi lên sân khấu.

A Sơ buồn bực, hôm nay trời không mưa, nơi này lại lạnh, sao hần lại che dù? Quá mức kỳ quái.

Các nam tiên nữ tiên cũng rất ngạc nhiên, khi nam tử kia tới gần, có người như nhận ra điều gì đó, đang muốn đứng dậy bỏ đi nhưng bị ánh mắt của Bách Hoa Tiên Tử ngăn cản phải quay trở lại. A Sơ càng thấy tò mò, nam tử này thật ra có thân phận gì?

Một giọt nước đột nhiên rơi xuống trán, Nguyễn Nguyễn kinh ngạc hô lên “đang êm đẹp sao trời lại mưa?”

A Sơ xòe tay, một giọt nước trong suốt rơi xuống lòng bàn tay, mỗi lúc một nhiều, càng lúc càng lớn. Chẳng mấy chốc đã thấy mưa rơi xối xả, A Sơ đưa tay che mưa, nhìn chung quanh, một nữ tiên bên cạnh nàng vừa lấy khăn lau nước mưa vừa nói “hình như người tới là Vũ thần”

Nam tử kia nghe vậy, từ từ xoay người, mỉm cười nói “không sai, tại hạ đúng là Vũ thần, Tiêu Cảnh Đăng”

Hần tươi cười, trời mưa càng lớn, dưới nhai lại là nơi trống trải, không có chỗ để trú mưa. Chúng tiên nể mặt Bách Hoa Tiên Tử nên không dám rời đi, A Sơ cũng vậy, mặc kệ trời mưa cũng ngồi đoan đoan chính chính, lòng thầm mong Vũ thần sớm ôm mỹ nhân xuống đài.

Trời mưa không ngừng, trong tình cảnh này, có ai nghe được gì. Tiêu Cảnh Đăng cao giọng giới thiệu bản thân, mưa lại theo thanh âm của hần mà lúc to lúc nhỏ, ngoại trừ cái tên thì không nghe được gì nữa.

A Sơ lấy khăn tay lau mặt, phát hiện Tiêu Cảnh Đăng đã giới thiệu xong, yên lặng nhìn các nữ tiên lấy tay áo che mưa, khuôn mặt anh tuấn đang âm thầm nở nụ cười lộ lên. Đột nhiên hần hướng ánh mắt sang chỗ A Sơ, lúc này mưa cũng nhỏ lại, A Sơ lấy khăn lau không biết là nước mưa hay là mồ lạnh, khẽ cười với hần. Ngay lập tức nàng hối hận vì mình vừa cười, bởi lẽ Tiêu Cảnh Đăng hai mắt sáng ngời, mang theo làn mưa mà đi tới chỗ nàng

“Xin chào, ta là Tiêu Cảnh Đăng” hần ôn nhu cười, đem dù che trên đầu A Sơ

Động tác nhỏ này làm A Sơ cảm thấy ấm áp, mỉm cười đáp lại “xin chào, ta là Dao Liên, người có thể gọi ta là A Sơ”

“Thì ra là Dao Liên tiên tử” Tiêu Cảnh Đằng gật đầu chào nàng, ánh mắt lại nhìn về phía sau nàng “vị này là tiên tỷ của Dao Liên tiên tử”

A Sơ lắc đầu, kéo Nguyễn Nguyễn vào nắp dưới dù của hắn “nàng là tiên tỷ ở Đông Lăng điện, cũng là bằng hữu của ta, tên Nguyễn Nguyễn”

Tiêu Cảnh Đằng hai má ửng hồng, ngại ngùng cười nói “nghe nói mười lăm tháng sau, cung Quảng Hàn sẽ thập phần xinh đẹp, không biết Nguyễn Nguyễn tiên tử có rảnh đi cùng tiểu tiên hay không?”

A Sơ giật mình, còn nghĩ rằng mình nghe lầm, ngay cả Nguyễn Nguyễn cũng kinh ngạc, cuống quýt xua tay nói “à, đừng gọi ta là tiên tử, ta chỉ là một tiên tỷ nhỏ thôi”

“Được, Nguyễn Nguyễn cô nương, mười lăm tháng sau cô có rảnh không?” Tiêu Cảnh Đằng vẫn không từ bỏ

Nguyễn Nguyễn mặt đỏ đến tận mang tai, hai tay xoắn lại “ta... sẽ xem lại rồi báo người sau”

Tiêu Cảnh Đằng vui vẻ nhìn Nguyễn Nguyễn, ôn nhu nói “Nguyễn Nguyễn cô nương, ta chờ tin tốt của cô” nói xong mới quay sang chào A Sơ “Dao Liên tiên tử, cáo từ”

A Sơ ngơ ngác nhìn hắn rời đi, mưa dần dần nhỏ hạt rồi dừng hẳn

Vì trận mưa này nên rất nhiều tiên nhân đề nghị Bách Hoa tiên tử cho hỏi Thiên giới, thực ra xiêm y bị ẩm ướt thì không sao, chỉ cần niệm pháp chú là có thể hong khô nhưng nhiều tiên nhân hiếm khi bị mắc mưa, cho nên đã có người bắt đầu hắt xì, vì thế muốn nhanh chóng về Thiên giới tìm Thương Thuật xin thuốc.

Bách Hoa tiên tử không có cách nào khác đành phải đồng ý, trước khi đi còn quay đầu nhìn Nguyễn Nguyễn một cái

Nguyễn Nguyễn ngượng ngùng cả kinh, cúi đầu thi lễ, tỏ vẻ cung đưa.

“Nguyễn Nguyễn, người tính đi sao?” trên đường trở về, A Sơ lên tiếng hỏi

Nguyễn Nguyễn cúi đầu cười cười, ngượng ngùng đáp “ta... ta cũng muốn đi”

Nghĩ tới cảnh tượng lúc này, A Sơ tò mò hỏi “lúc đó người đã làm gì mà Vũ thần liếc mắt một cái đã nhìn trúng người”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: TẬP TRANH ẢNH KỲ QUÁI

Nàng nhìn về phía xa xa, ôn nhu cười nói “ta cũng không làm gì hết. Khi Vũ thần tới gần, trời liền đổ mưa, mọi người đều vội vã tránh mưa, lấy tay lau nước mưa, cảm thấy phiền lòng. Nhưng chuyện này Vũ thần cũng không có cách nào nha, hắn sinh ra đã có thần lực này, tuy sẽ mang tới phiền toái cho chung quanh nhưng cũng nhờ có hắn mà nhân gian mới tươi tốt xinh đẹp. Ta nghĩ như vậy cho nên trong lòng không có bài xích trận mưa đó, ướt thì ướt”

A Sơ cố ý khiêu khích “ta thấy Vũ thần bộ dáng cũng được, nghe nói làm người cũng ngay thẳng, hay là ngươi bằng lòng hắn đi”

Nguyễn Nguyễn quả nhiên là điển hình của khuê nữ, dùng sức đánh cánh tay nàng “A Sơ, ngươi nói bậy gì đó?ta còn đang suy nghĩ nha”

“Được rồi, được rồi, ngươi còn đang suy nghĩ” A Sơ cười nịnh, tâm lại nghĩ, cô nàng này cũng không phúc hậu nha, nếu không thích Vũ thần thì suy nghĩ làm gì.

Lặng lẽ trở về Đông Lăng điện, A Sơ lập tức về phòng của mình. Trước khi xuất môn đã dặn tiên tỷ, nếu Mộ Khanh hỏi nàng thì nói hôm nay tâm tình nàng không tốt, đã đi ngủ, không cho bất kỳ ai quấy rầy.

Ở trong phòng nghĩ người một hồi vẫn sóng êm gió lặng, cái gì cũng không phát sinh, đoán rằng Mộ Khanh còn không biết. Nàng rửa sạch lớp son phấn, chuẩn bị đi dạo Đông Lăng điện một vòng, nhìn xem Mộ Khanh hôm nay có ở nhà không cũng để an tâm hơn

Đi một vòng vẫn không phát hiện ra bóng dáng Mộ Khanh, nàng thở phào nhẹ nhõm

Buổi tối, Mộ Khanh đã trở lại.

A Sơ dù đã là thượng tiên nhưng buổi tối vẫn quen ăn chút gì đó, Mộ Khanh bồi nàng, cười híp mắt nói “hôm nay ta có gặp Hoa Lan quân tử”

“Phốc!” A Sơ phun ngụm canh trong miệng ra!

Hoa Lan quân tử ban ngày cũng ở Từ Kinh nhai, vậy...

Quả nhiên, Mộ Khanh nói: “hôm nay người kết bạn thế nào? Hình như không có gì thay đổi nhỉ?”

A Sơ bỏ muỗng xuống, mặt ửng hồng, khó khăn nói “đại hội giao lưu kết bạn đến nửa chừng thì ta, còn có nhiều nam tiên chưa lên sân khấu nha”

Mộ Khanh cười càng sâu, A Sơ hận không thể xé rách miệng hần nhưng đối diện với gương mặt dù giận hay không vẫn cười, nàng vẫn không thể hạ thủ.

Mộ Khanh cười nói “coi trọng nam tiên thế nào? Nói đi, là loại nào, tướng quân lãnh khốc hay là thư sinh trắng trẻo?” hần lại chỉ tay vào mình nói “hay là quân sư cơ trí?”

Hần nói vậy, A Sơ liền tưởng tượng cảnh Mộ Khanh đứng trên đài giao lưu, chắc chắn các nữ tiên sẽ tranh nhau đến sút đầu mề trán

Nghĩ tới, mặt đột nhiên nóng bừng liền quay lưng đi, chợt cảm giác có người đụng vào mình, nàng vụng trộm liếc mắt liền thấy Mộ Khanh bưng chén canh đưa cho nàng “quên đi, thấy người hôm nay cũng mệt rồi, uống nhiều canh một chút, nghe nói Vũ thần cũng đi.” hần dừng lại, trưng ra vẻ mặt tươi cười đang giận “không sai, thân thể ngày càng khỏe, Thương Thuật sắp thất nghiệp rồi”

A Sơ theo bản năng đưa tay sờ thân mình, có lầm không, bản tiên từ ốm như vậy, khỏe chỗ nào chứ? Quá sức bậy bạ mà.

A Sơ nhận định Mộ Khanh nói sai nhưng hai chữ kia vẫn lẩn quẩn trong đầu nàng, khiến nàng cả đêm bất an

Ban ngày, A Sơ vẫn nằm ngáy ngốc trên giường, Mộ Khanh đến thăm một lần, thấy nàng không thèm nói chuyện với hần liền bỏ đi. A Sơ trong lòng thấy hơi buồn, mắng hần mấy trăm lần.

Mười lăm, Nguyễn Nguyễn cùng đi ngắm trăng với Vũ thần, khi nàng trở về chỉ có tay áo và váy có cảm giác ẩm ướt. A Sơ đoán nàng và Vũ thần che dù, hăm mộ Nguyễn Nguyễn tìm được tình yêu. Để an ủi nàng, Nguyễn Nguyễn liền đem mấy cuốn tiểu thuyết mới xuất bản ở nhân gian cho nàng xem, hai người tự chọn hai cuốn rồi quay về phòng ngủ.

Buổi sáng không có việc gì làm, A Sơ khóa cửa thật kỹ, lấy một cuốn tiểu thuyết ra xem, đột nhiên trong cuốn truyện có một xấp giấy hình vuông rớt ra. Nàng nhìn thấy không phải là chữ mà là tranh vẽ. A Sơ cẩn thận xem xét, bên trong vẽ hai người đang quấn chặt lấy nhau, trên bìa viết ba chữ thật to: Đồng cung đồ.

A Sơ biết ba chữ này, nàng đã xem qua Thu du đồ, chơi xuân đồ... nhưng không hiểu được cái này có ý nghĩa gì, Mộ Khanh không có dạy qua. Trước giờ nàng chủ yếu luyện tiên pháp, tranh chữ lại không biết gì, chỉ có thể thưởng thức kiểu cỡ ngựa xem hoa mà thôi. Nhưng đây là sách do Nguyễn Nguyễn đưa, nói không chừng bên trong còn có chuyện xưa gì đó.

A Sơ nghiên cứu nửa canh giờ vẫn không thấy có huyền cơ gì đành phải cầu cứu Mộ Khanh kiến thức rộng rãi. Đương nhiên nàng không ngu mà mang tiểu thuyết đến tìm Mộ Khanh, hần đầu cho nàng xem mấy thứ này.

A Sơ chỉ mang theo tập tranh đến thư phòng Mộ Khanh, nàng từng tới đây vài lần. Mộ Khanh là quân sư, thư phòng của hần chứa đầy kiến thức trên thông thương cổ, dưới tường tương lai, việc gì trong tam giới cũng có, còn có các loại học thuật, nghiên cứu khoa học... Nếu có thể tìm được giải thích cho tập tranh này thì có thể hiểu được chuyện xưa viết trong đó.

Mộ Khanh không cho nàng xem tiểu thuyết, nên lần này chỉ có thể thừa dịp tiên ty không để ý mà vụng trộm lên vào. Nhớ rõ trên giá sách có mấy tập tranh, có vẽ mấy loạn thảo được, lại có hình mấy người khoa tay múa chân, có điều mấy người đó, người cầm kiếm, người cầm pháp khí gì đó không rõ. Còn trong tập tranh này, có rất nhiều người không mặc xiêm y, còn có cầm roi, cầm nến, thực làm người ta khó hiểu.

Không ngờ nàng vừa cầm lấy cuốn sách thì bên ngoài vang lên thanh âm trò chuyện của Mộ Khanh và Thương Thuật, thanh âm ngày càng gần. A Sơ lập tức nhét cuốn truyện vào giá sách, dù sao ở đây đều là tranh ảnh tư liệu, Mộ Khanh chắc chắn sẽ không phát hiện ra cuốn sách của nàng.

A Sơ niệm quyết trốn vào trong góc, lại dùng sa liêm che thân thể lại, không phát ra tiếng động.

Lần này Thương Thuật đến mượn sách

Mộ Khanh vào phòng liền ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Thương Thuật tự mình tìm sách, hai người thỉnh thoảng nói với nhau mấy câu.

A Sơ vẫn án binh bất động, sợ bị phát hiện, đột nhiên Thương Thuật kinh hãi kêu lên, A Sơ nhìn xuyên qua sa liêm nhìn thấy hần đang đứng bên giá sách, trên tay hần là... là...

Ba chữ kia, Thương Thuật liếc mắt một cái là hiểu. Hần cũng không có hứng thú lắm, lật xem hai trang rồi bật cười nói với Mộ Khanh “người nha, cầm A Sơ xem tiểu thuyết mà mình thì... bản này là bản thô bạo nữa nha. Chắc, chắc, người thực là quá phạm lại rất ích kỷ, rất tàn bạo, rất biến thái, rất không nói tình nghĩa. Người như vậy, ta chỉ có thể nói: bỏ tay”

Mộ Khanh vừa nhìn thấy, gương mặt vốn lạnh nhạt liền chấn động, ánh mắt nhìn lên giá sách. A Sơ không dám nhìn hần, lát sau đã nghe Mộ Khanh gầm lên “đưa đây”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: SỰ HUYỀN BÍ BÊN TRONG

A Sơ hí mắt nhìn thấy Mộ Khanh sắc mặt âm nghiêm giật lấy cuốn sách trên tay Thương Thuật, do dự một lát rồi nhét vào tay áo, còn cảnh cáo “việc này, ngươi...ngươi không được nói ra ngoài”

Thương Thuật tiếc nuối nhìn theo cuốn sách bị nhét vào tay áo Mộ Khanh “ta đương nhiên biết, ta rất hiểu lòng người mà”

Mộ Khanh lạnh lùng lôi kéo hắn ra khỏi thư phòng “ngươi đi đi, đừng ở đây náo loạn nữa”

Cửa thư phòng bị đóng lại thật mạnh, bên ngoài Thương Thuật không phục la lớn “ta cũng có thể diện nam nhân nha, vừa rồi ta rất là đàn ông, ngươi không cảm giác được sao?”

“Tránh ra. Ngươi đi tìm Hoa Lan quân tử đi, hoa lan chỉ của hắn phù hợp với hương vị của ngươi hơn” Mộ Khanh gần như là gào thét, tiếng bước chân hai người cũng xa dần

Cho đến khi bên ngoài không còn âm thanh, A Sơ mới đi ra, đảo vài vòng quanh giá sách, hi vọng mông manh rằng Thương Thuật và Mộ Khanh không lấy Đồng cung đồ đi. Nhưng sự thật luôn rất tàn khốc, trên giá sách không thấy Đồng cung đồ nữa. Chỉ lo mình bị phát hiện lại quên cuốn sách kia không biết ẩn mình. Có điều nàng cũng không thể nghĩ nhiều, phải rời nơi này trước rồi tính sau, nhưng vừa bước ra đã đụng phải một thân hình.

Mộ Khanh tay cầm Đồng cung đồ, niệm quyết phá bỏ pháp thuật của A Sơ, oán hận trừng mắt.

Nếu A Sơ có lỗi tai như Hao Thiên khuyên, khẳng định lúc này nhìn thấy Mộ Khanh sẽ sụp xuống. Nàng cúi đầu trầm mặc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cuốn sách trên tay hắn. Thực ra vừa rồi Mộ Khanh đã phát hiện ra nàng. Tay nắm chặt cuốn sách đến nỗi cả khớp xương tay, bộ dáng thoát nhìn rất khủng bố, Mộ Khanh nghiêng răng nghiêng lợi nói “A Sơ, ngươi thật là...”

Hắn vừa lên tiếng, A Sơ đã cả người phát run, nhắm mắt nhận sai “thượng tiên, sau này ta không dám nữa”

“Mấy thứ này từ đâu mà có, hôm nay ta nhất định phải tra rõ ràng”

Mộ Khanh túm lấy nàng lôi ra ngoài.

Tra, vậy không phải Nguyễn Nguyễn sẽ gặp họa sao?

A Sơ bám vào Mộ Khanh như muốn ôm lấy hắn ‘thượng tiên không cần ra, sau này nhất định không xảy ra chuyện như vậy nữa. Ta sẽ không bao giờ xem nữa’ nàng ngẩng đầu, hai mắt phấp phồng “ta không xem, ta cũng hại ngươi bị người ta hiểu lầm. Ta...ta không muốn liên lụy người khác chịu phạt, ngươi trừng phạt ta là được rồi. Thượng tiên”

Ánh mắt oán giận của Mộ Khanh dịu lại, lạnh lùng đẩy tay nàng “sau này còn để ta phát hiện ngươi tiếp xúc mấy thứ dơ bẩn này nọ, nhất là mấy thứ thô bạo, đừng trách ta, đừng trách ta...thô bạo”

Hắn tức giận đến đỏ mặt tía tai, A Sơ rất sợ bộ dáng khủng bố của hắn, gờ ba ngón tay lên cam đoan “ta cam đoan không xem, sau này cũng không vụng trộm đến thư phòng của ngươi, nếu không sẽ bị phạt trong hạn động mười ngày mười đêm”

Nàng cam đoan mấy lần, sắc mặt của Mộ Khanh mới dịu lại, cũng tỏ vẻ không muốn nhìn thấy nàng. A Sơ lập tức rời khỏi, trước khi đi, Mộ Khanh còn bắt nàng phải chép Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh một trăm lần. A Sơ biết sai nên phải đáp ứng. Trở lại hậu viện, nhìn thấy phòng Nguyễn Nguyễn liên căng thẳng, vội chạy về phòng mình, đóng cửa, buồn rầu suy nghĩ nên giải thích với nàng thế nào, nghĩ mãi cũng không có cách nào, sốt ruột như kiến bò trong chảo.

Cuối cùng, A Sơ quyết định thành thật vẫn hơn. Chân thành đối mặt, biết sai mà sửa thì mới được bằng hữu tha thứ, không thể vì chuyện lần này mà làm sứt mẻ tình cảm với Nguyễn Nguyễn

A Sơ tới phòng Nguyễn Nguyễn, thấy nàng đang thất hồn lạc phách, nhìn thấy A Sơ, nàng liền khóc lớn “A Sơ, lần này chắc ta sẽ bị đày vào vòng luân hồi ah”

A Sơ vỗ lưng nàng an ủi “Nguyễn Nguyễn đừng khóc, sao lại nói vậy?”

Nguyễn Nguyễn nhào vào ngực nàng, bôi hết nước mắt nước mũi lên áo nàng “cuốn sách hôm qua ta mua được ở thế gian không thấy đâu, nếu bị người khác nhìn thấy, ta không thể ở lại Đông Lăng điện được nữa”

A Sơ nghĩ ngoại trừ Đồng cung đồ, Nguyễn Nguyễn còn làm mất sách khác, vì thế hỏi “là sách gì? Có thể tới qua ngươi bỏ quên trong phòng ta không?”

Nguyễn Nguyễn nghẹn ngào nói “là Đồng cung đồ. Hôm qua khi cùng Vũ thần hạ phàm, thư quán cực lực giới thiệu ta nên mua cuốn này, ta liền mua thử, ta nhớ rõ ta chưa mang tới phòng ngươi nhưng lại tìm không thấy đâu”

A Sơ thở phào nhẹ nhõm “thật ra tới qua ngươi có làm rơi ở phòng ta một cuốn sách, chính là Đồng cung đồ”

Nguyễn Nguyễn đầu tiên là không thể tin, sau đó như là được đại xá, vội lau khô nước mắt, vui vẻ nói “thì ra là ở chỗ ngươi, ta thực sợ ý”

A Sơ nhớ chuyện mình cần nói với nàng liền căng thẳng cúi đầu, thấp giọng nói “nhưng mà... đã bị thượng tiên tịch thu”

Nguyễn Nguyễn đứng hình, mở to hai mắt nhìn A Sơ, gian nan nói “vậy, vậy... hần có trách ngươi không? Hoặc là trách ta? Hần, hần có xem qua chưa?”

A Sơ lắc đầu: “Hần không có trách ta, cũng không có trách ngươi, cũng không có xem. Nhưng thượng tiên không cho ta tiếp tục xem mấy loại như vậy nữa, ta cũng đáp ứng rồi. Cho nên lần này ta đem sách trả lại cho ngươi, cũng nói cho ngươi biết Đồng cung đồ ở chỗ thượng tiên, chắc không thể lấy lại nhưng ta có thể đền cho ngươi”

A Sơ nói nửa câu đầu, Nguyễn Nguyễn như trút được gánh nặng, lúc này lại có chút giận “ngươi không tiền, lấy gì mà đền, ngươi đúng là bất cần mà”

A Sơ cắn môi, lôi kéo nàng tay áo xin lỗi: “Nguyễn Nguyễn, thực xin lỗi. Ngươi muốn cái gì, ta đều đền cho ngươi, chỉ cần ngươi không giận”

Nguyễn Nguyễn thấy nàng có thành ý như vậy cũng không giận nữa, chỉ thờ dãi “được rồi, không có gì, chắc qua đó là vật kỷ niệm đầu tiên của ta và Vũ thần, trong lòng cảm thấy đáng tiếc thôi”

A Sơ mất một ngày một đêm chép xong một trăm bản Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh, hai tay đưa cho Mộ Khanh, sau đó còn rót một ly trà đưa cho hần. Mộ Khanh nhấp một ngụm trà, hài lòng gật đầu.

Đồng cung đồ là vật kỷ niệm của Nguyễn Nguyễn, A Sơ rất muốn Mộ Khanh trả lại nhưng đã bị hần từ chối. Cũng may Nguyễn Nguyễn không vì chuyện này mà giận nàng, còn cao hứng nói cho A Sơ biết đã ba ngày nay nàng không có tưới nước cho cây cỏ trong Đông Lăng điện. A Sơ rất ngạc nhiên, Nguyễn Nguyễn đã ba ngày không tưới nước, sao cây cỏ vẫn xanh tươi, có phải? Thì ra là Vũ thần vụng trộm giúp nàng nha.

Nguyễn Nguyễn khoe chuyện tình cảm ngọt ngào của mình làm A Sơ rất hâm mộ.

Mặt khác, Nguyễn Nguyễn còn thần thần bí bí lôi kéo nàng, hỏi Mộ Khanh có đưa cái gì không. A Sơ lắc đầu, Nguyễn Nguyễn liền cảm thán nói thời cơ chưa tới. Nguyễn Nguyễn còn nói Đồng cung đồ thì ra là thứ tốt, lúc trước không biết huyền bí bên trong nhưng từ lúc thân cận với Vũ thần liền hỏi tới vấn đề này. Nói xong, Nguyễn Nguyễn đỏ mặt rồi không nói nữa.

Nói chuyện lại nói một nửa, thật làm người ta tò mò nha. A Sơ trong lòng hồ hởi, mặt cười thâm quay về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: NHỊ LANG THẦN

Mấy ngày sau, Đông Lăng điện lặng lẽ truyền đi tin tức; Mộ Khanh xem Đồng cung đồ

Nói đến chuyện này, ai nấy đều bày ra vẻ mặt không kiềm chế được sự hưng phấn và đáng khinh, mỗi khi tiên tỷ nào đến thư phòng quét dọn, khi trở ra cũng đều đỏ mặt ngượng ngùng.

A Sơ nghĩ lúc đó Mộ Khanh đã cảm Thương Thuật không được nói ra, mà chuyện này chỉ có nàng, Mộ Khanh, Thương Thuật và Nguyễn Nguyễn biết, vì thế liền đi hỏi Nguyễn Nguyễn. Nguyễn Nguyễn được Vũ thần cẩn thận ôm vào lòng đưa đến chỗ khô ráo dưới bụi hoa quỳ “hôm qua ta có gặp Thúy Nhi, có hàn huyên với nàng một chút cũng tùy tiện giải thích tập tranh ảnh kia”

A Sơ về mặt bất đắc dĩ cười khổ: “sao lúc ngươi cùng Thúy Nhi nói chuyện về tập tranh kia mà không đỏ mặt, chẳng lẽ ngươi không biết nàng là người nhiều chuyện sao. Mặc kệ tranh kia về cái gì, thượng tiên cũng không muốn người ta biết chuyện này”

Nguyễn Nguyễn bóp nát hoa quỳ trong tay, ngậm ngút nhìn A Sơ đang chống nạnh khởi binh vấn tội.

A Sơ nhảy khỏi ghế, tới gần nàng “bây giờ có thể nói cho ta biết tập tranh đó có ý nghĩa gì chưa?”

Nguyễn Nguyễn im lặng gật đầu, ý bảo nàng kể tai sát lại

A Sơ nghe Nguyễn Nguyễn giải thích xong, mặt đỏ tới tận mang tai, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mộ Khanh đúng là oan Thị Kính nha.

Nhưng lúc này cũng không tiện cho nàng giải thích thay hấn, chỉ vụng trộm phân phó trong Đông Lăng điện: để giữ thể diện và tôn nghiêm cho thượng tiên, nghiêm cấm việc thảo luận chuyện tập tranh dưới mọi hình thức, nếu còn nghe có người bàn tán, lập tức đẩy đi luân hồi đầu thai.

Vì thế, tin bất quá không còn truyền đi nữa, Mộ Khanh cũng mỗi ngày ra ra vào vào như bình thường, tựa như không biết trong điện đều biết hấn giấu một cuốn Đông cung đồ. A Sơ rốt cuộc cũng thấy an tâm.

Một ngày, Ngọc Cẩm sai người mang đến một con ốc biển. Đây là bí mật giữa A Sơ và nàng, nếu có gì phiền não hoặc có chuyện muốn nói với đối phương mà không muốn người khác nghe được thì nói với con ốc biển này, rồi dùng pháp thuật phong lại, cách giải cũng chỉ có hai người biết.

Đối với chuyện này, Nguyễn Nguyễn thực không hiểu, nàng hỏi sao A Sơ không trực tiếp hẹn đối phương tới một nơi vắng vẻ, gặp mặt nói chuyện. A Sơ cũng không biết giải thích thế nào, có lẽ do lúc trước nàng và Ngọc Cẩm đều cảm thấy làm như vậy có vẻ thần bí...

Lần này Ngọc Cẩm hỏi nàng có muốn đi du lịch không. Nàng nhớ lại mình đã lâu rồi không có ra ngoài, liền đáp ứng, hẹn ba ngày sau cùng đi du lịch. Chỉ vất vả cho tiên ty phải mang ốc biển chạy qua chạy lại giữa hai điện không ngừng, trước khi kết thúc, A Sơ tặng nàng một túi quả vỏ cứng ít nước để nàng ăn dọc đường.

Ba ngày sau, A Sơ nói với Mộ Khanh một tiếng rồi cao hứng xuất môn.

Tới nơi hẹn đã thấy ngoài Ngọc Cẩm còn có một người, là Thương Thuật. Xa xa liền thấy hai người bọn họ đang cầm gương soi cho nhau, không ngừng bàn luận về kiểu tóc của mình.

A Sơ đến gần nhưng bọn họ vẫn còn đắm chìm trong mỹ mạo của mình, Thương Thuật chỉ vào cây trầm lưu châu của Ngọc Cẩm đề nghị “ta cảm thấy cây trầm hướng lên trên một chút sẽ đẹp hơn”

Ngọc Cẩm nghe vậy còn cầm cây trầm khoa tay múa chân nói “như vậy sao?”

Thương Thuật cảm lấy cây trầm nói “để ta” điều chỉnh vị trí cây trầm một lát rồi hài lòng cười hỏi “ngươi thấy thế nào?”

Ngọc Cẩm soi gương đáp “cũng không tệ lắm” Mặt kính lại chiếu tới hoa trầm ở góc khác “nhìn hơi dư thừa, lại cũ, không muốn nữa” nói xong liền muốn rút ra

Thương Thuật liền đoạt lấy hoa trầm “đừng đừng, không cần thì đưa ta đi, ta thấy rất đẹp”

A Sơ suất chút nữa bật cười thành tiếng. Ngọc Cẩm thì không lấy làm ngạc nhiên. Thương Thuật tuy rằng nữ khí nhưng toàn thân đều mặc nam trang, lại hướng một tiên nữ đòi hoa trầm, thực làm cho người ta hoài nghi hấn có chứa nữ nhân trong nhà. Ngọc Cẩm cũng không cự tuyệt “vậy ngươi lấy đi”

Thương Thuật tươi cười, soi gương cắm cây trầm vào một chỗ hờ ở tán hoa. Vì cây trầm ngắn cũng không quá cầu kỳ, cho nên không nhìn kỹ còn tưởng là trang sức phát quan. Hấn giật giật đầu, ba viên lục thúy châu rung động theo, hấn hỏi Ngọc Cẩm “thế nào?”

Ngọc Cẩm gật đầu khích lệ “ấn, rất hợp với xiêm y này của ngươi, làm cho sắc mặt của ngươi thêm đẹp, vậy cho ngươi đó”

Thương Thuật vui sướng vỗ vỗ tay “thực sao? Cảm ơn ngươi nha, Ngọc Cẩm”

Hai người thay nhau soi gương mới thông qua gương phát hiện A Sơ đang đứng dưới gốc cây, liền vẫy tay bảo nàng tới đây. Thương Thuật đến làm A Sơ có cảm giác không ổn, ánh mắt hấn giống như Mộ Khanh, nhớ tới chuyện hấn nói với Mộ Khanh ở thư phòng, không hảo thanh mà hỏi hấn ‘sao ngươi cũng ở đây?’

Thương Thuật vuốt cây trầm trên đầu, đang định lên tiếng thì Ngọc Cẩm đã nói trước “mấy ngày nay Thương Thuật dạy ta dùng thảo dược ủ tóc, hôm qua nghe nói có hẹn với ngươi liền nhất định đòi theo”

Thương Thuật gật gật đầu, cười nói với Ngọc Cẩm “ra ngoài hít thở tiên khí đối với thân thể cũng tốt lắm nha. Ta ở bên cạnh các ngươi, có thể tùy thời nhắc nhở các ngươi dùng loại hoa cỏ nào tắm rửa để có ích cho làn da, loại nào gây hại...”

Xem ra mình không gặp Ngọc Cẩm vài ngày, nàng đã thân thiết với Thương Thuật. A Sơ có chút ghen tỵ, cố kiềm nén mà thúc giục “chúng ta xuất phát đi”

Ngọc Cẩm cất gương, vội nói “chờ một chút, còn thiếu một người” nàng quay đầu nhìn một hướng khác, lát sau đã vui vẻ kêu lên “ah, hấn đến rồi”

Quay đầu nhìn lại thấy người tới dung mạo khôi ngô, thân hình cao lớn cân xứng, mặc y phục màu vàng nhạt, mái tóc đen được buộc gọn bằng ngọc quan, bên cạnh còn có một đại cầu đi theo. A Sơ căng thẳng, thấp giọng hỏi Ngọc Cẩm “sao Nhị Lang Thần cũng đến? lần trước ta khi dễ Hạo Thiên Khuyển, suýt chút nữa cắt đứt đuôi hấn, lần này không phải Nhị Lang Thần mang theo Hạo Thiên Khuyển để trả thù ta chứ?”

Ngọc Cẩm nhớ lại chuyện cũ, bật cười thành tiếng, che miệng nói “sao có thể, Nhị Lang Chân Quân là người tốt nha”

Trước kia không nghe Ngọc Cẩm nhắc tới Nhị Lang Thần, lúc này lại nói tốt cho hấn, còn tỏ vẻ thân thiết, lần này đi du lịch cũng rủ hấn đi cùng, không

phải là...A Sơ nắm tay Ngọc Cẩm hỏi “không phải là người từ bỏ Mộ thượng tiên, chuyển sang thích Nhị Lang thần nên lần này rủ hần cùng đi chứ?”

Ngọc Cẩm kinh ngạc, ra sức giải thích, sợ A Sơ và Thương Thuật nói xấu nàng trước mặt Mộ Khanh “sao có thể chứ. Tâm ý của ta đối với Mộ thượng tiên có thiên địa chứng giám, là hần không cho ta cơ hội thôi. Lần này không phải ta muốn rủ hần mà là hần mời...” mắt thấy Nhị Lang thần đã tới gần, Ngọc Cẩm không tiện nói nữa, lôi kéo A Sơ “không nói nữa, hần tới rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: BỮA CƠM DÃ NGOẠI

Hôm nay Nhị Lang Thần một thân thường phục làm cho A Sơ kinh diễm một phen. Nàng ít khi gặp hần, mỗi lần gặp đều thấy hần mặc chiến y, cho nên một thân thường phục như hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy. Trước kia biết hần anh dũng chính nghĩa, bây giờ làm thêm phần khí suất anh tuấn.

Nhìn sang Hao Thiên Khuyển bên chân hần, A Sơ thầm run trong lòng. Hao Thiên Khuyển phát hiện ra nàng, há miệng thật to, cổ ý phát ra thanh âm, rất có ý tứ công kích.

Nhị Lang Thần ý thức được bên chân có động tĩnh, cúi đầu trừng mắt một cái. Hao Thiên Khuyển đầu co rút lại, ngoan ngoãn theo hần đến trước mặt mấy người.

A Sơ cùng Ngọc Cẩm, Thương Thuật lên tiếng chào: “Nhị Lang Chân Quân.”

Nhị Lang Thần mỉm cười gật đầu: “Y tiên hảo, Ngọc Cẩm tiên tử hảo.” sau đó mới quay sang A Sơ, ngại ngùng cười nói “Dao Liên tiên tử, đã lâu không gặp”

A Sơ nghe hần nói, nhìn không được nhìn Hao Thiên Khuyển bên chân hần rồi mới trả lời “cũng tốt”. Sau lại thấy nên đáp lễ hần, vì thế hỏi “Nhị Lang Thần mấy ngày qua thế nào?”

Nhị Lang Thần nhướng mi, cao hứng đáp “đều tốt. Hôm nay mọi người cùng nhau du ngoạn, đừng quá câu thúc, gọi tên ta là được rồi”

Hần huyền một hồi mới cùng nhau xuất phát. A Sơ đi cùng Ngọc Cẩm và Thương Thuật, lo lắng Hao Thiên Khuyển sẽ cản nàng. Nhớ tới hai vạn năm trước, khi nàng còn là một tiểu tiên cô, nghe nói Thiên giới có người nuôi sủng vật, nổi bật nhất là Hao Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần vì thế vùng trộm đến điện của Nhị Lang Thần muốn xem sủng vật Thiên giới có bộ dáng thế nào.

Khi nàng đi vào điện của Nhị Lang Thần, dùng ấn quyết mới học được tiến vào đại môn, dọc đường đi chỗ nào cũng có tiên tỷ, tiên thị canh gác, chỉ có một cái sân là không có ai. Nàng nổi lòng tò mò liền đi vào xem trộm. Nàng mở một góc cửa sổ lưu ly nhìn thử, thấy bên trong có một nam tử mặc trung y, mái tóc được buộc bởi sợi dây màu đen. Nam tử kia đưa lưng về phía nàng nên không nhìn rõ mặt, nhưng cái hấp dẫn nàng chính là một đại cầu nằm ụp sấp bên cạnh nam tử kia.

Chắc đó là Hao Thiên Khuyển rồi. A Sơ vừa kích động vừa cao hứng, nhìn bộ lông màu đen của Hao Thiên Khuyển tỏa ra một vàng sáng nhạt, rất muốn đưa tay kiểm tra thử

Hao Thiên Khuyển là thần khuyển, cái mũi linh mãnh không phải bình thường. Ngửi được mùi xa lạ liền ngẩng lên đánh giá một phía. A Sơ tuy đang ẩn thân nhưng ánh mắt của nó vẫn dán chặt về phía cửa sổ rồi điên cuồng chạy tới. A Sơ lúc đầu thích Hao Thiên Khuyển nhưng thấy nó hung dữ như vậy, không khỏi kinh hồn táng đờm. Nhớ tới có người nói chỉ cần cắt đuôi chó, nó sẽ sợ mình vì thế liền biến ra một cái kéo để phòng thủ

Hành động của Hao Thiên Khuyển đã làm kinh động nam tử kia, lập tức cắt đứt dây cột tóc trong tay, cánh tay vung lên, ném dây cột tóc ra, lập tức biến thành một đạo ánh sáng màu bạc, ấn quyết nhanh chóng bị phá vỡ, ngực cảm giác hơi đau. Cũng may nàng có phòng bị trước chứ không thì hôm nay không chết cũng bị thương nhưng cũng chẳng may mắn được lâu, Hao Thiên Khuyển phát hiện ra nàng, lập tức hung dữ xông về phía nàng.

A Sơ hét lên chói tai, nhắm mắt cầm kéo vùng loạn xạ. Đột nhiên trước mắt xuất hiện trận cuồng phong, nháy mắt chung quanh liền yên tĩnh lại, cái kéo trong tay cũng bị người ta đoạt lấy, nàng kinh hoàng mở hai mắt, Hao Thiên Khuyển cách nàng mấy bước đang nhìn nàng như hổ rình mồi, còn cây kéo biến thành một làn khói trong tay nam tử kia.

Nam tử đứng trước mặt nàng tóc đen rối tung, trên trán có một đạo kim sắc dài cỡ ngón tay, vẻ mặt lạnh lùng, vạt áo rộng mở có chút hỗn loạn.

A Sơ cảm thấy mình lúc đó vẫn còn ngây thơ lắm...còn đỏ mặt, lấy hai tay che mặt lại. Hao Thiên Khuyển không dám tiến lên tấn công, nàng liền âm thầm xác định nam nhân trước mặt này là Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần lúc này cũng ý thức được nam nữ khác biệt, ho khan vài tiếng, đỏ mặt đẩy A Sơ ra khỏi phòng. A Sơ sau khi ra khỏi phòng liền lập tức bỏ chạy, nàng cũng không muốn bị người ta bắt rồi đưa tới Đông Lăng điện, Mộ Khanh mà biết được thì nàng chết chắc. Khi đó nàng thức trắng đêm luyện tập pháp chú, pháp thuật cũng là vì sợ Mộ Khanh.

Nghĩ tới chặt vật của hai vạn năm trước, lần này gặp lại Nhị Lang Thần và Hao Thiên Khuyển, A Sơ cảm thấy không thoải mái chút nào.

Thương Thuật nói muốn ăn com đã ngoại bên hồ, rồi lấy ra một tấm vải bông màu vàng thật to trải lên cỏ, Ngọc Cẩm lấy từ trong rổ ra một mâm điểm tâm tinh xảo, còn có một bầu rượu nhỏ. A Sơ từng thường thức tay nghề của Ngọc Cẩm nên vừa nhìn thấy điểm tâm liền chảy nước miếng

Mọi người ngồi thành vòng tròn, Hao Thiên Khuyển nằm úp sấp bên cạnh Nhị Lang Thần, thỉnh thoảng nhìn A Sơ một cái, bị nàng phát hiện liền kiêu ngạo xoay mặt đi

Thật lâu chưa ăn điểm tâm Ngọc Cẩm làm, A Sơ ăn liền hai khối, còn muốn Thương Thuật rót rượu cho nàng, Nhị Lang Thần liền ngăn lại “Dao Liên tiên tử, hay là uống nước đi”

A Sơ biết hần có ý tốt, cười nói “nhưng chúng ta chỉ mang theo rượu”

Nhị Lang Thần chỉ tay vào mặt hồ “ta có thể giúp ngươi lọc nước”

Thương Thuật lấy lại bầu rượu cùng Ngọc Cẩm ăn điểm tâm, A Sơ không tiện cự tuyệt, gật gật đầu.

Nhị Lang Thần mỉm cười, giang hai tay về phía mặt hồ, một cột nước hình vòng cung lập tức xuất hiện trong không trung. Nhị Lang Thần hai tay xoay tròn, cột nước lập tức tạo thành bóng nước, hơi nước nhẹ bốc lên, đem lại cảm giác thoải mái. Chốc lát sau, bóng nước ở giữa không trung đã nhỏ hơn phân nửa, cũng trở nên tinh thuần hơn. Nhị Lang Thần bắn ngón tay một cái, bọt nước như dạ minh châu thuận lợi rơi vào chén A Sơ.

Nhấp một ngụm. Rất mát, rất tinh khiết, uống rất ngon nhưng mà...

“Nếu ta uống một chén nước làm ngươi phải tốn nhiều pháp lực như vậy, ta vẫn nên uống rượu tốt hơn” A Sơ nói với Nhị Lang Thần.

Nhị Lang Thần mặt mày có chút căng thẳng, thần sắc âm trầm. A Sơ há hốc mồm, không biết nên nói thế nào. Nhị Lang Thần lại hướng nàng âm trầm gật đầu, tỏ vẻ đồng ý rồi đưa tay vuốt bộ lông của Hao Thiên Khuyển.

Không khí trầm xuống, Ngọc Cẩm và Thương Thuật cùng nhìn nhau. A Sơ ăn mấy miếng điểm tâm, uống hai ly rượu rồi đưa cho Nhị Lang Thần một miếng hoa đào tộ “ta biết ngươi không cần ăn cũng không sao, nhưng tay nghề của Ngọc Cẩm rất tốt, ngươi thử một miếng đi”

Nhị Lang Thần nhìn khối điểm tâm rồi lại nhìn nàng, không hề động thủ. A Sơ quýnh lên, đưa miếng bánh đến bên môi hần, ý bảo hần há mồm. Ánh mắt Nhị Lang Thần nhu hòa lại mang theo ý cười, há miệng cắn một miếng

“Ăn ngon sao?” A Sơ hỏi.

Hần gật gật đầu: “Ăn ngon.”

Thấy hần không muốn tự ra tay, A Sơ đành phải dứt cho hần ăn hết khối hoa đào tộ.

Bữa com đã ngoại này rất là ước thúc, cuối cùng cũng tới lúc chấm dứt, A Sơ như trút được gánh nặng. Ngọc Cẩm vội vàng thu thập mọi thứ, lời kéo Thương Thuật nói “A Sơ, ta đã trễ thời gian học y, ta và Thương Thuật đi trước, ngươi cùng Nhị Lang Thần về nha”

Dứt lời liền bước lên mây bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: HI, CẦU CỦA NGƯỜI

Thiếu đi hai người, không khí trở nên quái dị, A Sơ và Nhị Lang Thần nhìn nhau rồi thông thả bước lên mây. Dọc đường đi, hai người không nói một lời, Hao Thiên Khuyển đi theo sau bọn họ, thỉnh thoảng cảnh giác liếc A Sơ một cái. Đồng Lăng điện và Nhị Lang thần điện ở hai hướng khác nhau, đến lối rẽ, A Sơ vẫy tay tính chào tạm biệt, đột nhiên bị Nhị Lang Thần nắm chặt tay.

A Sơ bối rối né tránh hần, hần nhìn nàng áp ứng “Dao Liên tiên tử, có thể tìm chỗ nói chuyện chút không?”

A Sơ nghĩ lần này Nhị Lang thần theo bọn họ đi du lịch hần có mục đích, giờ hần chịu mở miệng thì nàng cũng nguyện nghiêng tai lắng nghe. Hai người đi vào chỗ khuất, chung quanh mây trắng che kín, thủy khí ngập tràn, cách đó mấy trăm thước là suối nước nóng ấm áp.

A Sơ và Nhị Lang thần đứng đối diện nhau, không khí càng lúc càng quái dị, A Sơ đang tính lên tiếng thì Nhị Lang Thần đột nhiên nắm chặt hai tay nàng “từ hai vạn năm trước gặp mặt Dao Liên tiên tử một lần, đến nay vẫn không quên, cứ mãi ôm nỗi khổ tương tư, cuối cùng mới cầu xin Ngọc Cẩm tiên tử hỗ trợ, giúp ta gặp mặt Dao Liên một lần. Dao Liên, ta...”

Về mặt kích động của hắn đột nhiên thay đổi, cúi đầu quát Hao Thiên Khuyển đang cắn giày của hắn ‘Hao Thiên, đừng lộn xộn’

A Sơ nhân cơ hội liền rút tay lại, giấu vào hai bên hông, xấu hổ nắm chặt tay lại, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi. Hắn, hắn... lại đem chuyện hai vạn năm trước ra nói, còn nói... miễn mình. Cái này, Nhị Lang Thần là đang tỏ lộ sao? Nhưng mình và hắn gặp nhau không được mấy lần, cũng là khi đến Lăng Tiêu điện mới nhìn thấy vài lần, hôm nay hắn nói như vậy, làm nàng ngượng ngùng lại thấy mặt danh kỳ diệu

Hao Thiên khuyển không thích nàng, A Sơ biết. Lúc này nó thấy chủ nhân mình âu yếm cùng nữ nhân mà nó chán ghét liền hết cắn giày lại cắn áo choàng, muốn ngăn cản bị kích phát sinh

Nhị Lang Thần lại không để ý tới nó, chỉ nhìn A Sơ, há miệng vài lần lại không nói nên lời, khuôn mặt đỏ bừng. Hao Thiên Khuyển dưới chân lại không ngừng quấy rối hắn, A Sơ chỉ vào Hao Thiên Khuyển nói “nó, nó hình như không thích”

Nhị Lang Thần cảm tức trừng liếc Hao Thiên Khuyển một cái, lấy một túi tiền từ bên hông ra, bên trong có vài miếng giống như điểm tâm. Hao Thiên Khuyển nhìn thoáng qua rồi nằm úp sấp bên chân hắn, đôi con ngươi màu nâu nhìn hắn đầy thương cảm.

Đó chắc là đồ ăn của Hao Thiên Khuyển, Nhị Lang Thần thấy nó vẫn không chịu rời đi, hai tai đỏ bừng, ánh mắt càng thêm bối rối.

A Sơ cũng không dám cùng Hao Thiên Khuyển tranh thủ tình cảm, từ lúc nó nghe rằng tấn công nàng, may mà có Nhị Lang Thần ra tay đúng lúc, đến giờ nàng vẫn rất kiêng kị nó. Vì thế nàng cố giúp Hao Thiên Khuyển nói chuyện “nó hình như không đói bụng, hắn là nó muốn ngươi cùng nó đi dạo”

Nhị Lang Thần tiến lại gần nàng, khẩn trương nói “nhưng ta, ta vẫn chưa nói xong lời trong lòng với Dao Liên tiên tử”

Khoảng cách này làm A Sơ rất áp lực, Nhị Lang Thần là chiến thần nổi tiếng, hắn làm như đang đánh giấc, không có được kết quả sẽ không buông tay. Xem ra nếu lần này hắn không chủ động chấm dứt thì không thể nào kết thúc nhưng phải làm sao để hắn chủ động không nói nữa đây? A Sơ âm thầm thối lui hai bước, cười nói “thật ra, thật ra sau này gặp mặt cũng có thể nói, nếu không thì hôm nay ngươi nói ngắn gọn đi”

Nhị Lang Thần xoa tay thì thầm “nói ngắn gọn, nói ngắn gọn” hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu, nắm hai vai A Sơ nói “A Sơ, ngươi gả cho ta được không?”

A Sơ ngẩn người, bên tai không ngừng vang lên lời hắn nói, gả cho hắn? dưới chân đột nhiên truyền đến tiếng rống to, Hao Thiên Khuyển đang tức giận với hai người. A Sơ chợt bừng tỉnh lại sợ bị Hao Thiên Khuyển cắn nên thuận tay nắm lấy tay Nhị Lang Thần, núp sau người hắn

Nhị Lang Thần một tay che chở nàng, một tay niệm cái quyết khiến Hao Thiên Khuyển đang gào rú trở thành tiểu hắc cầu ngoan ngoãn, còn cọ cọ vào chân A Sơ, thỉnh thoảng còn cắn chân váy nàng.

Đang buồn bực, Nhị Lang Thần lại nhẹ ôm vai nàng, muốn kéo nàng vào ngực, A Sơ vội né tránh, về mặt đề phòng. Nhị Lang Thần xấu hổ thu tay lại, cúi người nhìn tiểu hắc cầu đang lăn lộn bên dưới, chuyển đề tài “vậy ngươi không cần sợ nó nữa”

Tiểu hắc cầu ngược đôi mắt vô tội nhìn A Sơ làm nàng cảm thấy tâm mềm nhũn, ôm nó vào lòng. Hao Thiên Khuyển không muốn, cắn nàng hai cái nhưng khí lực nhỏ như là gãy ngựa. A Sơ vẫn ôm lấy nó, vuốt ve nó vài cái, tiểu hắc cầu liền nhu thuận hơn

“Ân, như thế này rất đáng yêu” lúc này A Sơ thấy Hao Thiên Khuyển rất đáng yêu

“Ngươi thích là tốt rồi. Ngươi có thể nhận?” Nhị Lang Thần nhẹ nhàng hỏi.

Bộ dạng Hao Thiên Khuyển lúc này dù hung dữ vẫn rất đáng yêu, sao có thể nhẫn tâm không nhận, A Sơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhị Lang Thần kích động, không ngừng nói “vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ta rất vui”

Vui về? Ngươi vui về cái gì? A Sơ kỳ quái.

Ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này hai má Nhị Lang Thần đã đỏ bừng, hai mắt nhìn nàng rồi quần bách quay lưng đi. A Sơ vừa ôm Hao Thiên Khuyển, vừa vỗ vỗ bả vai hắn, hắn thân mình cứng đờ, run run nói “ta... ta có chút không thoải mái”

Ân, đã nhìn ra.

“Ta... Ta đi về trước ngươi có tức giận không?” hắn lại hỏi tiếp

nói, ngươi có thể hay không tức giận?” Tiếp theo, hắn hỏi.

“Sẽ không a!”. Ngươi muốn về thì về đi, ta cũng không muốn người ta thấy có nam tiên đưa ta về đến trước cửa Đông Lăng điện nha. Đang muốn đưa Hao Thiên Khuyển cho hắn, không ngờ bóng dáng hắn vừa lóe lên đã ở cách xa hai trượng

A Sơ ôm Hao Thiên Khuyển hướng về phía hắn la lên “hi, cầu của ngươi”

Nhị Lang Thần dừng lại, quay đầu đỏ mặt nhìn nàng cười nói “đó là cầu của ngươi”

Dứt lời đã biến mất trong biển mây mờ mịt.

A Sơ ôm tiểu Hạo Thiên, ngắm nghĩ câu nói của Nhị Lang Thần, hồi lâu mới hiểu ra, hần đem thần khuyển của hần cho nàng.

Mang theo Hạo Thiên Khuyển về lại Đông Lăng điện, mọi người đều nhanh chóng nhận ra tiểu hắc cầu trong lòng nàng. Có người thích chó, tiến lên sờ vài cái, người sợ thì vội vàng tránh ra xa. A Sơ quyết định chờ Mộ Khanh trở về sẽ nói cho hần biết nàng muốn nuôi sủng vật.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: TIỂU HẠO THIÊN

Hôm nay không biết Mộ Khanh đi đâu, đến lúc trăng lên cao hần mới về. Vừa vào cửa, thấy A Sơ đang đợi liền nổi lên phòng bị.

A Sơ vẫn ngồi yên, không phải nàng không chịu đứng lên mà do tiểu Hạo Thiên đang nằm ngủ trên đầu gối nàng. Nàng hướng Mộ Khanh mỉm cười, ngoắc tay ý bảo hần tới gần. Mộ Khanh ánh mắt căng thẳng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần “trước kia chưa từng thấy ngươi chờ ta, chắc lại gây náo loạn gì rồi phải không?”

A Sơ không muốn tranh cãi với hần, chỉ muốn nói với hần về tiểu Hạo Thiên “ngươi lại đây đi”. Nàng rất nhỏ tiếng, sợ làm tiểu Hạo thiên thức giấc cũng chính vì thanh âm có ý hạ thấp lại làm thần hiện tâm tình khẩn cấp, làm người nghe có cảm giác nàng đang làm nũng.

Mộ Khanh lại thuận theo cảm giác này, đi đến ngồi trước mặt nàng.

Vì sợ tiểu Hạo Thiên lạnh nên nàng dùng ống tay áo phủ lên người nó, thành ra không phát hiện được trên đùi nàng có con chó nhỏ đang nằm ngủ. A Sơ mở tay áo, để lộ tiểu cầu đang nằm ngáy khò khò. Mộ Khanh đầu tiên là sững sốt, rồi nhìn tiểu hắc cầu suy tư “màu lông này nhìn rất giống Hạo Thiên Khuyển” dừng lại một chút lại tà ác nói “Nhị Lang Thần sinh tôn tử sao không nói cho ta biết một tiếng”

A Sơ mỉm môi, có cảm giác như một đàn quạ đen đang bay lượn trên đầu mình.

Nghe nói tiên nhân nuôi sủng vật cũng giống như đối với nữ nhân mà Mộ Khanh lại dùng hai từ tôn tử khiến người ta ghen hờn. Có lẽ lúc xuất chiến, chiến thần và quân sư có mâu thuẫn không ít cho nên mới khiến quân sư chế cười chiến thần như vậy.

A Sơ vuốt ve bộ lông của tiểu Hạo Thiên, nâng nó lên để Mộ Khanh nhìn rõ hơn “nó chính là Hạo Thiên Khuyển”

Mộ Khanh kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía: “Nhị Lang Thần đến đây?”

A Sơ lắc đầu, lại gật gật đầu: “Ta hôm nay gặp qua, hần lại đi rồi.”

Mộ Khanh đưa tay sờ lên tai Hạo Thiên Khuyển “vậy sao con của hần lại ở trong tay ngươi, lại biến thành bộ dáng nhỏ như vậy?”

A Sơ dùng tay áo che tiểu Hạo Thiên lại, trịnh trọng nói với Mộ Khanh “hần tặng Hạo Thiên Khuyển cho ta, cho nên từ hôm nay trở đi, ta muốn nuôi tiểu hắc cầu này”

“Tặng cho ngươi?!” thanh âm Mộ Khanh đột nhiên tăng cao làm tiểu Hạo Thiên giật mình nhưng vẫn không tỉnh lại.

Mộ Khanh tiến tới ngồi cạnh A Sơ, kéo tay áo nàng nhìn tiểu Hạo Thiên “ngươi xác định hần không cẩn thận đánh rơi mà là tặng cho ngươi? Đây chính là thần cầu duy nhất của Thiên giới, mỗi lần tiểu tử Nhị Lang Thần kia xuất chiến đều mang theo nó, nó đi hần vào sinh ra tử đã mấy vạn năm rồi. Nhị Lang Thần xem Hạo Thiên Khuyển như bảo bối, sao dễ dàng đem tặng cho ngươi?”

A Sơ xác định gật gật đầu: “Thiên chân vạn xác. Khi hần rời đi, ta có nhắc hần nhưng hần lại nói đây là chó của ta”

Nghe vậy, Mộ Khanh lại đánh giá nàng vài lần, không biết đang nghĩ gì. A Sơ cũng thêm đề ý, hỏi hần “hôm nay ngươi đi đâu vậy? trở về mới về”

“Tây Hải Long Vương tìm ta”

Lần nào các thần tiên tìm Mộ Khanh cũng đều có món ngon để ăn, A Sơ bất bình “lại mời ngươi đi ăn món ngon chứ gì”

Mộ Khanh nheo mắt cười nói “ăn cơm là thứ yếu, chủ yếu là muốn làm giao dịch với ta” hần đưa tay vào trong túi áo, sờ mó một hồi lấy ra một hạt châu lớn như mắt cá “ngươi xem”

Hạt châu tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, còn nghe vương mùi rượu ngon “đây là cái gì? Thật đẹp”

Mộ Khanh vội thu tay lại “đây là bảo bối mà Long vương trao đổi với ta, hôm nay hần tìm ta cũng vì việc này”

Bảo bối? A Sơ không cam lòng truy vấn: “là cái gì mà thần bí vậy”

Mộ Khanh nhướn mày “là cái gì...ta không nói với ngươi, ngươi từ từ đoán đi”

Thấy hần như thế, A Sơ tức giận: “Ngươi đã không nói cho ta biết, vì sao còn muốn đưa cho ta xem!”

Hần ra vẻ vô tội “không phải ngươi hỏi ta đi đâu trước sao?”

“Ngươi!” A Sơ tức giận, vỗ ghế muốn đứng lên nhưng vừa hơi động, cảm giác đầu gối hơi nặng mới nhớ ra tiểu Hao Thiên đang nằm ngủ trên đùi. Động tác của nàng đã làm tiểu hắc cầu tỉnh ngủ, đôi mắt nhỏ mòng lung nhìn chung quanh. A Sơ ôm tiểu Hao Thiên, tức giận nói với Mộ Khanh “ta cùng tiểu Hao Thiên cực khổ đợi ngươi cả ngày, ngươi vừa về liền cãi nhau với ta, không thèm nghe ngươi nói nữa”

“Đi thông thả nha” Mộ Khanh đưa tiễn

A Sơ trở lại phòng, tức giận đùng đùng nằm lên tháp. Hao Thiên Khuyến tỉnh ngủ thì không muốn ở cùng nàng, A Sơ liền đứng lên tìm một cái hộp nhỏ để lên giường, bỏ nó vào đó, để mặc nó ngủ một mình

Sáng sớm hôm sau, Hao Thiên Khuyến đã không thấy tăm hơi.

Nó vừa tới Đông Lăng điện, không quen thuộc nơi này nên A Sơ rất khẩn trương, vội vã chạy ra ngoài tìm kiếm, gặp được Mộ Khanh ngay lối rẽ. Hần đang đi cho chim ăn

Mộ Khanh có hai con cầm tước bộ dáng rất đẹp, tiếng kêu uyển chuyển thanh thúy. Mỗi sáng Mộ Khanh đều đích thân cho chúng ăn và uống nước. Hần thấy nàng từ trong phòng đi ra liền giữ lại hỏi “tóc còn chưa chải đi đâu vậy?”

A Sơ rất gấp, vội cầu xin hần “Hao Thiên Khuyến không thấy đâu, ngươi giúp ta tìm đi. Sợ người khác không biết, đã đem xuống bếp nấu rồi không chừng”

Biết Hao Thiên Khuyến mất tích, Mộ Khanh chẳng những không lo lắng mà còn có bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, đột nhiên lúc này ở phía trước vang lên tiếng chim kêu thất thanh. Mộ Khanh sắc mặt trắng bệch chạy vọt tới

A Sơ nghĩ tới gì đó, lo sợ bất an chạy theo, chỉ thấy lồng chim vốn được treo trên cao giờ đang nằm chổng chơ trên mặt đất, còn bị cắn đứt thành bảy tám mảnh. Một tiểu hắc cầu đang nằm úp sấp trên đất, chính là Hao Thiên Khuyến mất tích, trong miệng nó là một con chim đầu mau lam thân màu vàng

Mộ Khanh quát lớn “chim của ta”

Đứt lòi, vội chạy tới, tiểu Hao Thiên liền buông con chim, chạy tới bên cạnh A Sơ, nhìn Mộ Khanh.

Mộ Khanh nâng vân ti cầm tước chỉ còn mấy sợi lông, hai mắt nhắm nghiền, lửa giận bùng bùng đến mức thở không được. Cầm tước trong tay hần đang hấp hối, cổ hết sức kêu lên một tiếng đầy bi ai. Con còn lại đang ở trong lồng, nhìn thấy bạn bị thương, không ngừng kêu lên chói tai. Mộ Khanh quay đầu, trừng mắt nhìn Hao Thiên Khuyến rồi quay lại trấn an cầm tước trong lồng, sau đó mang cầm tước bị thương bước lên mây mà đi.

A Sơ bị hần liếc đến sợ hãi. Khi nàng mới tới, từng nghe nói cầm tước đó là một nữ tiên tặng cho Mộ Khanh, hần rất yêu thích chúng, không cho bất cứ ai đụng tới một cộng lông của chúng mà hiện giờ Hao Thiên Khuyến lại cắn một con bị thương

A Sơ càng nghĩ càng sợ hãi, không biết là sợ Mộ Khanh trừng phạt Hao Thiên Khuyến hay là trừng phạt mình, liền ôm nó chạy về phòng

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: CHIM NHỎ CỦA MỘ KHANH

Mộ Khanh đi không bao lâu, có tiên ty mang một cái túi đen nhỏ đến cho A Sơ. Nàng nhận ra đây là cái mà hôm qua Nhị Lang Thần mang theo bên người, mở ra xem thì thấy bên trong có một ít điểm tâm, nàng đưa cho Hao Thiên Khuyến “Hao Thiên, ngươi xem, là thức ăn Nhị Lang Thần đưa cho ngươi”

Hao Thiên Khuyến thân nhiên nhìn một cái rồi nằm úp sấp xuống, không để ý tới. Từ lúc đến Đông Lăng điện, Hao Thiên Khuyến cả đến một giọt nước cũng không đụng tới, A Sơ đau lòng sờ đầu hần “Hao Thiên, ngươi không thích ở Đông Lăng điện sao?”. Nó xoay người, nhìn ra ngoài sân. A Sơ an ủi “ngươi cắn chim của Mộ Khanh bị thương, tuy hần tức giận nhưng sẽ không làm gì ngươi đâu, dù sao ngươi cũng là thần khuyến của Nhị Lan Thần mà. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi”

Hao Thiên Khuyến, không chút cảm kích, nhắm mắt lại không nhúc nhích

Hỏi thăm mới biết được Mộ Khanh mang hai con cầm tước tới chỗ Thương Thuật. A Sơ lo lắng hai con cầm tước bị thương nghiêm trọng hơn tưởng

tượng thì Mộ Khanh sẽ tức giận càng nhiều nhưng lúc này cũng vô kế khả thi, cứ đi tới đi lui một ngày trong phòng, cuối cùng ngoài cửa cũng vang lên thanh âm tức giận của Mộ Khanh “A Sơ chết tiệt, mau quăng con chó kia ra ngoài cho ta”

Ngữ khí Mộ Khanh rất không tốt, A Sơ càng khản trương, hồi lâu không nghe bên ngoài có tiếng động, nàng liền mở cửa nhìn thử. Đột nhiên một lực đạo rất mạnh ào tới làm nàng đụng đầu vào cửa, đau đến nhe răng, trước mắt thoáng qua một bóng áo trắng, phía sau đã vang lên tiếng chó kêu thê lương.

Mộ Khanh ôm Hao Thiên Khuyến, hừ lạnh với nàng một tiếng rồi đi ra ngoài

A Sơ cuồng quyết chắn trước cửa ‘đã trể thế này, ngươi còn muốn đưa nó đi đâu?’

Mộ Khanh nói: “Bắt nó trả lại cho Dương Tiến!”

A Sơ hỏi: “Bởi vì nó cần thương chim nhỏ của ngươi sao?”

Mộ Khanh hừ lạnh, tức giận nói “đúng, vì nó cần chim nhỏ của ta bị thương” đột nhiên mới phản ứng mình vừa nói gì ‘phì, chim của ta không nhỏ, là chim to, không đúng, là vân ti cầm tước’

Mặc kệ hần hồ ngôn loạn ngữ, A Sơ chắn ngang trước cửa, nghĩa khí nói “ta là chủ nhân của Hao Thiên, nếu nó cần bị thương chim của ngươi, vậy để ta chiếu cố và trị liệu cho chim của ngươi cho đến khi khôi phục giống như trước đây đi”

“Đưa cho ngươi chăm sóc, chim của ta chết chắc”

A Sơ lui lại, tiếp tục thương lượng “vậy ngươi muốn thế nào mới không đuổi Hao Thiên đi?”

Mộ Khanh không kiên nhẫn, hất cánh tay đang chắn ngang cửa của nàng, lớn tiếng nói “dù thế nào thì nó cũng phải đi, trở lại bên cạnh chủ nhân chân chính của nó. Sứ mệnh của Hao Thiên Khuyến cũng không phải là trở thành lễ vật tặng cho người khác, khiến họ vui vẻ”

Đường đột đưa trả Hao Thiên Khuyến, A Sơ cảm thấy rất không thích hợp, nhất là khi Mộ Khanh tự mình đưa đi, không biết Nhị Lang Thần nghĩ thế nào, có khi còn nghĩ nàng ghét bỏ thần khuyến của hần. Nhưng Mộ Khanh kiên quyết như vậy, muốn giữ lại Hao Thiên Khuyến là không thể. A Sơ đành mềm giọng khẩn cầu “lưu lại thêm một tối nữa thôi được không? Ngày mai sẽ đưa nó đi. Đêm nay ta sẽ tâm sự với nó, sáng sớm mai liền giao cho ngươi xử trí, được không?”

Mộ Khanh thấy nàng kiên trì như vậy, do dự một lát rồi cắn môi đem Hao Thiên Khuyến giao cho nàng “ngày mai nhất định phải đi”

A Sơ gật đầu như trống bỏi, Mộ Khanh giận dữ rồi đi

Hao Thiên Khuyến nhảy khỏi lòng A Sơ, ngồi ngay cửa, mặc kệ khiêu khích thế nào cũng không để ý. A Sơ vẫn không từ bỏ ý định, chọc ghẹo nó thêm một lát, rồi đưa nó vào ngủ, thầm nghĩ ngày mai sẽ đưa nó về, dù sao nó cũng không thích mình.

Vì chuyện này mà A Sơ trần trọc cả đêm, ánh đèn lồng ngoài cửa lay động theo cơ gió, nàng ngơ ngác nhìn rèm giường màu xanh nhạt, đầu óc dần dần mơ hồ. Đang lúc chuẩn bị thả hồn vào mộng đẹp thì trong phòng hiện lên ngân quang, con buồn ngủ lập tức tan biến. A Sơ ngồi bật dậy, xuyên qua ánh nhạt ngoài cửa thấy một nam tử y bào màu đen đang đứng trước mặt, mái tóc dài được buộc bằng một sợi dây màu đen, đôi đồng tử màu đồng lộ ra u lục, làn da trắng nõn càng làm nổi bật y phục màu đen. Hần bình tĩnh đứng yên nhìn nàng, không nói tiếng nào.

A Sơ kinh hãi, đứng dậy, chân dậm lên váy suýt chút nữa té ngã, người nọ đưa tay ra đỡ nhưng nàng né tránh

“Ngươi là ai?” Nàng thấp giọng hỏi.

“Ta đói bụng lâu như vậy cuối cùng cũng không uổng phí, pháp chế quân thượng hạ trên người ta cuối cùng cũng mất hiệu lực, ta chính là Hao Thiên” nam tử mặt không chút thay đổi, thanh âm lại rất dễ nghe như nữ nhân

A Sơ quay đầu nhìn cái thùng bên giường, bên trong không thấy Hao Thiên đâu, mà hắc y của nam nhân này cùng ánh mắt rất giống Hao Thiên. A Sơ ngạc nhiên nhìn hần, đánh giá một lượt, không biết hần là nam hay nữ. Chẳng lẽ Hao Thiên Khuyến không phải là giống đực?

“Ta đã đáp ứng Mộ thượng tiên, ngày mai sẽ đưa ngươi về, ngươi lại biến thân làm gì?” A Sơ đã bình tĩnh lại, lên tiếng hỏi

Hao Thiên Khuyến không trả lời nàng mà nói sang chuyện khác “nếu ngươi không lấy quân thượng làm chồng, hần sẽ phải lấy Tây Hải tam công chúa”

Nghe nói Tây Hải tam công chúa là nữ nhi bảo bối của Tây Hải Long Vương, A Sơ cũng từng gặp được nàng trong tụ tiên hội. Nàng xinh đẹp đoan trang, thân phận cao quý, nếu gả cho Nhị Lang Thần cũng không có gì không tốt. Thấy Hao Thiên Khuyến có vẻ không thích, nàng liền hỏi “Tây Hải tam công chúa có gì không tốt?”

Hao Thiên khuyến nói: “Hần không thích.”

A Sơ biết hần ở đây là Nhị Lang Thần liền nói “nhưng ta cũng không thích Nhị Lang Thần, sao ta phải gả cho hần?”

Hao Thiên Khuyến nhăn đôi mi thanh tú, trừng mắt nhìn nàng, răng nanh sắc bén nhô ra, đi từng bước một tới gần A Sơ ‘vì sao, hần tốt như vậy, cương

trực công chính, hiền thánh hộ nhân, phạm nhân gặp phải nguy cơ cũng là hắn đi cứu giúp trước tiên. Hắn là chiến thần đỉnh thiên lập địa, dân gian cung phụng hắn. Hắn đối tốt với tất cả mọi người, đối với người mình thích cũng cẩn thận bảo hộ. Từ hai vạn năm trước, khi người nhìn thấy hắn xõa tóc, trừ bỏ ta, người là người duy nhất thấy hắn trong bộ dáng như vậy. Ta cũng không biết hắn mê luyện người vì cái gì. Mới đầu ta cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn thấy hắn luôn nhớ tới người, ta ngày càng buồn, hắn thế mà lại thích một thượng tiên danh không xứng với thật. Bây giờ người lại nói người không thích hắn, ta lại muốn hỏi người, người có gì để hắn thích chứ?”

Bị Hao Thiên Khuyển chất vấn, A Sơ cố gắng không thể hiện sợ hãi nhưng trong lòng thì run rẩy, cười lạnh một tiếng nói “vấn đề này, nhờ người hỏi hắn giúp ta”

Ánh mắt của Hao Thiên Khuyển càng thêm hung ác, tay nắm lấy cổ A Sơ, móng tay bén nhọn bấm vào cảm năng, trầm giọng uy hiếp “ta mặc kệ người làm thế nào mà ngồi được vào ghế thượng tiên, ta chỉ muốn người gả cho hắn”

A Sơ cố thoát khỏi kiềm chế của hắn, cổ họng hơi khó chịu, khàn giọng hỏi “ta biết Nhị Lang Thần luôn quang minh lỗi lạc, chuyện bức hôn như thế này, không phải hắn bảo người tới chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: TÂY HẢI TAM CÔNG CHÚA

“Người không được vũ nhục hắn” Hao Thiên Khuyển trợn mắt nhìn A Sơ rồi nhào tới “những lời hôm nay đều do ta muốn nói, không liên quan gì tới hắn”

A Sơ liếc mắt thấy chiếc giường ở phía sau liền đưa hai tay ra sau chống đỡ, hướng bên cạnh lăn một vòng, né tránh sự tập kích của Hao Thiên Khuyển ‘dù người có nói thế nào, ta cũng không gả cho một nam nhân ta không thích. Người cần bị thương chìm của Mộ Khanh vì muốn hắn đuổi người về Nhị Lang Thần điện chứ gì? Người thích Nhị Lang Thần sao?’ dù nghĩ Hao Thiên Khuyển đối với Nhị Lang Thần là chân thành đơn thuần nhưng nàng vẫn nhìn không được mà có suy nghĩ khác

“Ta... Ta...” Hao Thiên Khuyển bị nàng nói đến ngây người, A Sơ càng thêm hoài nghi hắn

Nàng trêu đùa hỏi hắn: “Ta thực thực muốn biết, người... là đực hay là cái?”

Ngây người một trận, Hao Thiên Khuyển nhìn nàng chăm chăm, hét lớn ‘chuyện này không quan trọng, người không gả, ta cũng bắt người đi, dù sao ta cũng không thể ở lại Đông Lăng điện được nữa’ dứt lời lại nhào lên

A Sơ hết sức căng thẳng, vừa rồi nhân lúc nói chuyện với hắn đã điều hòa hơi thở. Bàn tay hóa ra một đạo ánh sáng màu vàng chặn lại móng vuốt sắc bén của Hao Thiên Khuyển, phản thủ nhất kích, phóng ra một luồng khí đánh vào ngực hắn. Hao Thiên Khuyển đau đến kêu thành tiếng, ngã ập xuống một dòng máu rỉ ra từ khóe miệng...

Hắn khinh thường khiến A Sơ rất bất mãn, nhú mi, giận dữ nói ‘người cho rằng ta là thượng tiên chỉ là làm kiêu sao? Bản tiên tuy pháp lực không tốt nhưng cũng do người khinh địch, làm cho người ta lợi dụng cơ hội nha’ nói xong niệm pháp quyết lên người Hao Thiên Khuyển “ta sẽ biến người về nguyên hình, ngày mai sẽ đưa người về Nhị Lang Thần điện, đêm nay người ngoan ngoãn nằm đây cho ta”

Thân hình vặn vẹo một cái, nháy mắt Hao Thiên Khuyển đã trở về nguyên hình, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng trừng trừng. A Sơ thần nhiên nói “chuyện của ta và Nhị Lang Thần là do chuyện ta quyết định. Người về nói với hắn ta hẹn gặp”

Sáng sớm ngày thứ hai, A Sơ đưa Hao Thiên Khuyển ra khỏi phòng đã thấy Mộ Khanh khí thế hùng hục đi vào, nhìn thấy Hao Thiên Khuyển khôi phục nguyên hình nằm úp sấp trước cửa thì vô cùng sửng sốt, đưa mắt đánh giá A Sơ. A Sơ lạnh lùng liếc hắn một cái rồi xoay người đóng cửa.

A Sơ cảm thấy rất buồn bực, Hao Thiên Khuyển ghét nàng như vậy, nàng lại biến nó về nguyên hình, không biết nó có nói lại với Nhị Lang Thần hay không? Không biết ngày đó Nhị Lang Thần có tới hay không hay là Hao Thiên Khuyển tới báo thù?

Đến ngày ước hẹn, A Sơ lòng đầy cảnh giác đứng trên cầu gỗ, nhìn mấy con cá đang bơi lội trong nước, không lâu sau nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn từ rừng trúc đi tới, quay đầu liền thấy Nhị Lang Thần đi tới.

Thoạt nhìn hôm nay Nhị Lang Thần rất cao hứng, không vì chuyện Mộ Khanh đuổi con chó của hắn về mà bất mãn. Nhìn hắn tươi cười ấm áp như thế, A Sơ lại không thể nói nên lời. Hắn đưa tay vén sợi tóc trên trán nàng, ánh mắt ôn nhu.

A Sơ do dự một hồi, biết rằng điều mình sắp nói sẽ không vui nhưng mấy chuyện này cũng không thể dây dưa. Nàng hít sâu một hơi rồi nói “Chân quân, lần này ta tìm người là muốn giải thích mọi việc rõ ràng. Lần trước ta khiến người hiểu lầm, ta thực có lỗi nhưng ta không thể gả cho người”

Nhị Lang Thần kinh ngạc, kích động nắm lấy tay A Sơ, nằng lại cổ giằng ra, cánh tay Nhị Lang Thần giờ lên giữa không trung, ánh mắt nhìn nàng thê lương “ngươi...ngươi không muốn cùng ta đến Nhị Lang Thần điện sao? Có phải vì Hao Thiên Khuyển?”

A Sơ lắc đầu: “Không phải vì ai cũng không có nguyên nhân, ta chỉ muốn ở lại Đông Lăng điện mà thôi”

Cánh tay cứng ngắc buông xuống, thanh âm phiêu đảng trong gió nghe vô lực nhưng A Sơ lại nghe rất rõ, hần hỏi “ta và Mộ quân sư, ngươi thấy ai tốt hơn”

Vấn đề này, thật buồn cười

Không cần suy nghĩ, A Sơ đã đáp rất tự nhiên “ngươi là chiến thần đệ nhất Thiên giới, hần là đệ nhất quân sư, nếu phải so sánh thì các ngươi không ai hơn ai nhưng ai cũng không thể thiếu. Nhị Lang chân quân làm người đứng cảm, chính nghĩa, bộ dáng tuấn tú, có thể khiến ngươi coi trọng là vinh hạnh của ta. Nhưng mà duyên phận khó cầu được, ta đối với Nhị Lang chân quân có cảm giác...” nghe nói Tây Hải tam công chúa thích hần, mà nàng thì không, vì thế nói tiếp “cảm giác không giống như Tây Hải tam công chúa đối với ngươi”

“Ngươi làm sao biết nàng đối với ta như thế nào?”

Nhị Lang Thần vừa dứt lời, một áng mây chậm rãi đáp xuống cách đó không xa, một thiếu nữ mặc váy màu lam bước ra khỏi đụn mây. Nữ tử thanh lệ đoan trang, mái tóc tung bay theo gió, vạt áo màu lam phát phoi. Nàng như tình nhân Nhị Lang Thần, bắt gặp ánh mắt A Sơ liền hướng nàng mỉm cười

A Sơ tươi cười, tự tin trả lời Nhị Lang Thần “bởi vì ánh mắt nàng nhìn ngươi khác ta. Trong mắt nàng có chút vui sướng, có sự khâm trọng còn có điểm mờ mịt” nói xong còn gật đầu chào hỏi Tam công chúa

Nếu có thể tìm tới nơi này, Tam công chúa rất để ý Nhị Lang Thần. Nhị Lang Thần theo ánh mắt quay đầu. Tam công chúa ôn nhu mỉm cười đi tới, đối diện với Nhị Lang Thần, không biết làm gì, hai tay gặt gao nắm chặt vạt áo, hai má đỏ bừng “Nhị Lang chân quân, huynh ta có một loại rượu ngon, muốn tổ chức hải yến, chân thành mời Châu quân đến dự. Không biết Chân quân...” nàng liếc mắt dò xét một cái rồi cúi đầu hỏi “không biết Chân quân có rảnh hay không?”

Nhị Lang Thần biến sắc đáp “ta cũng không có giao tình đến vậy”

Tam công chúa kinh hãi, trong mắt hoảng sợ “huynh ta cũng không có ý này, thực ra là ta muốn gặp Chân quân cho nên mới dùng huynh trưởng làm cớ. Ta...ta sai rồi, ta đi trước đây” nói xong về mặt hồi hận quay đầu bước đi

Đưa tay ngăn nàng lại, Nhị Lang Thần nhìn A Sơ rồi lại nhìn Tam công chúa, có chút động dung “Tam công chúa sau này muốn tìm ta không cần câu nệ như vậy. Hải yến thì ta không tới được nhưng có thể đi dạo với ngươi một lát”

Tam công chúa kinh hãi, cao hứng hỏi “thực, thực sao?”

Nhị Lang Thần gật gù đầu: “Bản quân cũng không nói dối. Ngươi hãy đi trước chờ ta, ta có vài lời muốn nói với Dao Liên”

Tam công chúa liếc A Sơ một cái rồi đáp lời Nhị Lang Thần “được, ta qua bên kia chờ ngươi”

A Sơ thật không biết Nhị Lang Thần thỏa hiệp với Tam công chúa là vì tức giận hay hần hiểu được những gì nàng nói

Thế nhưng giọng điệu kiên định của Nhị Lang Thần đã cho nàng câu trả lời “lần này ta đi với Tam công chúa, không phải là đáp ứng kết hôn với nàng. Ta muốn nói cho ngươi biết, chỉ cần một ngày ta còn thích ngươi, ta sẽ không buông tay, trừ phi ta thay lòng đổi dạ, thích Tam công chúa, khi đó nàng mới cầu hôn nàng”, dừng một lát lại bổ sung “nghe nói Hao Thiên Khuyển cần bị thương vân ti cảm tước của Mộ quân sư, ngày mai ta sẽ tự mình tới cửa đền lại cho hần”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: RẤT XẤU

Nhị Lang Thần muốn đền cho Mộ Khanh một con chim, người không biết còn tưởng Mộ Khanh keo kiệt, chỉ có một con chim mà cũng gây náo loạn với Nhị Lang Thần, như vậy chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười ở Thiên giới sao, tuy rằng Mộ Khanh đúng là rất...

Thực ra chuyện Hao Thiên Khuyển cần bị thương cảm tước, A Sơ cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, vì thế thay Mộ Khanh cự tuyệt “cảm tước cũng đã được Thương Thuật chữa trị, không có gì trở ngại, ngươi mang con khác tới đền bù lại không hay lắm”

Nhị Lang Thần khó xử: “Kia... Ta đây nên...”

A Sơ mỉm cười nói: “ta sẽ giúp ngươi chuyển đạt thành ý, việc này ngươi không cần bận tâm”

Nhị Lang Thần cũng tươi cười đáp “được, cảm ơn ngươi, ta đi trước”

A Sơ gật đầu, nhìn theo bóng dáng của hắn và Tây Hải tam công chúa rồi đi

Nhị Lang Thần và Tam công chúa đi rồi, A Sơ cũng đến Ngọc Cẩm điện chơi tới nửa ngày, vừa trở về Đông Lăng điện, Mộ Khanh đã tìm nàng hỏi tình hình. A Sơ bèn kể lại toàn bộ sự việc cho hắn nghe, khi nghe tới chuyện Nhị Lang Thần thổ lộ, Mộ Khanh nghiêm mặt nói “tiểu tử kia đúng là đầu gỗ, ngươi thì có gì tốt mà lại si tình như vậy, còn làm cho ngươi thương tiếc hắn. Nếu hắn thông minh thì mỗi lần đánh giấc đã không cãi nhau với ta, tự mình quyết định chuyện mình làm là được rồi. Trước kia thì làm cho Thượng đế xem, giờ thì để ngươi xem, tâm cơ thật nặng ah”

A Sơ biện hộ thay Nhị Lang Thần “hắn làm gì có tâm cơ như ngươi nói, vừa rồi hắn còn muốn đền cho ngươi một con cầm tước khác nha”

Nén giận, Mộ Khanh hưng phấn hỏi “thật? tên xấu kia muốn đưa chim cho ta”

A Sơ nhún nhún vai: “nhưng ta đã cự tuyệt rồi, nếu thêm một con, ba con chắc chắn sẽ đánh nhau”

Mộ Khanh trừng mắt liếc nàng, nghiêm mặt quay đi không nói tiếng nào. A Sơ nhớ tới một chuyện thú vị khác liền hỏi “thượng tiên, ngươi có biết Hạo Thiên Khuyển rất cuộc là đực hay cái không?”

Mộ Khanh hung tợn nói: “coi Nhị Lang Thần cần gì.”

Oán khí thật nặng nha.

A Sơ thán thở dài, lấy từ trong túi ra mấy thứ đặt trước mặt hắn, nhất thời mùi thơm tràn ngập. Nàng bày ra nụ cười ngọt ngào, đưa tới trước mặt hắn “thượng tiên, đây là Ngọc Cẩm tự tay làm, khi ta trở về đã mang theo một ít, lần trước ngươi không được thưởng thức, giờ tất cả đều cho ngươi”

Mộ Khanh tà nghệ nhìn mấy khối điểm tâm, đôi giận làm vui, đùa giỡn nàng “được, vậy ngươi dứt cho ta”

A Sơ ngây ngốc, hai tay không biết nên làm thế nào

Mộ Khanh thấy nàng như vậy, hừ lạnh một tiếng “không phải ngươi từng dứt điểm tâm cho Nhị Lang Thần sao? rõ ràng là có kinh nghiệm mà”

Xem ra Thương Thuật đã nhiều chuyện rồi

Nhìn vẻ mặt ghen tỵ của hắn, không hiểu sao A Sơ lại thấy thoải mái, cầm một khối thủy tinh cao đưa lên miệng hắn ‘ngoan ngoan há miệng nha’

Mộ Khanh há miếng, nhẹ nhàng cắn một miếng rồi nhai nuốt, tiếp theo thì được voi đòi tiên “muốn uống nước”

A Sơ về mặt nhìn lấy một chén nước đưa đến bên môi hắn. Mộ Khanh cúi đầu ngậm cái chén, chậm rãi uống. Sau đó A Sơ lại dứt cho hắn một miếng thủy tinh cao, rồi lại một ngụm nước, cứ vậy mà một khối thủy tinh cao nhỏ nhỏ lại mất một khắc mới ăn hết

Ăn xong miếng cuối cùng, A Sơ đang thu tay lại thì Mộ Khanh bỗng nhiên thè lưỡi liếm ngón tay trắng như bạch ngọc của nàng. Cảm xúc mềm mại, ấm áp từ đầu ngón tay truyền lên đầu rồi lại lan truyền khắp toàn thân. A Sơ cảm thấy cả người mềm nhũn.

Mộ Khanh vẻ mặt thanh cao kiêu ngạo nhìn nàng, ánh mắt lại mang theo chút gian ác “lần này là tay, nếu lần sau ngươi dùng cái khác để dứt cho nam nhân, cẩn thận... bộ phận khác của ngươi”

Theo bản năng, A Sơ thè lưỡi liếm môi, Mộ Khanh càng thêm ngạo mạn “đúng, là như vậy”

Bị hắn liếm ngón tay đã đứng không vững, hoảng chi là...

A Sơ mặt đỏ bừng bỏ chạy ra khỏi đại sảnh

Dám dùng bộ dạng hời hợt để tra tấn người khác, rất xấu, thật sự là rất xấu

Ngày nọ, cảm thấy sân viện của mình quá tẻ nhạt, A Sơ quyết định thay vài chậu hoa, Nguyễn Nguyễn bảo nàng từ tới hoa viên mà chọn

A Sơ thích sơn trà, cảm thấy loại hoa này khi nở đặc biệt ý nhị, đóa hoa ngay ngắn thứ tự, nhu thuận đoan trang, nàng nhớ hoa viện có một chậu hoa trà ngũ sắc, nên quyết định đến đó lấy

Khi vào hoa viện thấy có hai bóng dáng đứng bên hồ nước, một người là Mộ Khanh phong nhã. Hắn đang ôm trong lòng một nữ tiên áo lam, đang muốn hôn nàng, A Sơ sùng sốt, hoang mang tính bỏ chạy

Vẫn nghĩ rằng Mộ Khanh chỉ đùa giỡn tình cảm của các nữ tiên nhưng cứ nghĩ tới hắn sẽ hôn tiên nữ áo lam kia là trong lòng A Sơ lại uất nghẹn, thậm chí còn hối hận đã không tiến lên giáo huấn hắn một chút. Nếu hắn thực sự nghiêm trọng tình thâm với người yêu cũ thì không thể hôn nàng kia.

A Sơ bắt đầu cảm thấy, Mộ Khanh đã không phải là Mộ Khanh như nàng nghĩ mà nàng cũng chỉ là một trong hàng vạn tiên nữ ái mộ hắn, hơn nữa người

yêu cũ mất tích mấy vạn năm, làm một nam nhân cũng sẽ thấy bị đè nén

Nàng dựa vào tường suy nghĩ một hồi, vòng sang đường khác trở về phòng rầu rĩ

Buổi tối không ngủ được, A Sơ leo lên cây đại thụ trong viện, ngắm nhìn bầu trời trên Đông Lăng điện. Gió lạnh phát phơ, nàng buộc chặt y bào, ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía sân viện của Mộ Khanh. Từ trên cao nhìn xuống thấy phòng hắn còn sáng đèn, bên cửa sổ có một bóng người đứng lại chốc lát, rồi lại có một bóng người khác

Nàng chấn động, ngây ngốc nhìn nơi đó rất lâu cho đến khi dưới tàng cây vang lên tiếng của Nguyễn Nguyễn, nàng đang bụng khay thức ăn khuya, kỳ quái nhìn người trên cây

A Sơ nhảy xuống đất, mở nắp bình, hương thơm ngập tràn. Vì không để lãng phí tâm ý của Nguyễn Nguyễn, nàng bụng bình canh uống hết, còn khen tay nghề của nàng ta tiến bộ. Nguyễn Nguyễn hỏi hôm nay nàng chọn hoa thê nào, A Sơ tùy ý nói vài cái tên, cũng không quên chậu hoa trà ngũ sắc. Nguyễn Nguyễn hứa ngày mai sẽ mang đến cho nàng, A Sơ gật đầu rồi đi vào phòng ngủ.

Hôm sau, Nguyễn Nguyễn mang chậu hoa trà ngũ sắc đến, thờ hồng học nói “cây hoa trà ngũ sắc này Mộ thượng tiên dường mấy vạn năm rồi, vì giúp người ta gần như đã chạy khắp Thiên giới tìm thượng tiên để hỏi ý hắn, người cần phải chăm sóc cây hoa này thật tốt nha”

“thượng tiên sáng nay đi đâu mà người phải tìm khắp Thiên giới?”

Nguyễn Nguyễn do dự một lát rồi mới trả lời “hắn cùng các tiên nhân đi câu cá”

Thiên giới câu cá khác thế gian nhiều. Các tiên nhân khi câu được cá sẽ cho chút tiên khí, coi như là phần thưởng cho trò chơi. Cho nên mấy con cá chưa tu thành hình người ở Thiên giới đều mong các tiên nhân thường xuyên đến câu cũng tự nguyện mắc câu

Buổi tối, Mộ Khanh cùng tiên nữ áo lam trở về. Nữ tử này ở bên ngoài một lát rồi đi đến sân viện của Mộ Khanh, mà dường như nàng cũng không thích công khai xuất hiện lắm nhưng toàn bộ Đông Lăng điện đều biết đến sự tồn tại của nàng, còn Mộ Khanh vẫn xem như không có gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: ĐÓ LÀ MỘT LONG VƯƠNG THẦN KỲ

Một ngày, Ngọc Cẩm tìm A Sơ, thần bí nói “nghe nói Tây Hải Long Vương bán ra rất nhiều bảo bối, hay là chúng ta đi xem một chút đi”

A Sơ nhớ lần trước Mộ Khanh cũng lấy được từ chỗ Tây Hải Long Vương một viên châu thần bí, nên cũng muốn nhân dịp này cũng đổi một cái. Nàng liền cùng Ngọc Cẩm đáp mây đi Tây Hải, đứng trước bờ biển thì cảm thấy mình chỉ khí ngút trời nhưng vẫn cảm thấy e ngại khi đi vào trong biển. Khi chạm đến mặt biển, hạt châu trong tay Ngọc Cẩm phát ra một đạo bạch quang, một bọt khí thật lớn bao bọc quanh hai người mang theo hai người dần dần chìm vào đáy biển, đi về phía trung tâm

Cá, tôm, cua bơi qua bơi lại chung quanh bọt khí, hình như rất là hoa nghênh. Vừa lúc một bình tôm mặt mảy đỏ bùng, thờ hồng học bơi đến trước mặt hai nàng, cung kính nói “Long vương gia biết hai vị tiên tử quang lâm long cung, liền sai tiểu nhân đến tiếp đón”

Hai người đi theo bình tôm vào long cung, càng tới gần, cảnh sắc càng diễm lệ, cách cửa cung mười dặm, san hô được đặt ngay ngắn thành hàng, bình tôm giới thiệu là do có người chuyên bảo dưỡng, sắp đặt mới có thần như vậy

Tiến vào long cung, bình tôm đưa các nàng đến phòng khách, nơi này trang trí cực kỳ huy hoàng, khắp nơi đều để đầy san hô quý hiếm, còn có ngọc thạch, hoàng kim. . . xa hoa nhưng không mất khí phái

Xem ra Tây Hải Long Vương có rất nhiều bảo bối. Thần tiên có giao dịch với hắn cũng không ít.

Chuyện này làm A Sơ có chút lo lắng, điều kiện trao đổi bảo bối với Tây Hải Long Vương rất hà khắc.

“Hoan nghênh hai vị tiên tử quang lâm hân xá.” Tây Hải long vương mặc kim lam khoan bào, mặt mày hồng hào, trên đầu còn có hai cái sừng rồng. Dáng người cao lớn, A Sơ và Ngọc Cẩm có chồng lên nhau cũng chưa bằng được hắn, A Sơ mới hiểu sao cửa long cung đều cao lớn như vậy

Ngọc Cẩm vui vẻ nhìn phong cảnh đáy biển “Tây Hải Long Vương, long cung của người đều dùng trân châu trang trí, xa hoa như vậy sao có thể là hân xá được”

“Ha ha!” thanh âm Tây Hải Long Vương vốn trầm thấp, dù cao giọng vẫn rất hùng hậu, tiếng cười này thoát ra từ lỗ mũi, làm người ta cảm thấy có chút ngạo khí

“Quá khen, bảo bối đối với bản vương cũng không tính là gì”

Hắn nói vậy là đã đoán được ý đồ các nàng tới đây, như vậy các nàng cũng không cần phải băn khoăn nữa, Ngọc Cẩm đi thẳng vào vấn đề “sớm nghe nói Long vương có vô số kỳ trân dị bảo, cho nên muốn đến nhìn một cái, không biết Long vương có hoan nghênh hay không?”

Long vương giãn mi, sắc mặt cũng nhu hòa lại, đưa tay vuốt chòm râu bạc “đương nhiên hoan nghênh rồi”

Long vương đưa các nàng đi xuyên qua hành lang bằng san hô hồng, có rất nhiều bọt khí trong suốt nổi trên đầu, đưa tay chạm vào liền lập tức trôi đi. Bọn họ đi vào một tiểu điện bên ngoài được khảm bằng trân châu, Long vương đưa tay biến ra một chìa khóa, mở cửa, lại yên lặng niệm quyết, cánh cửa mới mở ra

Long vương đưa các nàng vào trong, bên trong được gắn mấy trăm viên dạ minh châu, soi sáng rõ như ban ngày.

Trần điện thiết kế có thể nói đơn giản cũng có thể nói phức tạp, bởi vì nơi này chỉ đặt duy nhất một cái trần vật thật lớn. Trần vật này quy cách cũng không đồng nhất, có lớn có nhỏ, có tròn có vuông, trong mỗi ô đều một cái hình dạng khác nhau, bên ngoài được bao phủ ngân quang, hiển nhiên là đã bị hạ pháp thuật.

Tây Hải Long Vương lấy một cái hộp bên phải lên, nhiệt tình giới thiệu “nữ tiên đều thích trang sức, hai vị xem thạch liên này đi, là sử dụng hồng nham dưới chân Tây phương Phật tổ, đồng âm hạ mát, hơn nữa...” hắn đặt thạch liên lên cổ mình “có thấy màu do hồng nhuận hơn không?”

Mặt Long vương vốn mập mập hồng hào, lúc này đặt thạch liên lên càng khiến không thể nhìn thẳng nhưng A Sơ và Ngọc Cẩm cũng không muốn cái này, mà Long vương lại nhiệt tình như vậy nên đành cười cười ứng phó “dạ, Long vương mang liên tử lên nhìn trẻ hơn mười tuổi, sắc mặt hồng nhuận”

Tuy nhiên tâm tư của hai người sao qua mắt được Long vương duyệt người quá số, biết được hai người không thích liền nói “xem ra các ngươi không thích, vậy nói xem các ngươi thích bảo bối gì. Thiên hạ này bảo bối có hai phần, trong cung ta đều có một”

Ngọc Cẩm thẹn thùng “có thứ nào tác dụng thần kỳ, chúng ta không phải tốn sức không?”

A Sơ cũng vội vàng gật đầu

Long vương bưng tinh đại ngọc: “Là muốn có tác dụng thực tế phải không?”

A Sơ ho khan, khụ khụ, người cũng biết cái liên tử kia không thực tế sao, vậy mà lúc trước lại đem ra khoe khoang trước mặt tiểu bối chúng ta, không phải là buồn bán gian dối sao.

Tây Hải Long Vương thần thần bí bí nói với các nàng “có thứ đồ thần kỳ như vậy”, nói rồi hắn đi đến cạnh cửa, xóc tấm vải đỏ phủ trên một khối san hô trong góc, để lộ ra một cái xe sắt có chạm trổ mây lá sắt. Long vương chạm vào một lá sắt, nhất thời phát ra âm thanh vù vù.

“Ca này dùng huyền thiết ngàn năm rèn thành, thiết này hấp thu tinh hoa nhân gian lại hấp thu tinh khí của biển khơi, đã ngưng tụ thần lực vô thượng”. A Sơ và Ngọc Cẩm nhìn chăm chăm, cái xe kia quay vài vòng, tuy không thấy làm ra trò gì nhưng nhìn có vẻ rất lợi hại.

Long vương vỗ vỗ cái xe nói “nếu có ngày thân thể các ngươi suy yếu, không có pháp lực lại phải đi xa, dùng cái này là thích hợp nhất. Ta làm mẫu cho các ngươi một chút, cái này có thể sánh với Tôn Ngộ Không dùng cân đầu vân nha”

Đúng là một gây đánh nát mộng đẹp. A Sơ bị Tây Hải Long Vương làm hụt hẫng không chỉ một lần, cho nên lúc này nghe nói thiết xa này lợi hại hơn cả cân đầu vân của Tôn hầu tử, cũng không biết có gì tốt. Nhưng Long Vương làm xem đây là bảo bối thần kỳ

Có long cung thần kỳ thì có Long vương thần kỳ thôi. Lúc đầu nàng cho rằng chỉ có Phượng hoàng tộc mới là thần kỳ, bây giờ xem ra phải suy nghĩ lại

Nghe Long vương muốn đích thân làm mẫu, A Sơ lo lắng nói “Long vương, hay thôi đi. Cái này...thoạt nhìn rất nguy hiểm, nếu không nắm chắc lực đạo, không biết bay tới nơi nào ah”

Tây Hải Long Vương liếc mắt xem thường nàng, nhếch môi nói “chê cười, ta không biết khống chế lực đạo sao? các ngươi mở to mắt mà nhìn đi, hừ”

Dứt lời, không để ý tới các nàng mà lập tức bắt tay khởi động nhưng có lẽ vì quá mập nên tay ra nhiều mồ hôi, vì thế mất lực đạo, thân thể liền bay lên thành hình vòng cung, Long vương kêu thảm một tiếng rồi bay thẳng tới hành lang san hô.

“Long vương gia, Long vương gia!” các tỷ nữ cùng binh tằm đứng hầu bên ngoài hốt hoảng la lớn

A Sơ và Ngọc Cẩm toát mồ hôi, vội vàng chạy tới xem

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: NHÂN DUYÊN SAI

Tây Hải Long Vương được mười mấy người nâng dậy, long quan trên đỉnh đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, hấn xấu hổ chỉnh sửa rồi nhìn hai người khách đến tìm bảo vật

A Sơ và Ngọc Cẩm âm thầm nhìn nhau, đều nhường cho người kia lên tiếng trước. Long Vương để mặc tỷ nữ chỉnh sửa y bào cho mình, cũng không nói gì, lúc này vang lên tiếng tỷ nữ thông báo Tây Hải tam công chúa tới

Sắc mặt Long Vương lập tức thay đổi, hai mắt tỏa sáng, sinh cơ bùng bùng, tiến lên đón Tam công chúa, giọng điệu ngọt ngào “nữ nhi bảo bối”

Tam công chúa lại phụng phịu trừng mắt nhìn hấn, vẫy tay với tỷ nữ phía sau rồi nói với Long vương “phụ vương, nữ nhi cho người xem thứ này”

Các tỷ nữ lập tức xếp thành hàng trước mặt Long vương, trên tay mỗi người đều cầm một cái thực hộp, bên trong còn lưu lại mấy thứ lặt vặt. Tây Hải Long Vương vẻ mặt khó hiểu hỏi “nữ nhi, người cho ta xem mấy cái này làm gì?”

Tam công chúa sắc mặt ửng đỏ, hiển nhiên dấu không được tức giận: “ta mất một canh giờ để làm điểm tâm cho Nhị Lang chân quân, bây giờ thì một miếng cũng không còn” nói đến đây, mặt nàng đỏ lên, bị phần nói “phụ vương đã mấy chục vạn tuổi rồi, còn ăn vụng như tiểu hài đồng, mở miệng là không lưu cho người ta đường sống. Điểm tâm nữ nhi có thể làm lại nhưng phụ vương biết thân thể của mình không thể ăn bậy, người lại ăn nhiều như thế, nữ nhi trong lòng rất lo lắng. Phụ vương muốn làm cho nữ nhi khổ sở sao? người như vậy, nữ phải làm thế nào cho phải?”

Thấy Tam công chúa tức giận, thương tâm như vậy, sắc mặt Long vương cũng ụt đột lại đau lòng nữ nhi, ôm nàng vào lòng an ủi “đều do phụ vương sai, phụ vương không nên ăn vụng điểm tâm người cực khổ làm ra, cũng không nên không để ý thân thể của mình khiến nữ nhi lo lắng. Nhưng mà nữ nhi à, ai biểu người làm điểm tâm thơm như vậy làm gì? Ta chỉ đi ngang qua, cũng không tính đi vào nhưng người được hương thơm liền không nhận được. Nữ nhi nha, sao người lại nấu ăn ngon như thế chứ?”

Tam công chúa nước mắt lưng tròng ôm lấy Long vương nức nở “Long vương nếu thấy ăn ngon, chỉ cần người ồm bốt một nửa, ngày nào nữ nhi cũng làm cho người ăn

Long vương gian nan gật đầu.

Hai người ôm nhau khóc một lát, Tam công chúa mới chú ý tới A Sơ và Ngọc Cẩm. Đã từng gặp nhau nên Tam công chúa liền lau nước mắt, mỉm cười với A Sơ “để hai vị chê cười rồi. Dao Liên tiên tử, sao hôm nay người lại tới Tây hải?”

Nói đến việc tìm bảo bối, A Sơ liền nghiêm túc hấn “lần trước Mộ thượng tiên lấy được một hạt châu ở chỗ phụ vương người, người biết là gì không?”

Tam công chúa suy nghĩ một hồi mới đáp “ta nhớ, là Đạm túy châu”

Nói xong quay sang nhìn Tây Hải Long Vương, hấn gật đầu xác định “đúng, là Đạm túy châu, Mộ thượng tiên không uống rượu, rượu nếp trong Tụ tiên hội cũng là chế biến riêng cho hấn, ngay cả gia yến hấn cũng không thể uống rượu. Mộ thượng tiên vì chuyện này mà buồn rầu mấy vạn năm rồi. Sau biết được ta có một hạt châu đặc thù, hạt châu này phát ra hương rượu thần tiên, đặt ở dưới lưỡi có thể làm cho nồng độ rượu giảm bớt, như vậy người uống rượu sẽ không bị say”

Thì ra Mộ Khanh vẫn buồn chuyện không thể uống rượu, Đông Lăng điện cũng không có một hũ rượu nhỏ, Tụ tiên hội cũng đặc chế rượu riêng cho hấn, cho nên Đạm túy châu đối với hấn đúng là một bảo bối. A Sơ nghĩ vậy liền nói với Long vương “Long vương, ta cũng muốn Đạm túy châu, không biết người có còn không?”

Long vương lắc đầu: “hạt châu kia vốn do hơi rượu lâu ngày ngưng tụ mà thành, hiện tại chỉ có một viên trong tay Mộ thượng tiên, hay là Dao Liên tiên tử tìm thứ khác đi”

A Sơ bắt đầu đi lắc đầu “không được”

Tây Hải Long Vương liền kéo nàng đi vào trong góc điện, lấy ra một cái hộp nhỏ “đây là Nhân duyên sai, mỗi người giữ một qái, một khi tứ chi chạm phải sẽ yêu thương nhau, vĩnh viễn không chia cách”

Bên trong hộp có một ngân sai, một kim sai được chạm tro tinh tế, sắc thái thuần lương, hoa văn trên mặt khiến người ta không nhìn ra hình thù gì, chỉ cảm thấy rất đẹp mắt. A Sơ âm thầm cân nhắc, Long vương giới thiệu Nhân duyên sai cho nàng, chắc là muốn đưa cho nàng rồi, vậy cái còn lại đưa cho ai?

Ngọc Cẩm bên cạnh vui mừng lên tiếng “đùng cái gì mới đổi được cái này”

Long vương trên mặt vui vẻ: “Người muốn?”

Ngọc Cẩm ra sức gật đầu, nhìn chăm chăm Nhân duyên sai trong hòm. Long vương ngoắc tay gọi nàng “ta sẽ nói cho người biết điều kiện trao đổi”

Ngọc Cẩm đi qua, Long vương không biết thì thầm gì đó với nàng mà mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, rất khó xử

“Vậy sợ là không tốt” Ngọc Cẩm liếc mắt nhìn Tây Hải tam công chúa. Tam công chúa thần thái tự nhiên, xem như không có gì. Sớm nghe Long vương

khi đưa ra điều kiện trao đổi với tiền gia luôn rất khắc nghiệt, Tam công chúa riết rồi cũng quen. A Sơ cũng tò mò muốn biết Long vương đưa ra yêu cầu gì với Ngọc Cẩm mà làm nàng hoa dung thất sắc, lại liếc mắt nhìn Tam công chúa. Nàng tính sau khi ra khỏi Long cung sẽ ép hỏi Ngọc Cẩm.

Long vương thấy Ngọc Cẩm khó xử, cảm Nhân duyên sai xoay sang A Sơ “Đạo Liên tiên tử, ngươi có muốn Nhân duyên sai này không, nếu ngươi muốn...”

Một bóng người lập tức chắn trước mặt nàng, Ngọc Cẩm liên tục thỏa hiệp “được, được, ta đáp ứng ngươi. Ba ngày sau, ta sẽ làm như ngươi nói”

Long vương cười cười, đưa cái hòm cho Ngọc Cẩm “được, tốt lắm cũng đừng đùa giỡn ta, nếu không ta dù có đuổi lên đến Thiên giới cũng sẽ bắt được ngươi”

Ngọc Cẩm trịnh trọng gật đầu: “Ta nói được thì làm được” nói xong lập tức mở hòm, đưa một cái trâm cho A Sơ “lát nữa trở lại Đông Lăng điện, ngươi đem trâm này giao cho Mộ thượng tiên nha”

A Sơ sớm biết Ngọc Cẩm yêu say đắm Mộ Khanh, trước kia nàng chỉ đứng xa xa nhìn, không ngờ hôm nay lại mạnh tay như vậy. Dùng hai cái trâm có thể khóa nhân duyên lại với nhau sao? A Sơ đối với uy lực của Nhân duyên sai nửa tin nửa ngờ, là bạn thân, nàng không thể cự tuyệt lời nhờ vả của Ngọc Cẩm, đành phải nhận lấy.

Long vương vừa tiễn hai nàng, vừa nói “các ngươi cẩn thận một chút, Nhân duyên sai dù làm nam hay nữ, chỉ cần mỗi người cầm một cái đều sẽ định ra nhân duyên”

A Sơ và Ngọc Cẩm nhìn nhau, trong mắt của Ngọc Cẩm có chút ghét bỏ, A Sơ cũng không tốt gì mấy. Cứ nghĩ tới nàng và Ngọc Cẩm trở thành một đôi bích nhân, ngày ngày ân ái, chẳng thể phân ly... là nàng đã nổi da gà, không dám nghĩ nữa.

Hai người mang theo Nhân duyên sai tạm biệt Tây Hải Long Vương và Tam công chúa, vội vàng trở lại Thiên giới. Dọc đường, hai người không ai dám đụng đối phương một cái, sợ Nhân duyên sai phát huy hiệu quả, gây ra nhân duyên sai lầm. A Sơ tò mò tới gần Ngọc Cẩm hỏi “vừa rồi Long vương đã đưa ra điều kiện gì với ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: TÌNH NHÂN

Ngọc Cẩm cũng không gạt nàng “Long vương thân thể mập mạp, Tam công chúa không cho hắn ăn đồ ngọt nên hắn muốn ta dùng một giỏ bánh ngọt đổi Nhân duyên sai”

Chuyện này không khó, Ngọc Cẩm là cao thủ làm món ngọt nhưng nếu Tây Hải Long Vương ăn xong, xảy ra bệnh gì, Tây Hải và Thượng đế nhất định sẽ giáng tội cho nàng, như vậy lớn chuyện rồi. Ngọc Cẩm nói tới đây lại thở dài “ta ngay từ đầu không muốn đáp ứng nhưng Nhân duyên sai này... Cho nên ta cần ba ngày, ta tìm người mập mạp thích hợp ăn mấy món ngọt ta làm trước”

Vì muốn kết duyên với Mộ Khanh, Ngọc Cẩm lại chấp nhận mạo hiểm. A Sơ cứ tưởng Ngọc Cẩm đối với Mộ Khanh chỉ là háo sắc, chỉ cần gặp được mục tiêu xuất sắc hơn thì sẽ thay đổi nhưng không ngờ nàng lại si tình như thế mà mấy vạn năm qua Mộ Khanh vẫn cứ đứng đưng, bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không phải. Chỉ nghĩ vậy, A Sơ đã thấy đau lòng, nhất định mấy vạn năm qua trong lòng Ngọc Cẩm lại càng khó chịu hơn. Nếu tới cầu Nguyệt Lão cũng không nhất định được như ý, Nguyệt Lão sẽ không nghe ai sai khiến nhân duyên đều phải tính toán mấy ngàn lần mới có kết quả, không ai biết sẽ nói tơ hồng với ai. Cũng có thể tơ hồng của mình sẽ không nối được với ai, vì thế Ngọc Cẩm không đợi được nữa, muốn dùng sự trợ giúp để se duyên cho mình và Mộ Khanh

A Sơ rút châu sai trong tay áo mình ra nhìn, không nói nên lời, Ngọc Cẩm làm vậy, có thực sự là yêu không?

Đang lúc xuất thần đã nghe thanh âm tràn đầy hi vọng của Ngọc Cẩm “A Sơ ngọc, nhớ đem châu sai giao cho Mộ thượng tiên nha, hạnh phúc cả đời ta đều phụ thuộc vào ngươi”

Thì ra đã đến chỗ rồi...

“Được” A Sơ đáp ứng, tay nắm chặt châu sai, trong lòng lại có chút mất mát.

A Sơ do dự hai ngày không ngủ được, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí đem châu sai đưa cho Mộ Khanh, đang lúc đi vào sân viện của Mộ Khanh thì nghe tiếng nữ nhân cười duyên cùng thanh âm nói chuyện của Mộ Khanh.

Không hiểu sao nàng lại thấy hoảng hốt, muốn xoay người rồi đi lại trượt chân té ngã dưới chậu đỗ quỳen trước cửa. Trong phòng liền im ắng, có tiếng

bước chân đi ra cửa. Nàng ngơ ngác nhìn nơi đó, Mộ Khanh mở cửa, thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng cũng ngây ngẩn cả người.

“A Sơ?” Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, mỉm cười hỏi “sao ngươi lại tới đây, có muốn vào không?”

“Không, không cần!” Nàng cuống quýt cự tuyệt, âm thầm giấu châu sai vào trong tay áo “ta muốn đi ra ngoài, đến nói với người một tiếng”

“Hả?” Mộ Khanh nhìn nàng, ánh mắt có chút nghi ngờ.

A Sơ xoay người bỏ chạy, có chút bối rối, hương hoa bên hành lang thổi vào mặt nàng, mang theo mùi bùn đất và hương hoa, nghe được tiếng cánh cửa đóng lại, cước bộ càng nhanh hơn, ngực lại cảm thấy đau.

Tim đập rất nhanh, cảm giác rất khó chịu.

Có lẽ là đã quen được Mộ Khanh chiều cô bốn vạn năm qua, cho nên đột nhiên xuất hiện một nữ tử chia sẻ hân, làm cho nàng có chút không quen.

Nàng đứng ngoài Đông Lăng điện, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, tay nắm chặt châu sai Ngọc Cẩm đưa. Nàng có chút do dự, nếu Mộ Khanh thực tình với nữ tử kia, vậy chẳng phải Ngọc Cẩm lần này chia rẽ uyên ương rồi sao?

Đang lúc do dự, có người gọi nàng. Thương Thuật đang hạ mây xuống, cảm thấy kỳ lạ vì sao nàng đứng ngoài cửa. A Sơ lại không biết nói thế nào, hắn là bạn tốt của Mộ Khanh, nhất định sẽ hiểu rõ chuyện của hắn, nàng cũng không muốn nói nhiều. Thương Thuật nhìn nàng, đột nhiên nhìn thấy châu sai trên tay nàng, vui vẻ đoạt lấy

“Châu sai tinh xảo quá, ta thích” hắn vuốt ve hoa văn trên mặt

A Sơ lấy lại “cái này không thể cho ngươi, ngươi đừng mơ tưởng”

Thương Thuật lấy tốc độ sét đánh đoạt lấy châu sai rồi bỏ chạy “nhìn ngươi hôm nay ghen khuất như vậy chắc là Mộ Khanh chê châu sai này tục khí đã từ chối ngươi chứ gì, cho ta mạng mấy ngày cũng không mất miếng nào mà”

Hắn vừa đi về hướng nam vừa quay đầu nói với A Sơ, không để ý đụng vào một đám mây, hai tiếng thét chói tai đồng thời vang lên, tiếp theo là hai bóng người rớt xuống

Nghe ra trong đó một thanh âm là của Ngọc Cẩm, A Sơ thầm kêu: không tốt rồi. Tiến lên nhìn thấy trên tóc Ngọc Cẩm cắm châu sai màu bạc, còn Thương Thuật trong tay lại cầm kim châu sai, miệng kêu đau không ngừng. Ngọc Cẩm thì hai mắt lung tròng, đá Thương Thuật một cái “ngươi đi đường kiêu gì vậy, đụng ta đau muốn chết, ta còn chưa la ngươi đã ôm sòm rồi”

Trong lúc nói chuyện, ngân sai trên tóc Ngọc Cẩm và kim sai trong tay Thương Thuật đồng thời phát hai luồng ánh sáng bạc và vàng. Ngọc Cẩm cúi đầu, trừng mắt nhìn chăm chăm châu sai trong tay Thương Thuật, sắc mặt u ám, há mồm ngất xỉu.

Thương Thuật thấy Ngọc Cẩm hôn mê, lập tức đem châu sai cắm lên tóc mình rồi cầm tay Ngọc Cẩm xem mạch.

A Sơ thì đờ như cây cọc, không biết nên làm thế nào. Vừa rồi hai châu sai phát sáng, nhất định là phát huy thần lực, cột nhân duyên của Thương Thuật và Ngọc Cẩm lại với nhau. Bởi vì có cơ hội kết duyên với Mộ Khanh nên hai ngày qua Ngọc Cẩm rất vui, bây giờ đột nhiên đổi thành Thương Thuật, mọi ước mơ, hi vọng đều tan biến. Ngọc Cẩm tỉnh lại không giết chết nàng mới là lạ.

Thương Thuật xem mạch xong lại kiểm tra Ngọc Cẩm một lần, xem có bị thương chỗ nào không, giọng điệu hối hận “chắc nàng té xuống kinh hải quá độ, nghỉ ngơi một chút là được rồi”

“Ngươi xác định nàng là vì ngã xuống nên mới giật mình quá độ sao?” A Sơ hỏi

Đang tính gọi tiên tỷ đưa Ngọc Cẩm về Ngọc Cẩm điện thì Thương Thuật đã ôm lấy nàng, cẩn thận ôm nàng đi về phía Đông Lăng điện

Đông Lăng điện là nơi ở của quân sư Thiên giới, không phải ai cũng có thể ra vào. Mấy lần trước Thương Thuật tới đều có hẹn trước với Mộ Khanh, lần này lại thêm Ngọc Cẩm. A Sơ khó xử hỏi “có cần báo trước với Mộ Khanh một tiếng không?”

“Sợ cái gì, hắn muốn mắng thì mắng ta là được rồi. Hắn là quân sư, chẳng lẽ đối với một nữ tử té xỉu ngay trước cửa điện của hắn, hắn cũng bỏ mặc sinh tử của người ta sao?” còn chưa nói xong, Thương Thuật đã ôm Ngọc Cẩm đi vào. Thủ vệ ngoài cửa nhận ra Thương Thuật, cũng biết nội tình nên vừa để hắn đi vào vừa cho người vào báo với Mộ Khanh. A Sơ chỉ có thể đứng ngay cửa, cảm thán uy lực của Nhân duyên sai, vừa rồi chính Thương Thuật nói Ngọc Cẩm chỉ cần nghỉ ngơi một lát là xong, bây giờ lại nói như nàng sắp chết tới nơi vậy

Nhưng A Sơ cũng cảm thấy Thương Thuật nói không sai. Mộ Khanh là quân sư, là thượng tiên, không thể thấy chết mà không cứu, nữ tiên té xỉu trước cổng nhà hắn, hắn không thể xem như không thấy. Vì thế nàng vội tiến lên chỉ đường cho Thương Thuật đưa Ngọc Cẩm vào phòng nàng, đặt Ngọc Cẩm xuống giường, Thương Thuật còn dặn dò khi nàng tỉnh lại, nhất định phải nói cho hắn biết.

A Sơ gật gật đầu, trịnh trọng đáp ứng. Hắn liếc mắt nhìn Ngọc Cẩm trên giường một cái rồi mới rời đi, nhìn theo bóng dáng của hắn, trong lòng A Sơ phát run

Ngọc Cẩm nằm nửa canh giờ, điều đầu tiên nàng làm là tìm hiểu chuyện châu sai.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: HẠ LƯU

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...” Nàng sau khi tỉnh lại cứ lẩm bẩm một câu như vậy, nàng bị đá kích, A Sơ cũng biết mình không thoát khỏi liên quan nên ngồi bên cạnh không dám lên tiếng.

“Ngươi nói xem, hần là một nam nhân sao lại sinh nữ tướng chứ?” Ngọc Cẩm đột nhiên nhéo A Sơ hỏi

Thương Thuật... Có thể là gần Mộ Khanh lâu ngày mà trở nên yếu đuối

A Sơ vội tìm lời an ủi Ngọc Cẩm “Thương Thuật cũng tuân thủ lịch sự, lại là một y giả bác ái thiện tâm, nếu ngươi theo hần, hần nhất định sẽ không bạc đãi ngươi” nhớ lại chuyện vừa rồi, lại hỏi “ta còn chưa báo tin cho ngươi, sao ngươi lại chạy tới, nếu không đã không đụng phải Thương Thuật rồi”

Ngọc Cẩm ánh mắt chợt lóe, cắn môi nói không nói, đôi con ngươi xoay tròn, A Sơ bình tĩnh đại ngộ, hỏi dồn “nói, đây là lần thứ mấy ngươi trốn trong mây rình coi”

“Xưa nay đã như vậy.” Ngọc Cẩm lần này trả lời không chút do dự “ta chỉ muốn nhìn xem Mộ thượng tiên hôm nay thế nào, có mang châu sai không, mấy ngày qua lòng luôn bất an khẩn trương, lại kích động hưng phấn cũng vừa mừng vừa vui, mấy đêm liền không ngủ được. Ai ngờ... ai ngờ hôm nay vừa tới cửa Đông Lăng điện lại đụng phải Thương Thuật. Thiệt là đau lòng quá đi”

Vừa lúc này Thương Thuật từ ngoài vào, nghe tiếng than thở của nàng liền lập tức vọt vào, đưa tay ấn vào ngực Ngọc Cẩm

A Sơ kinh ngạc vì động tác của Thương Thuật còn Ngọc Cẩm lại sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cũng may A Sơ nhanh chóng hất cái tay của Thương Thuật ra, còn trừng mắt với hần. Hạ lưu

“Ba!” Ngay sau đó một thanh âm thanh thúy vang lên, trên má trắng nõn của Thương Thuật đã in dấu một bàn tay, còn Ngọc Cẩm vội rút tay lại giấu trong vạt áo của mình, tức giận chỉ vào mũi hần mắng “cút ngay cho ta”

Thương Thuật đờ người nhìn nàng, đưa tay che má, toàn thân phát ra khí thế nguy hiểm. Chưa từng thấy Thương Thuật tức giận, bây giờ nhìn khí thế của hần, ai nấy đều hoảng hốt, chỉ sợ hai người lại tiếp tục động thủ

“Cút thì cút” Thương Thuật đập tay xuống giường rống lên một tiếng, nói xong ôm đầu gối lại bắt đầu lăn lộn trong phòng, lăn đến mức mặt đỏ tai hồng, thở gấp liên tục

A Sơ há mồm tròn mắt, Ngọc Cẩm đang tức giận cũng bật cười rồi vội quau đầu đi, cố gắng bảo trì sự nghiêm túc của mình nhưng nhịn không được lại cười rộ lên.

Thương Thuật ngồi dậy thở phào nhẹ nhõm, nhọc nhọc đáng thương nói với Ngọc Cẩm “Ngọc Cẩm tốt, đừng tức giận, lần này là ta không đúng, vội tìm Mộ Khanh nói chuyện nên không nhìn đường mới đụng phải ngươi”

Nói chưa dứt lời, Ngọc Cẩm đã tức giận quay sang trách cứ hần “đừng lấy Mộ thượng tiên ra áp chế ta. Ta dù thế nào cũng không tha thứ cho ngươi, còn nữa, trả châu sai lại cho ta”

“Ta không lấy hần để áp chế ngươi” Thương Thuật lí nhí đáp, đưa tay sờ châu sai trên đầu, lưu luyến không buông “thì ra cái này là của ngươi, hèn chi ngươi lại tức như vậy”

Ngọc Cẩm hừ hừ nói: “Ngươi suốt ngày nhìn chăm chăm mấy thứ tốt trên đầu ta, sau này ta sẽ không cho ngươi chạm vào nữa, nhìn cũng không được nhìn”

Thương Thuật cười lạnh, hai tay đưa châu sai cho nàng “được, được, ta đã biết. Ngươi có còn đau không?”

Ngọc Cẩm đỏ mặt, lớn tiếng với hần “ai cần ngươi lo, đau chết cũng không cần ngươi lo” dứt lời đứng dậy, lao đảo đi ra ngoài. Thương Thuật theo sát nàng, sợ nàng té ngã, giống y như một cái đuôi

Ngọc Cẩm cùng Thương Thuật đi rồi, A Sơ mới suy nghĩ tới tình cảnh của mình. Đông Lăng điện cũng không phải nhà của nàng, nhà mẹ đẻ của nàng là Dao Trì, mà hiện giờ nàng đã hóa thành hình người, không thể đựng một chút nhảy xuống đó được

Hôm sau A Sơ tìm Thượng đế nói với hần về chuyện nhà cửa. Thượng đế vừa cùng Nhật Hậu đến Dao Trì thưởng thức tiên hà, mặt mày vui vẻ. A Sơ

quỳ bên đường hành lễ, Thượng đế thấy nàng có một mình, sắc mặt căng thẳng liền biết nàng có chuyện quan trọng.

A Sơ hành lễ xong, ngược mắt nhìn Thiên đế hỏi “Thiên đế, điện của Dao Liên đến bao giờ thì xây xong?”

Thượng đế buông ly trà xuống, lại lấy một trái nho cho vào miệng, khó xử nói “chắc phải đợi thêm một thời gian nữa. Người biết đó, việc cường chế di dời rất khó khăn, chỗ tính xây điện cho người, tên mặt dày kia vẫn không chịu thỏa hiệp”

Xem ra còn lâu mới có nhà của chính mình, A Sơ nóng nảy phản bác “ta không biết, ta cũng không hiểu. Thiên đế không thể để ta ở chỗ Mộ thượng tiên tới già được. Nói thẳng sau sẽ có điện cho ta, ai ngờ đến giờ cả cái nền còn chưa xong. Thiên đế gạt người?”

Nói ra mới ý thức được mình luống cuống, nàng rút cổ, liếc nhìn sắc mặt Thiên đế nhưng Thiên đế dường như không để ý lời nàng nói lắm “vậy thì có sao, dù gì người cũng do Mộ quân sư nuôi lớn, có gì đâu mà bần khoản”

Đúng vậy, có thể nói nàng là do Mộ Khanh nuôi lớn, chức vị thượng tiên cũng nhờ hắn má có. A Sơ càng không cam lòng, trong đầu toàn là những chuyện đã chứng kiến mấy ngày qua, tâm không hiểu sao lại thấy ủy khuất, nhỏ giọng nói “nhưng mà...nếu hắn muốn cưới vợ thì sao? ta đây...ta lấy thân phận gì để ở trong Đông Lăng điện của hắn?”

Hắn cũng không chuyên sủng nàng, hắn còn có một tiên tử khác, chỉ sợ thêm bốn vạn năm nữa, Đông Lăng điện lại có thêm một nữ thượng tiên

Thiên đế đặt ly trà hoa bồ đề trong tay lên bàn thật mạnh, trừng mắt hỏi “cái gì? Mộ quân sư muốn cưới vợ?” tiếp theo thì cười to “cuối cùng hắn cũng thông suốt rồi, nhất định là nhện không được nữa. Thấy A Sơ đang liếc nhìn hắn, Thiên đế liền nghiêm mặt lại “Dao Liên, người đợi vài ngày nữa đi, trăm nhất định sẽ nghĩ biện pháp thu phục hộ bị cường chế kia”

A Sơ gật gật đầu, khuất thân cảm tạ, nghĩ Thiên đế cũng không sai, muốn trách chỉ có thể trách cái hộ mặt dày không chịu di dời kia.

Lúc này, Nhật Hậu từ trên đài bước xuống, nhẹ nhàng cầm tay A Sơ, nhìn nữ nhân xinh đẹp lại cao quý này, tâm tình phập phồng của nàng cũng dần bình tĩnh lại. Nhật Hậu sờ đầu nàng, thờ dài nói “duyên diệt tức là nguyên nhân, người theo bốn vạn năm nay, giờ lại...ta sẽ tìm cho người mới khác, nhất định sẽ tốt hơn tên nam nhân bạc tình kia vài lần”

Những lời của Nhật hậu làm A Sơ cảm giác rất ám áp nhưng cũng thấy có chút thương tâm, ủ rũ đi ra khỏi Dao Trì

Đông Lăng điện im lặng dị thường, Nguyễn Nguyễn nói Mộ Khanh mang theo nữ tử áo lam kia ra ngoài, hình như là lại đi câu cá.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: LAM OANH

A Sơ vụng trộm trốn trên cây, nhìn đôi nam nữ đang câu cá bên dưới như hồ rình mồi

“Lam Oanh, người dựa như vậy làm ta mỏi quá đi” Mộ Khanh hất bả vai, nói với nữ tử áo lam “nếu muốn ngủ thì vào dưới tàng cây nghỉ tạm đi”

Lam Oanh lưu luyến không rời ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng “vậy người cũng đừng bỏ ta lại nha, nếu về thì phải nói cho ta biết”

Mộ Khanh mỉm cười gật đầu, đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của nàng, tươi cười tràn đầy sủng nịch nhìn theo nàng đi vào ngội dưới tàng cây, tình chàng ý thiếp thêm một hồi nữa

A Sơ nghiêng rặng, một phi trùng bay đến đậu trên vành tai khéo léo của nàng, cảm giác ngứa ngáy làm A Sơ đưa tay phui một cái, phi trùng hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi bay đi. A Sơ vì âm thanh đột ngột ở gần mình mà giật mình, từ trên cây té xuống.

Khoảng cách giữa mặt đất với tàng cây khoảng chừng mười mét, ngã xuống không gãy xương cũng bị nội thương, A Sơ cũng chỉ đành nhắm mắt nhận mệnh, tiếp xúc với đất mẹ thân yêu, mà Mộ Khanh đang cầm cần câu mặt không thay đổi nhìn nàng chăm chăm

A Sơ đau đến nhe răng trợn mắt đứng lên, cảm giác trên người cũng không đau lắm sờ sờ lại thấy mềm mại, dưới móng còn có tiếng rên rĩ, A Sơ giật mình nhảy dựng lên thì thấy Lam Oanh đang nằm úp sấp trên mặt đất

Lam Oanh khóc nức nở, gian nan ngồi dậy, cái trán còn bị chảy máu

Lam Oanh liếc A Sơ một cái rồi hướng về mặt vô tội về phía Mộ Khanh kêu lớn “Mộ ca ca, toàn thân ta đau quá, nhất là chân, có thể là miệng vết thương nứt ra rồi”

Mộ Khanh đầu tiên là vẫy tay với A Sơ, giao cần câu cho nàng, thuận tiện tròng nàng một cái

“Mộ ca ca, chúng ta trở về đi. Miệng vết thương có chút khó chịu, thật mất hứng” thừa dịp Mộ Khanh cúi người kiểm tra vết thương ở chân, Lam Oanh liền ôm cổ hắn, ý muốn hắn ôm nàng về Đông Lăng điện

Trên chân Lam Oanh đúng là bị thương đến chảy máu, Mộ Khanh thở dài, ôm lấy thắt lưng Lam Oanh, nói với A Sơ “ngươi, mang theo mấy thứ đó về đi” dứt lời ôm Lam Oanh bước lên mây đi về phía Đông Lăng điện

A Sơ nhìn dây câu dài thườn thượt, thấm hận trong lòng: đang êm đẹp, tự nhiên phóng dây câu dài vậy làm gì

Chờ khi A Sơ thu hồi dây câu xong trở về Đông Lăng điện, Lam Oanh đã ở trong phòng của Mộ Khanh. A Sơ tâm tình âm thầm hạ mây nhìn Mộ Khanh đang đứng trước Đông Lăng điện, tươi cười vẫy tay với nàng

Thời tiết hôm nay thật tốt, những cánh hoa bay theo gió phiêu tán khắp nơi, có mấy cánh hoa chạm nhẹ vào xiêm y trắng như mây của hắn rồi nhẹ nhàng rơi xuống giầy thêu hoa văn hình mây của hắn. Không khí mang theo hương hoa nhẹ nhàng làm người ta muốn pha một ly trà rồi ngồi xuống dưới tán cây nói chuyện phiếm hoặc là nói chuyện yêu đương

A Sơ ngơ ngác nhìn Mộ Khanh đứng dưới những cánh hoa bay, tim đập từng đợt, không thể bước lên phía trước. Mộ Khanh buông tay, đi từng bước về phía nàng, bàn tay to lớn vuốt lên khuôn mặt tinh mỹ của nàng

“Đưa cần câu cho ta” bàn tay to lướt qua mặt nàng, đến chỗ cần câu phía sau lưng

“Ngươi rất bé, cho nên không nên để cần câu dài như vậy trên lưng, lần sau phải nhớ kỹ” Mộ Khanh cầm cần câu, đầu lòng sờ tới sờ lui, dùng tay áo lau bùn đất không dính trên đó, sau đó ôm cần câu xoay người đi vào trong

A Sơ đứng ngây người, hai tay nắm chặt thành quyền

Mộ Khanh chết tiệt

A Sơ cầm một bình trà sâm ra sân, mượn trà giải sầu

Ngoài cửa viện xuất hiện một bóng dáng, vừa liếc mắt nhìn thấy, A Sơ đã tức giận bùng ly trà uống ừng ực. Mộ Khanh cười từ từ đi vào, ngồi bên cạnh nàng “còn tức giận sao? ngươi xem ta vừa rồi học bộ dáng nhìn lên của ngươi có giống không?”

A Sơ quả nhiên liếc hắn một cái rồi lại nghiêm mặt quay đi, Mộ Khanh chột chột vai nàng “ngươi hỏi chuyện tiên điện với Thiên đế sao? ngươi phải đi à?”

A Sơ không vui nói “đúng vậy, Thiên đế nói vài ngày nữa sẽ giải quyết cho ta, ta vẫn ở chỗ ngươi, thân phận không hợp cho lắm”

Mộ Khanh vuốt ve một lọn tóc của nàng “có phải vài ngày không để ngươi hầu hạ, ngươi đã quên thân phận của mình rồi? tiểu tiên tỷ của Đông Lăng điện?”

A Sơ càng mặt lạnh, Mộ Khanh càng thích trêu chọc nàng. Hắn và Lam Oanh đi ra ngoài câu cá, nàng lại trốn trên cây nhìn lên, trong lòng hắn rất cao hứng với hành vi này của nàng. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng tức giận của nàng, hắn càng thêm cao hứng

A Sơ bình tĩnh thu hồi mái tóc của mình, đứng dậy nói “chỉ cần Thiên đế giải quyết xong việc di dời, điện của ta sẽ hoàn thành, ta sẽ rời khỏi nơi này”

Mộ Khanh bắt chéo chân nói “ngươi nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng giao ra vậy sao?”

Nghe vậy, A Sơ ngây người. Nàng rất muốn muốn biết nhưng tức giận đến mức chỉ có thể chỉ vào Mộ Khanh nói “ngươi!ngươi!ngươi!ngươi!ngươi!”

Nói đến đó yết hầu đột nhiên khô khan, tứ chi cứng ngắc, ngực thở không thông, nàng mở to miệng muốn hô hấp nhưng cả người lại cứng ngắc đến mau huyết không thể lưu thông, lập tức ngã xuống

Mộ Khanh không ngờ sự tình lại như vậy, vội vàng ôm nàng dậy

“A Sơ, A Sơ?”

Cảm giác có người lay nàng, A Sơ cố gắng mở mắt nhưng chỉ trước mắt chỉ mờ hồ bóng dáng như là của Mộ Khanh. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói ‘thì ra, thì ra...ngươi chính là cái hộ mệnh dây không chịu di dời kia’

Nói xong nàng không thể thở được, ngực đau nhói, thân thể cứng ngắc, sau đó lại mất đi tri giác

Khi tỉnh lại, A Sơ thấy toàn thân rất lạnh, đưa tay dụi mắt, phát hiện tay cũng rất ẩm ướt

“A Sơ?”

Đang ngạc nhiên thì bên ngoài vang lên tiếng người gọi, A Sơ quay đầu thì thấy Mộ Khanh đang nhìn nàng, ánh mắt đen tối đã có chút ánh sáng, A Sơ nhủ mảy quay mặt đi, lại cảm giác ánh mắt kia vẫn nhìn mình, như muốn chọc thủng cái ót của nàng

Mộ Khanh ái muội cười hỏi: “Ta với Lam Oanh đi câu cá, người tức giận đến vậy sao? nhìn lên không được, lại bị té từ trên cây xuống, sau này phải luyện thêm kỹ thuật ngồi trên cây, sau này nhìn lên ta cũng dễ hơn”

A Sơ tức giận “ta không phải là chim, ta không ngồi trên cây. Ta đã yếu như vậy rồi, người còn muốn cười nhạo ta”. Nàng đứng lên, cảm tức nhìn nam nhân trước mắt, cảm giác trê người hơi lạnh, vừa cúi đầu đã hét lên thất thanh “lưu manh”

Nàng... Nàng, nàng, nàng đang ở trong nước, lại còn trần như nhộng ở trong nước nữa. Mộ Khanh sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà lột sạch nàng đem quăng trong bồn nước, lại còn ở bên cạnh xem cảnh xuân chứ. Cái này, quả thật...rất kích thích nha

Mộ Khanh đưa tay sờ đầu nàng, rồi khoay tay trước ngực nói “rõ ràng là rất khỏe mạnh mà”

A Sơ boi ra chỗ khác, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hấn, Mộ Khanh nhe răng cười, hào phóng giang hai tay nhìn nàng

Người đâu, có ai không? Người này, mau rút ra ngoài cho ta, mau

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: HAI NÀNG GIẢNG CO

Ban đêm, A Sơ nằm giường nghĩ tới một vấn đề

Thanh Hành tuyên chỉ dùng để đến cùng cố tu vi, còn có thể phục hồi thể lực, trước kia Mộ Khanh không cho nàng chạm vào Thanh Hành tuyên, sao lần này hấn lại để cho nàng toàn thân ngâm trong đó. Tựa như...tựa như khi thân thể hấn không khỏe cũng làm vậy

Chẳng lẽ lần này ngất xỉu cũng không phải do tức quá độ mà là...

A Sơ khản trương sờ sờ thân thể của mình, đâu có thấy gì khác thường? sao Mộ Khanh lại giấu diếm như vậy? thực làm người ta sợ hãi, bất an.

Nghĩ nghĩ một lát, thân thể suy yếu nên rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm hôm sau, Mộ Khanh gõ cửa ầm ầm, A Sơ vội mặc quần áo, chải sơ mái tóc rồi mới ra mở cửa cho hấn

Vừa vào cửa, Mộ Khanh đã kêu lên “uy, ngày hôm qua ngươi có bỏ quên gì ở Thanh Hành điện không?”

A Sơ kinh ngạc: “A? Ta không chú ý, bây giờ ta đi lấy đây.”

Mộ Khanh một tay ngăn nàng lại, một tay vói vào trong vạt áo của mình, thản nhiên nói “ta mang lại đây rồi”

A Sơ trừng to mắt, nhìn chăm chăm hai ngón tay hấn vói vào trong ngực, nhìn hấn chậm rãi rút tay ra, mang theo một tấm vải màu vàng thêu hoa sen, lộ rõ dưới ban ngày. Nhớ rõ sau khi rời khỏi Thanh Hành tuyên, tiên ty đã mang quần áo sạch đến cho nàng thay, sau đó nàng vội chạy về phòng của mình, không ngờ vẫn còn sót lại một thứ, là một thứ rất thân thiết bên người...

A Sơ vội xòe tay, ý bảo hấn trả lại. Mộ Khanh không nhìn nàng, quơ quơ cái yếm màu vàng trên tay nói “màu sắc cũng không tệ, hoa sen thêu thấp xuống một chút, to hơn một chút thì tốt rồi”

A Sơ xấu hổ đến cực điểm, ấp úng: “Này... Đó là một tú nương làm, người... Người hướng đi mà...nói với tú nương đi!”

Mộ Khanh ái muội bói móc thiếu sót: “Ngươi muốn ta đi phân phó tú nương thiết kế kiểu dáng áo yếm cho ngươi?”

“Không... Không cần ngươi lo.” A Sơ càng thêm thẹn thùng, đồng thời lại có chút tức giận nói, “Ngươi... Ngươi thích xem cái yếm, xem của Lam Oanh thì được rồi”

Mộ Khanh quăng cái yếm xuống “nàng thì có gì đẹp mà xem”

không có gì đẹp để xem hay là xem rồi không thấy đẹp?

A Sơ xấu hổ và giận dữ, lấy tốc độ sét đánh vùi mình vào trong chăn, thống hận kẻ tội Mộ Khanh “không đẹp...không đẹp mà ngươi còn hôn nàng, cùng nàng đi câu cá, còn để nàng ở trong phòng ngươi qua đêm, đi ra ngoài cũng luôn đi cùng nàng”

Mộ Khanh khó hiểu: “Ta hôn? Sao ta lại không nhớ? .”

Lần đó mình tận mắt chứng kiến mà, A Sơ càng thêm khẳng định.

Mộ Khanh chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên cúi người chu môi chạm vào mặt nàng “cái này mới gọi là hôn” thấy A Sơ giật mình, lại tiếp tục nói “ta cùng nàng đi câu cá, ngươi lại được ta hôn, ta cũng đã nhìn qua cái yếm của ngươi, ngươi cũng đã sờ soạng ta, như vậy coi như huê đi? Nếu ngươi còn so đo nàng ở trong phòng ta, hay là ta ngủ lại phòng ngươi mấy ngày, buổi tối ta lại đến phòng ngươi nha?”

Nói xong, liền bắt đầu cởi áo. A Sơ vội vàng ngăn cản hần, khóc không ra nước mắt “thượng tiên bớt giận, tiểu tiên không nên nhắc tới chuyện riêng tư của thượng tiên khiến người khó xử, sau này thượng tiên yêu ai, đi với ai, tiểu tiên sẽ không hỏi tới. Giường của tiểu tiên rất yếu, không chứa nổi thân thể to lớn của thượng tiên đâu”

Mộ Khanh kỳ quái: “không vận động kịch liệt, giường đâu dễ gì sập”

A Sơ: “...”

Mộ Khanh bĩu môi, thu tay đang làm ra vẻ cởi áo lại, bộ dáng như là “buông tha cho ngươi”, sau đó tự rót cho mình một chén nước đưa lên môi, đảo mắt hỏi “A Sơ, ngươi cảm thấy ta đẹp hay không?”

A Sơ toàn thân nổi da gà, ngượng ngùng đáp “đẹp. mọi người đều nói ngươi là mỹ nam đệ nhất của Thiên giới nha”

Mộ Khanh hỏi: “Vậy còn ngươi?” Hần nghĩ nghĩ lại bổ sung “nói lời thật”

A Sơ cẩn thận quan sát hần rồi trả lời “thật ra ta tới đây, nam tử đầu tiên gặp được là ngươi nên vẫn không phân biệt được đẹp xấu nhưng dù sao thì ngươi mất mũi miệng đều đầy đủ, có đôi khi nhìn cũng rất đẹp”

Mộ Khanh lẳng lặng nhìn nàng nửa khắc, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài: “Không đùa ngươi nữa, ta phải tới Lăng Tiêu điện.”

A Sơ nhìn hần đi xa, vội vàng trang điểm thật đẹp, còn cố ý mặc xiêm ý mới rồi mới hài lòng ra cửa, thẳng tiến đến sân viện của Mộ Khanh. A Sơ đoán Lam Oanh có thể vẫn còn ở trong phòng của hần, vì thế lặng lẽ đẩy cửa đi vào. Cửa không khóa, trong lòng nàng bất an một chút. Nếu không phải sợ người bên trong không thể ra ngoài, cửa này đã được khóa lại rồi. A Sơ đi vào trong phòng, cảm thấy có một hương vị rất lạ, cách màn trướng, quả nhiên có bóng dáng một người đang nằm trên giường.

Lam Oanh nghe được có động tĩnh, đưa tay vén màn để lộ gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, thấy A Sơ tới, nhu ý trong mắt lập tức mất đi, thay vào đó là sự khinh thường

Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt một mình với nhau. A Sơ thấy nàng đã không vui, giờ lại thấy nàng nằm trên giường của Mộ Khanh, càng thêm khó chịu “ừ, sao ngươi lại ở trên giường của hần? giường của hần là để cho ngươi ngủ sao?”

Lam Oanh trào phúng nhìn nàng “ta thích nằm trên giường của Mộ ca ca thì sao nào?”

Bởi vì vừa rồi bị Mộ Khanh hôn một cái, lá gan của A Sơ đột nhiên lớn hơn rất nhiều, mặc kệ Lam Oanh có phải là tình nhân của Mộ Khanh hay không, chỉ vào nàng ta quát lớn “ngươi dựa vào cái gì mà nằm, hần là thượng tiên, ngươi chỉ là một tiên linh nhỏ nhoi mà thôi”

Lam Oanh nằm xải lại trên giường “là Mộ ca ca cho ta nằm. Ta bị thương, Mộ ca ca đau lòng ta, mỗi ngày đều phải nhìn thấy ta, buổi tối còn đích thân kiểm tra miệng vết thương trên người ta. Ta chỉ cần nằm trên giường hần, nghe hần kể chuyện xưa của Thiên giới. Ngươi ghen tỵ với ta sao?”

Nghe qua rất ảm áp a~

A Sơ cười nói: “Ngươi với hần quen biết chưa lâu, vội vàng yêu đương nhưng nhớ như thế, xem ra cũng không phải là nữ nhân tốt đẹp gì”

Lam Oanh ưỡn ngực “ngươi không nhận ra ta là ai sao?” nàng vén váy, để lộ vết thương trên chân “vết thương này là do ngươi ban tặng, nếu ngươi không mang con chó ngu ngốc kia tới, ta đã không bị thương nặng như thế này. Ngươi có biết khi ta bị trọng thương, Mộ ca ca khẩn trương đến thế nào không? Ngươi dựa vào cái gì mà so với ta. Nữ tử vội yêu đương nhưng nhớ là ngươi mới đúng nha”

A Sơ kinh ngạc. Thì ra... Lam Oanh chính là cảm tước có bộ lông màu lam mà Mộ Khanh vẫn nuôi trong lồng. Lần trước Hao Thiên Khuyển vì ép Mộ Khanh đuổi hần về Nhị Lang Thần điện mà tập kích con chim này. Không, nữ nhân này. Cũng không phải, là điều nhân này.

Nhưng chẳng phải lam điều và lục điều...? A Sơ hỏi “ngươi... ngươi không phải còn có... là vợ chồng sao? ngươi là có trắng quên đen, có trai quên chồng”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: ĐIỀU DẠNG

Người trên giường sắc mặt chột xanh mét, cắn răng oán giận “hừ, ta sống trong lồng sắt mấy vạn năm đã chán muốn chết rồi, càng ghét con chim thối kia. Nếu ta cùng con chim thối kia mà có làm việc vợ chồng với nhau thì ta đã sớm đẻ trứng rồi. Người ta thích là Mộ ca ca, nay ta cuối cùng cũng đã hóa thành hình người trước mặt hần, hần còn khen ta xinh đẹp, vui vẻ lắm nha”

Nghe vậy, A Sơ nhìn không được mà tiến lên, đề nghị ta xuống giường, ra sức chế trụ cổ nàng “hần thích ngươi? Hần thích bộ dạng chim của ngươi?”

Lam Oanh trợn trắng mắt gãy dựa, hai tay quờ quạng lung tung, đầu gối hung hăng đập A Sơ một cái. A Sơ thân mình kiêu nhỏ, bất ngờ bị đập trúng một cước té xuống giường, ngã chổng vó. Lam Oanh đã hung hăng bước xuống giường, hai người cũng bắt đầu triển khai các thế tấn công của nữ nhi: cào cấu, cắn xé, bứt phá y phục đối phương.

Tiên tỷ nghe động tĩnh vội vàng chạy vào, nhìn thấy hiện trường bị dọa đến ngây người, luôn miệng cầu xin hai người ngừng chiến. Hai người không nghe lời khuyên, vẫn đánh nhau hung tợn bừa bồng, bỗng nhiên một tiên tỷ la thất thanh “Lam Oanh cô nương, chân ngươi chảy máu”

Lam Oanh dừng lại đầu tiên vì thế trúng phải một quyền của A Sơ nhưng cũng không thể làm gì khác, chỉ nghiêng đầu nhìn chân của mình, chân váy màu lam đúng là dính vài vết máu. Lam Oanh sắc mặt trắng bệch khóc lóc ì ôi, lại muốn tiếp tục đánh nhau với A Sơ, các tiên tỷ phải khuyên bảo mãi, nàng mới chịu lên giường. Nàng lộ gót chân, tay cầm khăn tay lau lệ, oán trách A Sơ, miệng lầm bầm “Mộ ca ca khi nào trở về? Mộ ca ca không có ở đây, nữ nhân này đã tới khi dễ ta. Khi nào Mộ Khanh mới trở về, hần không có ở Đông Lăng điện, ta chịu hết đủ loại ủy khuất”

Các tiên tỷ lại mất một phen an ủi, khuyên bảo nàng ta, A Sơ nghe đến phiền lòng, vội mống bỏ chạy.

Mộ Khanh trở về liền thấy Lam Oanh ngồi trong phòng khóc nỉ non, các tiên tỷ đang ở bên cạnh khuyên nhủ. Nếu hần lúc này không biết là do ai làm thì đã uống phí sống chung bốn vạn năm rồi. Mỗi khi A Sơ ở trong Đông Lăng điện đánh vỡ bình hoa hay làm chuyện xấu gì, không có tiên tỷ nào dám báo lại nhưng các nàng đều có chung biểu hiện là bày ra bộ dáng uất ức.

Mộ Khanh xem qua vết thương của Lam Oanh, vừa tức vừa cao hứng, tiện tay cầm theo một cây gậy trúc, kích động đi tìm A Sơ. Đánh lên tường vài cái, hần nhìn nàng chăm chăm “ngươi biết Lam Oanh bị thương, sao còn đánh nhau với nàng?”

A Sơ tức giận, vì sao Mộ Khanh chuyện gì cũng giúp Lam Oanh, chẳng lẽ hần cùng nàng ta là có gì đó thật? nếu vậy sao không nói thẳng ra, cứ làm cho mọi người trong Đông Lăng điện đoán già đoán non quan hệ của bọn họ. Bây giờ còn vì Lam Oanh mà nói những lời này với nàng, A Sơ hung hăng trừng mắt liếc Mộ Khanh một cái, trút toàn bộ oán hận lên người hần.

Ánh mắt này đã bán đứng tâm tư của nàng, Mộ Khanh mừng thầm, ra vẻ hào phóng, chủ động giải thích “Lam Oanh là sủng vật của ta, lần trước ngươi mang Hao Thiên Khuyển đến cắn chân nàng bị thương, hiện còn chưa lành. Ngươi lại đá nàng như vậy, khiến ta lại phải chăm sóc nàng ta mấy tối. Cả phòng đều là mùi lông chim, chỉ bằng ta với ngươi đổi phòng ngủ thử nhé?”

Nhắc tới mới nhớ, thì ra mùi khi mới vào phòng hần ngửi được là lông chim, nói vậy...

A Sơ hết giận một nửa nhưng vẫn không tin “ngươi nói... khi ngủ nàng ta biến trở về nguyên hình?” mấy tối qua nàng đều thấy hai người ở trong phòng cười đùa, còn có bóng dáng ái muội bên cửa sổ nữa, thì ra đều là hiểu lầm? Lam Oanh buổi tối biến thành chim?

Nàng nhìn Mộ Khanh chăm chăm, muốn nhìn xem trên mặt hần có vẻ nói dối không, thấy hần vẫn thản nhiên, hai mắt rõ ràng, không phải bộ dáng nói dối. Mộ Khanh thấy nàng vẫn không tin, tiếp tục giải thích “nàng là linh điều ta nuôi năm vạn năm, nàng bị thương, ta thân là chủ tử, chiếu cố nàng cũng là theo lý mà làm. Ta vốn định an bài phòng khác cho nàng, nhưng nàng kiên quyết không chịu, một hai muốn ở trong phòng ta. Ta không thể làm gì, đành phải làm cho nàng ta khi ngủ thì biến thành nguyên hình, không ngờ khi ta xuất môn, nàng ta lại lên nằm lên giường, khiến ngươi hiểu lầm”

Nghe ý của Mộ Khanh là do con chim kia chủ động bò lên giường hần. Nghe nói vân ti cảm tức là một vị nữ tiên tặng hần khi xưa, mà Lam Oanh lại được Mộ Khanh nuôi dưỡng năm vạn năm, dù sao cũng có cảm tình, giống như nàng cũng được Mộ Khanh thu lưu bốn vạn năm vậy. Bấm ngón tay tính toán, tính ra mình còn thua nàng ta một vạn năm, A Sơ cắn răng oán giận nói “ai hiểu lầm, ta sợ móng vuốt của nàng làm hư chân đệm mới không cho nàng nằm lên giường thôi”

Mộ Khanh nghĩ nàng không muốn nói thật cũng không bức nàng, vì thế chuyển đề tài “ngày mai ta phải xuất môn một chuyến, các ngươi cũng đừng làm cho Đông Lăng điện nào loạn lên”

Biết Mộ Khanh sắp xuất môn, A Sơ lập tức nhớ lại lần nàng đến Thanh Khâu, quyết tâm lần này không gây chuyện nữa, vì thế trịnh trọng đáp ứng “thượng tiên yên tâm, ta sẽ không đánh nàng”

“Ân.” Mộ Khanh đáp một tiếng rồi cầm lấy tay nàng, ấn roi trúc cho nàng nói “lần này là cảnh cáo, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy. Chân của Lam Oanh không tốt, ngươi lại đánh nàng, sau này nàng bị tàn tật hoặc để lại di chứng gì thì cả đời nàng đều do ngươi chịu”

Nàng mới không cần cùng Lam Oanh qua cả đời. Mộ Khanh nói vậy, A Sơ liền quyết định từ nay về sau tuyệt đối không tức giận với Lam Oanh nữa.

Hôm sau, trước cửa Đông Lăng điện có rất nhiều người, đều là đến đưa tiễn Mộ Khanh. Cảnh tượng rất quen thuộc nhưng bốn vạn năm qua, Mộ Khanh xa nhà ra chiến trường không ít lần, A Sơ và mọi người cũng tiễn đưa hần như thế. Mộ Khanh ăn mặc rất đơn giản, trên người đều là vật thể gian, xem ra là chuẩn bị hạ phàm. Nhớ rõ lần nào hần hạ phàm cũng là do thể gian có chuyện đại sự khó giải quyết, muốn Mộ Khanh trợ giúp. A Sơ trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng dặn dò hần đi đường cẩn thận.

Mộ Khanh cười cười nhìn A Sơ rồi lại nhìn Lam Oanh, sau đó dừng lại trên người Thương Thuật. Thương Thuật liền cho hắn ánh mắt yên tâm, Mộ Khanh nhướn mi, triệu hồi tường vân.

“Mộ quân sư xin đợi!” ngay lúc Mộ Khanh chuẩn bị hạ phàm, phía nam vang lên thanh âm gấp gáp, người tới là một thân khôi giáp đồ nhũ bạc cao lớn, tay cầm pho Linh lung bảo tháp kim quang lấp lánh, chính là Lý Thiên Vương. Lý Thiên Vương từ trên mây cao thấp bước xuống đi đến trước mặt Mộ Khanh “Ma chủ Hoặc Quân rục rịch, Thiên đế triệu ngươi mau chóng đến Lăng Tiêu điện thương nghị đối sách”

Mộ Khanh nhăn mi, mím môi, vận không nhúc nhích như là đang do dự. Lý Thiên Vương sắc mặt trầm xuống “Ma chủ Hoặc Quân đã triển khai tấn công, Mộ quân sư không nên vì chuyện riêng mà bỏ mặc Thiên giới không lo. Năm đó, nếu không phải Thiên đế và Nhật hậu cố ý bảo vệ ngươi, chỉ sợ ngươi đã sớm bị đưa đi luân hồi đầu thai rồi. Hiện tại Thiên đế có lệnh, ngươi phải ở lại Thiên giới giải quyết việc của Ma chủ Hoặc Quân, không thể trái lời”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: LÝ THIÊN VƯƠNG MIỆNG RỘNG

Những lời của Lý Thiên Vương làm A Sơ vô cùng khiếp sợ, mọi người đều yên lặng nhìn xem phản ứng của Mộ Khanh. Sắc mặt Mộ Khanh tái nhợt, môi run nhè nhẹ, nhìn Lý Thiên Vương cười khổ một cái rồi đập mây bay về phía Lăng Tiêu điện, ngay sau đó Lý Thiên Vương cũng đuổi theo

Đông Lăng điện trở nên yên ắng, Thương Thuật đi rồi, mọi người cũng bỏ đi, A Sơ nhỏ giọng hỏi Nguyễn Nguyễn “Hoặc Quân là ai?”

Thiên giới dường như rất dè chừng với Ma chủ Hoặc Quân, mà năm vạn năm qua, ma nhân chưa từng xuất hiện ở Thiên giới và thế gian đã bắt đầu rục rịch trở lại, làm cho Thiên giới rất lo lắng, xem ra không thể khinh thường. Hôm nay là lần đầu tiên A Sơ nghe nói tới người này, không biết rốt cuộc hắn có bao nhiêu lợi hại.

Nguyễn Nguyễn kéo A Sơ quay về, cẩn thận dặn dò “hắn là người đứng đầu Ma giới, năm vạn năm trước tấn công Thiên giới thất bại, bị các thần tiên vây khốn, cho nên năm vạn năm qua, Ma giới gần như im hơi lặng tiếng, thế nhưng gần đây lại có tin Ma chủ công lực gia tăng, tập trung binh lực, chuẩn bị tiến công Thiên giới, thôn tính thế gian, nếu không có sự phòng bị e là Ma chủ sẽ thực hiện được ý đồ của hắn”

Trong đầu A Sơ bỗng nhiên hình dung đến trận chiến khốc liệt gần như hủy diệt tất cả ở năm vạn năm trước, may mắn cuối cùng Ma giới đại bại, nếu không nàng còn phải vùi mình dưới Dao trì. Xem ra Ma chủ này đúng là có vài phần năng lực, có thể làm cho Thiên giới khản trương phòng bị, vậy là Mộ Khanh lần này không hạ phàm được rồi. Nghĩ tới Mộ Khanh, A Sơ lo lắng “vậy, thượng tiên... Lý Thiên Vương vừa rồi thật hung dữ”

Nguyễn Nguyễn vội che miệng nàng lại, thành tâm nhắc nhở “Lý Thiên Vương miệng rộng, việc này ngươi không nên hỏi thì tốt hơn, nói ra liền không chịu nổi”

Hừ, có cần khoa trương dữ vậy không? Nói như không nói, càng làm cho người ta tò mò hơn. A Sơ thầm oán hận, Thiên giới dường như có rất nhiều bí mật mà nàng không biết, tỷ như Lý Thiên Vương miệng rộng, cẩn thận suy nghĩ lại thì... hình như rất lớn

Mộ Khanh từ Lăng Tiêu điện trở về, trong tay còn cầm theo một giỏ trái cây, là quả ủng hộ tinh thần của Thiên đế để chứng tiên chịu khó suy nghĩ, hi vọng sẽ tìm ra kế sách tiêu diệt Ma chủ Hoặc Quân. Vừa lúc có một tiên đồng vội vã chạy tới, nói Mộ Khanh quên mang theo lẵng hoa Thiên đế đưa, Mộ Khanh lại lắc tay từ chối “không cần”

A Sơ vốn thích hoa cỏ, nên cảm thấy tiếc “Thượng tiên thật hồ đồ, Thiên đế tặng sao lại không cần? huống chi không có lẵng hoa, hoa cỏ bên trong cũng không sống lâu nha”

Mộ Khanh đi về phòng nghỉ ngơi, chỉ bỏ lại một câu “vậy thì đi lấy về đi”

A Sơ vui vẻ, vội bảo tiểu đồng dẫn đường đi lấy lẵng hoa

Đến trước Lăng Tiêu điện thấy nhiều thần tiên còn chưa đi, đang thảo luận chuyện Ma chủ Hoặc Quân. Một tiên tỷ cầm giỏ hoa đi ngang qua chỗ A Sơ, hỏi tiên tỷ bên cạnh “sao lại phân cho Lý Thiên Vương nhiều hơn vậy?”

A Sơ thầm cười trong lòng, tiểu tiên tỷ này thật là... Lý Thiên Vương miệng rộng như vậy là đủ hiểu rồi, cần gì phải hỏi, liền tốt bụng nắm chặt tay áo tiểu tiên tỷ kia mà giải thích “bởi vì Lý Thiên Vương miệng rộng”

Tiểu tiên tỷ cả kinh, che mặt cố nín cười, tiên tỷ khác vội lôi kéo nàng đi, hai người sắc mặt căng thẳng, kích động liếc A Sơ một cái, một người còn cực

lực phản bác “không phải vậy. Vì mỗi lần Thiên giới gặp nạn, Lý Thiên Vương đều xuất chiến, lập nhiều chiến công cho nên Thiên đế mới cho hấn thêm một quả đào” dứt lời đưa tay sửa sang giỏ hoa quả

Thì ra là vậy. A Sơ thăm kinh bí mình sao có thể nghĩ ra lý do tặc tăng như vậy chứ, Thiên đế sao có thể tặng cho Lý Thiên Vương nhiều hơn một quả đào là vì miệng hấn rộng. Hiểu rõ rồi, A Sơ đang chuẩn bị tiến lên nhận phần của Mộ Khanh thì suýt nữa đụng phải một bộ ngực cao lớn

Lý Thiên Vương nhe răng trợn mắt nhìn nàng “ngươi nhìn cho kỹ đi, miệng bốn vương rộng sao?”

A Sơ muốn khóc, Lý Thiên Vương xuất hiện bên cạnh nàng từ lúc nào vậy chứ. Nàng giả bộ nhìn chăm chú, yếu ớt nói “thực ra cũng không phải lớn lắm”

Lý Thiên Vương thề không bỏ qua, ép hỏi nàng: “Vậy sao ngươi lại nói bốn vương miệng rộng, muốn cả Thiên giới đều biết bốn vương miệng rộng sao?”

Đúng là quá mức ép buộc mà, chẳng lẽ lại muốn nói thẳng ra sao? A Sơ vẻ mặt căng thẳng, không biết nên nói thế nào “mọi người đều đã gặp Thiên Vương, lớn hay không cũng không phải do một mình ta nói là được”

Lời vừa ra, A Sơ đã muốn tự vả cho mình một cái. Lý Thiên Vương quả nhiên nổi giận đùng đùng, hùng hổ mắng nàng “ngươi lặp lại lần nữa coi. Bốn vương thời trẻ ngọc thụ lâm phong đã từng làm mê đảo tâm hồn bao nhiêu nữ tiên trên Thiên giới ah. Nhóc con như ngươi lại dám chê cười bốn vương. Ngươi chẳng qua là ý vào tên tiểu bạch kiếm ở Đông Lăng điện kia, ngươi có tin ta đánh hấn đến cha mẹ hấn cũng không nhận ra hấn không?”

Các thần tiên vội xúm lại khuyên can

“Lý Thiên Vương xin bớt giận, Dao Liên cũng không cố ý nói vậy”

“Haiz da, củ cải rau xanh, tùy theo sở thích mỗi người thôi”

“Cha mẹ Mộ quân sư là ai?”

“Nữ tiên giống như Dao Liên thích Mộ quân sư đâu phải ít, Lý Thiên Vương cần gì so đo”

“Ngươi nói vậy là không đúng rồi, chẳng lẽ Lý Thiên Vương chỉ có tiên bà bà mới thích sao?”

“Này, ngươi nói ai là tiên bà bà hả? nói”

“Nhưng mà ai nói tiên bà bà nhất định phải thích lão tiên ông, hắc, ta cũng thích Mộ quân sư nà”

“Vừa rồi còn nói thích Lý Thiên Vương là các tiên bà bà, các ngươi không thích hấn sao?”

“Ngươi nói gì vậy? cũng có thể có tiểu tiên nữ thích Lý Thiên Vương, hấn coi như là trâu già gặm cỏ non thôi, hahahaha”

“...”

“...”

“Lý Thiên Vương? Ngươi có khỏe không? Chúng ta cũng không có ý đó, ngươi biết mà...”

Lý Thiên Vương hừ hừ, không kiên nhẫn đẩy đám nhiều chuyện ra, ngón tay chỉ vào A Sơ rống lên “các ngươi rốt cuộc có phải đang giúp bốn vương không? Nhóc con này dám nói bốn vương miệng rộng”

Mọi người an tĩnh lại, bắt đầu nhìn hấn lại thêm chút áy náy. A Sơ cảm giác được ánh mắt của mọi người, trong lòng hơi hoảng, vội cười nói “miệng rộng cũng đẹp mà”, thấy trong các tiên nhân có một nam tiên môi dày miệng rộng nhưng bộ dáng cũng coi như ôn nhuận tuấn khí liền chỉ tay vào hấn nói “ngươi xem, hấn như vậy nhìn cũng rất tuấn lãng nha”

Lý Thiên Vương vừa nhìn thấy, đỉnh đầu như muốn bốc khói, nghiêng răng nói “hấn là kim thiên” nói xong tức giận đánh vào cột đá bên cạnh “ngươi lại dám nói bốn vương giống con cóc sao?”

Thật không may, ngón tay chỉ đúng vào chỗ Kim thiên. A Sơ á khẩu, vội cầm lăng hoa bỏ chạy, phía sau vang lên tiếng kêu tuyệt vọng “Thiên Vương nói vậy là sao? oa oa, cóc thì làm sao chứ? Cóc không đẹp trai được sao? oa oa”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: TIÊN MẠO

A Sơ vội vàng chạy về Đông Lăng điện trốn, cả đêm không dám ra ngoài, không dám hỏi thăm tình hình bên ngoài. Đến sáng, nàng vẫn không nhận được tờ mờ, nhờ Nguyễn Nguyễn ra ngoài hỏi thăm tình hình, đợi khi Nguyễn Nguyễn quay về lại là tin Mộ Khanh triệu kiến nàng.

A Sơ đoán được nguyên nhân Mộ Khanh tìm nàng, trăm ngàn lý do từ chối hiện lên trong đầu nhưng cuối cùng nàng vẫn đến chỗ Mộ Khanh. Đứng trước mặt hắn, hai bàn tay đỏ mề hôi, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì.

Mộ Khanh nhìn nàng chằm chằm “hôm qua ngươi nói Lý Thiên Vương miệng rộng?”

A Sơ gật đầu, lui ra một chút nói “là, là người khác nói cho ta biết, nàng nói Lý Thiên Vương ở trước mặt mọi người nói ra chuyện của thượng tiên mấy vạn năm trước thì chính là Lý Thiên Vương miệng rộng”

Mộ Khanh nghe xong, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đập mạnh xuống bàn “tuy ngươi nói đúng, nhưng ý của nàng không giống như cái ngươi nghĩ”

“Gi?” thấy Mộ Khanh giận dữ, A Sơ không dám tranh cãi với hắn, trong lòng âm thầm nghĩ, mặc kệ là ý gì thì miệng Lý Thiên Vương rộng cũng là sự thật. Nếu Lý Thiên Vương không thích thì cùng lắm trái lương tâm nói miệng hắn nhỏ thôi.

Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của A Sơ, Mộ Khanh xoa mi tâm “thôi được rồi, lát nữa ta sẽ giải thích với Lý Thiên Vương. Ta..ta cũng không biết phải giải thích với hắn như thế nào, A Sơ, lần này ngươi làm ta thật khó xử”

Lại gây phiền toái khiến Mộ Khanh phải ra tay, A Sơ cắn khoăn cúi đầu “ta đi với ngươi”

Mộ Khanh vội vàng cự tuyệt: “Đừng! Không chừng ngươi nói không được gì” dứt lời liền quay về phòng thay đổi xiêm y rồi rời khỏi Đông Lăng điện

A Sơ rất lo lắng, Lý Thiên Vương vốn nóng tính, lần này Mộ Khanh đến bồi tội, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thời gian càng lâu, lo lắng càng nhiều, muốn đến Thiên Vương điện xem thử nhưng lại bị Nguyễn Nguyễn ngăn cản, đành ở trong Đông Lăng điện đi đi lại lại

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Thương Thuật “giúp đỡ đi, giúp đỡ đi”

A Sơ vội đi ra thì thấy Thương Thuật đang đỡ Mộ Khanh mà Mộ Khanh hai mắt sưng vù, trên mặt đầy vết xanh tím. Đây..chẳng lẽ là đánh nhau? Mọi người vội vàng đi lấy nước và khăn rửa mặt.

Thương Thuật lấy ra hai gói thuốc đặt lên bàn, dặn một ngày bôi ba lần, tiểu đồng đi theo Mộ Khanh nước mắt nước mũi kể lại “thượng tiên đến nhà tự mình giải thích với Lý Thiên Vương nào ngờ Lý Thiên Vương chẳng nề tình, còn cố ý khiêu khích rồi đánh lên mặt thượng tiên. Thượng tiên không phản kháng cũng không tránh né, cho nên khuôn mặt tuần tú đã bị Lý Thiên Vương đánh thành như vậy. Nhưng thượng tiên trời sinh tuần tú cũng đâu phải lỗi của hắn, Lý Thiên Vương lần này thực sự là hiểu lầm ý của thượng tiên” nói xong còn oán hận trừng mắt nhìn A Sơ

A Sơ hoàn toàn không chú ý tới hắn, tầm mắt vẫn lạc trên khuôn mặt đầy vết thương của Mộ Khanh, cũng may Lý Thiên Vương chỉ cạy mạnh, nên trên mặt hắn chủ yếu là vết thương ngoài da. Nàng kéo áo Mộ Khanh, ý bảo hắn đi vào trong Thanh Hành điện nhưng Mộ Khanh lại lắc đầu từ chối “để từ từ lành lại đi, mai kia Lý Thiên Vương gặp ta cũng không hoài nghi thành tâm của ta, không phải ta đùa giỡn hắn. Còn có Kim Thiên nữa, ta đưa mấy thứ cho hắn, may mà hắn không so đo như Lý Thiên Vương, coi như không có chuyện gì. Sau này ngươi có mở miệng, nhớ chừa cho ta chút khẩu đức”

A Sơ gật đầu, áy náy nói “đều do ta hiểu sai mới gây ra hậu quả như thế, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ uốn lưỡi bảy lần trước khi nói”

Mộ Khanh biểu tình giật giật, nén đau cổ vũ “cố lên”. Hắn vỗ vai A Sơ, nhìn đau đi về phòng, bóng dáng cô đơn. Thương Thuật chặc lưỡi tiếc nuối, một khuôn mặt tuần tú lại bị đánh thành như vậy, Mộ Khanh chắc chắn là rất đau lòng. Nhưng mà...như vậy cũng tốt, hắn hưng phấn sờ cằm rồi lấy bộ dáng tự cho đẹp nhất chạy tới Ngọc Cầm điện

A Sơ trong lòng áy náy, còn Nguyễn Nguyễn thì cảm hận bất bình “Lý Thiên Vương đánh lên mặt thượng tiên, như vậy chứng tỏ hắn ghen tỵ với mỹ mạo của thượng tiên”

A Sơ hỏi: “Lý Thiên Vương lúc trước có bộ dáng thế nào?”

Nguyễn Nguyễn lắc đầu: “Chưa thấy qua, bình thường sau khi thành tiên đều duy trì hình dạng lúc trẻ, cho nên Thiên giới đều là như vậy”

A Sơ sờ sờ mặt mình “như vậy về sau ta vẫn là bộ dáng này, không có gì thay đổi sao?”

“Ừ, chắc vậy, trừ phi có biến cố gì lớn làm ảnh hưởng tới thân thể nếu không sẽ không dễ dàng thay đổi dung mạo”

A Sơ cảm thấy may mắn khi mình thành tiên là lúc tuổi trẻ đang xuân hơn nữa bộ dáng này cũng sẽ theo mình cả đời.

Nghe nói hôm sau Mộ Khanh đến Lăng Tiêu điện nghị sự, các thần tiên nhìn thấy dáng vẻ của hắn đều cười thầm, ngay cả Thiên đế cũng nhướn mi có nín cười. Thiên đế biết mặt Mộ Khanh bị thương là do Lý Thiên Vương đánh, muốn trút giận cho hắn nhưng Mộ Khanh xua tay bảo không cần, vì thế Thiên đế chỉ phạt cấm túc Lý Thiên Vương một ngày. Như vậy chứng tỏ Thiên đế đã hiểu tiền căn hậu quả của hai người nên mới không phạt nặng, coi như cả hai náo loạn chút thôi.

Vết thương trên mặt Mộ Khanh dưới sự điều trị của Thương Thuật vài ngày sau đã lành nhiều. Mấy ngày nay tâm tình Mộ Khanh không tốt, vì để hắn vui vẻ, A Sơ cố tình đi bãi phỏng Thái Thượng Lão Quân.

A Sơ nhìn lò luyện đan nói “Lão Quân, tro than khi nào phải đổ đi?”

Thái Thượng Lão Quân đáp “luyện thêm ba ngày nữa thì đưa đến Thiên Hà, sao? ngươi muốn tro than này sao?”

A Sơ lắc đầu cười: “Ta cần để làm gì chứ, nghe nói tro than của Lão Quân sau khi đưa đến Thiên Hà, thế gian sẽ nhìn thấy bầu trời là một dải sao lấp lánh, xinh đẹp vô cùng. Cho nên ta muốn hỏi để biết thời điểm Lão Quân tạo nên kỳ quan đệ nhất thế gian ah”

Thái Thượng Lão Quân rất cao hứng, vung trộm tặng cho nàng hai vò rượu hoa đào, còn dặn nàng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. A Sơ từ chối không được đành ngượng ngùng cầm lấy, vui vẻ trở về Đông Lăng điện

Đêm đó, A Sơ tự tay viết một phong thư nhét vào khe cửa ở phòng Mộ Khanh. Mộ Khanh mở ra thì thấy bên trên có hai hàng chữ nhỏ, nét chữ đoan chính: thượng tiên, ba ngày sau là thời điểm Thiên Hà phát sáng, A Sơ muốn hẹn thượng tiên cùng ngắm, không biết thượng tiên có bằng lòng không.

Mộ Khanh sờ hai má còn có chút đau, đọc tiếp: dù mặt thượng tiên có bị hủy thì Thiên Hà ban đêm rất tối, tầm nhìn hạn chế, không sao đâu

A Sơ nhận được hồi âm, hưng phấn vô cùng, lăn lộn trên giường mãi tới nửa đêm mới ngủ được. Không phải nàng chưa từng cùng Mộ Khanh ra ngoài nhưng đây là lần đầu tiên thông quan viết thư, giống như...có cảm giác rất khác trước.

Càng đến gần ngày hẹn, A Sơ càng khẩn trương, luôn nhìn Mộ Khanh từ xa, mỗi lần thấy Lam Oanh ở trong viện của hắn thì lại thấy mất hứng. Đến ngày thứ ba, A Sơ phát hiện Lam Oanh không thấy nữa, trong đầu liền hiện lên ý nghĩ: Lam Oan biết nàng và Mộ Khanh hẹn nhau đi xem Thiên Hà cho nên mới cố ý mất tích để phá hủy?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: TỪ KINH NHAI CHUYỆN XƯA

Đáng giận! Thật đáng giận!

Bất chấp tất cả, A Sơ chạy đến thư phòng của Mộ Khanh, thấy hắn đang đọc sách, nàng kêu lớn “thượng tiên, không hay rồi, Lam Oanh không thấy đâu cả”

Mộ Khanh tay cầm sách, không chút lo lắng, ngẩng đầu thần nhiên nhìn nàng “ah, buổi sáng ta đã biến nàng trở về nguyên hình rồi nhốt vào trong lồng sắt rồi”. Nói xong hắn đưa mắt nhìn lồng chim bên ngoài cửa sổ, hai con chim, một lam một lục đang chụm đầu với nhau. Nếu đã đáp ứng cùng nàng đi ngắm Thiên Hà thì nên để Lam Oanh trở về nguyên hình vẫn yên tâm hơn, khỏi mắc công làm hư chuyện tốt.

A Sơ nhìn hai con chim trong lồng, trong lòng cảm thấy rất sáng khoái, về mặt có chút đắc ý nhìn Mộ Khanh đang từ từ buông cuốn sách xuống

“Lam Oanh thật đáng thương nga, ha ha...” A Sơ then thừng chuyển qua cái lồng chim phía trước, đồng tình liếc nhìn con chim màu lam một cái, con chim màu lục lại che trước người nói, thét chói tai với A Sơ. Lam điều đột nhiên vươn móng vuốt, đập lục điều một cái rồi xoay lưng tự cắn lá cỏ.

A Sơ còn muốn nói chuyện của Lam Oanh nhưng bị Mộ Khanh nhìn chăm chú, trán đổ mồ hôi, vội vàng chạy ra khỏi thư phòng.

Chờ đợi, khẩn trương, bất an, rốt cuộc cũng chờ được đến lúc trời tối, Đông Lăng điện cảm giác có chút oi bức, cũng là lúc Thái Thượng Lão Quân đổ tro than trong lò luyện đan. A Sơ đứng trước cửa Đông Lăng điện, đến khi trời tối hẳn, Mộ Khanh mới xuất hiện. Hắn gật đầu ý bảo xuất phát, hai người cỡi mây một trước một sau rời khỏi Đông Lăng điện

A Sơ ít khi hạ phàm, vốn tính đến Thanh Khâu nhưng Mộ Khanh lại chọn Từ Kinh Nhai. Hắn ngồi lên một khối đá bằng phẳng, giải thích “từ Từ Kinh Nhai ngắm Thiên Hà cũng giống như ở thế gian vậy, hơn nữa...hiện giờ ta cũng không thể rời khỏi Thiên giới, cùng lắm chỉ có thể tới nơi giao nhau giữa Thiên giới và Nhân gian này”

Bầu trời đêm bỗng hiện lên sắc hồng nhợt nhạt, trong không khí còn có mùi hương thần nhiên thơm ngát, so với ban ngày còn nhẹ nhàng khoan khoái hơn. A Sơ đến ngồi bên cạnh Mộ Khanh, thẹn thùng đề nghị “Thiên đế không cho ngươi rời khỏi Thiên giới cũng không nói không cho người khác ra ngoài. Nếu có thể thì cứ nói ra, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành chuyện ở thế gian. Ngươi cũng biết năng lực của ta mà, mấy tên tiểu đạo mao tặc vẫn có thể đối phó được”

Mộ Khanh liếc nàng một cái “nếu có ai đó có thể thay thế ta thì ta đã sớm nhờ rồi, còn cần ngươi tự cho là thông minh sao?”

A Sơ nhếch miệng, bất đắc dĩ “vậy thì thôi, hôm nay chúng ta chỉ ngắm sao thôi, đừng nghĩ tới mấy chuyện phiền toái nữa”

Mộ Khanh quay đầu thấy A Sơ cầm hai bình rượu, đưa cho hắn một bình.

Thì ra nàng vẫn giấu hai bình rượu trong ngực, vậy mà lúc đó hấn lại nghĩ ngực của nàng... không giống bình thường!!!

Làn gió thổi qua mang theo một mùi hương, Mộ Khanh tiếp nhận bầu rượu “rượu hoa đào”

A Sơ gạt đầu, dù sao hấn đã có Đạm túy châu, uống bao nhiêu cũng không say, nàng đưa hấn có một bình rượu hoa đào nhỏ thì có gì đâu

Hai người cùng nâng bình ngửa đầu uống. A Sơ nhìn dãy Thiên Hà sáng chói, hương hoa đào quanh quẩn trong miệng, mùi rượu từ miệng xông lên mũi... Mộ Khanh thấy nàng mặt mày đỏ lựng liền nói “tự làm vậy, không thể sống”

A Sơ mặc kệ hấn, tiếp tục uống một ngụm rồi ngẩng đầu ngắm sao, gió nhẹ thổi mon man, rượu hoa đào trong miệng từ từ trôi xuống bụng, mùi hương thơm ngát vẫn còn lưu lại ở chân răng

Ta muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu thôi.

A Sơ đặt bầu rượu xuống, khẽ chùi người xuống, dựa lưng vào tảng đá, Mộ Khanh đá nàng một cái “ngươi có nghe nói về chuyện xưa ở Từ Kinh Nhai chưa?”

A Sơ lắc đầu, lẳng lặng nhìn hấn. Mộ Khanh ngồi trên tảng đá, cho nên nàng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hấn. Ánh sao chiếu xuống khuôn mặt tuần tú của hấn, đôi con ngươi sáng như ánh sao, yên tĩnh thanh lương, không nhiễm một hạt bụi. Mộ Khanh dốc bình rượu, uống một ngụm

Hấn dường như là tự nói với mình “Từ Kinh Nhai từng là một vách núi bình thường ở thế gian, sau có một vị thần tiên bị thương đi ngang qua, không cẩn thận rơi xuống. Hấn được một nữ tử thế gian tâm địa thiện lương cứu. Hai người lâu dần sinh tình, cũng dựa theo tập tục thế gian mà bái đường thành thân, chỉ muốn làm uyên ương không nguyện làm tiên. Có một ngày Thiên giới biết chuyện liền triệu vị thần tiên kia quay về. Trước khi đi, hấn giao cho nữ tử kia một mầm hoa Từ Kinh, nói nàng đợi đến khi hoa nở là lúc hấn quay trở về. Nữ tử kia nhận lấy mầm hoa, nhìn theo bóng hấn rồi đi, sau đó đem mầm hoa gieo xuống chỗ vách núi, hi vọng lúc hoa nở, vị thần tiên kia sẽ nhìn thấy. Thiên giới chiến thắng nhưng vị thần tiên kia lại không trở về. Nữ tử kia vẫn chờ, chờ từ lúc hoa nở đến lúc hoa tàn, từ lúc tóc xanh cho đến khi đầu bạc, cho đến lúc chết cũng không thấy vị thần tiên kia quay lại. Thực ra, vị thần tiên kia đã chết, sao có thể quay về. Nữ tử kia đi vào Minh giới, biết được vị thần tiên kia đã sớm hội phi yên diệt, lệ rơi suốt dọc đường hoàng tuyền. Minh Vương thương tiếc, thu thập nước mắt của nàng đem lên chỗ vách núi đen, làm cho hoa Từ Kinh bốn mùa đều nở rộ, vạn năm không lại tàn”

Nghe hấn kể chuyện xưa, trong lòng A Sơ đột nhiên thấy khó chịu “vị thần tiên và nữ tử đó không thể gặp lại nhau sao?”

Mộ Khanh lắc đầu: “thần tiên hội phi yên diệt không có luân hồi, nữ tử thế gian rơi vào luân hồi đã sớm quên chuyện kiếp trước”

A Sơ nhẹ nhàng thở dài: “thì ra Từ Kinh Nhai lại có một câu chuyện thương cảm như vậy”. Nàng bỗng nhiên nắm tay hấn, lo lắng nói “thượng tiên, ngươi lên chiến trường phải cẩn thận bảo vệ bản thân”

Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của nàng, Mộ Khanh tâm đột nhiên nảy lên “ngươi sợ ta cũng không về sao?”

A Sơ nhướn mày “không ai hi vọng bất kỳ người nào ở Thiên giới có chuyện. Nếu ngươi cũng hội phi yên diệt, ta liền... liền chiếm lấy Đông Lăng điện, dù sao thì ngươi cũng không trở về mà”

“Hội phi yên diệt là sau khi bị trọng thương, nguyên thần bị đánh nát. Nếu chết bình thường, có thể đi vào luân hồi thì mới có thể trở về” Mộ Khanh dừng một chút, giọng điệu suy yếu “cũng từng có tiên nhân bị đánh nát nguyên thần nhưng vẫn về sau vẫn sống lại”

Còn có chuyện kỳ lạ này nữa, A Sơ ngạc nhiên hỏi “là gì? Ta có quen không?”

“Không biết.” Mộ Khanh lắc đầu, sắc mặt âm u, lại uống một ngụm rượu, tựa như muốn say

A Sơ quơ tay trước mắt hấn, mặt Mộ Khanh vẫn không đổi sắc, nhìn chăm chăm về phía trước. A Sơ đưa tay cầm lấy bình rượu của Mộ Khanh, xem thử bên trong còn bao nhiêu nhưng lại bị hấn đoạt lại. Hấn ngửa đầu dốc bình rượu, có mấy giọt rượu rơi trên mặt hấn nhưng Mộ Khanh vẫn không để ý

Không ngấm Đạm túy châu, từ lượng của Mộ Khanh đúng là... danh bất hư truyền

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: CHUYỆN CŨ CỦA MỘ KHANH

Đang buồn bực, phía sau bỗng có một trận gió lạnh thổi tới, A Sơ lạnh run, hai tay ôm chặt người, oán giận nói “Thái Thượng Lão Quân đổ tro than, theo

lý nhiệt độ phải ấm áp mới đúng chứ, sao lại lạnh như vậy?”

Hai má nàng đỏ bừng vì uống rượu, mày nhú chặt, cổ gắng giữ thanh tỉnh. Gió lạnh thổi càng mạnh, trong không khí tràn ngập hương vị quý dị, A Sơ nói với Mộ Khanh “gió lạnh này hình như thổi từ phía sau tôi”, bực mình vì hắn không lập tức tỉnh rượu, nàng dùng ngón tay chọc hắn “thượng tiên, thượng tiên, ngươi say thực sao?”

Hồi lâu Mộ Khanh mới lấy lại tinh thần “ân?”

Gió lạnh đột nhiên dừng lại, A Sơ nghĩ chắc do ban đêm nên gió ở Tử Kinh Nhai thổi lớn hơn, thừa dịp Mộ Khanh say rượu, nàng muốn giải đáp một chuyện. Nhìn Mộ Khanh một hồi, xác định hắn vẫn còn say, liền hỏi “lần trước Lý Thiên Vương nói ngươi... ngươi suýt nữa rơi vào luân hồi, sao vậy?”

Từ sau ngày đó, tâm tình Mộ Khanh vẫn rất xấu, chuyện này làm nàng rất dè dặt

Mộ Khanh mơ mơ màng màng, cảm thấy say rượu mà lại không giống lắm, ý thức vẫn rõ ràng nhưng cả người mệt mỏi, không thể ngưng thần. Hắn rồi rảo nhớ lại chuyện Lý Thiên Vương miệng rộng lần trước, trong lòng vẫn sợ hãi. Suy nghĩ một hồi, đưa tay chỉ lên dãy Thiên Hà nói “một vạn năm, hai vạn năm, ba vạn năm, bốn vạn năm, năm vạn năm... Đứng rồi, năm vạn năm trước tiên ma đại chiến, ta lâm trận bỏ chạy, suýt chút nữa khiến Thiên giới đại bại, cũng may tiêu từ ba mắt kia có mưu có dũng, đã bại Ma giới, làm cho ma chủ phải thoái ẩn”. Hắn cúi đầu, ngượng ngùng cười, trong mắt lộ vẻ bi ai “quân sư như ta thực không xứng chức mà, Thiên giới dù không có ta cũng có thể đã bại Ma giới”

Lâm trận bỏ chạy.

A Sơ cảm thấy từ này rất xa lạ, cho dù Mộ Khanh lại... không, tới giờ nàng vẫn không nghĩ mấy từ này sẽ áp dụng trên người hắn. Trong trí nhớ của nàng Mộ Khanh chưa bao giờ có hai từ sợ chết ah. Nàng không tin, lúc đầu nói “nếu đúng như lời thượng tiên nói, sao hôm đó Thiên đế và Nhật hậu lại lưu ngươi lại? ngươi tuyệt đối không phải lâm trận bỏ chạy, tính tình ngươi ái mộ hư vinh lại ngoan cố, sao có thể biến thành một quả hồng mềm”

Mộ Khanh xoa mặt nàng, bật cười ha ha.

Nhưng mặc kệ A Sơ hỏi thế nào, Mộ Khanh cũng không chịu nói, chỉ ôm bầu rượu mà chơi đùa

Đang lúc hai người rơi vào yên lặng, sau lưng gió lạnh lại đột nhiên thổi tới. Mộ Khanh tỉnh rượu một nửa, cảm giác rất bất an, ý thức như bị một sợi dây thừng buộc chặt, không thể nào gãy ra. Say rượu tuyệt đối không như thế này. Từ lúc ý thức của mình biến hóa, Tử Kinh Nhai đã giăng sẵn cạm bẫy? là ai? Chẳng lẽ... vẫn vì tìm cái kia?

Khí lạnh tràn tới, A Sơ cố trấn định, cảm giác như có một cỗ lực lượng vô hình nhắc nàng lên, váy áo điên cuồng tung bay, nàng cố bám vào nham thạch bên người để duy trì cân bằng, thân thể gầy yếu bắt đầu lung lay

“Mộ Khanh, ta... Ta giống như muốn bay lên” không biết đây là dòng khí gì, không phải là Mộ Khanh âm thầm thi triển thần lực chứ? A Sơ cảm thấy mình không thể kiên trì được lâu, vội chụp lấy Mộ Khanh, cũng vì vậy mới tạo ra khe hở với nham thạch, dòng khí lập tức như mãnh hổ xông tới, nâng thân thể nàng lên. Đang lúc hoảng sợ, kinh ngạc, một bàn tay to đã tiếp được nàng, A Sơ vội vàng ôm lấy.

“Ách... đừng ôm cổ chặt quá”

Đỉnh đầu vang lên thanh âm của Mộ Khanh

Sợ hãi quan trọng hơn, A Sơ vội chuyển sang ôm tay Mộ Khanh, nhắm mắt, cắn chặt môi.

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng cường đại lạnh buốt như sóng to chụp tới, Mộ Khanh ra sức ngưng thần thi pháp nhưng vẫn trở tay không kịp, A Sơ đã bị khí lạnh kia cuốn đi.

Cuồng phong lạnh giá gào thét, từng miếng băng như những lưỡi đao bén nhọn phóng ra ào ạt, xẹt qua thân thể lại đột nhiên biến thành nước đá thấm nhập vào trong gió. A Sơ cảm thấy toàn thân đều bị gió lạnh xò xuyên qua, tiếng gió cũng nhỏ dần, giống như rơi vào một thế giới đông lạnh, nàng sợ hãi, hét thất thanh.

Có cánh tay ôm chặt lấy nàng từ phía sau, ánh sáng đột nhiên lóe lên. Mộ Khanh liên tục xuất chiêu vào hai bên, giảm bớt tốc độ rơi xuống của hai người, nhưng nếu ngã xuống, nhất định không thể tránh khỏi bị thương.

A Sơ nằm úp sấp trên ngực Mộ Khanh, nghe thanh âm hít thở truyền đến trên đỉnh đầu, ngửi được mùi hương thân nhiên. Cảm giác cái trán hơi ẩm ướt, nàng đưa tay trái lên sờ thử, mùi tanh nhất thời tản ra, trên ngón tay là một màu hồng hồng. A Sơ chấn động, cố hoạt động bả vai, ngẩng đầu nhìn lên

Mộ Khanh tóc đen tán loạn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mi tâm nhú chặt, hai mắt nhắm nghiền, lông mi run rẩy, đôi môi trắng bệch đang thờ dốc, khóe miệng không ngừng chảy máu, lan xuống cả vành tai.

“Thượng tiên” A Sơ lo lắng, nhẹ nhàng gọi nhưng Mộ Khanh vẫn nằm im, không lên tiếng, áo choàng dính đầy bụi, giống như đã chết rồi.

A Sơ chưa từng thất kinh như vậy, nếu Mộ Khanh đã chết, vậy... nàng nên làm thế nào bây giờ. Cho đến giờ, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, nàng vẫn nghĩ Mộ Khanh sẽ không chết, hắn lợi hại như vậy, da mặt dày như vậy, sao dễ dàng giao tính mệnh mình cho Diêm Vương gia chứ.

“Thượng tiên, thượng tiên, ngươi tỉnh, tỉnh... đi” A Sơ nằm úp sấp trên người Mộ Khanh, không ngừng khóc gọi, đột nhiên lông mày hắn nhúc nhích. A

Sơ kinh ngạc, lau nước mắt nhìn thấy rõ ràng cặp mày kiếm xinh đẹp kia lại giật giật.

Mộ Khanh nghe được thanh âm của A Sơ nhưng lại cảm thấy như mình đang nằm mộng. Vừa rồi khi rơi xuống, hắn dùng hết khí lực để làm tốc độ rơi chậm lại, sau khi hắn rơi xuống đất không kịp bày ra pháp lực hộ thể, thân thể giống như phàm nhân, cho nên rơi xuống không chết cũng bị thương. A Sơ có tiên thân, sẽ không đến nỗi, nếu để mình áp trên người nàng, chắc nàng cũng không sao. Muốn cho hai người đều ổn, hắn liền lựa chọn ngã nghiêng. Mộ Khanh biết mình không thể tiếp tục ngủ nữa, cố hết sức há miệng nói “ngươi...ngươi độ chút khí cho ta”

A Sơ nghe vậy, vội nâng Mộ Khanh dậy rồi nàng ngồi sau hắn, vận dụng chân khí truyền cho hắn. Nhất thời, chân khí lại từ lưng của Mộ Khanh quay về tay nàng, vừa rồi lúc A Sơ độ khí, huyết vị của hắn đều rất bình thường, nếu không phải do Mộ Khanh ngăn cản, chân khí sẽ không quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: ÁM GIAI

“Chỉ cần tặc khí là tốt rồi, những cái khác ta sẽ tự vận hành để khôi phục” Mộ Khanh giải thích, nghiêng khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy. Hắn hít sâu một hơi, cố bình ổn thân hình muốn đứng lên nhưng lại lung lay ngã xuống. A Sơ ở phía sau vội đỡ lấy hắn, để Mộ Khanh dựa lên vai mình. Mộ Khanh suy yếu nói “chúng ta bị người ta tính kế, rượu hoa đào kia có vấn đề”

A Sơ ngạc nhiên cũng không tin, không phải là đối với Mộ Khanh mà đối với người tặng rượu “rượu hoa đào là Thái Thượng Lão Quân cho ta, hắn sẽ không hại chúng ta đâu”

Mộ Khanh chậm rãi lắc đầu, ánh mắt ngưng lãnh: “không phải là Thái Thượng Lão Quân. Rượu nhất định bị người ta động tay động chân sau đó, hắn biết chúng ta sẽ không có sự phòng bị, quan trọng nhất là ta cũng không dự đoán được cho nên mới trúng kế”

Nếu có cừu oán thì tính kế rồi nhân cơ hội mà giết hai người bọn họ là được rồi, vì sao phải nhốt ở nơi lạnh cóng này? đưa mắt nhìn chung quanh, A Sơ thấy bọn họ bị nhốt ở một nơi hình tròn rất lớn, mặt và vách tường đều do một khối băng lớn tạo thành, hàn khí tỏa ra ngùn ngụt, cao đến mấy trăm thước...

“Đây là đâu?” A Sơ hỏi

“Nơi này là... Băng tháp.” Mộ Khanh do dự một chút.

A Sơ ngạc nhiên, thì ra nơi này là Băng tháp mà Mộ Khanh và Yêu Hoa đã từng nhắc tới.

Bên trong Băng tháp yên tĩnh tới cực điểm, có thể nghe rõ nhịp tim đập. Đột nhiên một âm thanh sâu kín truyền đến, khi thì bén nhọn lúc thì trầm thấp, quanh quẩn trong không gian trống trải của Băng tháp. A Sơ vốn thấy lạnh, nghe được toàn thân nổi da gà, run rẩy, Mộ Khanh vỗ vỗ tay nàng “đừng sợ, khu...khu, đây là tiếng gió thổi vọng lại”

Trần tình lại, A Sơ phát hiện thực sự là tiếng gió, nàng kinh hi hỏi “có gió, vậy là có cửa ra?”

Mộ Khanh lại lắc đầu: “Băng tháp chỉ có một chỗ ra, gió này bị nhốt trong Băng tháp”

Gió bị phong trong tháp? A Sơ khó hiểu. Lúc này nàng ngửi được một mùi hương rất dễ chịu “trong gió có mùi hương thần nhiên...hương của hoa hạnh, đúng là hương hoa hạnh”

Mộ Khanh cố hết sức gạt đầu, ngồi dậy, giải thích “gió này mới tiến vào không lâu, cho nên mới mang theo mùi hương hoa hạnh”

Gió mới lọt vào Băng tháp không lâu? A Sơ nhớ lại chuyện ở Tự tiên hội liền hỏi “lúc trước nghe ngươi và Yêu Hoa nói kết giới Băng tháp bị vỡ là thế nào? ta cảm giác uy lực của Băng tháp vẫn rất lớn, có thể hút ta và ngươi vào, hiện nay còn kín không kể hở”

Ánh mắt Mộ Khanh vẫn hướng về một chỗ trong Băng tháp, không yên tâm giải thích “Băng tháp vỡ tan. Lúc đó ta cực lực đuổi tới nơi này, nhưng không thể...không thể ngăn cản kết giới Băng tháp vỡ vụn. Vì để tìm ra nguyên nhân kết giới bị phá vỡ, ta đã phong tỏa nơi này, cũng phong tỏa luôn làn gió mang theo hương hoa hạnh tiến vào Băng tháp khi đó”

“Vậy ngươi có tìm ra nguyên nhân không?”

Mộ Khanh lắc đầu, vẻ mặt thất vọng “đã tới hai lần, manh mối rất kít. Những thứ bên trong Băng tháp đã đến thế gian, hơn nữa lại có người vụng trộm sửa sổ sinh tử, điều này làm ta rất khó xử”

Thì ra hắn liên tục đến thế gian là để tìm về những vật bị lấy trộm trong Băng tháp, nhưng đó là vật gì mà quan trọng đến mức Mộ Khanh phải tự mình hạ phạm tìm kiếm, cũng không xin chỉ thị của Thiên đế, cũng không cho các thần tiên khác hỗ trợ. Nếu nhờ Thái Thượng Lão Quân hoặc Thiên Lý Nhân, có thể sẽ giúp hắn tìm được vị trí của vật kia ở thế gian mà, sao hắn lại không nhờ? Chẳng lẽ...là vì người đã sửa sổ sinh tử sao? vừa rồi ở bên ngoài, nàng

chủ động muốn thay hấn hoàn thành chuyện ở thế gian nhưng bị hấn cự tuyệt, mà như lời Mộ Khanh nói, nếu có người có thể thay hấn hoàn thành, hấn đã không mặt cau mày có như vậy. Điều này có nghĩa, toàn bộ Thiên giới, bao gồm cả Thiên đế không muốn hoặc không thể nhúng tay vào việc này.

“Người nói người trộm sinh tử mệnh có phải là Ma chủ Hoắc Quân không?” A Sơ suy nghĩ. Bởi vì Ma giới đã hành động mà Thiên giới vẫn đang chuẩn bị đối phó, có thể thấy là Thiên giới bị động. Hơn nữa Băng tháp bị trộm là trước khi diễn ra Tụ tiên hội, sau Tụ tiên hội, Thiên giới liên tiếp thương nghị chuyện quan trọng, tiếp theo đó là tin Ma chủ Hoắc Quân muốn tấn công Thiên giới.

Nhưng giả thuyết của nàng lập tức bị Mộ Khanh bác bỏ “sẽ không. Hoắc Quân còn chưa ra khỏi Ma giới, đến nay chúng ta cũng không phát hiện có người của Ma giới, cho nên người hủy kết giới, sửa sinh tử, đem bảo bối đưa đến thế gian là chờ Hoắc Quân rời khỏi Ma giới để đưa cho hấn” A Sơ

lại đưa ra giả thuyết khác. Rất nhiều tiểu thuyết viết về nội gián nha.

“Bảo bối?” Mộ Khanh thì thảo lập lại một lần, cười khở, “cái kia đúng là một bảo bối tốt”

Đây là lại bác bỏ suy đoán của nàng sao? A Sơ mặc kệ Mộ Khanh, tự mình đi về phía trước khám phá chung quanh. Theo tiếng gió, nàng đi về phía bên phải Băng tháp, kinh ngạc kêu lên “thượng tiên, nơi này có một cái hồ”

Mộ Khanh biến sắc “đừng đi”

A Sơ không hiểu, quay đầu nhìn hấn một cái rồi lại cẩn thận bước tiếp về phía trước. Cái hồ hình vuông thì ra là một cái ám thể, mỗi một tầng đều từ khối băng chế thành, hàn khí màu trắng lượn lờ bao quanh, tạo nên cảm giác lạnh thấu xương. Ám thể có mười tầng, cầu thang cũng là một khối băng thật lớn, trong bên trong hàn khí tỏa ra ngùn ngụt như bốc khói, ngoại trừ như vậy thì cũng không có gì khác thường nữa.

Mộ Khanh ngồi ở xa xa, gắt gao nhìn thân hình nhỏ bé của A Sơ. Vì hàn khí quá dày nên nàng ôm cánh tay, thân hình lạnh run, hai mắt mở to cố nhìn vào bên trong như muốn phát hiện gì đó. Mộ Khanh gọi lớn tiếng, A Sơ liền chạy tới nói “chúng ta xuống đó xem thử, nói không chừng có phát hiện gì đó”

Mộ Khanh nắm lấy tay nàng “ta đã đi qua, bên trong không có gì cả”

A Sơ ý mình lúc này khí lực lớn, vội tránh ra, không phục nói “ta không tin. Nếu không có gì thì sao vừa rồi người không cho ta đi. Nếu có gì nguy hiểm, vậy sao giờ người lại không chịu nói ra. Người nói chuyện trước sau không giống nhau, ta không tin”

Không ngờ A Sơ lại có lúc thông minh như vậy, Mộ Khanh cũng không cản nàng nữa “cẩn thận cẩn thận, người... tự người đi vào đi”

Nếu Mộ Khanh đã nói vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì, A Sơ quyết định thỏa mãn sự tò mò của mình, hưng trí bừng bừng đi vào ám giai. Mộ Khanh ngồi xếp bằng, cô tĩnh tâm nhưng vẫn chú ý đến động tĩnh dưới ám giai cho đến khi nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, hấn mới thả lỏng tâm tình, giả bộ hít mắt

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: BĂNG QUAN VẠN NĂM

A Sơ lạnh đến mức răng va vào nhau kêu lập cập “bên dưới có một bộ băng quan nhưng bên trong không có gì cả, có thể người bên trong đã bị trộm đi”

Dưới ám giai rất lạnh, dù có tiên thân hộ thể cũng bị đông lạnh. Mộ Khanh cười kéo tay nàng. Ở trong Băng tháp nên nhiệt độ cơ thể của Mộ Khanh cũng không ấm bao nhiêu, còn có chút lạnh nhưng so với A Sơ thì hấn vẫn ấm hơn. Mộ Khanh chà xát tay nàng một lát rồi chuyển đề tài “sau khi ra khỏi đây phải nấu trà gừng uống”

A Sơ cứ tưởng hấn sẽ vui sướng khi người gặp họa mà hắt cho nàng một chậu nước lạnh nhưng Mộ Khanh đã phản ứng ngoài ý muốn, tuy nhiên ngẫm lại, ở trong này, hấn tức cảnh sinh tình cũng bình thường. Từ lúc rơi xuống tới giờ, thần sắc Mộ Khanh vẫn như cũ, không chút khản trương, A Sơ nói “xem ra người đối với nơi này rất quen thuộc”

Quen thuộc? Đúng là rất quen. Mộ Khanh mở mắt, trước mắt là nữ tử vì lạnh mà sắc mặt trở nên trắng bệch, hai hàng lông mày có dính sương trắng, chỉ có đôi môi vẫn còn chút sắc hồng. Mộ Khanh yét hầu chợt cứng lại “Băng tháp này là do ta tạo nên. Mỗi khối hàn băng nơi đây đều do ta năm đó mang từng khối, từng khối từ Tuyết Sơn trở về, ròng rã suốt hai tháng trời, làm ngày làm đêm để xây nên Băng tháp”

“Băng quan kia là của ai? Vì sao người lại tạo nên tòa băng tháp lớn như vậy?”

Hấn mở to đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, phản chiếu sự thê lương và bị thương “là vị hôn thê đã chết của ta”. Hấn trầm giọng, cổ chà xát hai tay để sưởi ấm “năm đó sau khi nàng chết, ta cảm thấy bị đẩy vào luân hồi cũng là chuyện tốt, như vậy có thể đi theo nàng, cùng nhau quên đi. Nhưng nếu ta chết, như vậy sẽ không có ai nhớ những chuyện tốt đẹp từng có giữa hai chúng ta. Cho nên ta lựa chọn tham sống sợ chết, ta không muốn quên, luyện tiếu nàng một mình lưu lạc trần thế. Ta vẫn luôn tìm kiếm phương pháp trọng sinh chỉ vì... vì để nàng có thể trở lại bên ta”

Phương pháp trọng sinh? Thế gian thực có phương pháp trọng sinh sao? nếu nữ tử kia đã chuyển thế hay bị hội phi yên diệt thì trọng sinh thế nào? Trùng sinh nghĩa là rối loạn sinh tử, là nghịch thiên.

Đối mặt với Mộ Khanh si tình, A Sơ đột nhiên nhớ lại một chuyện, ngực đột nhiên nghẹn lại, run rẩy hỏi “vậy...ngươi sẽ không cưới người khác làm nữ chủ nhân Đông Lăng điện?”

Ánh mắt Mộ Khanh lộ vẻ kiên định và quyết tuyệt “không phải nàng không cưới”

A Sơ hoảng hốt, lặng lẽ lui sang một bên “lần trước, vì chuyện điện tử, ta nghĩ ngươi và Lam Oanh có một chân, nói với Thiên đế ngươi muốn kết hôn, khi đó Thiên đế rất cao hứng”

Mộ Khanh bừng tỉnh đại ngộ: “hèn chi thời gian đó, hần luôn mặc danh kỳ diệu thu xếp...”hần trừng mắt, đưa tay kéo nàng lại gần, bởi vì thân thể bị thương nên hơi thở hơi nặng “hiện tại tạm buông tha cho ngươi, chuyện này, trở về sẽ tính sau”

A Sơ lại lớn gan hỏi “nói, ngươi có giao nhà cho Thiên đế không?”

Ánh mắt Mộ Khanh nhìn nàng như mang đao.

A Sơ như nhìn thấy hình ảnh Thiên đế mang kim quan ngọc châu khí thế hiên ngang đứng trên Lăng Tiêu điện, cam đoan thề thốt với nàng: Dao Liên, ngươi yên tâm. Hộ mật dày không chịu di dời đã bị trảm thu phục. Hần quả thực rất đáng giận, mãi không chịu thỏa hiệp nhưng trẫm là Thiên đế, tay nắm trọng quyền, sá gì một hộ bị cưỡng chế nhỏ nhỏ. Hừ, dù hần mật dày thế nào, trẫm cũng nhất định xé nát mặt hần. Dao Liên, ngươi cứ yên tâm đi.

A Sơ nội tâm kêu khóc: ôi uy, xin thương xót đi đại quân sư! Buông tha cho Thiên đế, thành toàn cho chúng ta đi. Già trẻ lớn bé đều dựa vào ngươi, sao ngươi lại ý chí sắt đá như vậy

Vứt bỏ ý niệm từng xèo Mộ Khanh rồi ném vào chảo dầu, A Sơ vô cùng ngượng ngùng xoa xoa bả vai hần. Đối mặt với bốn bề băng lạnh, muốn đi ra ngoài đều phải dựa vào Mộ Khanh. Nàng biết thân biết phận mà hảo hảo hầu hạ hần, khiến Mộ Khanh thoải mái nheo mắt lại, nàng lại ở bên tai hần ôn nhu thổi khí “thân thể thượng tiên cảm thấy thế nào?”

Mộ Khanh tròn mắt nhìn nàng “ngươi dùng thân thể phạm nhân nhảy từ trên xuống thử coi. Haiz, đừng chỉ có bóp vai, còn phải bóp chân, xoa cánh tay nữa, ngươi có gì ăn không?”

Hần khua tay múa chân ra vẻ ghét bỏ

Thượng tiên, ngươi nghĩ ta tới băng tháp để tham quan sao?

A Sơ âm thầm cắn răng cười cười nói “không phải thường ngày thượng tiên không ăn gì không?”

Mộ Khanh đưa tay vào túi áo nàng lục lọi “chẳng phải bình thường ngươi hay giấu đồ ăn sao?”

A Sơ xòe tay, bất đắc dĩ nói “lần này chỉ mang theo rượu hoa đào”

Nàng đưa tay sờ lên búi tóc, lấy được hai trái cây nhỏ như viên trân châu. A Sơ lại sờ soạng lần nữa, tìm thấy vài miếng lá cây, có lẽ lúc bị cuốn vào băng tháp, mấy thứ này cũng bị cuốn theo.

Mấy cái trái cây và lá cây này sức sống thật mãnh liệt nha, gió lớn như vậy mà vẫn ở trên búi tóc của nàng không rơi xuống, thật bội phục. Nàng còn không biết chúng ở trên búi tóc của mình mà Mộ Khanh lại nhìn thật rõ ràng, mắt đúng là không bị lệ nha

A Sơ cầm mấy lá cây, khước miệng run rẩy, có thể thấy được Mộ Khanh chịu đựng rất tốt.

“Chỉ có ba cái trái cây và hai chiếc lá, ta tặng cho ngươi ăn đi” A Sơ khiêm tốn nói

“Cảm ơn ngươi nha, thật cảm động” Mộ Khanh ôn nhu cười

A Sơ: “Ách...”

Mộ Khanh đem trái cây đưa cho nàng: “Đi, đem nó đến chỗ bốn góc của băng tháp đi”

A Sơ nhìn cái bụng dẹp lép của hần ‘ngươi thực lãng phí’

Mộ Khanh mặt không chút thay đổi trả lời: “Ta không ăn cái này, ta ăn thịt.”

Ăn thịt. Trong băng tháp này hình như chỉ có bọn họ là động vật. Ý nghĩ đem Mộ Khanh từng xèo rồi ném vào chảo dầu lại xuất hiện, A Sơ lập tức cầm trái cây đi làm theo lời hần. Trái cây quá nhỏ, cho nên phải đặt thật cẩn thận, nếu không thì không có ích gì. Tuy rằng không biết có lợi ích gì nhưng A Sơ vẫn nghiêm túc thực hiện, xong rồi nàng nom nớp lo sợ, quay về, cách Mộ Khanh xa xa..

Mộ Khanh chủ động giải thích: “Tứ Kinh Nhai có một loại linh trùng rất tham ăn, bởi vì Thái Thượng Lão Quân đổ tro than, nên mấy ngày gần đây Tứ

Kinh Nhai bị khô hạn, thiếu thức ăn trầm trọng”

A Sơ có chút hiểu được : “Người muốn dùng linh trùng phá hư băng tháp? Đây... Có nắm chắc sao?”

Mộ Khanh thực trả lời: “Không có.”

A Sơ: “...”

Mộ Khanh lại buông tay: “Nếu cách này không thực hiện được, vậy chờ ta khôi phục pháp lực đi. Người có thể xích tới gần chút không, cô hòng rất, nói chuyện thực khó khăn. Không nói, mệt chết ta”

A Sơ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: THOÁT KHỎI BĂNG THÁP

Tuy Mộ Khanh nói linh trùng rất kỳ diệu nhưng chỉ có một chút trái cây dại, A Sơ vẫn không tin lắm. Ngay cả bọn họ cũng không phá được băng tháp, mấy con linh trùng bé tí kia thì làm được gì chứ, hơn nữa có mấy giọt trái cây là dụ được bọn chúng tới sao? nàng không nghĩ được mùi vị gì nha.

Thấy Mộ Khanh nhắm mắt dưỡng thần, A Sơ càng thêm nóng vội, đợi tới lúc nào Mộ Khanh mới khôi phục pháp lực đây? hần bị thương cũng không nhẹ nha.

A Sơ gấp như kiến bò trong chảo, vài lần muốn gọi Mộ Khanh tỉnh lại nhưng rồi nhịn xuống. Người dưỡng thần đột nhiên ra hiệu, nhắc nàng im lặng. A Sơ không cam lòng ngồi xuống, đột nhiên nghe tiếng cắn nuốt rất nhỏ. Thanh âm cực nhỏ, A Sơ ngừng thở lắng nghe cẩn thận, xác định là tiếng cắn nuốt, hơn nữa còn từ... vách tường băng tháp truyền đến

Mộ Khanh đặc ý liếc mắt nhìn nàng, A Sơ lại làm như không thấy, chỉ chăm chú nhìn về chỗ phát ra tiếng động. Chậm rãi, thanh âm cắn nuốt càng lúc càng lớn, hình như số lượng linh trùng đã tăng lên. Nếu cắn nát băng tháp này không biết cần bao nhiêu linh trùng đây?

A Sơ không có hảo cảm với sâu, thậm chí còn e ngại, nghĩ tới cảnh mình sắp đụng phải hàng trăm hàng ngàn con sâu, cả người liền run rẩy. Thanh âm càng lúc càng lớn, phía tây đã vang lên tiếng băng vỡ vụn, nhưng từ bên trong thì chờ băng tháp bị phá xem ra cũng còn lâu. A Sơ về mặt khăn trương, đột nhiên bị người chọt chọt vào eo, khiến nàng bị nhột mà bật cười, quay đầu nhìn người khởi xướng

Mộ Khanh hỏi: “Người có thể bay không?”

A Sơ bật cười “có thể, ha ha,”

“Vậy người ôm ta bay đi”

Ôm... Là một tay ôm thắt lưng một tay ôm lấy hai chân hần? ôm sao?

Một bàn tay đặt lên vai nàng, Mộ Khanh quảng cho nàng ánh mắt như lưỡi dao “ôm thắt lưng ta”

A Sơ liền hiểu, giận tái mặt nhưng vẫn ôm thắt lưng hần, hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chằm chằm chỗ sắp bị phá hỏng, về mặt khăn trương. Ước chừng nửa canh giờ, vách tường trong băng tháp rốt cuộc cũng xuất hiện cái khe thứ nhất, tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba... nháy mắt đã phá vỡ bức tường. Một đám linh trùng phát ra ánh sáng ào ào bay vào, Mộ Khanh liền ra lệnh, A Sơ lập tức bay lên. Mộ Khanh muốn giúp một chút nhưng không thể vận dụng pháp lực. Linh trùng xâm nhập càng nhiều, băng tháp bị vỡ ra càng rộng, A Sơ liền mang theo Mộ Khanh ra ngoài. Ánh sáng chói chang bên ngoài làm hai người phải nhắm mắt lại, phía sau là tiếng băng rơi đồ ầm ầm

A Sơ cứ đi mãi miết, muốn cách càng xa càng tốt nơi tù túng và đám sâu đáng sợ kia, chúng có thể phá nát băng tháp, biết đâu chừng sẽ găm nàng đến xương thịt không còn nha. Đến một chỗ bằng phẳng, Mộ Khanh nằm giữa thờ hồng học, sắc mặt trắng bệch, A Sơ thì cả người phát run, hai tay không chống đỡ nổi phải nằm úp xuống.

Băng tháp nằm trên một khu đất cao, dưới chân tuy bằng phẳng nhưng chung quanh đều là những tảng đá chất chồng, là loại đá đặc trưng của Từ Kinh Nhai. Băng tháp bị hủy diệt, pháp lực thoát ra, những khối băng biến mất trong nháy mắt, dưới chân là hồng thạch bằng phẳng nhưng vô cùng cứng rắn, hàn khí nhẹ tựa ra, thấm vào da thịt, kết thành một lớp sương trắng.

Chỉ có nước trái cây cho nên linh trùng chỉ nghĩ được hương vị mà không có gì ăn, cho nên xôn xao một trận rồi bay đi nơi khác. Linh trùng khứu giác linh mẫn nhưng không phải là ác trùng nên cũng không chú ý tới Mộ Khanh và A Sơ.

Một linh trùng thì nhỏ nhưng trăm ngàn con cùng công kích thì sức mạnh không thể khinh thường, nhất là đối với những người không còn linh lực. Thần sáng tạo dụng ý thật khó lường, dùng tự nhiên để sáng tạo nên kỳ tích

A Sơ ngây ngốc nhìn đám linh trùng bay đi, lúc này mới thấy an tâm. Bể tháp đã vỡ, linh trùng đã bay đi, việc cấp bách là quay về Đông Lăng điện, tìm Thương Thuật trị liệu cho Mộ Khanh. Muốn ôm Mộ Khanh bay lên Cửu trùng thiên là không thể, cho nên A Sơ nghỉ ngơi một lát thì triệu hồi tường vân, giúp đỡ Mộ Khanh đi lên. Nhưng khi hai người vừa bước lên, mây mềm xốp dưới chân lại trở nên cứng rắn như đá.

Mộ Khanh nhìn mây phiêu tán dưới chân, lẳng lặng nói ‘đám mây này không chờ nổi hai người’

A Sơ nhìn Mộ Khanh sắc mặt kém đi, lòng nóng như lửa đốt, run giọng kích động ‘sao có thể chứ, bình thường ta dùng nó đi như tên bắn cơ mà, sao không thể mang thêm một người?’

Mộ Khanh nhìn đám mây cao thấp đánh giá ‘mây của người nhỏ quá, hai người cùng lên sẽ dễ dàng tản ra, chúng ta sẽ rơi xuống’

A Sơ tiếc hận ‘nhỏ lắm sao? là ta tu luyện không đủ?’

Mộ Khanh dừng một chút, ôn nhu nhìn nàng lắc đầu ‘không phải, là vì... người thân thể không tốt, nên đám mây người gọi cũng nhỏ. Còn nhớ lần trước người vô cớ ngắt xiêu không, chính là vì vậy’

A Sơ vô cùng thất vọng nhìn lên cao, chỉ thấy chân trời mây đen dày đặc đang kéo về hướng này, chốc lát nữa sẽ có mưa to. Mộ Khanh nói Vũ thần hoặc là Long vương ở gần đây. A Sơ hưng phấn hướng về phía trước kêu to ‘Vũ thần, Long vương gia, Nguyễn Nguyễn’

Mưa rơi mỗi lúc một lớn, A Sơ sợ thanh âm của mình bị tiếng mưa át đi, càng ra sức mà gào. Kêu đến khi cổ họng đau rát, mưa to đột nhiên nhỏ lại, hình như có người đang nghe ngóng. A Sơ vẫn không ngừng kêu nhưng người bên cạnh đã đưa tay che môi nàng lại, lắc đầu

Nước mắt tràn mi, cổ họng khàn khàn ‘đều do ta bình thường không cố gắng, mang theo một người cũng không được’

Mộ Khanh lau nước mưa cho nàng, an ủi ‘người đã rất cố gắng, là do ta mập quá’

A Sơ khóc: ‘Người chính là miệng không buông tha người, lúc này rồi còn nói giỡn’

‘...’ Mộ Khanh âm thầm sờ thân thể mình, kiểm tra cánh tay, bụng, đùi một lần

Trận mưa này rất lạ, khi thì dồn dập, lúc thì thông thả rồi lại bỗng nhiên bằng bạc. Cùng lúc đó trên không xuất hiện một đám mây thật lớn, bên trên có hai nữ tử đang nhìn xuống. A Sơ thấy là Nguyễn Nguyễn và Ngọc Cẩm. Các nàng cũng thấy nàng, hai người liền nín khóc mỉm cười, hạ mây xuống, mơ hồ nghe tiếng Nguyễn Nguyễn trách cứ Vũ Thần ‘người có thể bình tĩnh một chút được không?’

Hóa ra trên đám mây có tới mười mấy người, Thương Thuật chạy lên trước, nhanh chóng bắt mạch cho Mộ Khanh. Nguyễn Nguyễn và Ngọc Cẩm vừa khóc vừa cười, ôm lấy A Sơ mà trách ‘các người làm người ta lo muốn chết’

Vũ Thần cũng không nhân rồi, bung dù che cho Mộ Khanh ‘Thiên đế tìm các người mấy ngày rồi, cứ tưởng Ma giới đã ra tay, vô cùng lo lắng cho các người’

Mộ Khanh cảm động: ‘Việc này trở về sẽ giải thích với Thiên đế’

Vũ Thần lại nói ‘Thiên đế chuẩn bị đại lễ, còn có La bà quả, là tặng cho Mộ quân sư, nếu để thêm vài ngày sẽ bị hư. Thiên đế đang thấy đáng tiếc, cũng may Mộ quân sư về đúng lúc’

Mộ Khanh nhướn mi ‘ta đúng là chiếm đại tiện nghi, ta rất vui, người thay ta cảm ơn hân trước’ nói xong thì hôn mê

Bạn đang đọc truyện *Thượng Thiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: ĐẦU LƯỠI CÓ VẤN ĐỀ

Mọi người vội vã đưa Mộ Khanh lên mây thẳng tiến Đông Lăng điện, Vũ Thần thì đến Lăng Tiêu điện phục mệnh. Người bên ngoài hỏi A Sơ về hạ lễ của Mộ Khanh, nàng chỉ có thể làm như không biết, trong lòng lại huyết lệ tuôn trào

Mộ Khanh bị thương không nhẹ, Thương Thuật ở bên cạnh trị liệu cho hắn cả đêm. Sáng sớm, A Sơ và Nguyễn Nguyễn ở trong phòng bếp, vừa nhóm lò, Nguyễn Nguyễn vừa hỏi nàng chuyện Mộ Khanh bị thương, A Sơ liền đem mọi chuyện kể lại, nghe xong, Nguyễn Nguyễn ngạc nhiên hỏi ‘Mộ quân

sự lợi hại như vậy, không phát hiện ra rượu khác thường sao?”

A Sơ có chút khăn trương lại có chút chột dạ “không, có lẽ là do nhất thời sơ sót”

Nguyễn Nguyễn thờ dài “quân sư luôn cẩn thận cảnh giác, lần này lại sao lại sơ ý như vậy”

Được cũng đã nấu xong, tỏa khói nghi ngút, Nguyễn Nguyễn đưa chén thuốc cho A Sơ, dặn dò “cổ họng của ngươi bị lạnh, lại dầm mưa la to rất lâu, cho nên mấy ngày nay đừng nên nói lớn tiếng. Y tiên nói uống bảy ngày thì cổ họng sẽ tốt lại thôi”

A Sơ vốn không cảm thấy gì, nhưng khi Nguyễn Nguyễn nói mới có cảm giác đau đớn, nằng liễn ngoan ngoãn uống hết chén thuốc rồi đến bên bếp nhìn nhl.

Mộ Khanh sau khi trở lại Đông Lăng điện vẫn hôn mê cả đêm, hôm sau tỉnh lại nói miệng rất lạt, muốn uống cái gì đó chua chua một chút. Thương Thuật đành phải sai người đi nấu canh ô mai, Mộ Khanh lại chỉ vào A Sơ, ý muốn nàng đi. Lần này sau khi từ băng tháp trở về, A Sơ cảm thấy mình đối với Mộ Khanh có sự thay đổi, nhưng không rõ được đó là cảm giác gì. Khi hẳn bảo nàng đi nấu canh, nàng chẳng chút suy nghĩ mà làm theo.

A Sơ lần đầu tiên nấu canh nên vô cùng cẩn thận, cũng may có Nguyễn Nguyễn ở bên cạnh nhắc nhở nếu không đã không biết nên làm thế nào. Hương ô mai lan tỏa, A Sơ nếm thử một ngụm, cảm thấy vị chua nhẹ nhàng khoan khoái mới đem đến cho Mộ Khanh

Mộ Khanh nhấp nhấp miệng, lắc đầu nói: “chua quá, ê hết cả răng.”

Tỉ mỉ nấu như thế vẫn bị người ta không chút do dự mà ghét bỏ, A Sơ không phục “là do răng của ngươi không tốt nha, đại thúc”

Mộ Khanh liếc nàng một cái, bĩu môi nói “gọi ta là ca ca”

Tự kỷ. Thương Thuật và A Sơ không hện mà cùng liếc hẳn một cái.

Bệnh nhân là lớn nhất, A Sơ liền chuyển đề tài “lão nhân gia ngài xin đừng nhúc nhích, nếu không hợp khẩu vị, tiểu tiên lại đi nấu chén khác”

Mộ Khanh cũng không khách khí “vậy là phiền”

A Sơ: “...”

Nấu thêm một canh giờ mang đến cho Mộ Khanh, hẳn cẩn thận uống một ngụm, cảm thấy hợp miệng mới tiếp tục uống. Nhìn Mộ Khanh uống xong nước ô mai, A Sơ hỏi “đầu lưỡi ngươi có khỏe không?”

Mộ Khanh đưa chén cho nàng “lần này có thể nếm ra hương vị, có cần cho ngươi xem không?” nói xong còn thè lưỡi ra, A Sơ vội che miệng hẳn lại “trước đó ngươi không nếm ra rượu hoa đào có khác lạ sao?”

Mộ Khanh nhân cơ hội mà néo tay nàng “ta nếm ra, sao ngươi lại không nếm ra?”

“Ngươi...” A Sơ không biết nói như thế nào “vậy sao ngươi không nói sớm, còn để ta và ngươi cùng rơi xuống”

“Một người rơi xuống rất mất mặt”

A Sơ cười gượng, oán hận nói “cũng phải nha, cả hai chúng ta cùng đi vào rất vui nha, thiếu chút nữa dùng cả mạng của ngươi để chơi, suýt chút nữa là cả hai cùng chết ở bên trong nha”

Còn đang muốn truy vấn Mộ Khanh thì Nguyễn Nguyễn từ ngoài vào, bẩm báo với Mộ Khanh “thượng tiên, Thái Thượng Lão Quân và Lý Thiên Vương đến chơi”

Mộ Khanh sửa sang lại vạt áo, gạt đầu: “Mời vào đi.”

“Quân sư!” Thái Thượng Lão Quân rung rung gọi, vội vã bước vào, nghẹn ngào nói “nghe nói ngươi bị thương, ta và Lý Thiên Vương vô cùng lo lắng, cố ý đến thăm ngươi”

Lý Thiên Vương đi theo sau, nhìn thấy A Sơ, hừ một tiếng, liếc mắt xem thường

Mộ Khanh nhìn Thái Thượng Lão Quân đáp “ta... làm cho Lão Quân và Thiên Vương lo lắng rồi”

Thái Thượng Lão Quân lau nước mắt, vẻ mặt đau khổ “Thiên đế bảo chúng ta nhấn lời với ngươi, hi vọng quân sư mau khỏe lại, chờ xử lý Ma chủ xong sẽ tổ chức một hôn lễ kinh thiên động địa cho quân sư”

“Kinh thiên động địa...” Mộ Khanh ngờ ngác, Thái Thượng Lão Quân khóc lóc như vậy thật làm người ta thương tâm.

Mộ Khanh liếc mắt nhìn A Sơ như muốn cảnh cáo nàng: sau này không được suy nghĩ miên man, nói lung tung, suy diễn bậy bạ. Sau đó nói với Thái Thượng Lão Quân “ta nghĩ Thiên đế hiểu lầm, ta còn chưa có ý định thành thân”

Thái Thượng Lão Quân liếc mắt, Lý Thiên Vương liền hỏi “ah? Lúc trước Dao Liên tiên tử đã nói với Thiên đế?”

Mộ Khanh: “Tất cả đều là vô căn cứ!”

Thái Thượng Lão Quân: “Nhưng Vũ Thần đã báo với Thiên đế rằng ngươi rất cảm động, rất vui”

Mộ Khanh xoay mặt hỏi Thương Thuật: “Vì sao không giữ giữ tên ngọc kia lại!”

Thương Thuật xấu hổ, quyết miệng: “nói gì vậy, muốn trách người ta sao? là ngươi trước khi ngất xỉu đã muốn Vũ Thần đi nói nha”

Mộ Khanh tay nắm thành quyền: thật muốn đánh người

Thái Thượng Lão Quân và Lý Thiên Vương đưa mắt nhìn nhau, xem ra chuyện này là hiểu lầm. Nghĩ tới đầu sỏ gây chuyện, Thái Thượng Lão Quân chắc lờ “ngươi khi quân ah”

Lý Thiên Vương phụ họa “đúng, ngươi khi quân”

A Sơ nhìn sắc mặt thâm trầm của Mộ Khanh, nhỏ giọng phân trần “lúc trước là do ta hiểu lầm, lại vì chuyện trong điện nên không cẩn thận nói ra ngoài”

A Lý Thiên Vương đắc ý : “Hừ hừ, miệng ngươi ghê gớm thật!”

A Sơ: “...”

Mộ Khanh cảm thán “việc này ta sẽ giải thích với Thiên đế”

Thái Thượng Lão Quân và Lý Thiên Vương cùng liếc A Sơ một cái; một người thì lắc đầu, người kia lại cười mỉa. Lý Thiên Vương thấy A Sơ tay cầm cái chén, ngửi được mùi thuốc trong không khí, vì thế liền hỏi “ngươi uống cái gì? Có vị chua”

Mộ Khanh trả lời: “canh ô mai, tỉnh dậy đầu lưỡi cảm thấy hơi nhạt, nên muốn uống cái gì đó có vị chua”

Thương Thuật bổ sung “bị thương cần phải ăn nhạt, lại không có cách nào với ngươi, cho nên ngươi uống ít thôi”

Thái Thượng Lão Quân cũng đi tới xem thử “thích vị chua? Nhớ rõ từ nhỏ đến lớn ngươi đều ít khi ăn chua” sắc mặt liền thay đổi “có thể có bệnh nào khác chăng?”

Mộ Khanh lắc đầu.

Thái Thượng Lão Quân lại hỏi: “Nghe nói quân sư tắm rửa, không cho người bên cạnh hầu hạ”

Mộ Khanh cười khổ “Lão Quân, sao ngươi lại hỏi thăm những chuyện riêng tư như vậy?”

“Tiên tỷ trong Đông Lăng điện của ngươi đều nói vậy, rất nhiều tiên tỷ trên Thiên giới cũng biết, ta chỉ là tò mò, ngươi nói có đúng không?”

“Đúng” Mộ Khanh thành thật gật đầu

“Ai nha nha, ai nha nha!” Thái Thượng Lão Quân thét chói tai rồi lập tức kéo tay Lý Thiên Vương chạy ra ngoài “ta và Lý Thiên Vương còn chút việc, chúng ta đi trước, quân sư hãy nghỉ ngơi cho khỏe”

Mộ Khanh âm nghiêm mặt: “đưa bọn họ trở lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: NGƯỜI THẦN BÍ

Thái Thượng Lão Quân lão tiên cốt không chịu nổi ép buộc, Lý Thiên Vương thì lại không thể xuống tay với các nữ tử thanh xuân. Khi hai người quay lại, Mộ Khanh mời Thái Thượng Lão Quân tiến lên, hần nắn nhó một hồi mới chịu tiến lên, Mộ Khanh nắm tay hắn, mạnh mẽ ấn vào ngực mình. Thái Thượng Lão Quân sợ tới mức kêu to, liên tục há miệng la hét, còn khóc nức nở, giống như đã chạm vào cái gì đó không nên chạm.

“Lão Quân, ngươi thăm dò được rồi chứ?” Mộ Khanh nhướn mi cười hỏi

Thái Thượng Lão Quân lúc đầu không dám nhìn vào Mộ Khanh, một hồi mới bình tĩnh lại, hất tay Mộ Khanh ra, rút tay mình lại, trên mặt lộ vẻ xấu hổ

Mộ Khanh thân nhiên nói “khi các ngươi suy diễn lung tung có nghĩ tới cảm thụ của đương sự không?”

Lý Thiên Vương mặt đơ như cây cọc, dù sao hắn cũng cùng Thái Thượng Lão Quân đến, vì vậy mới nói giúp vài lời “hắn là lão nhân chưa từng lấy vợ nên không hiểu chuyện, quân sư xin đừng trách” nói xong kéo Thái Thượng Lão Quân lại

Thái Thượng Lão Quân gật đầu sám hối ‘là ta già hồ đồ, thân phận quân sư mọi người đều biết, ta lại..ai, thật sự là không còn mặt mũi nào nữa ah’ dứt lời phát tay áo rồi đi, Lý Thiên Vương cũng vội vàng từ biệt rồi đuổi theo hắn

A Sơ cũng biết Thái Thượng Lão Quân hiểu lắm chuyện gì, trong lòng thầm bội phục trí tuệ của hắn đồng thời cũng bị ai thay cho Mộ Khanh. Hai người kia vừa đi, tiên tỷ đã vào truyền lời “thượng tiên, có Ngọc Cẩm tiên tử tới chơi”

Mộ Khanh và A Sơ cùng liếc nhìn nhau, gật đầu

Ngọc Cẩm luôn nhớ tới Mộ Khanh, biết hắn bị thương, vô cùng lo lắng, đặc biệt mặc xiêm y vân trù hoàng sam rồi mang theo một giỏ điểm tâm đến Đông Lăng điện. Nàng vào phòng, thấy Thương Thuật cũng có mặt thì không khỏi sùng sốt. Ngay tức khắc, Thương Thuật lấy có đi xem việc sắc thuốc có thỏa đáng hay không mà vội vàng rời đi, Ngọc Cẩm thử người một hồi mới lấy lại tinh thần, đi đến bên cạnh Mộ Khanh.

Mộ Khanh gật đầu với nàng xem như chào hỏi, Ngọc Cẩm then thùng, cúi đầu nói “quân sư bị thương, ta rất lo lắng, Ngọc Cẩm không có tài cán gì, chỉ có thể làm một ít điểm tâm. Nếu Mộ thượng tiên không có khẩu vị, nhìn một chút cũng được, Ngọc Cẩm đã cố ý làm cho đẹp mắt, muốn Mộ thượng tiên tâm tình tốt hơn” nói xong lấy đồ trong giỏ bày ra ngoài.

Mộ Khanh nhìn thấy có hoa đào cao, gạo nếp thủy tinh hoàn hoàng ngọc hạnh nhân tô, hình dáng đẹp mắt, nhìn có vẻ ngon miệng. A Sơ nhìn thấy cũng phát thèm, Ngọc Cẩm chưa từng làm mấy món như vậy cho nàng ăn. Mộ Khanh mỉm cười khen ngợi “thật đẹp mắt, Ngọc Cẩm tiên tử đúng là khéo tay”

Ngọc Cẩm thụ sủng nhược kinh: “Mộ thượng tiên quá lời, Ngọc Cẩm đâu có tốt như vậy”

Mộ Khanh cười cười.

A Sơ cầm chén canh ô mai đi ra ngoài liền thấy Thương Thuật đang buồn rầu ngăn người ở bên ngoài. A Sơ tiện chân đá đá hắn một cái, Thương Thuật vẫn không để ý, tiếp tục chống cằm ngẩn người. A Sơ ngồi xuống cạnh hắn “nhìn ngươi mặt cau mày có như vậy, không phải bình thường thấy Ngọc Cẩm đều rất vui sao?”

Thương Thuật bất an nói “là chuyện trước kia rồi, từ ngày làm Ngọc Cẩm ngã từ trên mây xuống, nàng không để ý tới ta nữa. Lòng ta rất buồn bực, khó chịu, ta nghĩ... nên làm bạn với Ngọc Cẩm thế nào, làm cách nào để có thể tới gần nàng”

Tới gần thôi sao? chuyện nhỏ như con thỏ. A Sơ chỉ vào đội ngũ tiên tỷ phía trước Đông Lăng điện, hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ đến đây, bắt đầu làm quen với mọi người. Có hai tiên tỷ vừa đi vừa nói chuyện

“Xin chào, ta là tiên tỷ mới tới”

“Ah, ta cũng vậy”

“Chúng ta đều là tiên tỷ mới tới”

“Vậy chúng ta kết làm bạn tốt đi”

Hai người nhìn nhau cười, cùng nắm tay vui vẻ đi về phía hậu viện

Thương Thuật buồn bực bĩu môi: “Nhàm chán! Ngươi cho là thượng tiên cũng giống mấy học sinh tiểu học ngây thơ đó sao?”

A Sơ nói: “Nhưng ngươi cũng thấy kết quả rồi đó, hai tiên tỷ kia đã trở thành bạn tốt. Ngươi và Ngọc Cẩm quen biết nhau lâu như vậy, sao không thể làm bằng hữu chứ”

Thương Thuật vân vê sợi dây cột tóc bằng tơ vàng “cái này không phải là bằng hữu, ngươi không hiểu đâu”

Ngọc Cẩm nói với Mộ Khanh vài câu xong liền từ biệt, A Sơ đưa nàng ra ngoài cửa, Ngọc Cẩm dặn dò nàng phải hảo hảo chiều cổ cho Mộ Khanh, chú ý tới về thượng...A Sơ đều ghi nhớ. Khi Ngọc Cẩm bước lên mây, Thương Thuật đột nhiên chạy ra nói “Ngọc Cẩm, chúng ta làm bằng hữu đi”

Ngọc Cẩm nhẹ nhàng nhún nhảy, không nói gì mà bỏ đi.

Thương Thuật vội gọi mây đuổi theo nhưng không dám quá gần nàng, ở phía sau nói “Ngọc Cẩm, đáp ứng ta đi, Ngọc Cẩm tốt, ta sẽ hảo hảo chiều cổ cho ngươi, ngươi muốn cái gì, ta sẽ cho ngươi cái đó. Ngọc Cẩm tốt, ta...”

A Sơ rốt cuộc cũng nhìn ra manh mối, Thương Thuật dường như đối với Ngọc Cẩm có gì đó khác lạ. Nếu là vậy Nhân duyên sai chỉ có tác dụng với Thương Thuật, còn Ngọc Cẩm dường như chẳng có tình cảm gì với hắn, nàng vẫn khẳng khái một mực với Mộ Khanh.

Mị lực của Mộ Khanh cũng thật ghê gớm nha, ngay cả Nhân duyên sai cũng không có tác dụng.

A Sơ thờ dài, bắt tri bắt giác lại đi đến trước phòng Mộ Khanh, không nghĩ ra vì sao mình lại đến đây, đang tính rời đi thì đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan. A Sơ không an tâm, quyết định vào xem. Mộ Khanh nằm trên giường, hai mắt nhìn ra cửa như đang chờ ai đó đi vào.

Nhìn hần bệnh như vậy, A Sơ muốn nói lại thôi, ngồi yên trên ghế không hé môi. Mộ Khanh lại lên tiếng hỏi trước “có phải ngươi rất nghi hoặc vì sao lúc trước người kia có cơ hội giết ta lại không ra tay phải không?”

Nàng đang tò mò chuyện này, Mộ Khanh đã chủ động đề cập, A Sơ cũng thản nhiên gật đầu “chuyện này rất đáng ngờ nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu”

Mộ Khanh cười cười “nghĩ không ra cũng phải, hần sẽ không giết chúng ta. Ta chết, đối với hần không có lợi gì mà nhốt ta trong băng tháp lại có thể giúp che dấu chuyện kia. Nếu ta không thoát ra được thì rất hợp ý hần, nếu ta muốn thoát ra thì phải phá băng tháp và băng quan. Hần đã đoán được ta sẽ thoát ra cũng nhờ lần này mà ta biết được, hần cũng không nhằm vào ta hay là nàng, còn về cái gì thì ta cũng không đoán ra được”

A Sơ hiểu được “Nàng” là ai. Mộ Khanh là quân sư Thiên giới, lúc này lại đang là giai đoạn tiền mã giao chiến, giết chết Mộ Khanh khác nào muốn đối nghịch cùng Thiên giới. Người này kiên kị như vậy, chắc không phải là người Ma giới nhưng nàng vẫn còn nghi hoặc “cho nên thượng tiên cố ý bị mắc mưu để tiến vào băng tháp”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: CHÂN THÂN

Mộ Khanh bĩu môi, gõ nhẹ đầu nàng “ta là thần tiên thích tự ngược sao? Lúc trước cũng biết rượu hoa đào có điểm kỳ lạ nhưng chẳng qua muốn cố ý mắc câu để dụ hần ra mắc, nào ngờ hần lại nhốt chúng ta vào băng tháp. Chuyện này cũng là ta sau này mới nghĩ thông suốt. Người này xuất quỷ nhập thần lại không rõ mục đích, ta thực sự không biết hần mang thân thể nàng đi là muốn gì?”

A Sơ dựa theo cách nói của hần mà suy nghĩ ‘thân thể rời khỏi băng quan và băng tháp, có thể đã... dù sao đây cũng là vật chết’ thấy sắc mặt Mộ Khanh trầm xuống, vội vàng nói tiếp “phi, phi, là ta nói vậy, ngươi kia muốn tranh cướp với ngươi như vậy, nhất định sẽ bảo hộ thân thể của vị hôn thê của ngươi”

Mộ Khanh nhếch miệng để lộ nụ cười không chút đẹp mắt ‘ta biết nàng đã chết nhưng may mắn là nàng vẫn bên ta, ta có thể cảm giác được. Ta thấy được nàng cũng biết nàng đang nhìn thấy ta’

Khi nói lời này, thái độ của hần còn rất chân thành, A Sơ cảm thấy sau lưng âm trầm, giống như thực sự có một đôi mắt đang chuyên chú nhìn. Ánh mắt đó là của vị hôn thê của Mộ Khanh, nếu thấy hần ở cùng một nữ tử khác, có khi nào ban đêm sẽ đến trả thù không? A Sơ liền khoanh tay ôm lấy thân mình ‘thượng tiên, đừng nói nữa’

Mộ Khanh nhếch môi, bi thương nồng đậm tỏa ra từ đầu chân mày, hần biết A Sơ nhát gan nhưng không ngờ nàng lại đem những lời nói lăng mạn của mình trở thành chuyện hủ mà nhát quỷ, liền chuyển đề tài theo ý nàng “Thiên đế truyền tin cho ta, Ma chủ Hoặc Quân đã phát chiến thiệp, tháng sau chính thức khai chiến”

A Sơ kinh ngạc, lo lắng nói: “Nhưng ngươi bị thương, quân sư không phải chỉ cần bày mưu tính kế thôi sao, có thể xin Thiên đế cho ngươi không ra chiến trường được không?”

Mộ Khanh lắc đầu: “Trên chiến trường thay đổi thất thường, sách lược cũng phải theo đó mà đưa ra, cho nên ta phải đi” nhìn vẻ mặt sầu khổ của nàng, hần thoải mái cười ‘haha, ngươi đừng bày ra vẻ mặt đưa đám như vậy, chẳng phải trước kia mỗi lần ta ra chiến trường, ngươi đều rất vui sao? Toàn bộ Đông Lăng điện đều tùy ý ngươi nháo, lần này là luyện tiếu sao?’

A Sơ cười không nổi, còn thật sự nói: “Trước kia đều là vụ nhỏ, lúc trước cũng không nghĩ Ma chủ lợi hại như vậy, tùy tiện sai Tứ đại Thiên Vương, Nhị Lang Chân Quân hay vài đại tướng là có thể đối phó với hần. Nhưng sau khi nghe ngươi nói, ta lại thấy lo. Thượng tiên, ta thực sự rất lo, nếu lỡ sự tình có gì biến hóa, ta...ta không biết nên tìm ngươi ở đâu”. Nàng dừng một chút rồi bổ sung “còn có Nhị Lang Chân Quân và rất nhiều binh lính trên chiến trường nữa”

“Nếu có biến hóa lớn, không cần tìm ta, cùng những người khác rời đi” nói xong, theo thói quen lại nắm lấy tay nàng. A Sơ nghĩ đến vị hôn thê mà hần vẫn tâm tâm niệm niệm liền né tránh, Mộ Khanh cười khổ “nhưng ta nghĩ lần này chắc cũng chỉ là vụ nhỏ thôi, Ma chủ chẳng quan khôi phục mà lực lúc trước chứ chẳng nghe hần học được thêm bâng môn tà đạo gì, Hoặc Quân có bao nhiêu năng lực, ta biết thừa”

Mộ Khanh nói vậy, A Sơ cũng yên tâm hơn. Hần da mặt dày, thích nói mạnh miệng nhưng cũng thực sự có năng lực, cho nên hần có tư cách tự tin. Trong lòng A Sơ lại thấy trống vắng, như là mất đi cái gì đó, trong đầu luôn hiện lên khoảnh khắc băng tháp biến mất, giống như có cái gì đó đã theo băng tháp tan biến, thăng hoa.

Mộ Khanh tỉnh dưỡng mười ngày, rốt cuộc đã có thể xuống giường đi lại. Khi hần đến Lăng Tiêu điện, Thiên đế rất cao hứng, còn ban thưởng rượu ngon. Lúc đó Mộ Khanh miệng ngâm Định túy châu nên một ly rượu kia không làm hần say, ngược lại còn đem chuyện hiểu lầm hần cưới vợ nói ra hết,

khiến cho Thiên đế tức giận chỉ tay vào mặt hắc mắng “ngươi, hảo tiểu tử này, mấy vạn năm rồi chỉ vừa ý một tiên tử, không phải là muốn báo thù lão tử đó chứ?”

Về chuyện báo thù, có tiên nhân lý giải rằng do Thiên đế không xây hàng rào bảo vệ ở Dao Trì, hôn thê của Mộ Khanh đến đó ngắm hoa, xây chân rơi xuống nước mà hương tiêu ngọc vẫn.

Đối với lời đồn này, Mộ Khanh thân nhiên hỏi lại “ngươi cảm thấy thế nào?”

A Sơ cảm thấy... không có khả năng. Mộ Khanh thân là quân sư, thông minh tuyệt đỉnh, hẳn sẽ không thích một tiên nữ vô ý hậu đậu. Người có thể cùng hẳn nên duyên, e là trên đời này hiếm có, ít nhất là hiện tại hẳn vẫn chưa tìm được.

Hôm nay, A Sơ thấy hậu viện có rất nhiều hoa cỏ xinh đẹp, mà Nguyễn Nguyễn không thể chăm sóc hết được, nàng đang tính tưới nước hỗ trợ thì Nguyễn Nguyễn đã ngăn lại “mấy cái này không thể tưới nước. Các nàng là tiên tỷ quý phủ, hôm nay thượng tiên muốn các nàng biến về chân thân, cho nên các nàng là đang phơi nắng, hấp thụ tinh hoa”

Biến trở về chân thân? Lúc trước A Sơ không hề chú ý tới việc hậu viện có thêm một hai loại hoa cỏ, bây giờ hỗ trợ Nguyễn Nguyễn mới biết được mấy loại hoa này là tiên tỷ, thật sao?

“Chân thân là cái gì? Chân thân của ta cũng là hoa, ngươi hay thượng tiên cũng vậy sao?” A Sơ tò mò hỏi

A Sơ liền tiếp đặt câu hỏi, Nguyễn Nguyễn chỉ kinh ngạc chớp mắt nhìn nàng “A Sơ, ngươi không biết chân thân của mình sao?”

A Sơ tò mò đánh giá Nguyễn Nguyễn “chân thân là cái gì, ta cho tới giờ chưa từng thay đổi nha”

Nghe vậy, Nguyễn Nguyễn thầm đọc chú ngữ, một lát khối nhẹ thoảng qua đã không thấy nàng đâu nữa, thay vào đó là một củ sen mập mạp nằm trên mặt đất. Nguyễn Nguyễn đột nhiên biến mất khiến A Sơ khản trương, lo lắng, vừa lúc đó thanh âm của Nguyễn Nguyễn từ dưới đất truyền lên “A Sơ, ngươi nhìn đi, củ sen là chân thân của ta, ta là từ củ sen biến thành”

Đây đúng là thanh âm của Nguyễn Nguyễn, A Sơ chắc chắn không nghe lầm. Nàng đi vòng quanh củ sen hai vòng, không hiểu Nguyễn Nguyễn biến thành củ sen như thế nào, rồi củ sen làm sao lại biến thành Nguyễn Nguyễn. Chốc lát sau, củ sen kloe lên ánh sáng, Nguyễn Nguyễn lại biến thành hình người, cười nói với A Sơ “chỉ cần đọc chú ngữ là có thể biến trở về chân thân hay hình người”

Nghĩ đến mình cũng có thể biến trở lại chân thân như Nguyễn Nguyễn, A Sơ hứng phấn không thôi, lôi kéo Nguyễn Nguyễn “chú ngữ là cái gì, ngươi chỉ ta đi”

Nguyễn Nguyễn ngạc nhiên “thật lạ, trước giờ thượng tiên chưa từng dạy ngươi sao? ta còn tưởng ngươi không thích biến trở về chân thân chứ, ai ngờ ngươi lại ngu ngốc đến vậy, thượng tiên dạy rồi cũng quên, ha ha”

Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn dạy chú ngữ cho A Sơ, A Sơ cũng chăm chỉ học tập, sau khi nhàn nhuyến liền làm theo lời Nguyễn Nguyễn nói, miệng đọc chú ngữ, dòn khí đan điền nhưng vẫn không có gì xảy ra, thân thể vẫn không có gì khác thường. A Sơ nhìn nàng khó hiểu ‘chú ngữ đọc rất chính xác, A Sơ ngươi cũng đã làm theo phương pháp của ta, sao lại không linh?’

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: THANH KHÂU NHỊ CÔNG TỬ

A Sơ cố gắng thêm mấy lần nhưng chú ngữ vẫn không có tác dụng, bắt đắc dĩ Nguyễn Nguyễn phải bảo nàng từ bỏ, rồi lại nghĩ ra một cách mà đề nghị “có lẽ chỉ có thượng tiên mới biết cách chỉ cho người trở về chân thân, chắc do mỗi người mộ chú ngữ khác nhau. Đúng rồi, ngoại trừ chú ngữ ta còn biết trên Phật sơn có một loại trái cây, ăn vào sẽ biến trở về chân thân, A Sơ ngươi có muốn thử không?”

A Sơ hưng phấn: “được, ta lập tức đến Phật sơn”

Nguyễn Nguyễn vội dặn dò “ta còn có chuyện, không thể đi cùng ngươi, ngươi phải cẩn thận, đi sớm về sớm”

A Sơ vỗ ngực cam đoan “ngươi yên tâm đi, Phật sơn vốn nhờ Phật tổ phù hộ, ta không có việc gì đâu”

Nguyễn Nguyễn: “Àn, đi đi, nhưng trên đường đừng gây thêm chuyện khiến ta lo lắng”

“Biết rồi, ta sẽ sớm trở về”

Dứt lời, bước trên mây mà đi.

Phật son bốn bề cây xanh lá biếc, gió thổi phát phơ, A Sơ không khỏi bị hấp dẫn. Lúc này cây bồ đề vừa ra hoa, màu trắng và vàng chen giữa màu xanh của lá cây, nhìn rất đẹp mắt. Phật son ngoài trừ cây bồ đề thì thực vật khác rất hiếm, nhưng Phật quả lại không phải từ cây bồ đề mà do xuất phát từ một loại thực vật khác. Nhìn Phật son rộng lớn, A Sơ có chút mê mang.

Nguyễn Nguyễn không nói Phật quả có hình dạng thế nào, A Sơ quyết định mỗi một loại trái cây ở đây đều đem về hết, sau đó mới từ từ nghiên cứu. Nói là làm, A Sơ lập tức chạy vào rừng, bắt đầu tìm kiếm.

Phật son thời tiết tốt, khí hậu tốt, khó tránh khỏi một ít thực vật nhờ dư quang của Phật tổ mà tu thành sinh vật. A Sơ vừa vào rừng được vài bước, trên đầu liền rớt xuống một con sâu lông màu rậm nắng. A Sơ ôm ngực, miệng liên tục niệm A Di Đà Phật rồi bước qua con sâu lông. Đi được hơn mười bước, trên cây lại rớt xuống một con sâu to màu xanh biếc, còn có một sợi tơ màu trắng, theo gió lay động giữa không trung.

A Sơ không thích sâu, thậm chí còn thấy sợ nên nàng cẩn thận né tránh rồi cầm đầu đi đột nhiên trước mắt là một tay áo màu xanh phiêu đảng, còn có hương hoa nhàn nhạt.

Trên Phật son này còn có người khác? A Sơ kích động ngẩng đầu, thấy trước mặt là một nam tử bộ dáng đoan chính, hấn đang cầm một đóa hoa bồ đề màu đỏ, mái tóc đen dài được buộc bởi sợi dây cột tóc màu xanh, làn da trắng nõn có chút hồng, cũng đang kinh ngạc nhìn nàng.

A Sơ nhìn nam tử áo xanh trước mắt lại thấy có chút quen mắt, kinh ngạc, không xác định hỏi “ngươi... ngươi là linh hồn trên núi?”

Nam tử lắc đầu, trả lời nàng: “Không, ta ở Thanh Khâu.”

Nói đến Thanh Khâu, A Sơ mới biết vì sao thấy hấn quen mắt, là bởi vì đuôi lông mày của hấn rất giống Yêu Hoa. Đang định hỏi hấn có biết Yêu Hoa không thì bên ngoài rừng vang lên tiếng kêu của nữ tử “Yêu Mi, ngươi chạy đi đâu vậy? ta tìm ngươi đã lâu”

A Sơ theo tiếng kêu nhìn lại thì thấy nữ tử mặc váy lam thêu hoa chính là Tây Hải Tam công chúa, không biết sao nàng lại ở đây?

Tam công chúa thấy A Sơ thì ngẩn người, liếc trộm Yêu Mi một cái. Yêu Mi mỉm cười nói với nàng “vừa rồi đi ngang qua thấy hoa rất đẹp cho nên mới đến xem, không ngờ đụng phải vị tiên tử này. Tam công chúa, thực xin lỗi, vừa rồi đi đi mà không nói với ngươi”

Tam công chúa mỉm cười: “Không sao” rồi quay sang A Sơ giới thiệu với nàng “hắn là Thanh Khâu nhị công tử, Yêu Mi. Ta với hấn quen biết từ nhỏ, là bạn tốt, Dao Liên tiên tử sao cũng ở đây?”

“Ta đến tìm Phật quả, Tam công chúa có biết nó ở chỗ nào không?” Khi nói chuyện, nàng thấy bên hông Tam công chúa mang một sợi dây màu lam, bên trên còn có hạt châu vàng óng khắc hình tượng vân. Nàng nhớ trước kia từng thấy vật này ở chỗ Nhị Lang Thần, xem ra Nhị Lang Thần đã động tâm với Tam công chúa. Thu hồi ánh mắt nhìn lên mặt Tam công chúa, có lẽ vì được yêu nên hai mắt nàng ôn nhu như nước, hai hàng lông mày giãn ra, khoe mỗi dịp đáng, khuôn mặt xinh đẹp ánh lên vẻ hạnh phúc.

Tam công chúa bị A Sơ nhìn như vậy có chút ngượng ngùng, đỏ mặt nhìn về phía giữa cánh rừng “ở trong có mộ ỉ” sau đó quay sang nói với Yêu Mi “ngươi cũng muốn lấy Phật quả, mà ta lại thấy lấy Phật tuyến trước, khi trở về mới hái Phật quả sẽ tiện hơn nha”

Về mặt Yêu Mi lóe lên sự hưng phấn, cẩn thận bỏ đóa hoa bồ đề vào tay áo. Phật tuyến thì A Sơ không biết để làm gì, nhưng Nguyễn Nguyễn nói Phật quả có thể giúp khôi phục chân thân, Yêu Mi lại muốn cả hai thứ để làm gì? A Sơ ngạc nhiên hỏi “ngươi muốn cả Phật tuyến và Phật quả để làm gì?”

Yêu Mi tươi cười giải thích “tẩu tử mang thai, Phật tuyến và Phật quả hàng năm đều có Phật quang chiếu rọi chắc chắn sẽ phù hộ cho đứa nhỏ được bình an sinh ra. Ta muốn mang một ít về Thanh Khâu, cũng làm cho ca ca và tẩu tử an tâm hơn. Bởi vì Thiên giới không như Thanh Khâu, ta không thể tùy tiện đi lại cũng không quen thuộc đường lối nên mới nhờ Tam công chúa cùng đi”

Hiểu rõ, A Sơ cười nói: “Thì ra là thế. Thay ta vấn an Tân Dược tỷ tỷ nhé.”

Yêu Hoa lúc nào cũng bày ra dáng vẻ lạnh lùng mà Yêu Mi trời sinh lại mềm mại, đáng yêu, khi hấn mỉm cười, sức quyến rũ không nhỏ chút nào. Lúc trước nghe nói Nhị công tử ham chơi không chịu về Thanh Khâu, hàng năm đều ở thế gian, lần này hấn đến Phật son còn vì hiếu kính với tẩu tử của mình, thật khó có được.

A Sơ trong lòng tán thưởng, nghĩ tới lời dặn của Nguyễn Nguyễn liền bái biệt “ta đi hái Phật quả, xong rồi còn về Đông Lăng điện. Nhị công tử, Tam công chúa, ta đi trước nha”

Yêu Mi đột nhiên sầm mặt, trừng mắt hỏi nàng ‘ngươi là người Đông Lăng điện?’

A Sơ gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Tây hải tam công chúa cũng bổ sung “Dao Liên tiên tử là bằng hữu của Mộ quân sư Đông Lăng điện, vẫn luôn ở đó. Làm sao vậy, Yêu Mi?”

Yêu Mi nhếch miệng “không có gì, nghe nói Mộ quân sư bị thương. Hiện thế nào?”

A Sơ cảm giác được Yêu Mi lúc này làm người ta thấy bất an, giọng điệu mùi phẫn lạnh lùng, hi vọng là mình nghĩ nhiều nên nàng chỉ trả lời qua loa “nhị công tử an tâm, thượng tiên đã khỏe hơn”

Hàn quang trong mắt Yêu Mi càng đậm, trên mặt chứa ý cười nhợt nhạt làm cho người ta thấy rừng mình “quân sư tự tay hủy băng tháp, Từ Kinh nhai

sau này không còn lạnh lẽo nữa, đối với sinh vật ở đó là một chuyện tốt. Đừng nói là bị thương, cho dù Mộ quân sư mất mạng để băng tháp từ nay về sau vĩnh viễn biến mất cũng là chuyện đáng mừng”

Không ngờ Yêu Mi lại nói như vậy, A Sơ chần chờ một chút rồi đỏ mặt chỉ tay vào hán mắng “băng tháp đối với thượng tiên rất quan trọng, người... người vì sao lại nói hán như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: PHẬT QUẢ

Yêu Mi lạnh lùng cười “ta du lịch khắp thế gian, thích nhìn vạn vật tự nhiên sinh trưởng, hàn khí của băng tháp làm cho mọi vật trong mười dặm quanh Từ Kinh nhai đều không sống được, chẳng lẽ đây không phải là lỗi của hán?”

Hàn khí băng tháp đúng là làm cho Từ kinh hoa cũng không nở được, ngày đó A Sơ đã tận mắt nhìn thấy, chỉ có hồng thạch mà nơi khác thì hoa đã nở rộ. A Sơ vẫn cố biện hộ cho Mộ Khanh “thượng tiên cũng vì nghĩ cho vạn vật nên mới tìm chỗ hẻo lánh, Từ Kinh nhai cũng không bị ảnh hưởng gì, thượng tiên cũng đã...tận lực”

Yêu Mi chưa sót cười “hán chính là một thần tiên ích kỷ, năm đó đối với ca ca ta cũng thế, vì để có được nữ nhân kia mà làm mất hết thể diện của ca ca ta. Hán chính là ích kỷ, người đã chết rồi hán còn muốn dùng băng tháp để bảo trụ thân thể, bất chấp thiên lý”

Nghe vậy, A Sơ cứng họng. Nàng không biết Yêu Hoa và Mộ Khanh năm đó si tình nữ tử kia thế nào, nếu còn làm ầm ỹ chắc chắn sẽ bị thua thiệt cho nên nàng nhanh chóng thay đổi đề tài “ngươi không phải đến lấy Phật quả và Phật tuyên để phù hộ cho đứa bé trong bụng tẩu tử ngươi sao, hiện giờ ca ca ngươi hạnh phúc như vậy, ngươi cần gì phải tính toán chi li, chuyện này suy cho cùng là chuyện của ba người bọn họ, liên quan gì tới ngươi?”

Yêu Mi thân hình run lên: “Ngươi!”

Tam công chúa vội ngăn trước mặt hán ‘Yêu Mi, đừng nói nữa, chúng ta đi tìm Phật tuyên’ Nàng túm lấy Yêu Mi, quay đầu nhìn A Sơ như xin lỗi. Yêu Mi tức giận đến phát run nhưng không muốn phát tác trước mặt tam công chúa, phát tay áo tức giận rồi đi

Lần đầu gặp Yêu Hoa thì đánh nhau, lần đầu gặp Yêu Mi lại cãi nhau, A Sơ cảm thấy mình với Thanh Khâu đời trước có cừ oán, nên đời này hễ gặp nhau là đồ mất. Nói đi cũng phải nói lại, chỉ có thể trách năm vạn năm trước Mộ Khanh và Yêu Hoa đã xảy ra tình tay ba, tới giờ còn liên lụy tới nàng.

Đi theo phương hướng tam công chúa chỉ, cảm thấy nơi này lục âm thanh lương, bỏ đề cao ngất, còn có một loại cây thấp sinh trưởng, lá cây rất kỳ lạ, mỗi một lá đều dài hơn bình thường, bên dưới hai ba phiến lá lại có mấy quả hình trứng màu lục, không nhìn kỹ dễ dàng bị lẫn lộn với lá cây

A Sơ nhìn chung quanh một vòng, ngoại trừ loại cây thấp này thì không có cây nào kết quả, như vậy đây chính là Phật quả.

Phật quả màu xanh đậm bóng bẩy, để trước mũi còn ngửi được mùi hương thần nhiên. A Sơ hái một quả cho vào miệng, nước ngọt lành ngon miệng, ăn rất ngon cũng có tính chất giải khát. Lúc này chạy đến đây, lại cãi nhau với Yêu Mi nên A Sơ đứng là hơi khát, hái liền một lúc bốn năm trái, ngồi xuống một tảng đá, chốc lát sau năm trái đã vào bụng nàng. A Sơ lại lo lắng ăn nhiều Phật quả quá, sau khi biến về chân thân thì không biến trở lại được, vì thế hái thêm ít trái rồi lưu luyến bước lên mây trở về.

Trên đường, A Sơ tỉ mỉ ngắm nghía trái Phật quả, vừa cảm thấy hưng phấn lại vừa thấy đáng tiếc. Đáng tiếc là không thể ăn nhiều Phật quả, hưng phấn là có thể lập tức nhìn thấy chân thân của mình. Chưa đến Đông Lăng điện, A Sơ đã bị đau bụng. Nàng đứng trên mây lắc qua vận lại, suýt chút nữa đã bị rơi xuống, cứ tưởng Phật quả bắt đầu phát huy tác dụng, nghĩ rằng sau này không biến trở về chân thân nữa, cảm giác rất khó chịu.

Bụng đau chịu không nổi, đã mấy lần nàng suýt ngã xỉu, cũng may còn chống đỡ được tới cửa Đông Lăng điện mới ngã lăn ra đất. Tiên thị canh cửa thấy nàng cả người đỏ mồ hôi, vội vàng kêu tiên tỷ đưa nàng đến chỗ Thương Thuật.

Dù đang hôn mê, A Sơ vẫn cảm giác được bụng đau quặn quại, ngửi được vị thuốc quen thuộc cũng thấy an tâm hơn, đột nhiên nhớ tới chân thân của mình, cô hết sức thanh tỉnh để nhìn xem bộ dáng thế nào. Nàng ra sức mở hai mắt, mí mắt nặng trĩu, bụng rất đau. A Sơ ôm bụng xoa xoa ần ần nhắm giậm bóp đau đốn, đồng thời cũng ý thức ra, nếu đã quay về chân thân sao lại còn có tay?

Nàng cúi đầu thấy một đôi tay trắng nõn hơi gầy đang xoa lên bụng nàng, xiêm y mặt trên người lúc sáng vẫn y nguyên, toàn thân không có gì thay đổi, không có biến thân gì cả.

“Tỉnh? Sao bụng lại đau thành như vậy?” bên tai vang lên thanh âm ôn hòa, A Sơ ngẩng đầu liền thấy Mộ Khanh đang ngồi bên giường, sắc mặt không tốt lắm.

Biết nàng hôn mê, hán vội vã chạy tới, bản thân bị thương chưa lành, dọc đường lại gặp gió lớn, tới nơi cũng thật vất vả. Thấy A Sơ về mặt thống khổ

nằm trên giường, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh nàng hôn mê lần trước, trong lại thấy căng thẳng. Khi đó hân độ khí cho nàng, còn đưa nàng đến ngâm trong Thanh Hành tuyền mới tỉnh lại, nguyên nhân gì thì hân biết rõ. Nhưng lần này... có gì đó không thích hợp, bụng đau còn phát ra tiếng kêu, chẳng lẽ nha đầu này ăn nhầm tiểu thú nào đó vào bụng?

A Sơ toát mồ hôi lạnh, run run nói “ta... ăn trái cây trên Phật sơn?”

Thương Thuật kinh ngạc: “trái đại trên Phật sơn, đang yên đang lành, ngươi ăn trái đại làm gì, sẽ biến ah’

“Ta chính là muốn biến, ôi đau quá, Thương Thuật, cứu ta”

Thương Thuật tập trung chú ý lên mặt A Sơ, ngón tay dùng sức điểm lên mũi nàng, lập tức có nhiều đốm nhỏ xuất hiện, A Sơ một tay ôm bụng, một tay che mũi, đùng phải những đốm nhỏ, đau đến muốn chảy nước mắt. Thương Thuật ở bên cạnh còn cười nói “ngươi nhìn đi, trên mặt toàn là đốm đốm vết vết, nhất định sẽ biến dạng ah. Trái cây trên Phật sơn sao có thể ăn lung tung, chắc chắn sẽ rất nóng. Ai nha, ngươi nhìn xem, quả xấu, xấu không thể ta. Chắc chắn”

A Sơ nghe vậy, đưa tay sờ lên mặt mình, quả nhiên mụn to mụn nhỏ che kín cả mặt, da mặt còn ửng ửng đau. Nàng mở to mắt, ánh mắt mông lung, bụng lại đột nhiên quặn đau. A Sơ đau đến cong người, Mộ Khanh rất lo lắng cho nàng, không thể nhìn Thương Thuật cười đùa, lập tức nhéo hân một cái, giận dữ nói “mặt kẹ mặt của nàng sau này xấu hay đẹp, chữa cái bụng trước đi”

Thương Thuật hất tay Mộ Khanh ra, sửa sang lại xiêm y rồi hỏi A Sơ “muốn đi nhà xí sao?”

Thương Thuật nắm tay khụ hai tiếng, làm trấn định bài khai Mộ Khanh thủ, sửa sang lại chính mình quần áo, hỏi A Sơ: “Tưởng như xí sao?”

A Sơ “Ta đau bụng!”

Thương Thuật: “Cho nên mới hỏi ngươi có muốn đi nhà xí không?”

A Sơ: “Không!”

Thương Thuật bắt đầu đi thờ dài một tiếng “ngươi không hợp với Phật quả cho nên mới nảy sinh tác dụng phụ, chỉ cần tống hết Phật quả ra ngoài là xong. Theo lý thuyết, Phật quả có thể tự ra nhưng ngươi không muốn đi nhà xí thì phải làm sao bây giờ”

A Sơ bị thối, hận cả cái bụng của mình, Mộ Khanh càng khẩn trương “nếu ngươi kéo không được vậy thì đành phải hút ra”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: CÚC HOA

Hút? Hút như thế nào đây?

Đang lúc A Sơ đắm chìm trong tưởng tượng vô biên, Thương Thuật đã cầm một nhánh cỏ vàng rực quơ quơ trước mặt nàng “đến, để ta giúp ngươi”

A Sơ do dự “làm... làm như thế nào?”

Thương Thuật thân nhiên đáp “kích thích cúc hoa”

Cái gì? Quá mức đã kích nha!!!

A Sơ đương nhiên không muốn, một ngàn lần, một triệu lần cũng không. Thương Thuật kinh nghiệm phong phú tiến tới gần nàng, âm trầm thâm nhu cười nói “đến, đến đây, rất thoải mái, thực mất hồn, bụng sẽ lập tức không đau nữa”

A Sơ ôm lấy chân Mộ Khanh, liều mạng lắc đầu “thượng tiên, ta không muốn, ta không cần”

Mộ Khanh nghiêm mặt nhưng thật ra là cố nén cười hỏi Thương Thuật “còn cách nào khác không?”

Thương Thuật xòe tay, bắt đầu đi nói “uống thuốc là không được, Phật quả không phải là độc dược, không cần giải dược, cho dù uống thuốc xổ, Phật quả cũng sẽ dung hòa vạn vật mà làm thuốc xổ mất tác dụng”. Thương Thuật phe phẩy cộng cỏ trên tay, về mặt vô lại “nếu không ngươi hút ra đi? Mộ Khanh sẽ giúp ngươi hô hấp, thế nào?”

Mộ Khanh ưỡn ngực, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của A Sơ, hai mắt sáng ngời “mỹ nhân, ngươi không thể tự cứu mình thì để ta cứu ngươi”

A Sơ muốn roi lệ, mặt nhăn như khi, gian nan nói “ngươi im miệng”

Mộ Khanh cười tủm tỉm “uh”

A Sơ đẩy hẳn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói “ngươi thân thể không tốt, để tự ta là được rồi” dứt lời dứt hai ngón tay vào cổ họng, nhất quyết làm cho mình ói ra mấy thứ phiền toái.

Ngực A Sơ co rút lại, miệng phun ra một ít nước trong nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Phật quả. Thương Thuật vội ngăn cản nàng “Phật quả đã vào bụng ngươi rồi, không phun ra được” nói xong hướng về phía cửa sổ vẫy tay, một tiểu dược đồng liền chạy vào.

Tiểu dược đồng này là một hài tử, tóc búi thành hai búi nhỏ, xiêm y màu lam sạch sẽ, tay cầm một nắm trúc biển nhỏ đã phơi khô, hai mắt chớp chớp

“Vị tiên tử này không thể tự bài tiết, ngươi giúp nàng đi” Thương Thuật chỉ vào A Sơ nói với tiểu dược đồng.

Nói chuyện một chút khó lắm sao? A Sơ âm thầm oán giận.

A Sơ có chút không tình nguyện, tiểu dược đồng nhìn ra tâm tư của nàng, chạy đến trước mặt nàng, đặc ý vỗ ngực mình nói “tiên tử đừng sợ, tay nghề của ta tốt lắm, rất nhiều tiên nhân bị nóng trong người mà bài tiết không thông đều nhờ ta trị liệu, suốt quá trình không đau chút nào”

Thật là sĩ nhục người quá mức mà.

A Sơ không cam lòng lắc đầu, dù sao mình cũng là một nữ tiên trưởng thành, để người khác làm việc này thật quá mất mặt nhưng tiểu dược đồng kia lại rất nhiệt tình, khí lực cũng lớn, một hơi kéo nàng đi về phía nhà xí “đi thôi tiên tử. Nếu ngươi lại ói sẽ không tốt cho dạ dày”

A Sơ thậm chí không thể thốt lên lời kháng cự, chỉ có thể liều mạng lắc đầu nhưng tiểu dược đồng lại rất hứng thú với việc này, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn nhà xí, không thêm chú ý tới nàng. A Sơ bị tiểu dược đồng vừa lôi vừa kéo đi vào, nhìn tiểu dược đồng cầm tiểu trúc biển, lần đầu tiên A Sơ cảm thấy mình bị uy hiếp rất lớn.

Liều chết giãy dựa một hồi, A Sơ đành bất lực nhìn tiểu dược đồng hoan hoan hi hi hoàn thành sứ mệnh vinh quang của nàng. Trong bụng quần đau từng cơn, lần sau còn đau hơn lần trước, A Sơ thề thề, cả đời sẽ không bước vào Phật sơn nửa bước, không ăn trái cây màu lục nữa... không bao giờ... đi vào nhà xí này nữa.

Một khắc, hai khắc, ba khắc...

Cánh cửa nhà xí bị đẩy ra, tiểu dược đồng cao hứng phấn chấn chạy đến trước mặt Thương Thuật báo cáo kết quả “sư phụ, đồ nhi đã giúp tiên tử thông xong, thì ra là một loại quả màu xanh”

A Sơ vừa đi ra tới cửa nghe được câu này dường như muốn hóa đá.

Đúng là thầy nào thì trò đó, hai người nói chuyện một chút thì chết sao?

Thương Thuật vừa lòng gật gật đầu, lấy một viên kẹo dúi vào hà bao của tiểu dược đồng “làm tốt lắm, rửa tay rồi ăn kẹo đi”

Uy, uy, có cần nói khiến người ta hiểu lầm như vậy không?

A Sơ đau đầu xoa trán, bụng vẫn còn hơi đau nhưng đã bắt đầu thấy tiêu dần. nàng quay đầu nhìn nhà xí lại nhìn nhìn Thương Thuật sau đó chậm chạp rời đi, thất lúng và mộng đều như muốn nhũn ra, ước muốn tạo nên bộ dáng văn đạm khinh phong nháy mắt bất thành, cúi đầu nói với Mộ Khanh đang đứng sau cánh cửa “hồi Đông Lăng điện đi”

Mộ Khanh mỉm cười đi tới chỗ nàng, mỉm cười ôn nhu.

Trực giác cảm thấy ánh mắt hắn có vấn đề, A Sơ cúi đầu, xấu hổ gọi một đám mây nhỏ, Mộ Khanh ở phía sau kêu lên “đừng dùng sức quá, cẩn thận biên độ”

Nghe vậy, xấu hổ, giận dữ và ủy khuất liền theo nước mắt tràn mi, A Sơ lập tức leo lên mây bỏ chạy. Nàng biết Mộ Khanh ở phía sau nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ một mạch chạy về Đông Lăng điện, quyết định chui vào phòng không đi ra ngoài nữa.

Mộ Khanh cũng không phải muốn bỏ mặc nàng nhưng thấy nàng rơi lệ, hắn cũng không biết làm gì. Hắn cảm thấy rất muốn cười nhưng cố gắng đè nén, giả tăng tốc độ, vươn tay ôn nhu sờ đầu nàng “A Sơ ngoan, đừng khóc”

Bởi vì chuyện vừa rồi, A Sơ không thể ngẩng đầu trước mặt hắn. Mộ Khanh khề thờ dài, đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôm nàng vào lòng an ủi, A Sơ nhân cơ hội này mà vùi vùi

“Ta muốn ăn đào tiên”

“Ta muốn đến vườn của Vương mẫu”

“Ta muốn mặc vân ti bạch vũ nguyệt hoa sam”

“Ngày mai ta đi thái vân.”

“Ta muốn tiếp tục thân cận.”

Mộ Khanh nhìn gương mặt hoa lệ đài vỹ của nàng, rất không cao hứng đáp “được, ngày mai sẽ làm”

A Sơ bĩu môi, vẫn là thực úy khuất: “Còn muốn đem bỏ hết cúc hoa ở Đông Lăng điện”

“Nga, cái này ta làm không được, ta đang muốn tìm cúc hoa a”

A Sơ thật muốn khóc “thượng tiên, người xấu xa”

Mộ Khanh cười cười “nam nhân không hư, nữ nhân không yêu”

A Sơ lau nước mắt, trong lòng có chút khó chịu. Rõ ràng Mộ Khanh vẫn luôn si tình với vị hôn thê đã mất, sao lại nói những lời làm cho nữ tử khác phải suy nghĩ?

Thấy nàng không nói lời nào, Mộ Khanh biết mình đã nói hớ, lúc này A Sơ lại ngẩng đầu lên hỏi hấn “thượng tiên, người là người ta thấy đầu tiên ở Thiên giới sao?”

Mặc dù không hiểu sao nàng lại hỏi vậy, hấn vẫn gật đầu

“Khi ta hóa thành hình người là người gặp được ta”

Lại gật đầu, khó hiểu nhìn nàng

“Vậy người có biết chân thân của ta là gì không? Vì sao ta niệm chú như Nguyễn Nguyễn chỉ mà vẫn không thể biến về chân thân?”

A Sơ lại hỏi: “Kia người có biết ta chân thân là cái gì sao? Vì sao ta dựa theo Nguyễn Nguyễn biện pháp mặc niệm pháp chú, nhưng vẫn biến không ra ta chân thân.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: TIÊN THỊ

Mộ Khanh lẳng lặng nhìn nàng, trầm mặc không biết nên nói từ đâu.

A Sơ nhẹ nhàng kêu hấn “thượng tiên”

“Àn?” Mộ Khanh nhếch miệng cười.

A Sơ thở dài, tự giác chuyển đề tài “hôm nay ta gặp Thanh Khâu nhị công tử, hấn nói xấu người, ta đã tranh cãi với hấn, có phải ta lại gây phiền toái cho người không?”

Mộ Khanh vỗ vai nàng: “Nga? Các người âm ỹ cái gì?”

A Sơ hất tay hấn ra “hấn nói băng tháp bị hủy là chuyện tốt, sinh vật chung quanh Tử Kinh nhai sẽ không bị hàn khí ảnh hưởng. Đối với chuyện này, ta không có ý kiến nhưng hấn lại nói người ích kỷ, nói người làm việc không có thiên lý. Thiên giới không có ai nói gì người, người lại vì Thiên giới mà tận lực ngăn chặn Ma quân sao hấn lại có nói người như thế”

Biết được Yêu Mi có thành kiến với hấn, Mộ Khanh cũng không tức giận, thờ dài nói “không có ai là hoàn mỹ cả, ta xây dựng băng tháp đúng là gây ảnh hưởng đối với Tử Kinh nhai. Lúc trước ta và Yêu Hoa lại có oán, Yêu Mi khi đó còn nhỏ nhưng cũng biết một hai, hấn bảo vệ ca, chán ghét ta cũng là bình thường”

Thấy Mộ Khanh thẳng thắn nhận sai, A Sơ lại quay về đề tài cũ “thượng tiên, rốt cuộc chân thân của ta là gì?”

Mộ Khanh lắc đầu “khi nào thời cơ tới, người sẽ biết”

Nói cũng như không, A Sơ đành phải tạm thời buông tha, tiếp tục đề tài ở Phật sơn “Tần Dược tẩu tử mang thai, Yêu Mi nhờ Tây Hải tam công chúa đưa hấn đến Phật sơn hái Phật quả và lấy Phật tuyến về cúng phụng. Tam công chúa nói bọn họ quen biết nhau từ nhỏ, là bạn tốt. Ta còn thấy kim châu

của Nhị Lang Thần trên người Tam công chúa, hai người bọn họ chắc chắn là có gì với nhau”

Mộ Khanh cười gượng ‘sao? lão tình lang cũ của ngươi muốn kết hôn với nữ nhân khác, ngươi mất hứng sao?’”

A Sơ nói: “Ta cao hứng! Chuyện tốt thành đôi nha!”

“Một viên kim châu cũng không nói lên được cái gì, ta đưa ngươi nhiều bảo bối như vậy, cũng không thấy ngươi gả cho ta”

Gả...ba chữ vị hôn thê lập tức hiện lên trong đầu A Sơ, nàng như bị điện giật, lui lại vài bước, nhìn Mộ Khanh chăm chăm.

Mộ Khanh cũng phát giác nàng khác thường cũng đoán được nguyên nhân, xấu hổ chuyển đề tài “Tân Dược có thai, ta phải tìm thời gian đến Thanh Khâu bái phỏng mới được”

Hôm sau, Mộ Khanh xin Thiên đế hạ chỉ cho hân đến Thanh Khâu, khi trở về còn mang theo vài tiền thị và ít văn ti.

Tình huống ngày đó là Mộ Khanh đến Thanh Khâu tặng đại lễ, sau đó cùng Yêu Hoa trùng mắt ăn cơm. Mộ Khanh hỏi “nhị công tử đâu? Nghe nói hân đến Phật sơn lấy Phật quả và Phật tuyến để về cung phụng, có thể phù hộ hồ tử bình an sinh ra. Lúc trước chỉ nghe nói Nhị công tử thích ngao du, không đề ý tới chuyện của Thanh Khâu, lần này chứng tỏ hân đối với Thanh Khâu hay đối với người đại ca là ngươi đều có tâm ah”

“A?” Yêu Hoa hiển nhiên không hiểu lời Mộ Khanh, nhìn Tân Dược lại nhìn động cung một vòng.

Mộ Khanh hỏi: “Như thế nào? Nhị công tử không trở về?”

Yêu Hoa giật mình nói “các ngươi nhận sai người rồi, A Mi từ lúc đi ngao du tới giờ chưa có quay về Thanh Khâu, sao hân có thể đến Phật sơn được”

Mộ Khanh giật mình, cười: “Có thể là nhận lầm.”

Mấy ngày nay A Sơ không thể ăn, cả ngày dùng thanh lộ lau mặt, vết hồng trên mặt biến mất không ít nhưng A Sơ vẫn không dám soi gương, chỉ cần nhìn lại nhìn không được mà phá bỏ những nốt đỏ trên mặt. Nguyễn Nguyễn nói mấy vết đỏ này không thể phá, nếu không sẽ để lại sẹo trên mặt, rất khó coi.

Văn ti thì giao cho chức nương, còn đám tiền thị then thùng, A Sơ không thể nhìn được, không thích bộ dáng đó chút nào.

Buổi tối, Mộ Khanh mang một thực hộp đến phòng A Sơ, lúc này nàng đang nằm trên tháp, miệng còn ẽ a hát vài câu, cửa phòng đột nhiên bị đá văng, nam tử không nói hai lời xông thẳng vào phòng, ngồi xuống ghế nhìn nàng chăm chăm. A Sơ theo bản năng tức chân lên, xem mình có xiêm y chỉnh tề không rồi đứng dậy, ngồi xuống cạnh Mộ Khanh. Đang tính hỏi hân thì ngoài cửa sổ xuất hiện vài bóng người cười đùa, đều là các nam tử, đi đến trước cửa thì dừng lại.

Hình như đã đến giờ các tiền thị chơi xúc xắc.

Hai ngày qua A Sơ cảm thấy rất nhàm chán, mấy tiền thị Mộ Khanh đưa đến chẳng những tuần nỡ mà còn biết bày ra trò chơi mới rất vui. Hai viên hình lập phương, trên có từ một đến sáu điểm, mọi người cùng nhau đoán nhỏ hay lớn, người thua sẽ phải đưa cho người thắng một viên ngọc thạch xinh đẹp. Các tiền thị thường chơi đùa nên ngọc thạch có rất nhiều mà A Sơ cũng không nghèo, mấy vạn năm qua đã thu được vô số ngọc thạch. Ngọc thạch tuy không trân quý nhưng lại rất đẹp, lắc xúc xắc cũng chỉ là giải trí tiêu khiển nên bọn họ cũng không quan trọng tiền đặt cọc lắm

Lúc này Mộ Khanh đã đứng dậy mở cửa, thấy bên ngoài có khoảng năm, sáu nam tử tuần tú, sắc mặt liền trầm xuống. Các tiền thị cũng không ngờ Mộ Khanh ở đây, sợ hãi cup mắt, dùng tốc độ cực nhanh liếc A Sơ ở trong phòng một cái. Mộ Khanh vẫn chú ý bọ, nhìn thấy, mặt càng thối ra, rộng to “làm gì, phòng ở của bản thượng tiên là nơi các ngươi có thể tùy tiện nghe lén sao?nếu các ngươi muốn hạ phạm hương phạm trần hi nhạc mà ngại mở miệng thì bản thượng tiên sẽ thành toàn cho các ngươi”

Các tiền thị sợ hãi, lập tức quỳ xuống “thượng tiên hiểu lầm, chúng ta không có nghe lén, chúng ta là tới bồi...”

Bồi cái gì? Không có hứng thú nghe tiếp, Mộ Khanh tức giận cắt ngang “đừng tưởng bản thượng tiên không có mắt nhìn, các ngươi là do Ma giới phái tới sao?buồn cười, Hoặc Quân cho rằng Đông Lăng điện ta là chỗ mặc hân tùy tiện đi lại sao?”

Đã quên là ai tự mình đưa bọn họ lên đây rồi!!!

A Sơ kéo áo Mộ Khanh ý bảo hân ngồi xuống, nháy mắt cho đám tiền thị rời đi rồi mới nói với hân “thượng tiên, ngươi đối với cuộc chiến lần này quá mức khẩn trương rồi. Bọn họ là do ngươi tuyển về làm tiền thị thân cận cho ta”

Mộ Khanh liếc nàng “vậy là có thể lọt vào mắt ngươi?”

A Sơ cười nịnh, sờ sờ tay hân “bọn họ làm sao mà tuần lăng bằng ngươi, nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn, bàn tay bé nhỏ phấn nộn”

Mộ Khanh phản thủ nắm lấy tay nàng “nộn? không phải lúc trước ngươi chê ta lớn tuổi, gọi ta là đại thúc sao?”

A Sơ cười nói “bây giờ đang thịnh hành phong trào các cô nương gọi nam tử thành thật thân ái của mình là đại thúc nha”

“Tiếp xúc với ngươi không thiếu các nam đại thúc, sao không thấy ngươi vừa mắt người nào. Không phải là động tâm với Vũ Thần nhưng hân lại coi

trọng Nguyễn Nguyễn chứ? Hahaha, nhìn bộ dáng của người lúc đó thật buồn cười, còn làm ra vẻ thẹn thùng với hắn nữa, quá mất mặt”

A Sơ trừng mắt “người cũng tới hội giao lưu ở Từ Kinh nhai ngày đó?”

Mộ Khanh có chút căng thẳng, ho nhẹ nói “đúng vậy. Tùy tiện nhìn thử thôi, nếu không phải uy lực của Vũ Thần quá mạnh thì nói không chừng người đã coi trọng ta rồi, cũng không đợi tới giờ mới thấy ta vừa trắng vừa mịn” đang nói chuyện, hắn lại mở thực hộp ta “mà trắng mềm không chỉ có ta, còn có cái này”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: BẠC TÌNH QUẢ NGHĨA

A Sơ nhân tình sáng lên “Đại bánh bao”

Từ lúc ăn Phật quả, mấy ngày sau A Sơ đều không thể ăn gì, bây giờ trước mắt là bánh bao nóng hôi hổi, vừa trắng lại vừa mềm, hận không thể một ngụm lại một ngụm cắn vào bụng.

Mộ Khanh dùng hai ngón tay cầm lấy một cái bánh bao, quơ qua quơ lại, A Sơ nuốt nước miếng, chờ mong nhìn hắn. Mộ Khanh nói “có được một ít bột mì, nghe nói khâu vị rất tốt, ta liền sai người làm một ít bánh bao, nếu ngon thì dùng là bữa sáng cho trên dưới Đông Lăng điện. Hơn nữa thân thể của ta vừa bình phục, còn rất yếu, nên ăn nhẹ một chút, người nói phải không?” nói xong hé cái miệng nhỏ nhắn, khẽ cắn một miếng bánh bao, động tác cực kỳ nhã nhặn.

A Sơ lập tức chớp lấy một cái bánh bao “mấy vạn năm qua cũng không thấy người ăn gì cả, sao lúc này thượng tiên lại thích ăn như vậy. Ba cái bánh bao, nhìn người thon thả như vậy, một mình ăn cũng không hết”

Mộ Khanh lập tức hất tay nâng ra “đột nhiên cảm thấy không ăn thì uống phí đầu lưỡi quá”

Vậy sao người không cất đi.

A Sơ xoa xoa cái tay “người đúng là” nhớ tới những gì Mộ Khanh đã đáp ứng mình khi từ Y Tiên các quay về Đông Lăng điện, A Sơ đúng lý hợp tình nói “đào tiên của ta đâu?”

“Ba ngày nay người đều không thể ăn phải không?” ăn xong cái bánh bao, hắn cầm lấy cái thứ hai quơ quơ trước mặt A Sơ “muốn ăn sao?”

A Sơ dùng sức gật đầu: “Án!”

Mộ Khanh thả bánh bao lại trên khay “ta đi ra phòng ngoài ăn”

A Sơ: “...”

Mộ Khanh ở bên ngoài chậm rãi ăn bánh bao, hương thơm bay vào phòng trong. A Sơ buồn bực mở cửa sổ cho không khí lưu thông, một mình ngồi sững trước cửa sổ. Đột nhiên trước ngực có cảm giác lạnh lẽo, A Sơ cả kinh, suýt chút nữa ngã xuống ghế, cổ trần tỉnh ngồi thẳng lại thì thấy trong ngực có một cái hồ lô nhỏ màu đỏ.

“Trong hồ lô là Thanh hành tuyền, nó rời khỏi Thanh hành trì sẽ mất công hiệu chữa bệnh nhưng nói vẫn có chút hàn tính, đối với người sau này sẽ hữu dụng” Mộ Khanh sửa sang sợi dây đeo hồ lô, ánh mắt lẳng lặng nhìn lên hồ lô.

A Sơ vội nắm lấy quần áo kéo kéo, tay nắm tiểu hồ lô ‘người nói như vậy càng làm ta bất an, giống như người sẽ không trở lại vậy’

“Ta không biết lần này đi bao lâu, nên muốn dặn dò kỹ một chút”

Không phải là nóng đầu chứ? A Sơ đứng lên sờ trán Mộ Khanh, vấy vương vào chân hắn, cả người ngã vào lòng hắn. Mộ Khanh ôm nàng, động tác hai người đụng trúng cái tủ gỗ bên cạnh, tác động tới cái nhẫn tháp, làm kim linh trên màn trường kêu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, chúc quang chớp động, hai tay hắn ôm chặt nàng, độ ấm trong lòng bàn tay áp lên lưng nàng. Nhất thời A Sơ cảm thấy như vậy cũng tốt, nếu Mộ Khanh còn có thể nói gì đó.

Nhưng tiếng cười trộm bên ngoài đã phá vỡ không khí, A Sơ giống như bị điện giật nhanh chóng lui ra, không dám nhìn người đối diện, đỏ mặt chạy ra mở cửa phòng.

Tiên tỷ nghe lên thấy cửa đột nhiên mở ra, A Sơ đang nhìn các nàng, không biết A Sơ đỏ mặt là xấu hổ hay tức giận nhưng cũng rất nhanh bày ra vẻ vô tội, đồng loạt cung kính quý xuống “tham kiến tiên tử”

A Sơ hai má nóng bừng, lớn tiếng như muốn che giấu sự xấu hổ “làm gì vậy? phòng của bản thượng tiên là nơi các người có thể nghe lên sao? nếu các người muốn đến nhân gian hưởng phàm trần hỉ nhạc mà ngại không dám mở miệng thì bản thượng tiên sẽ thành toản cho các người. Nếu không thì chắc có mục đích khác, không phải là người của Ma giới phải tới chứ? Buồn cười, Hoặc Quân cho rằng Đông Lăng điện ta là chỗ nào, hần muốn tùy tiện làm gì cũng được”

Phía sau có nam nhân há hốc mồm

Các tiên tỷ kinh sợ “tiên tử bớt giận, chúng ta... chúng ta nghe thấy trong phòng có động tĩnh nên muốn hỏi tiên tử và thượng tiên có cần gì không?”

A Sơ chống nạnh nói: “Có thể cần cái gì a!”

Phía sau truyền đến một câu sâu kín “chuyển một bộ chắn màn đến đây”

Các tiên tỷ đỏ mặt, thâm ý liếc nhìn Mộ Khanh và A Sơ một cái “dạ”

A Sơ toát mồ hôi lạnh, Mộ Khanh cười cười “nhớ khi người mới tới Đông Lăng điện, không dám ngủ một mình, cứ dính lấy ta”

A Sơ liếc mắt nhìn cái giường rộng thùng thình “đó là lúc mới tới chỗ lạ nên sợ hãi thôi, cũng chỉ quen biết có một mình người bây giờ thì không”

“Ta sắp phải xuất chiến rồi”

Cho nên muốn ngủ cùng nàng sao?

“Chuyến này đi không biết khi nào trở về?”

Cho nên muốn ngủ cùng nàng sao?

“Ma chủ quỷ kế đa đoan, ta cảm thấy lần này sẽ rất khó khăn”

Cho nên muốn ngủ cùng nàng sao?

“Sắp tới ngày xuất chiến rồi, chuyện năm vạn năm trước không ngừng xuất hiện trong đầu ta”

Cho nên muốn ngủ cùng nàng sao?

Hần đưa tay để lên tim “chỗ này sợ hãi”

Cho nên muốn ngủ cùng nàng sao?

“Thế nhân đều nói, rượu có thể tiêu sầu, chẳng qua là uống cho thật nhiều đến nỗi đầu óc choáng váng, mọi phiền muộn cũng tan biến. Mộ Khanh mỉm cười, hàn ý trong mắt làm cho người ta nổi da gà.

A Sơ chà chà hai cánh tay. Đêm nay cảm xúc của Mộ Khanh liên tục thay đổi, làm người ta khó hiểu nhưng nhìn vẻ mặt của hần, A Sơ ghen lời chỉ có thể tiếp tục lắng nghe “trận này là lỗi của ta cho nên ta phải dốc hết toàn lực phá tan quỷ kế của Hoặc Quân. A Sơ, nếu lần này ta may mắn không chết, ta cũng sẽ rời khỏi Đông Lăng điện, người thì sao?”

A Sơ khiếp sợ! Bao nhiêu tiên nhân đều muốn Đông Lăng điện làm phủ đệ của mình, Mộ Khanh cũng đã làm quân sư mấy vạn năm rồi, sao nói đi là đi? A Sơ liên tục hỏi “rời khỏi Đông Lăng điện? người không làm thượng tiên nữa? người muốn đi đâu? Người... người không cứu vị hôn thê của người sao?”

Mộ Khanh lắc đầu, khổ sắc nhu tình “ta không tìm được phương pháp trọng sinh, không thể làm nàng hoàn chỉnh trở về, ta không có cách nào cả. Nàng biết mất vô tung vô ảnh, chỉ có mình ta nhớ nhung tình cũ, sớm đã vô tâm với công việc ở Thiên giới” Mộ Khanh vỗ vai nàng, vẻ mặt ôn nhu “ta bồi dưỡng người trở thành thượng tiên cũng là tìm đường lui cho mình. Sau này nếu ta có chuyện gì khó xử, mong rằng người nể tình cũ, ở Thiên giới đỡ lời cho ta. Đương nhiên người cũng có thể đoạn tuyệt quan hệ với ta, ta cũng không cần”

A Sơ càng thêm mơ hồ. Mộ Khanh có ý gì? Lần này dù đại chiến thắng hay bại, hần cũng sẽ quăng nàng một mình ở Đông Lăng điện sao? hần nói với nàng là để cho nàng có sự chuẩn bị, bốn vạn năm qua, mỗi một phút một giây, mỗi một việc làm là vì giờ khắc này sao? Mộ Khanh thu dưỡng nàng, giúp đỡ nàng làm thượng tiên, chuyện này nhiều người rất khó hiểu, A Sơ cũng thấy thế nhưng lại không nói được duyên cớ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: UYÊN ƯƠNG HÍ THỦY

Bởi vì bắc nền đã cháy khá lâu nên ánh sáng vàng nhạt lúc sáng lúc tối. A Sơ cầm cây kéo bạc cắt bớt bắc nền, ánh nền sáng hơn lúc trước. Mộ Khanh cảm giác mơ hồ trước mắt đã mất, trong ánh nền vàng nhạt bóng dáng nàng lại trở nên rõ ràng, mái tóc đen mềm mại buông xuống ngang hông, chỉ buộc bằng một sợi dây màu vàng, thực uyên yên tĩnh.

Tâm tư của hắn đều lạc trên người nàng “A Sơ, ngươi giận ta sao?”

Nàng sao có thể không giận, cho dù hôm nay hắn nói thật hay giả thì mấy vạn năm qua nàng ý lại vào hắn tất cả đều là thật, chỉ là một mình nàng đơn phương tình nguyện, biết rõ đáp án mà còn hỏi thì bị tổn thương là đương nhiên. Nàng khẽ cắn môi, xoay người lạnh nhạt nói “đương nhiên là không. A Sơ từ nhỏ chỉ có một mình, là thượng tiên thu lưu mới có ngày hôm nay. Nếu thượng tiên phải rời đi, A Sơ đương nhiên phải đưa tiễn”

Ánh mắt lóe lên sự đau thương, Mộ Khanh thần nhiên cười “được, tốt lắm” rồi lại buồn bã nhìn nàng chăm chú, vô ý lỡ lời “nếu hôm nay ngươi có một câu luyến tiếc, nói không chừng ta sẽ đổi ý, đáng tiếc” hắn không nói tiếp, thu hồi ánh mắt, nhìn ngọn nến sắp tàn.

Những lời của hắn đánh thẳng vào ngực, A Sơ trầm ngâm một lát, há hốc mồm, cổ họng muốn nói mà lại không thể thốt nên lời. Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, tiên ty ở bên ngoài cung kính nói “thượng tiên, tiên tử, chần đã mang đến”

Mộ Khanh đi ra mở cửa, hai tiên ty giơ cao chiếc chăn đỏ thắm, hai má đỏ bừng. Mộ Khanh mỉm cười nhận lấy chăn, quay lại trong phòng, đem chăn đắp lên giường “đại chiến xảy ra chắc sẽ có gió lớn, buổi tối ngươi nên đắp nhiều một chút”

Các tiên ty ngoài cửa ngăn người nhìn phản ứng của A Sơ. Thì ra Mộ Khanh muốn lấy chăn không phải là ở nơi này qua đêm, chỉ là sợ người trong phòng lạnh mà thôi. Tiên ty thầm thấy đáng tiếc lại thấy cao hứng, vội vã cáo lui rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Nhìn nam nhân bận rộn trước giường, hốc mắt A Sơ nóng lên. Nàng tự nói với chính mình: lấy thêm chăn thì sao chứ, hắn không phải vì muốn đối tốt với ngươi mà quan tâm ngươi, đừng quên ngày thường hắn khi dễ ngươi thế nào. Lúc nóng lúc lạnh, lúc gần lúc xa, bây giờ còn muốn bỏ lại một mình ngươi ở Đông Lăng điện. Mộ Khanh chính là một tên trướng thối.

Trải chăn xong, Mộ Khanh đi đến bên cạnh A Sơ, nắm lấy tay áo thêu hoa sen của nàng “A Sơ giúp ta nấu nước đi, ta muốn tắm nước ấm”

A Sơ không muốn nhúc nhích, giữ tay áo ra khỏi tay hắn, không nói một lời

Khuôn mặt tuấn tú có chút chua sót rồi rất nhanh đã cười cười vô lại, giọng điệu lại mang ý cảnh cáo “ngươi là tiên ty của ta, bây giờ ta nói cho ngươi biết, bản thượng tiên muốn tắm rửa. Hôm nay ta muốn đem tất cả những chuyện xấu đều làm một lần, nếu ngươi không nghĩ thoát khỏi ta sớm một chút thì thử xem”

Đúng là tự kỷ mà. Buổi sáng trước khi rời giường còn gấp gấp vài cái, lại đối với Mộ Khanh thành lưu luyến không rời, A Sơ đúng là khóc không ra nước mắt. Nếu hắn ở trong phòng làm ra chuyện gì đó, nàng sợ mình sẽ phải nhảy cửa sổ mất.

Nhưng đối mặt với một nam nhân phúc hắc, chỉ sợ nàng còn chưa tới được cửa sổ đã bị lôi về. A Sơ bắt đầu đi vào ôn các, ngoại trừ Thanh hành điện, Mộ Khanh còn có một nơi tắm nước nóng chính là bên trong ôn các.

Hồ tắm trong ôn các không lớn, hình tròn, ở giữa được khám ngọc bích tựa như một bọt nước trong sáng. Trong ôn các có một lối đi thông xuống dưới đất, nước trong hồ tắm là do đốt lửa dưới lòng đất làm cho nóng lên.

Nghĩ tới mình ở dưới nấu nước còn Mộ Khanh ở trên tắm rửa, A Sơ liền nảy sinh ác ý, sẽ nấu nước cho thật nóng khiến cho người trong hồ tắm phải la làng lên. Nghĩ vậy, A Sơ liền nhận việc, hồi lâu hơi nước bắt đầu bốc lên trên mặt hồ, mặt nước bắt đầu sôi ùng ục, người ngu dốt nhìn cũng biết là chuyện gì xảy ra. A Sơ liền hạ nhỏ lửa, mặt nước cũng hạ xuống, nhiệt khí chậm rãi tiêu tán. A Sơ đưa tay thử, nóng đến đầu ngón tay cũng đỏ lên.

Tiếp theo là mời chủ tử đi tắm thôi.

A Sơ trốn sau bình phong, chờ Mộ Khanh cởi sạch quần áo. Độ ấm bên cạnh hồ tắm không cao, Mộ Khanh ngâm mình trong nước, đi đến chính giữa vài bước liền cảm giác không đúng, muốn quay lại thì thấy A Sơ ôm lồng hoa ngồi cách đó hai trượng

“Ngươi cách ta xa như vậy làm cái gì?” Mộ Khanh hỏi.

“Phòng lỗ kim” A Sơ ném hoa xuống hồ tắm, thấy hắn có ý đứng lên, lập tức ném vài cánh hoa lên đầu hắn rồi đem quần áo của hắn quăng ra sau bình phong. Sắc mặt Mộ Khanh không tốt, khuôn mặt tuấn tú trắng noãn vì hơi nóng mà dần dần ửng hồng.

Đợi khi cánh hoa phủ kín mặt nước, A Sơ mới tới gần nói “thượng tiên không thoải mái sao?”

Mộ Khanh híp mắt, không đáp hồi lại: “A Sơ, ngươi xem nhiều tiểu thuyết như vậy, có biết uyên ương hí thủy là gì không?”

Chắc chắn là hắn không chịu đựng nổi nhưng lại không thể mở miệng thừa nhận nên mới chuyển đề tài, A Sơ đáp “thì là hai uyên ương cùng nhau bơi lội”

Gọi lên ý cười khó hiểu, Mộ Khanh lấy tốc độ sét đánh đứng lên, tiến đến, lồi A Sơ xuống hồ. Trong hơi nước mù mịt, A Sơ như nhìn thấy cái gì đó, thét chói tai bịt kín mắt. Nàng cảm thấy mình sắp nóng thành một cục thịt hầm rồi.

Biết nàng xuống nước một lát là không duy trì được cân bằng, Mộ Khanh ôm thắt lưng nàng “cái này gọi là uyên ương hí thủy. Ta đã cùng người đi... ần, ba lần rồi nha”

Lần đầu tiên là khi mới gặp mặt, lần thứ hai là ở Thanh hành điện, hôm nay là lần thứ ba. Hai lần trước là nước lạnh, lần này là nước ấm, còn không phải âm bình thường. A Sơ toàn thân ẩm ướt, cả người phát ra hơi nước nóng hầm hập, giống như mới từ trong bếp lò của Thái Thượng Lão Quân chạy ra.

“Nóng! Nóng!” A Sơ muốn lên bờ, Mộ Khanh lôi nàng đến giữa hồ, làm hai người toàn thân đỏ lên. Mộ Khanh ôm nàng trong lòng, lau mồ hôi trên trán nàng “đây là do người tí mỉ chuẩn bị, sao lại không tự mình hưởng thụ chứ. Đến, ta hầu hạ người”

Thuần thực tháo bỏ cây trâm trên tóc nàng, Mộ Khanh vuốt mái tóc nàng, nhìn thiên hạ nóng nẩy, hần đưa tay xoa mặt nàng, thoải mái cười to “A Sơ, ta phát hiện người hôm nay thật đáng thương”

A Sơ ghen miệt: “chỉ hôm nay thôi sao?”

Mộ Khanh: “...”

Nghĩ tới mấy cuốn tiểu thuyết, A Sơ như muốn khóc nói “tiểu thuyết mà người tịch thu khi nào trả lại cho ta, còn có đồng cung đồ kia nữa”

“Người có thể không nghĩ tới đồng cung đồ kia nữa được không?” Mộ Khanh nghĩ nghĩ, lại bổ sung “cùng lắm thì chờ ta trở lại, chúng ta cùng nhau xem”

A Sơ lắc đầu: “Đừng gạt ta, người vừa nói sau khi trở về sẽ rời khỏi Đông Lăng điện, cho nên trước đó người nên trả lại mọi thứ cho ta đi, hơn nữa đó là thứ chỉ dành cho nữ hài tử xem”

Chẳng lẽ trong cảm nhận của nàng, cái kia quan trọng hơn hần? Nàng thật sự cho rằng tập tranh ảnh kia cũng giống tiểu thuyết? Mộ Khanh mờ mịt nhắc nhở “cái đó phải là nam nhân và nữ nhân cùng xem mới được, như vậy mới nảy sinh chuyện thần kỳ”

Nào biết A Sơ cảm thấy hứng thú, tò mò hỏi “chuyện gì?”

Mộ Khanh nghĩ nghĩ, mặt dày nói “đến lúc chúng ta cùng nhau xem thì người sẽ biết”

A Sơ không bỏ qua, cực lực đề nghị: “bây giờ xem liền đi”

Mộ Khanh chậm rãi nhếch khóe miệng “cũng được”

Hai tiếng vỗ tay vang lên, cửa lập tức được mở ra, một tiểu đồng tử chạy vào, vui vẻ gọi “thượng tiên”

Tiểu đồng tử này không biết biến từ cái gì, không giống các đồng tử khác tùy thời tùy lúc đều đi theo sau chủ tử nhưng mà chỉ cần gọi là có mặt, lần trước vì chuyện Lý Thiên Vương miệng rộng mà Mộ Khanh bị đánh, hần còn cùng A Sơ phân cao thấp. A Sơ không tự chủ nhích gần Mộ Khanh. Mộ Khanh phân phó tiểu đồng tử “đi đến thư phòng của ta, lấy cho ta cuốn sách thứ hai từ dưới đếm lên ở trong hòm, nằm bên phải Thiên giới ngọc thạch tập, hàng thứ ba trên giá sách thứ hai”

Nhớ kỹ ghê nha.

Tiểu đồng tử ngoan ngoãn gật đầu, chạy đi. Mộ Khanh bơi đến bên cạnh hồ, nằm úp sấp, lộ ra tám lưng gầy gò “Nhị Lang Thần ghen tỵ ta, nghĩ ta chỉ có mưu lược nên hay tìm ta gây chuyện. Cho nên A Sơ phải giúp ta xoa bóp, muốn trách thì trách Nhị Lang Thần đi” A Sơ vụng trộm tiến đến phía khác của hồ, Mộ Khanh đột nhiên quay đầu, rầu rĩ nói “người lên bờ cởi quần áo sao?”

A Sơ cười gượng, đi tới chỗ hần “ta không có ý đó”

Phải công nhận làn da của Mộ Khanh thật đẹp. Làn da trắng nõn vì nhiệt độ mà trở nên mịn hoặc, tựa như hoa đào mùa xuân nở rộ, nhất là khi cánh tay vung lên, bọt nước trôi xuống, quả thực dụ hoặc đến cực điểm.

Lần đầu tiên chạm vào Mộ Khanh khi không mặc quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng còn lấm tấm mồ hôi, cảm xúc tinh tế khiến nàng yêu thích không muốn buông tay. A Sơ nuốt nước miếng, bắt đầu xoa bóp, một hồi hai tay đã tê rần.

“A Sơ, người là gì của ta? Người nằm úp sấp đột nhiên hỏi.

“Tiên tỷ.”

“Người là ta người là gì của ta?”

“Tiên tỷ.”

“Người có thể nói tiếp hay không?”

A Sơ hung hăng nhéo lên lưng hấn ‘đừng có nói lung tung, im lặng chút đi’

Mộ Khanh gục đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Àn, là ta hồ đồ .”

A Sơ nghi hoặc nhìn hấn một cái,sao hấn đột nhiên ừ đột vậy nhưng khi tiên đồng mang đông cung đồ đến,tinh thần của hấn lập tức tỉnh táo. Mộ Khanh nhận lấy, hỏi tiên đồng “ngươi có biết chữ không?”

Tiểu đồng từ sắc mặt trắng nhợt, trán đầy mồ hôi, chỉ vào bìa cuốn sách,cổ gồng đọc “xuân...xuân”

Mộ Khanh cầm cuốn sách gỗ lên đầu hấn “tranh thủ lúc rảnh rồi, đi chép sách đi”

Tiểu đồng từ gạt đầu rồi lập tức rời đi

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: SINH ĐỨA NHỎ

Đông cung đồ được mang đến, A Sơ liền tới, nôn nóng muốn xem. Mộ Khanh liền giơ cuốn sách lên cao, về mặt khinh miệt nhìn nàng “nhìn rồi đừng hỏi hận”

Tư thế này vừa vặn nhìn thấy bộ ngực, còn có hai khóa...A Sơ vô cùng ngưỡng mộ, ánh mắt không biết để chỗ nào, nhìn chăm chăm vào tập tranh trên đỉnh đầu ‘không hỏi hận, không hỏi hận’

Mộ Khanh mỉm cười, hạ tập tranh xuống, bắt đầu mở trang thứ nhất. Trong tranh là hình ảnh hai người, tư thế cao thấp đề nhau. A Sơ nhìn không hiểu, tiếp tục giở sang trang thứ hai, vẫn là hai người, chẳng qua là tư thế thay đổi. A Sơ tiếp tục lật vài tờ, lắc đầu nói “trong tiểu thuyết đều viết nam nhân không phải ngọc thụ lâm phong thì là phong hoa tuyết đại nhưng xem tập tranh này thì chẳng qua cũng chỉ vậy thôi”

Nam nhân bên cạnh nói “ngươi đừng nhìn mặt bất hình dong”

A Sơ khó xử: “Ta xem không hiểu bọn họ viết gì. Người này sao lại ngồi trên người nam nhân?” lại chỉ sang một tờ khác “mấy người này đang đánh nhau sao? sao lại đốt nên? Vì sao mấy người trong này đều không mặc quần áo, hay là viết vào thời khai thiên lập địa”

Nước trong hồ đã nguội hơn, Mộ Khanh mặt đỏ tai hồng, bị A Sơ liên tục hỏi cũng không còn tâm tư xem tranh, trán đầy mồ hôi, hít sâu một hơi “bọn họ muốn sinh đứa nhỏ”

A Sơ từng đọc trong sách viết, sinh đứa nhỏ không phải là chuyện của bà mẹ sao? bà mẹ đâu? Chẳng lẽ trong này viết về chuyện nữ nhân sinh đẻ? A Sơ xem từ đầu đến cuối hai lần, không hề thấy một lão bà chứ đừng nói nói là bà mẹ.

Đang lúc A Sơ trầm tư không thể giải, Mộ Khanh lại đưa hai tay chống hai bên, tạo nên một khe hở cực ái muội, thanh âm từ tính vang lên bên tai A Sơ, có chút dở khóc dở cười “ngươi hôm nay thật đáng yêu”

Đột nhiên được hấn ca ngợi, quả thật là chuyện lạ. A Sơ cúi đầu cảm giác áo sưng nước, bất an, nhẩn nhé nhéo mặt hấn, đỏ mặt thẹn thùng, ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn mới phát giác không khí không đúng. Mộ Khanh đang nhìn nàng chăm chăm, làm cho nàng bối rối, ánh mắt này giống như là đại sói sấm muốn nuốt chửng tiểu bạch thỏ.

A Sơ càng nhìn càng thấy sợ hãi, muốn chạy trốn. Ánh mắt của hấn làm người ta thật bất an, tuy không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng vẫn cứ sợ hãi. Nửa thân mình đã nhấc lên, nấc cá chân lại bị người nắm lấy, Mộ Khanh kéo nàng lại, phía sau vang lên thanh âm trầm thấp “xem nhiều tiểu thuyết như vậy mà một hình vẽ cũng không hiểu, làm một nữ sư phụ của ngươi không thể không dạy ngươi”

Dạy..dạy sinh đứa nhỏ sao? không cần, trong sách viết là rất đau, huống chi Mộ Khanh cũng không phải là bà mẹ.

“Ta không cần sinh đứa nhỏ!” A Sơ kêu to.

“Ta phải rời đi rất lâu, ta lo lắng cũng không cam lòng. A Sơ ngoan, cho ta một lần đi” đem nàng ôm xuống nước, cánh môi nóng cháy ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng liếm mát.

Hai thân thể gắt gao dính sát vào nhau, A Sơ từ người vào thành hồ, dùng sức đẩy Mộ Khanh ra “vậy ngươi muốn ôm bao lâu”

Mộ Khanh ánh mắt mê ly. Tự tin nói: “Hấn là không lâu.”

A Sơ giang hai tay “vậy người đề đi nhưng đừng sờ loạn” dù sao mấy vạn năm qua cũng bị hấn ôm nhiều rồi, lần này ôm ôm, đề đề cũng chẳng tính là gì.

Mộ Khanh vui sướng, chuẩn bị tiến lên đột nhiên dừng lại, đừng sờ loạn là sao? có ý gì? Không sờ thì tính là gì? Chẳng lẽ chỉ đề mà không nhúc nhích? Mộ Khanh đen mặt, cố bảo trì sự kiên nhẫn “sinh đứa nhỏ mà bất động sao được”

A Sơ lo lắng: “Ân... Vậy người động một chút thôi. Ta muốn sinh một cục cưng giống người nhưng ánh mắt phải giống ta”. Nàng nghiên đầu nghĩ nghĩ “thông minh như người, nhu thuận như ta, có thể bướng bỉnh nhưng đừng quá mức. Có điều ta đều thấy phu quân đưa đứa nhỏ cho nương tử của mình, nhưng nếu thượng tiên cho ta, chắc mọi người sẽ không dám nói nhảm. Như vậy khi thượng tiên đi rồi, có một cục cưng giống thượng tiên làm bạn cùng ta, cũng xem như là kỷ niệm đối với người”

Mộ Khanh hừ lạnh “người hi vọng ta không về?”

A Sơ ủy khuất, nhẹ nhàng nói: “Không phải người nói sau khi xuất chiến trở về sẽ bỏ lại chúng ta sao?”

Mộ Khanh thở dài, cúi người kiên nhẫn nói với nàng “cục cưng không phải sủng vật, sao có thể nói cho là cho, phải hai người yêu nhau mới có thể cùng nhau sinh cục cưng, tạo thành một gia đình”

A Sơ kinh ngạc: “vậy thượng tiên không thể cho ta đứa nhỏ? Người vẫn còn nhớ vị hôn thê của mình thì sao có thể cùng nữ tử khác tạo thành gia đình, lật lọng?”

Hắn đã tỏ lòng như thế, nàng còn muốn đẩy hắn ra. Mộ Khanh cố nén bi thương, dò hỏi “cho nên vì vậy A Sơ không thích ta?”

A Sơ có chút sùng sốt, không nghĩ nhiều, khí khái nói “nhưng thượng tiên đã có người trong lòng, lúc trước ta đối với chuyện đứa nhỏ không rõ lắm mới đáp ứng lung tung, nghĩ rằng có một cục cưng đáng yêu để chơi đùa cũng tốt. Bây giờ hiểu rồi, hai chúng ta không thể nào sinh cục cưng”

Mộ Khanh vẫn không muốn buông tha, ôm chặt nàng “nhưng làm chuyện sinh đứa nhỏ cũng chưa chắc có được”

A Sơ hất tay hắn ra “vừa rồi người nói hai người yêu nhau mới có thể cùng nhau sinh cục cưng, như vậy chuyện này chỉ hai người yêu nhau mới có thể làm”

“Lúc này ta thật hi vọng người đừng thông minh như thế” buông tay, chán nản nói “người đi đi”

Cảm giác đã đắc tội hắn nhưng nàng cũng nói thật mà thôi. Thấy hắn không vui, A Sơ đang tính an ủi thì đã bị người quăng lên bờ, trong mắt như có lửa nhìn nàng chăm chăm “nếu không đi, đừng trách ta không cho người cơ hội”

Trong lòng cảm thấy ủy khuất, kéo váy ướt sũng, A Sơ vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, cũng không quên đóng cung đồ.

Đêm đó A Sơ nghĩ rất nhiều tới chuyện sinh đứa nhỏ, lại đem tập tranh ra nghiên cứu lần nữa. Ban ngày Mộ Khanh nói muốn cùng nàng sinh đứa nhỏ, hắn nói chỉ những người yêu nhau mới có thể cùng nhau sinh đứa nhỏ. Người yêu nhau...sinh đứa nhỏ. Nàng giật mình, đột nhiên nghĩ ra gì đó nhưng trước khi đáp án xuất hiện đã cắt ngang, ôm đầu oán “sao có thể, thượng tiên sao lại muốn cùng ta sinh đứa nhỏ, hắn không thích ta, không thích”

Nói ra những lời chính mình cũng thấy hoảng sợ, xấu hổ che miệng lại, trái tim đập liên hồi “thượng tiên chỉ thích vị hôn thê của hắn, người bớt tự kỷ đi”. Nghĩ vậy, cảm xúc cũng bình ổn lại

Ngày thứ hai nhàm chán, A Sơ sắp xếp lại số ngọc thạch đã thắng được từ các tiên thi, đếm tới lần thứ ba, trong viện xuất hiện một bóng dáng vai vác cần câu

Mộ Khanh vai vác cần câu, dựa người vào cửa, hỏi người trong phòng “trước khi xuất chiến một ngày, ta muốn đi câu cá, người có muốn đi không?”

Hai lần trước, Mộ Khanh đều mang Lam Oanh đi cùng, nàng không có cơ hội. A Sơ lập tức quên đi chuyện ngày hôm trước, vội vàng thu dọn ngọc thạch rồi vội vàng chạy theo sau hắn.

Phong cảnh hôm nay thật đẹp, gió thổi phất phơ, hoa nở rộ, chim ca riu rít, hương thơm lan tỏa, muôn hồng nghìn tía, huyền lệ xinh đẹp, thanh thoảng còn có một đôi bướm bay lượn...Tất cả bình tĩnh như nước, không có không khí khẩn trương trước khi xuất chiến, giống như chuyện xuất chiến chỉ là tin đồn vớ vẩn, không quá nhiều được nơi này.

Đi đến bên hồ, ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng. Mộ Khanh chuẩn bị mồi câu, A Sơ đem mấy đóa hoa nhỏ hái được dọc đường giắt lên búi tóc của Mộ Khanh. Mộ Khanh không để ý tới nàng, quăng cần câu xuống nước rồi cúi đầu nhắm mắt dưỡng thần. A Sơ không thú vị, đành ngồi xuống cạnh hắn, ngơ ngác nhìn mặt hồ tĩnh lặng.

Người bên cạnh than nhẹ một tiếng, đưa tay vào ngực, liền xuất hiện một quả đào hồng hồng. A Sơ hoan hô, vội vàng cầm lấy đào tiên đưa lên mũi ngửi, vẻ mặt vui sướng, nghĩ xem nên ăn vào lúc nào.

A Sơ muốn cùng Mộ Khanh tròn chuyện lại sợ làm ồn đến mấy con cá dưới đáy hồ, mà mấy con cá hôm nay thật lạ, bình thường đều tranh nhau đớp câu sao hôm nay không có con nào ăn mồi. Thời tiết âm ỉ, mặt hồ yên tĩnh, không bao lâu A Sơ đã ôm quả đào bắt đầu ngáp lên ngáp xuống nhưng có mở mắt

Mộ Khanh nói “ngủ một lát đi”

Không biết có phải hoa mắt hay không nhưng A Sơ lại thấy Mộ Khanh tươi cười ấm áp chưa từng có, hình như là trong mơ, ánh nắng chiếu trên người hắt tựa như ảo mộng, dần dần tan biến dưới ánh mặt trời.

Mộ Khanh thu lại cần câu, trên móc trống rỗng. Hắn vẫn luôn chờ nên không có tâm tư câu cá lắm, cũng chỉ là ngụy trang. Thiên hạ bên cạnh đã nhắm mắt ngủ ngon lành. Chuyện bốn vạn năm trước như giọt nước rơi xuống làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn, quanh quẩn trăm chuyển. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh xảo, thê lương thì thầm “ngươi không thích ta, ta lại cảm thấy may mắn. Ngươi không bằng nàng, thật không bằng...”

Bàn tay thô ráp vuốt lên hai mắt nàng, đôi mày dài khể cau lại, A Sơ lâm vào mê man nặng nề.

Khi nàng tỉnh lại, mơ hồ nghe thấy thanh âm của một lão nhân đang đọc tên các loại thảo dược. Nàng nháp nháy đôi mắt, chậm rãi thích ứng thì thấy Thái Thượng Lão Quân cầm một bầu rượu nhỏ đang đọc phối liệu tiên đan, bên cạnh là một tiểu tiên đồng mặc áo lam nằm úp sấp, nơm nớp lo sợ. Còn nàng đang nằm trong một cái lồng sắt, A Sơ nghĩ mình nằm mơ, dụi mắt mấy cái vẫn là cảnh cũ. A Sơ cả người đau nhức, đứng lên giằng gân cốt rồi hỏi “Lão Quân, thượng tiên ta đâu?”

Nghe tiếng, Thái Thượng Lão Quân phun ngụm rượu hoa đào trong miệng ra rồi nhét bầu rượu trong vạt áo, trả lời “quân sư đã xuất chiến, đem ngươi đến chỗ ta”

A Sơ cả người đau nhức, đứng lên giằng ra một chút gân cốt, đối kìa chỗ lão ầu kê: “Lão quân, ta tiên thượng đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: DÂU TÂY

An trí... Ngươi xác định bị nhốt trong lồng sắt là an trí sao?

A Sơ bàn điều kiện “Lão Quân, ngươi thả ta ra đi, ta sẽ không tiết lộ chuyện ngươi uống rượu. Nếu Thiên đế biết ngươi lén uống rượu chắc chắn sẽ rất mất hứng”

Lão Quân đưa bầu rượu cho tiểu tiên đồng, bảo hắn đem đi cất “ta càng không thể thả ngươi ra, ngươi thích nhiều chuyện, miệng rộng, ta biết lâu rồi”

A Sơ trán nổi gân xanh “thượng tiên bảo ngươi an trí cho ta, sao ngươi lại nhốt ta vào lồng sắt, nếu thượng tiên biết nhất định sẽ tức giận lão hồ đồ ngươi”

“Đây là quân sư bảo ta làm vậy, dù ta muốn thả ngươi cũng không thể, chìa khóa ở trên tay hắn ah” Thái Thượng Lão Quân đứng lên, cước bộ lắc lư đi đến bên bếp lò coi chừng lửa, lông mi tuyết trắng bị cháy mấy sợi mà cũng không biết, cho đến khi tiểu tiên đồng đưa mấy sợi lông bị cháy đen thui cho hắn, đau lòng không thôi. Tiên đồng đem cây kéo đến, Thái Thượng Lão Quân vừa soi gương sửa lông mi vừa nói “ngươi vẫn nên ngoan ngoãn ngoan ở trong này theo sự an bài của quân sư đi. Quân sư tinh thần rất căng thẳng, ta sợ hắn xảy ra sai lầm còn cố ý cho hắn vài viên đan dược an thần để đề ngừa vạn nhất. Nếu ngươi lại nghịch ý hắn, chính là hại hắn nha”

Thần kinh căng thẳng. Hai ngày nay, Mộ Khanh đúng là có vẻ khấn trương, cảm xúc bất thường. A Sơ nhớ tới một đêm kia, Mộ Khanh ấn vào ngực nói “nơi này... sợ hãi”

A Sơ rất hối hận, nàng nên nhận ra từ sớm mới đúng. Hắn sợ hãi đối mặt với cảnh tượng y chang năm vạn năm trước. Hắn sợ hãi nhưng vẫn cố gắng ra chiến trường, hắn nói đây là chuộc lỗi.

Nhưng hắn lại làm cho người rất tức giận. Thì ra hắn đối tốt với nàng cũng chỉ là giả vờ, chọc nàng tức giận cũng là làm bộ, những gì hắn làm trước đây đều là kế sách của hắn. Hắn phí tâm tư làm người ta không nhìn rõ rồi lại cố tình có thể thấu rõ. Hắn có thể đem nàng nhốt vào lồng sắt, cố tình làm ra chuyện gây thù, muốn quên hắn cũng khó. Hắn làm nhiều chuyện giấu diếm mọi người nhưng lại hi vọng bị phát hiện. Nội tâm hắn luôn luôn mâu thuẫn thế nhưng nàng chưa bao giờ nhận ra. Là A Sơ nàng ngoan hoặc cũng có thể nói nàng luôn không để ý tới, cũng có thể nói là rất tín nhiệm hắn.

Đúng rồi, đào tiên đâu?trước khi đi, hắn đã đưa đào tiên cho nàng. A Sơ hỏi, Thái Thượng Lão Quân vô tội đáp “đào tiên gì, ta không thấy”

Đào tiên là bảo bối của nàng, cũng do nàng thiên tâm vạn khả lấy được từ chỗ Mộ Khanh. A Sơ lòng nóng như lửa đốt, nước mắt đào quanh “thượng tiên rõ ràng cho ta một quả đào tiên, ta vẫn ôm trong lòng, đào tiên ở đâu rồi?”

Tiểu tiên đồng đưa tay chỉ “ngươi nhìn xem có phải trong quần áo của ngươi không?”

Thái Thượng Lão Quân yên lặng đưa một hạt dẻ cho tiên đồng, thấp giọng nói “tiểu sắc phôi, nhìn lâu rồi hả”

Tiểu tiên đồng ôm đầu, chu miệng nói “đệ từ chỉ cảm thấy kỳ lạ nên nhìn thôi”

A Sơ cúi đầu nhìn ngực của mình, một bên to một bên nhỏ, mà bên to lại có cảm giác nặng trĩu. Lúc này nghe Thái Thượng Lão Quân trách cứ tiểu tiên đồng “quân sư là quân tử, sẽ làm ra chuyện vô si vậy sao”

Mộ Khanh quân tử? không tiện ở trước mặt Lão Quân và tiên đồng vén vạt áo, A Sơ quay lưng lại, đưa tay vào cổ áo sờ mó, đụng phải một vật tròn tròn, thì ra là đào tiên.

Thái Thượng Lão Quân ở phía sau kêu lên “chắc là khi quân sư mang người tới đây, vướng tay cho nên thuận tiện nhét vào”

Thuận tay... Thuận tay! Thuận tay tới vậy sao, là hấn cố ý thì có. Không đúng, hấn hình như rất thích nhét này nọ vào ngực nha. Đối với nàng... cái gì mê... vừa rồi ai nói Mộ Khanh là chính nhân quân tử chứ.

Tiểu tiên đồng úy khuất liếc Lão Quân một cái, Lão Quân cười hi hi xoa đầu hấn “Tiểu A Chiết nhà ta thật thông minh”

A Sơ: “...”

Thái Thượng Lão Quân phân phó Tiểu A Chiết đến sùng điện trông coi lồng sắt. Tiểu A Chiết lấy ra một quyển sách bắt đầu chép. Bởi vì hiện tại có nhiều sách hấn đọc mà không hiểu, cho nên mới tự chép lại rồi đến thỉnh giáo sư ca.

Sư ca của hấn tên là Đại A Chiết, hấn vốn tên là A Chiết, sau Thái Thượng Lão Quân nhận thêm một tiểu tiên đồng, lười đặt tên cho nên vì thế đổi hấn thành Đại A Chiết, còn người vào sau thì là Tiểu A Chiết. Đại A Chiết hiện giờ trông coi hơn phân nửa sự vụ trong Thanh điện, kiêm luôn phụ đạo cho Tiểu A Chiết, làm việc theo khuôn phép, làm người an phận thủ thường, rất được Lão Quân yêu thích. Hai năm qua luôn tìm vợ cho hấn nhưng Đại A Chiết vừa thấy tiên nữ tuổi tác tương đương mình liền đổ mặt tránh đi, làm cho Lão Quân rất đau đầu.

Đại A Chiết mấy ngày nay ở trong đan thất luyện đan dược. Bên sùng Thanh điện cũng có một bếp lò, nhưng đó là nơi dùng để thắp hương, Lão Quân cũng hay dùng bếp lò này để luyện thủ. Đan thất rất nóng, bình thường các tiên phó đều không chịu nổi, Đại A Chiết đi theo Thái Thượng Lão Quân mấy vạn năm, tu vi của hấn đối phó với độ nóng của tam muội chân hỏa không vấn đề gì, cho chuyện sửa sang đan thất liền giao cho hấn.

A Sơ ở trong lồng sắt rất nhàm chán, ngay cả người nói chuyện cũng không có, lấy đào tiên ra dùng móng tay vẽ lên đó mấy hoa văn. Bởi vì lúc trước Mộ Khanh đã hạ mê phấn trên vỏ đào tiên, cho nên A Sơ lại nặng nề ngủ, khi tỉnh lại liền thấy Tiểu A Chước vẫn đang ngồi trước bàn chép sách.

A Sơ quăng hột đào ra, vẩy tay với hấn, Tiểu A Chước liền đi tới cạnh lồng sắt, mở to mắt nghi hoặc nhìn nàng “tiên tử, người muốn ra ngoài sao? sư phụ nói không thể”

A Sơ lắc đầu nói với hấn “nếu đây là ý của thượng tiên, ta sẽ không làm khó dễ các người. Nghe nói sư phụ người có một cái gương bảo bối, có thể nhìn thấy trong đó những gì mà mình muốn nhìn thấy, chẳng biết có thể cho ta mượn dùng một chút được không?”

Thiên giới có một tấm bảo kính huyền thiên, có thể soi ra suy nghĩ trong đáy lòng, vẫn do Thái Thượng Lão Quân cất giữ. Mộ Khanh không lời từ biệt lại giam nàng ở đây, Thái Thượng Lão Quân lại nói hấn cảm xúc không ổn định, đủ loại nghi hoặc khiến nàng hấn không thể lập tức vạch trần tầng sương mù này. Cho dù bây giờ không làm được gì nhưng nàng cũng muốn nhìn xem Mộ Khanh ở trên chiến trường thế nào, để cho lòng an ổn hơn.

Tiểu tử luôn rất dễ dụ, A Sơ tiếp tục dụ hoặc hấn “ta sẽ cho người ăn món ngon”

Không ngờ, Tiểu A Chiết chỉ vào nàng: “Dâu tây!”

Thấy hấn có dao động, A Sơ vui sướng, tiếp tục dụ dỗ: “đưa huyền thiên kính cho ta, ta sẽ cho người ăn dâu tây”

Tiểu A Chiết: “Dâu tây!”

A Sơ: “Ta hiện không có dâu tây.”

Tiểu A Chiết vẫn kiên trì “Dâu tây!”

A Sơ nhú mào: “Ta không phải dâu tây!”

Thấy A Sơ không thừa nhận, Tiểu A Chiết nổi giận chu miệng “người rõ ràng còn dâu tây mà. Vị nam tiên đó cho người, còn có thể để Thiên đế hạ chỉ cưới người”. Nón xong Tiểu A Chiết mang gương đến, chiếu bên trái rồi lại chiếu bên phải A Sơ, trên cổ rõ ràng có một dãy các điểm đỏ, chạy thẳng xuống xương quai xanh.

Trong tiểu thuyết có viết, nam nữ khi không chịu đựng được nỗi khổ tình yêu sẽ ôm nhau ngủ. Ngày hôm sau trên người hai người sẽ có những điểm đỏ, còn gọi là hôn ngân, gọi thân mật là dâu tây. Nữ tử nếu đã ngủ cùng nam nhân, mất hết thanh danh, đương nhiên là gả cho hấn.

Tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao mà có nhưng A Sơ vẫn rất sợ hãi. Chẳng lẽ khi nàng ngủ quên bên hồ, A Sơ... ôm nàng ngủ suốt tối? Tiểu A Chiết sao hiểu được hàm nghĩa của dâu tây? A Sơ giống như đã bắt đầu phát hiện ra một bí mật nhỏ.

Tiểu A Chiết thực thông minh, cư nhiên nhìn ra tâm tư của nàng, thu gương lại, lớn tiếng nói “là sư phụ dạy sư ca, ta trong lúc vô tình nghe được”

nàng tâm tư, thu gương lớn tiếng nói cho nàng: “Là sư phụ giáo sư ca, ta trong lúc vô tình nghe được.”

A Sơ nghe vậy lão đảo một chút. A a a a! Lão quân, lão biến thái a!

Tiểu A Chiết ngạc nhiên nhìn về mặt trở nên dần thối của A Sơ “sư phụ nói, sư ca đã tới tuổi tìm tiên tử, nên phải biết một chút”

A Sơ á khẩu

Tiểu A Chiết còn nói: “Nga, đúng rồi. Ta vừa rồi đã cho người xem huyền thiên kính. Dâu tây đâu? Ta muốn ăn dâu tây, cho ta”

A Sơ nắm tay, ngửa mặt lên trời muốn rơi lệ

Vì chuyện dâu tây mà Tiểu A Chiết mặt nhăn mày nhíu suốt ba ngày, A Sơ cũng đen mặt hết ba ngày. Đến ngày thứ ba, Tiểu A Chiết quét dọn Thanh điện sạch sẽ, đi tới đi lui nhìn ra cửa, A Sơ cũng không chuyên tâm, âm trầm liếc Tiểu A Chiết. Hắn cũng không để ý tới nàng, tiếp tục nhìn ra cửa rồi đột nhiên tươi cười chạy vội ra ngoài, miệng hô lên “sư ca”

Sư ca đó là Đại A Chiết.

“Tiểu A Chiết ngoan. Nha, cái này cho người” thanh âm ôn nhu sùng nịch của nam tử vang lên

“Lại là ba mặt đường a.” Tiểu A Chiết có chút thất vọng.

“Ta chỉ biết luyện loại này thôi, đợi khi thành thực mới đổi sang loại khác” Đại A Chiết rất bất đắc dĩ, đi Thái Thượng Lão Quân luyện đan mấy vạn năm, lại bị Tiểu A Chiết bắt luyện kẹo cho hắn. Trong đan thất, ngoại trừ đại đỉnh lò dành cho Thái Thượng Lão Quân luyện đan, còn có một bếp lò nhỏ dùng để thí nghiệm, cũng là chỗ Đại A Chiết tập luyện đan, cũng là chỗ hắn luyện kẹo cho Tiểu A Chúc. Bình thường hắn luyện đan còn không kịp, đâu có thời gian luyện ra kẹo ngon, còn là kẹo do tam muội chân hỏa luyện ra, hương vị không giống những cái khác, không thể gọt được cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu A Chúc.

Tiểu A Chiết thập phần tín nhiệm vị sư ca này, không chút do dự đáp ứng “được” rồi lôi kéo Đại A Chúc đi vào trong “sư ca, sư phụ nhốt một tiên tử”

“Sư phụ nhốt?” Đại A Chiết không thể tin. Sư phụ của mình sao có thể bắt nhốt một tiên tử, nếu tiên tử phạm sai lầm thì nên đem đến nhà giam chứ.

Tiểu A Chiết gật gật đầu, rất là hưng phấn: “Àn, mặt mày nhìn cũng được. Sư phụ bảo chúng ta trông coi, chờ quân sư trở về thì giao cho hắn. Ta dẫn người đi xem”

Bởi vì đan thất là nơi trọng yếu, cho nên Đại A Chiết đã nhiều ngày ở trong đan thất không ra ngoài, Tiểu A Chúc hôm nay gặp lại hắn rất cao hứng, ăn kẹo xong liền lôi hắn đến lồng sắt xem người.

A Sơ ngồi xếp bằng trong lồng, mặt không chút thay đổi nhìn một lớn một nhỏ từ ngoài đi vào. Người nhỏ chỉ tay vào nàng nói “chính là nàng, sư ca thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: ĐẠI A CHIẾT THÍCH ĐỎ MẶT

Thiếu niên mặc bạch sam đơn giản, đai lưng màu đỏ sậm, mái tóc đen được cột bằng một sợi dây đồng màu, dáng người cao gầy, diện mạo thanh tú, giữa hai mắt có một điểm chu sa nhỏ. Hắn từ xa nhìn thấy người ngồi trong lồng sắt đã đỏ mặt, cả kinh hỏi “gi vậy? sao có thể?”

Hắn đã từng gặp A Sơ trong tụ tiên hội. Lúc đó nàng ngồi bên cạnh Mộ Khanh, hai người tương kính như tân, người ngoài lại thấy là một đôi giai ngẫu. Nhưng lúc đó hắn không hiểu, một đôi giai ngẫu như vậy, sao quân sư lại chậm chạp không cưới nàng. Hắn đến Thiên giới cũng mới được năm vạn năm, khi đó Thái Thượng Lão Quân chiêu mộ đệ tử, hắn may mắn trúng cử. Hắn đến Thiên giới một vạn năm, biết Quân sư đưa một tiểu tiên cô từ Dao trì về, sau đó lại nghe nói tiểu tiên cô này đã thăng lên thượng tiên, Thiên đế ban phong hào Dao Liên. Có thể nói bọn họ ở chung bốn vạn năm lại chưa tu thành chính quả, bây giờ quân sư xuất hiện, A Sơ lại bị nhốt ở Thanh điện, hắn là người bên ngoài càng thêm đồng tình với bọn họ. Nếu hắn sớm tới ở chung với nàng suốt bốn vạn năm, e là đã sớm động tình.

Nhận ra ý thức của mình đã vượt mức, Đại A Chiết liền hoàn hồn nhìn Tiểu A Chiết đang túm tay áo của mình, Tiểu A Chiết nói “ta đang hỏi sư ca, người xem nàng có thể chạy trốn không? Nếu không, chúng ta không cần cả ngày ngồi canh giữ, ta đã ngây ngốc trong điện suốt mấy ngày rồi, Tuệ Tuệ rù ta đến Nhất kim trì hai lần, ta còn chưa đi được”

Hai người đi đến cạnh lồng sắt, Đại A Chiết cố tình không nhìn người trong lồng, mỉm cười nói với Tiểu A Chiết “chỉ cần chúng ta chia ra canh giữ là

được, người đi chơi với Tuệ Tuệ đi, nhớ đừng về trễ”

Tiểu A Chiết ôm eo hân hỷ cọt cọt mặt “ta biết sư ca là tốt nhất mà”

Bị xem nhẹ, A Sơ nhàm chán hỏi “Tuệ Tuệ là ai?”

Tiểu A Chiết chu miệng nói “Tuệ Tuệ là tiểu được đồng của Y Tiên. Nàng còn giúp ta chữa bệnh, nhắc ta món nào nên ăn món nào không. Tuệ Tuệ là bạn tốt của ta, chỉ vì người khiến Tuệ Tuệ đợi ta hai lần mà tức giận nhưng cũng may, Tuệ Tuệ rất dễ dỗ dành, lát nữa ta mang ba mật đường đưa cho nàng, nàng sẽ không giận nữa”

A Sơ bĩu môi “ta chỉ hỏi người Tuệ Tuệ là ai, người cần gì nói nhiều như vậy?”

Khoan, chờ một chút. Tiểu được đồng của Y Tiên? không phải là...lần đó?

A Sơ đen mặt, nhìn Tiểu A Chiết lại nhớ tới...phi, nghĩ tới là nàng lại nhớ tới cái nhánh cỏ vàng rực kia, còn có hoa cúc ở Đông Lăng điện mà Mộ Khanh không chịu phá bỏ.

Nghĩ tới đó, A Sơ lại hận đến nghiến răng. Tiểu A Chiết liếc mắt nhìn thiên hạ trong lồng sắt lại bị nàng nhe răng trợn mắt mà hoảng sợ, có chút khản trương. Tốt xấu gì nàng cũng là một thượng tiên, là sư phụ an bài bọn họ ở Thanh điện chiếu cố nàng. Đại A Chiết nhìn thần sắc của A Sơ, cố phát hiện xem có chỗ nào không đúng. Không ngờ A Sơ lại ngẩng đầu lên, chạm phải tầm mắt của nàng, Đại A Chiết hai má đỏ bừng, hô lên ‘bác’

A Sơ cẩn thận nhìn sắc mặt hân “nhìn người tuổi cũng tương đương ta, mà khi ta tới Thiên giới thì người cũng đã có mặt, đừng có gọi ta già như vậy. Ân, người gọi như bọn họ là được, gọi ta là Dao Liên hoặc là A Sơ đi”

Tiểu A Chiết ở bên cạnh hưng phấn kêu lên “ta cũng muốn kêu là Dao Liên hoặc A Sơ”

A Sơ ghi hận hân nên lập tức cự tuyệt “không được, người tuổi quá nhỏ, người phải gọi là bác”

Tiểu A Chiết tâm không cam lòng không nguyện kêu lên “A Sơ, A Sơ”

Người hay động vật tu thành tiên thân sẽ không biết hóa theo thời gian nhưng Tiểu A Chiết là con của Hoa thần, từ nhỏ đã có tiên thân. Cho nên thân thể giống y như tiểu hài tử ở thế gian, thanh âm cũng như chim hoàng oanh, kêu mấy tiếng thì thấy mềm mại, kêu thêm mấy tiếng nữa liền cảm thấy bén nặng. A Sơ bịt tai, trừng mắt nhìn hân, Tiểu A Chiết vẫn bắt khuất đi quanh lồng sắt kêu “A Sơ”.Đại A Chiết nhìn không được nữa, bắt lấy hân quăng đến bên bàn, chỉ vào cuốn sách nói “nhân rồi không có việc gì thì chép lại mười lăm lần đi”

Tiểu A Chiết ôm sách, hai mắt tỏa sáng “sư ca đỏ mặt như vậy không tốt cho thân thể đâu” lời kéo tay hân “mười lăm lần nhiều quá, Tuệ Tuệ sắp tới rồi”

“Vậy chép tới khi nàng tới đi”

Dứt lời ngoài cửa vang lên tiếng gọi “Tiểu A Chiết”

A Sơ nghe ra là thanh âm của tiểu được đồng của Thương Thuật. Tiểu A Chiết hai mắt tỏa sáng nhìn Đại A Chiết như muốn hỏi. Đại A Chiết thờ dãi, khoát tay ý bảo hân đi ra ngoài. Tiểu A Chiết hoan hô, vui vẻ chạy ra ngoài, thấy Tuệ Tuệ đang nổi giận đùng đùng liền nắm tay nàng “lần sau người tới đừng kêu lớn tiếng như vậy, may mà hôm nay sư phụ của ta không có ở đây, nếu không lại phạt chúng ta. Người xem đi, đây là ba mật đường, ta cố ý giữ lại cho người”

Tuệ Tuệ hôm nay một thân phấn y, thấy Tiểu A Chiết đưa kẹo cho mình thì chuyển giận thành vui,cùng hân đi đến Nhất kim trì xem cá.

Tiểu A Chiết đi rồi, Thanh sừng điện chỉ còn lại Đại A Chiết và A Sơ. Trong đại điện im vắng, Đại A Chiết vụng trộm liếc nhìn A Sơ trong lồng sắt, mặt hết hồng lại đỏ, sau đó đi đến ngồi xếp bằng trên bờ đoàn cách đó không xa, thập phần chờ mong đề nghị “hay là chúng ta cùng nhau ngồi xuống đi”

A Sơ đen mặt.

Đại A Chiết chuyên tâm ngồi xuống, A Sơ dựa vào lồng sắt, ngăn người nhìn ra cửa. Hai canh giờ trôi qua, Tiểu A Chiết vẫn chưa trở lại, Đại A Chiết vẫn ngồi yên, A Sơ hít sâu một trăm lẻ tám lần. Một tiên ty từ ngoài đi vào, trên tay bê một cái tiểu mộc bàn, bên có một lư hương nhỏ. A Sơ nghĩ nàng đến đốt hương nhưng lại thấy nàng nhẹ bước đi về phía bên này, mở lư hương, lấy một ít tro đổ vào mũi Đại A Chiết.

Tiên ty này hành động rất kỳ lạ, sau đó nàng buông lư hương xuống, đi đến bên cạnh A Sơ, cười với nàng. A Sơ nhìn kỹ, muốn xem nữ tử mặc quần áo của tiên ty này là ai. A Sơ thực không nhớ nổi mình có quen biết tiên ty cung nào, vì thế mặt đại ta. Nữ tử kia cười cười cắn môi, theo ngón tay vẽ lên, trong sương trắng hiện ra một khuôn mặt quen thuộc.

A Sơ kinh hi: “Ngọc Cẩm, người đến rồi sao, có mang tin tức của thượng tiên cho ta không?”

Ngọc Cẩm gõ đầu nàng “thượng tiên, thượng tiên, người chỉ biết hân”. Chân vô tình đá trúng bờ đoàn làm cho Đại A Chiết đang hôn mê lập tức bùng tỉnh, ánh mắt nhất thời trở nên trong sáng. Nhìn thấy trong lồng sắt xuất hiện thêm một người, hân đầu tiên là sợ hãi, sau đó thì đỏ mặt.

Chứng kiến Đại A Chiết cứ nhìn thấy các nữ tiên liền đỏ mặt, A Sơ rất là buồn bực nhưng lại nhớ tới khả năng giáo dục tình yêu của Thái Thượng Lão Quân, A Sơ liền thấy không có gì kỳ lạ. Lần trước hân còn làm tướng Mộ Khanh thích ăn chua là nữ nhân có thai nên dạy dỗ đồ đệ trong chuyện tình

yêu sao ra hồn được.

Ngọc Cẩm cao hứng cực kỳ, nàng ngượng ngùng sờ khuôn mặt mình, ánh mắt lại ngã ngón nhìn Đại A Chiết khiến hần cả người chấn động như bị điện giật, mặt đỏ đến tai, run run nói “gặp...gặp qua Ngọc Cẩm tiên tử”

Ngọc Cẩm chưa từng thấy nam nhân nào nhìn thấy mình lại thẹn thùng đến như vậy, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hần, giọng điệu cũng mềm lại “hahaha, nếu gặp qua cũng đừng xa lạ như vậy. Ta hôm nay tới tìm ngươi... còn có cùng Dao Liên tiên tử đi du ngoạn”. Ngọc Cẩm dùng cả vai hích hích đầu vai Đại A Chiết, mắt thì nhìn về phía lồng sắt “tiểu ca ca, ngươi để nàng đi ra ngoài đi”

Đại A Chiết hai má đỏ bừng, liên tục lui ra sau “Ngọc...Ngọc Cẩm tiên tử, không thể”

Ngoài cửa cuốn cuộn nổi lên làn gió mang theo mùi được thảo, một nam nhân theo gió mà đến, nhìn tình cảnh trong điện, hai mắt đỏ bừng. Người đến chính là Thương Thuật, hần thấy Đại A Chiết đỏ mặt nhìn Ngọc Cẩm, khuôn mặt tuấn tú liền đen như đất nồi, rống lên với Đại A Chiết “xú tiểu tử, ngươi làm gì hả? dám nhìn trộm Ngọc Cẩm tiên tử”

Đại A Chiết bị Thương Thuật rống to đến giật mình, ngã ngồi xuống “Y..Y Tiên, ta không có”

A Sơ nhìn thấy Thương Thuật giống như thấy cứu binh. Thương Thuật là bạn tốt của Mộ Khanh, nói không chừng Mộ Khanh gởi chìa khóa lồng sắt ở chỗ hần, bây giờ hần đến thả nàng ra ngoài. Hai mắt tỏa sáng, A Sơ ra sức lay động lồng sắt “Thương Thuật, mang ta ra ngoài, Thương Thuật”

Thương Thuật liếc nhìn A Sơ một cái, lại hừ lạnh với Đại A Chiết sau đó tươi cười nói với Ngọc Cẩm “nếu ngươi thật muốn tốt cho A Sơ thì đừng đến đây, tiên ma đang đại chiến, Mộ Khanh không yên lòng mới ra hạ sách này, A Sơ ở đây là an toàn nhất”

Thương Thuật xuất hiện, làm cho Ngọc Cẩm lập tức hiểu được vì sao mê hương mất tác dụng với Đại A Chiết “an toàn? sao mà an toàn? Ta cài trang tiến vào, không một ai phát hiện ra, ngươi lại nói với ta ở đây an toàn?” nàng nhăn mi, tiếp tục trào phúng “nếu người tiến vào hôm nay không phải là ta mà người muốn gây rối, A Sơ ở trong lồng sắt không thể chạy trốn, Thái Thượng Lão Quân lại an bài một đệ tử chỉ biết đỏ mặt trông coi, ngươi bảo ta làm sao mà yên tâm? Muốn cho thượng tiên yên tâm tác chiến cũng không nhất định nhốt A Sơ lại, hần thật ích kỷ và nhẫn tâm, nhốt nàng trong lồng sắt không thể thấy ánh mặt trời. Ngươi thân là băng hữu đã không khuyên can thì chớ lại để mặc hần làm càn. Đáng giận”

Nghe Ngọc Cẩm vì mình nói chuyện nhưng lại trách mắng Mộ Khanh, A Sơ yếu ớt đáp “thượng tiên không có xấu như vậy đâu”

Ngọc Cẩm cũng không biết sao lại tức giận mà rống to với A Sơ “sao lại không? hần xuất chiến một ngày, ngươi sẽ bị giam một ngày, hần xuất chiến một tháng, ngươi sẽ bị giam một tháng. Nếu là một năm, một trăm năm, thậm chí là một ngàn năm, vậy A Sơ ngươi nguyện ý ở trong lồng sắt chờ chết sao?”

“Thượng tiên nhất định sẽ trở về” A Sơ ngập ngừng đáp nhưng trong lòng không chắc lắm

“Đừng lo, ngươi đi ra, theo ta đến Ngọc Cẩm điện, ta trông chừng ngươi không được sao?” Ngọc Cẩm nói xong liền dùng tiên pháp mạnh mẽ phá vỡ lồng sắt.

Nhưng lồng sắt này chẳng phải bình thường, nếu có thể sử dụng mấy chiêu tiên pháp có thể phá được thì Mộ Khanh đã không phí công rồi. Lồng sắt này là dùng xuyên thiên liên ngàn năm, thần lực vô biên, Mộ Khanh còn pha thêm khoáng thạch, dù không cứng rắn bằng xuyên thiên liên nhưng cũng không thể dùng tiên pháp phá vỡ, thậm chí còn có thể bị lồng sắt phản lực trở lại, khiến cho người thi pháp bị trọng thương

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: PHI LỄ CHỜ NHÌN

Nói thì chậm, chuyện xảy ra lại nhanh. Ngọc Cẩm thi triển tiên pháp bay về phía lồng sắt, Thương Thuật sắc mặt căng thẳng vội nhào lên ngăn nàng lại “Ngọc Cẩm dừng tay”

Ngọc Cẩm nổi trận lôi đình “Thương Thuật ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi lại quản chuyện của ta, ta sẽ không khách khí nữa”

Bị nàng uy hiếp, Thương Thuật mặt đen như đất nồi, đôi mi dài mềm mại lộ ra vẻ anh khí “nói vậy thì khi nào ngươi đối với ta khách khí mới tính đi, nhưng lồng sắt này chỉ có một chìa khóa duy nhất ở trong tay Mộ Khanh, ngươi cứng rắn phá bỏ chẳng những không được còn có thể bị thương. Ngọc Cẩm, ngươi từ bỏ đi”

Từ lúc Thương Thuật xuất hiện, Ngọc Cẩm đã thấy phiền, giờ hần lại lãnh ngôn trào phúng khiến nàng càng thêm tức giận, không nghĩ gì mà co chân đá vào bụng hần một cái sau đó phi thân về phía lồng sắt, chưởng khí mang theo hồng quang càng lúc càng lớn, dùng đến đại chân khí rồi.

Công lực càng mạnh, phản lực càng nặng.

Hồng quang đánh về phía lồng sắt, phát ra chấn động kịch liệt, âm thanh chói tai. A Sơ che tai lui đến một góc, lưng chạm vào vách lồng còn cảm giác được một cỗ lực lượng tích tụ sắp bùng nổ. A Sơ còn chưa hô lên, trong điện sấm chớp nổi lên, vàng sáng màu đỏ và màu lam chạm vào nhau. Ngọc Cẩm vắng ra hơn mười thước, ngã xuống thật mạnh, ôm ngực ho khù khụ, cây trâm trên búi tóc cũng bị rớt xuống. Người ngã bên cạnh nàng là Thương Thuật. Ngay khi hắn vừa đứng lên đã lập tức kiểm tra mạch cho Ngọc Cẩm, lại bị nàng tát cho một cái “Thương Thuật, ngươi hỗn đản. Ai cần ngươi lo, ta làm gì thì ngươi liền đi theo, ngươi lập tức cút cho ta, ta không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa, ta thấy ngươi liền phiền”

Thanh âm thanh thúy vang dội khiến cho mọi người nín thở, Đại A Chiết ôm mặt, sợ hãi nhìn nữ tử đang bùng nổ trước mặt. Trên má Thương Thuật in rõ dấu năm ngón tay, mặt đau đến mức cả người không tự giác co rúm, ánh mắt nặng nề “vậy lại phiền thêm lần nữa, đánh chết cũng đáng”

Dứt lời, Thương Thuật ngay thường vốn nữ khí lại vung tay lên, mạnh mẽ chế trụ hai vai Ngọc Cẩm, đưa mắt lại gần, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng: hân hôn Ngọc Cẩm

Ngọc Cẩm tức giận gãy dựa, hai tay kéo tóc hắn, Thương Thuật bị đau đành phải buông nàng ra.

“Hạ lưu! Đại lưu mạnh!” Ngọc Cẩm tức đến đỏ mặt, giậm chân gào khóc, sau đó lại ôm lấy đầu Thương Thuật, chủ động hôn hắn. Thương Thuật ngẩn người, sau đó thì ôm lấy nàng, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Ô a ô a ô a ô a!

A Sơ xem đến trọn mắt há mồm, Đại A Chiết thì nhắm mắt lại, dùng thân mình che trước mặt A Sơ, miệng thì thảo “phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn”

Chuyện này trước kia cũng từng đọc trong các tiểu thuyết, sự thật chứng minh, nam nhân cường hôn nữ nhân, so với nhu tình đeo bám thì dễ dàng phá vỡ phòng tuyến của nữ tử hơn, ít nhất hai người trước mặt là như thế, đương nhiên phải là đầu tiên hai người có ý với nhau, chẳng qua không dám đối diện mà thôi.

Hôn nhau một hồi, hai người dừng lại đưa mắt nhìn nhau, đầy thâm tình. Ngọc Cẩm không còn giận mà vẻ mặt còn có chút thẹn thùng. Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, Thương Thuật cười hắc hắc, nắm tay nàng “Ngọc Cẩm, ngươi thật thơm”

Ngọc Cẩm hai má nóng bừng, ngượng ngùng liếc nhìn A Sơ và Đại A Chiết, lại đánh vào ngực Thương Thuật “đừng nói nữa, có người kia”

Từ lúc bọn họ bắt đầu cãi nhau, A Sơ và Đại A Chiết tự động không nhìn

A Sơ: “...”

Đại A Chiết: “...”

Nghe bọn họ nói chuyện, Đại A Chiết liếc mắt nhìn một cái, thấy hai người tách ra mới yên tâm mở mắt, vọt đến bên cạnh lồng sắt. Ngay sau đó ngoài cửa vang lên thanh âm hai hài tử nói chuyện, chân trước chân sau cùng đi vào trong điện, Đại A Chiết vỗ vỗ ngực: may mà hai người kia đã dừng lại, nếu để Tiểu A Chiết và Tuệ Tuệ nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Tuệ Tuệ nhìn thấy Thương Thuật reo lên một tiếng rồi chạy đến bên cạnh hắn, ngạc nhiên nhìn Ngọc Cẩm đỏ mặt, lại nhìn sư phụ đang ngây ngô cười, vẻ mặt khó hiểu. Tiểu A Chiết muốn đi đến chỗ Tuệ Tuệ nhưng ở trước mặt Đại A Chiết đành phải đứng yên, nhìn người bên kia.

Thương Thuật nhích lại gần Ngọc Cẩm, Tiểu A Chiết cũng thuận lý thành chương mà đến đứng cạnh Tuệ Tuệ. Thương Thuật nghiêm mặt, nhếch miệng hỏi Đại A Chiết đang cố ý vô tình lau khóe miệng “Lão Quân có Huyền thiên kính, có thể chiếu ra những gì mình muốn thấy, có thể cho mượn một chút không?”

Đại A Chiết hai má vẫn còn đỏ bừng, vất vả lắm mới ổn định được tinh thần mà nhìn thẳng vào Thương Thuật, ánh mắt nghiêm túc dị thường “Huyền thiên kính là bảo kính của Thiên giới, hiện do sư đệ trông coi, nếu không có lệnh của sư phụ, dù là ai cũng không được tự tiện dùng”

A Sơ ha ha: “bảo kính đó để cho sư đệ ngươi trông coi sao...”

Đại A Chiết trịnh trọng gật đầu “vì sư đệ không có khả năng mở Huyền thiên kính, cho nên sư phụ mới giao cho hắn trông coi. Sư phụ rất coi trọng ý tưởng của sư đệ, nên rất yên tâm chuyện sư đệ tìm nơi cất giữ bảo kính”

Tư duy của tiểu hài tử rất khó lý giải, cũng đâu cần nói đến thâm ảo như thế chứ. Tư duy của sư phụ các ngươi cũng làm cho người ta muốn rơi lệ nha.

A Sơ dường như đã bình phục tâm tình, không Tiểu A Chiết mà quay sang hỏi tiểu được đồng của Thương Thuật “Tuệ Tuệ, ngươi có muốn nhìn thấy Huyền thiên kính không?”

Tuy không biết Huyền thiên kính là cái gì nhưng thấy Y Tiên nhà mình muốn xem, vậy nhất định là thứ tốt. Tuệ Tuệ gật đầu thật mạnh, còn lôi kéo tay áo của Tiểu A Chiết “Tiểu A Chiết, ngươi cho mọi người xem Huyền thiên kính một chút đi, một chút thôi, Lão Quân sẽ không phát hiện được đâu, ta cũng muốn nhìn một chút nha”

Đối diện Tuệ Tuệ, Tiểu A Chiết rất là khó xử “Tuệ Tuệ, không phải ta không cho ngươi xem” hắn liếc A Sơ một cái, cúi đầu nhỏ giọng nói “sư phụ đã mang Huyền thiên kính đến Lăng Tiêu điện rồi”

Hừ, tiểu tử nguoi giỏi ha, lần trước còn lừa nàng có Huyền thiên kính, làm nàng còn thấy đáng tiếc mấy ngày. A Sơ âm thầm mắng Tiểu A Chiết tám mươi lần, mất hứng nói “vậy nguoi gọi Lão Quân đến đi, ta có chuyện nói với hắn”

“Sư phụ cùng Thiên đế và các vị tiên gia đang xem tình hình chiến sự, trong coi Thiên môn, đề phòng âm mưu của Ma giới”

“Nguoi nói cho hắn biết Dao Liên tiên tử đã chết đi”

Tiểu A Chiết liên tục xua tay: “không thể, nếu sư phụ biết ta lừa hắn, sẽ tức giận”

A Sơ tức đến mức không kiềm chế được, lớn tiếng nói ‘ai nói lừa hắn, nếu hôm nay ta không nhìn thấy Huyền thiên kính, không nhìn thấy Mộ Khanh, ta sẽ chết ở đây, bảo sư phụ nguoi tới nhặt xác đi’

Thấy A Sơ không có ý nói chơi, Tiểu A Chiết hoảng hốt nhìn Đại A Chiết. Đại A Chiết khó xử gật đầu, Tiểu A Chiết có chút vui mừng, chân chạy như bay, vừa chạy vừa nói “Tuệ Tuệ, nguoi đợi một lát nha, ta đi lấy Huyền thiên kính cho nguoi xem”

Mọi người: “...”

Thái Thượng Lão Quân vội vã rời khỏi Lăng Tiêu điện chạy về, phát trần cũng bị gió thổi cho rối tung, vừa vào cửa liền chạy tới cạnh lồng sắt, nhìn A Sơ vài lần rồi nhẹ nhàng thở ra, xoay người tính đi ra ngoài. Thương Thuật và Ngọc Cẩm liền chặn đường hắn, Ngọc Cẩm hỏi “Lão Quân, chúng ta muốn biết tình hình tiên ma đại chiến, ngài và Thiên đế có tin gì không?”

Thái Thượng Lão Quân vượt vượt phát trần, giọng điệu có ý cảnh cáo “trận chiến thứ nhất giữa tiên ma đã chấm dứt, quân lực hai bên ngang nhau nhưng Ma chủ quỷ kế đa đoan, Nhị Lang chân quân, Lý Thiên Vương và Quân sư vẫn luôn chú ý hướng đi của Ma quân, tuyệt không dám lơ là. Hiện nay Thiên giới ra vào đều rất nghiêm cẩn, trước khi đại chiến chấm dứt thì không thể ra ngoài”

Tình hình càng khẩn trương, A Sơ càng lo lắng, nhất là khi Mộ Khanh ra đi không lời từ biệt, càng làm cho nàng bất an hơn bao giờ hết. Hắn nhốt nàng ở nơi này, dù có lý hay không, nàng vẫn phải chấp nhận nhưng chỉ mong nhìn thấy hắn một cái, xem hắn hiện thể nào là đủ rồi. A Sơ khẩn cầu “Lão Quân, thượng tiên đem ta nhốt ở chỗ nguoi nhưng không có nói không cho ta nhìn Huyền thiên kính. Huyền thiên kính là đồ của nguoi, chỉ cần nguoi gật đầu thì không có gì không thể. Không chỉ có nguoi và Thiên đế, mà chúng ta cũng là bằng hữu của hắn, trong lòng cũng rất lo lắng, sợ hãi. Thượng tiên ngày thường quan hệ với nguoi rất tốt, nguoi cũng biết thượng tiên đối với chúng ta rất quan trọng, mong nguoi thông cảm cho tấm lòng của chúng ta, hiểu cho nỗi khổ của chúng ta”

Ngọc Cẩm ra sức gật đầu “hieu Lão Quân vẫn không đáp ứng, chúng ta sẽ nâng lồng sắt đến chỗ tiên ma đại chiến. Nếu Lão Quân lại ngăn cản thì hôm nay Ngọc Cẩm ta sẽ vật hết râu của nguoi, vật râu thì đầu có vi phạm thiên quy phải không?”

Thái Thượng Lão Quân sờ sờ râu của mình vẫn kiên trì ngăn cản “bất kỳ ai cũng không được tới gần chiến trường”

A Sơ ở phía sau kéo tóc hắn “chúng ta chỉ nhìn qua gương, chúng ta sẽ không làm phiền bọn họ, bọn họ cũng đâu thấy chúng ta, nguoi và Thiên đế đã ở Lăng Tiêu điện xem qua, sao không cho chúng ta xem?”

Thái Thượng Lão Quân do dự lắc đầu “các nguoi đều là người trẻ tuổi, dễ dàng xúc động ah”

Chuyện này A Sơ không phủ nhận, vừa rồi có hai kẻ rất xúc động nha.

Thương Thuật tự tin vỗ ngực nói “sẽ không, chúng ta là những người trẻ tuổi, lý trí, dễ xúc động chỉ là người bị giam trong lồng sắt kia”

Ngọc Cẩm ra sức gật đầu phụ hòa, Đại A Chiết dùng ánh mắt đáng thương nhìn người trong lồng, nhẹ nhàng thở dài.

Thái Thượng Lão Quân không còn cách nào khác, phóng ra một chuông, một đạo ngân quang xuất hiện, trong lòng bàn tay cũng xuất hiện một mặt gương được khảm song long hí châu. Thái Thượng Lão Quân bấm đốt tay niệm pháp chú, Huyền thiên kính từ lòng bàn tay bay lên, xoay tròn giữa không trung, từ đó xuất hiện một hình tròn thật lớn, một đám sương mù chậm rãi tản ra cùng nhiều điểm sáng hướng về huyền thiên kính. Lão Quân duỗi hai ngón tay ra, Huyền thiên kính liền cố định trong không trung, các điểm sáng cũng ngưng kết lại, chiếu ra hình ảnh trong gương.

Nơi Thiên giới đóng quân một mảnh tuyết trắng, tuyết phong hàn khí mịt mù, thiên binh thiên tướng chiến giáp vũ khí sẵn sàng, tùy thời chiến đấu, hai má đỏ bừng vì lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Nguoi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: CON CHÓ NÀY THÚI QUÁ

Xem Huyền thiên kính là dựa vào tâm niệm, Thái Thượng Lão Quân vừa đọc tên Mộ Khanh, cảnh tượng lại chuyển sang một nơi khác. Tuyết phong vẫn thổi mịt mù, Mộ Khanh mặc ngân thiết giáp ngồi nghiêm chỉnh trước bàn, tay cầm một quyển sách, anh tuấn tiêu sái, hết sức chuyên chú, đứng bên cạnh

là một tiểu tướng sĩ, còn có một nữ nhân đang nằm phía bên kia.

Chờ một chút! Một nữ nhân!

Huyền thiên kính từ trong tay Thái Thượng Lão Quân run lên, mọi người đều mở to mắt mà nhìn. Nữ nhân kia xinh đẹp diễm lệ, yếu điệu phong tình, gió tay nhấc chân đều tạo nên vẻ thiên kiều bá mị. Hắc la sam bán trong suốt nhẹ nhàng phủ lên người, mái tóc đen tán loạn, chu môi khẽ cắn.

“Quân sư, ta lạnh quá” nữ tử ngẩng đầu làm nũng với Mộ Khanh

“Nga.” Mộ Khanh quăng một chùm nho cho tiểu tướng sĩ “nướng nóng đưa cho nàng”

Nho có thể nướng sao? tiểu tướng sĩ cầm chùm nho cảm thấy khó xử, nữ tử kia lại chu miệng nói “quân sư, nho nướng thì làm sao mà ăn?”

Mộ Khanh né tránh bàn tay nàng đặt lên lưng hắn “vậy ngươi dùng để ủ ấm tay đi”

Nữ nhân kia tươi cười quyến rũ, song chường mềm mại như không xương bò lên thắt lưng của Mộ Khanh, cố ý cọ cọ bộ ngực lên lưng hắn, thối hơi sau tai hắn “Quân sư nói chơi sao? nho nhỏ như vậy sao có thể làm ấm tay. Ta lạnh, cần phải có thân thể to lớn ấm nóng mới có thể ủ ấm ta được, ta rất lạnh mà”

Tiểu tướng sĩ toàn thân toát mồ hôi, thầm nghĩ nữ nhân này dám vào quân doanh, còn ở nơi đông người mà công khai quyến rũ quân sư, thật lớn mật. Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh quân sư nhà mình vồ lấy nữ nhân kia, hai lỗ mũi liền chảy máu. Tiểu tướng sĩ trấn định lau máu mũi, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh phía sau.

Mộ Khanh mắt cũng không rời sách, một tay để lên vai nữ nhân kia, hát nàng ra “ngươi chờ ta một chút, ta đi rồi trở lại ngay”

Nữ nhân mỉa mai nháy mắt, lưu luyến không rời: “Ta chờ ngươi nga.”

Mộ Khanh mỉm cười, vén rèm đi ra ngoài.

A Sơ mắt bình tĩnh, hướng vào mặt gương rộng to “nữ nhân ăn mặc quyến rũ kia là ai? Không phải chỉ có nam nhân xuất chiến sao? sao lại có một nữ nhân?”

Thái Thượng Lão Quân cũng rất ngạc nhiên “vừa rồi ở Lăng Tiêu điện xem cũng không thấy nữ tử này, chẳng lẽ là vừa tới quân doanh?”

Ngọc Cẩm cũng bất bình “nữ tử sao có thể đi vào quân doanh?”

Thương Thuật góp thêm chút gió “rối loạn quân tâm thì phải làm sao?”

Ngọc Cẩm liếc mắt xem thương hàn “ngươi cảm thấy tư sắc của nàng kia sẽ làm loạn được sao? ai loạn? Mộ quân sư hay là ngươi?”

Thương Thuật hắc hắc cười: “Ta nhớ tới chuyện vừa rồi liền loạn.”

Ngọc Cẩm hai má đỏ bừng.

Lúc này trong mặt gương lại có động tĩnh. Mộ Khanh đứng là nói chuyện giữ lời, không lâu sau đã trở lại, tay còn dắt theo một hắc cầu uy phong lẫm lẫm. Đó chính là Hao Thiên Khuyển.

Mộ Khanh dắt Hao Thiên Khuyển đến trước mặt nữ nhân kia “Nhị Lang Thần vẫn dùng nó để làm ấm ổ chăn”

Tiểu tướng sĩ vội nhắc nhở “Quân sư, đây là chó chiến đấu của Nhị Lang Thần, câu vừa rồi của ngài, nếu để Chân quân nghe được sẽ...”

Mộ Khanh cắt ngang lời hắn, khẳng định “ngày hôm qua bọn họ cùng nhau ngủ mà, chẳng lẽ ta nói sai?”

Tiểu tướng sĩ cúi đầu ‘dạ’

Nữ nhân kia dường như không thích Hao Thiên Khuyển lắm, vừa rồi còn chủ động dính lên lúc này lại thối lui. Mộ Khanh dắt Hao Thiên Khuyển tới gần, nữ nhân kia lại càng né tránh, cuối cùng bị dồn tới một góc liền la to lên “con chó này...con chó này...thúi quá”

Vừa dứt lời, một nam nhân mặc khôi giáp màu hồng, áo choàng đen từ ngoài đi vào, ánh mắt bén nhọn nhìn chăm chăm nữ tử kia “dám nói chó của bản quân thúi sao?”. Sau đó hắn chuyển tầm mắt sang phía Mộ Khanh, cực kỳ mất hứng “Mộ quân sư, ngươi làm gì vậy, bản quân chỉ đi ra ngoài một chút, trở về đã nghe bộ hạ của ta nói ngươi dùng tàn cốt Ma quân đưa thần khuyển của bản quân đi”

Người tới chính là Nhị Lang Chân Quân.

Đến đúng là Nhị Lang chân quân.

Mộ Khanh đưa dây cương cho Nhị Lang Thần ‘ngươi dắt nó về đi, người ta chê chó của ngươi thúi, không làm ấm thân được kìa’

Nhị Lang Thần nhướn mi “buồn cười, dám chê thần khuyển của bản quân thôi, trước kia ở Thiên giới, bao nhiêu tiên tử vì việc tắm rửa chải lông cho thần khuyển của bản quân mà vui mừng không thôi đó, nhất là Dao Liên tiên tử”

A Sờ trong lồng sắt lao đảo suốt tẻ

Mộ Khanh ở trong gương cũng tỏ vẻ đồng tình “đúng, khi Hao Thiên Khuyển mới tới toàn thân rất sạch sẽ, chắc do ngày hôm qua ngươi mang nó ra chiến trường, dính không ít ma huyết ah” ngừng một chút lại hỏi “lạ thật, ngươi sao lại ngủ cùng nó?”

Nhị Lang Thần sờ sờ cái mũi, mặt đỏ bừng “tuyệt phong mù mịt, rất lạnh”

Người ngoại gương: đứng hình.

Nữ nhân bị xem nhẹ thấy Nhị Lang Thần không có ý dặt Hao Thiên Khuyển tới gần liền nghiêng người, một chân nhếch lên, vạt áo trước ngực buông lơi, để lộ cánh xuân...

“Ồi ~”

Tiếng kêu yêu kiều đã thành công thu hút sự chú ý của hai nam nhân và tiểu tướng sĩ. Nữ nhân kia khóc nức nở, đưa tay về phía hai nam nhân “vết thương trên đùi người ta như là bị đông lạnh rồi, đau quá, đau quá, làm sao bây giờ”

Miệng vết thương, đông lạnh... A.

Ánh mắt ba người đồng loạt nhìn về phía đùi nữ nhân kia, ở đó có một dấu vết bị trầy da

Nhị Lang Thần sắc mặt thư hoãn “không sao đâu” sau đó lôi kéo Hao Thiên Khuyển sống chết không chịu gần nữ nhân kia tiến lên

Nữ nhân kia sắc mặt liền biến, nhìn một người một chó hỏi “làm gì vậy?”

“Nước bọt của Hao Thiên Khuyển có khả năng chữa lành vết thương, trước kia bản quân bị thương đều nhờ nó liếm cho mấy cái. Ngươi cũng thử xem”

Nữ nhân kêu to: “A! Không cần!”

Mộ Khanh khoanh tay cười nói “không cần? chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta hộ tống ngươi lên Thiên giới, để Y Tiên trị liệu vết thương nhỏ xíu này của ngươi? Không phải chúng ta không chịu, mà là tình hình hiện tại không cho phép. Ngươi vẫn nên nhẫn nhịn một chút, để Hao Thiên Khuyển liếm vài cái cũng vậy thôi”

Bên ngoài, Thương Thuật nổi giận “cái gì mà cũng giống nhau? Ta không có dùng liếm để chữa bệnh”

Ngọc Cẩm vuốt lưng hần an ủi

Nữ nhân kia vẻ mặt ủy khuất, gật lệ nói “tiểu nữ vốn tưởng rằng được tiên nhân cứu thì có thể lên trời hưởng phúc, không ngờ...ô.ô”

Đôi mắt nữ nhân rơi lệ, giọng điệu của Mộ Khanh có chút dụ lại “bây giờ lên đó rất phiền toái, chúng ta cũng không mang theo nhiều thuốc, ngươi chịu khó chút đi”

Nữ nhân kia khẽ cắn môi, hai tay che mặt, dè dặt xòe đùi ngọc ra. Hao Thiên Khuyển nhìn chăm chăm cái chân nàg, đứng yên bất động. Nhị Lang Thần lấy mũi chân hất hất cái đuôi của nó mấy cái, nó mới rất không tình nguyện mà liếm chân nữ nhân kia mấy cái.

Nữ nhân kia run run, đối mặt với hai nam nhân này, nàg hoàn toàn bó tay.

Hồi lâu, nữ nhân kia vẫn không lên tiếng, có lẽ đang cảm nhận sâu sắc ý tứ nhiều lời ất roi lệ.

Nhị Lang Thần cũng không rời đi liền mà cùng trò chuyện với Mộ Khanh một lát, sau đó thì im lặng xem sách. Đột nhiên Mộ Khanh hỏi “uy, ngươi và Tây hải tam công chúa thế nào?”

Nói đến nàg, khuôn mặt của Nhị Lang Thần hiện lên ý cười âm áp “rất tốt”

Mộ Khanh buông sách nhìn hần “nghe nói Tam công chúa và Nhị công tử Thanh Khâu là thanh mai trúc mã?”

Nhị Lang Thần ngẩn ra “Bọn họ là trong sạch!”

Mộ Khanh liếc hần một cái “Ta đâu có nói gì, chỉ muốn nhắc nhở ngươi một chút, đừng để Tam công chúa gần gũi Yêu Mi quá”

“Chuyện này ta hiểu rõ hơn ngươi”

“Đúng là kẻ lỗ mãng, tự nhiên gây sự với ta làm gì, thu hồi đôi mắt của ngươi đi, tròng ta ta làm chi. Ta lúc trước đối địch với ngươi cũng không sai”

Nhị Lang Thần hừ lạnh.

Mộ Khanh chỉ vào Hao Thiên Khuyển nói “này, chó của ngươi sùi bọt mép kia”

Nhị Lang Thần cả kinh la lớn “Hao Thiên”

Hao Thiên Khuyển không ngừng sùi bọt mép, nước bọt trào ra dính cả lên tay Nhị Lang Thần. Mộ Khanh cười lạnh, phi thân đến chế trụ cổ nữ nhân kia. Nàng kinh hãi, gian nan hỏi “khụ. . .quân sư, ngươi làm gì vậy? muốn giết ta sao?”

“Ngươi huyết có độc.” Mộ Khanh lạnh lùng.

“Quân sư, ngươi. . . Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu” nữ nhân ra sức giãy dụa

“Từ lúc Nhị Lang chân quân vào cửa không mang theo thứ gì, mà thứ duy nhất Hao Thiên Khuyển chạm vào là máu của ngươi? Ma tộc độc hạt, máu cũng có độc. Mặc dù Hoắc Quân che giấu ma khí của ngươi nhưng máu của ngươi đã bắn trúng ngươi. Muốn dùng mỹ nhân kế để lên Thiên giới làm loạn sao? Hoắc Quân cũng coi thường chúng ta quá đó” Mộ Khanh nói năng hùng hồ đầy lý lẽ, hai tay cũng tăng thêm lực.

Nữ nhân cười lạnh một tiếng, cúi đầu cắn lên tay hắn. Điều nói nữ nhân tâm địa như rắn rết mà nàng hạ khẩu cũng không lưu tình, gần như dùng hết khí lực làm Mộ Khanh đau đến mức phải buông tay, trên mu bàn tay xuất hiện dấu răng màu đỏ, sâu đến tận xương. Nữ nhân kia có cơ hội liền chạy ra ngoài, ma khí trong cơ thể cũng mạnh mẽ tuôn ra, hóa ra là một bò cạp đen.

Nhị Lang Thần lập tức phóng tam châm kích trong tay, thần lực mạnh mẽ mà tốc độ cũng gấp hai lần ma nữ bò cạp. Chưa ra tới cửa, ma nữ bò cạp đã bị tam châm kích đâm trúng, máu me đầy người.

Mộ Khanh không chút hoang mang để tiểu tướng sĩ băng bó vết thương cho mình. Tiểu tướng sĩ bị tình cảnh vừa rồi làm cho sợ hãi, buộc bàn tay của Mộ Khanh thật dầy. Sau đó Mộ Khanh đổ từ trong bình ra một viên tiên đan. Cũng may khi này Hao Thiên Khuyển liếm vết thương cho nữ nhân kia cũng không tỉnh nguyện, cho nên độc tố rất nhỏ, dùng giải được bách độc hoàn sẽ khỏi ngay.

Nhị Lang Thần niệm khẩu quyết, tam châm kích liền trở lại tay hắn. Ma nữ bò cạp nằm rạp trên đất, tư thái yếu mị, bị thống nói “ta đòi trước đã gây nghiệt gì mà hôm nay gặp phải hai cực phẩm nam nhân các ngươi, quyến rũ không thành còn bị sỉ nhục”. Nàng cố gắng ngẩng đầu, rung rung nhìn Hao Thiên Khuyển “ta bình sinh ghét nhất là chó, vừa thúi vừa xấu, mà ngươi còn đen nữa. . .có thể đem một con chó như ngươi luyện thành thần khuyển cũng chỉ có một mình Chân quân”

Nhị Lang Thần vuốt ve đầu Hao Thiên Khuyển, mắt híp nói “nó là tể khuyển”

Nữ nhân kia lại bị trọng thương lần nữa “ta nói. . .ta nói. . .chó thúi ah”

Nói xong thì hồn phi phách tán.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Hạt nữ hồn phi phách tán, trong không khí tràn ngập mùi hương tanh tươi, tiểu tướng sĩ xốc màn lên để cho thông gió. Tuyết phong trắng xóa, chờ mùi tanh kia tan biến, tiểu tướng sĩ lại hạ màn xuống.

Hai đại nam nhân ngồi trước bàn, một người đang đút thuốc cho con chó nằm gồi đầu lên chân mình. Hao Thiên Khuyển thoạt nhìn rất suy yếu, đầu lưỡi phấn hồng giờ đen thui, yếu ớt liếm viên thuốc. Nhị Lang Thần khi phóng tam châm kích uy lực vô cùng mà nay cầm một viên thuốc nhỏ lại phải cố hết sức, cũng không phải viên thuốc có vấn đề mà do hắn cố không nhúc nhích để Hao Thiên Khuyển liếm viên thuốc được thuận tiện hơn, đang cố gắng kiên nhẫn.

Như không để chủ nhân vất vả, Hao Thiên Khuyển liền nhanh chóng nuốt viên thuốc xuống. Nhị Lang Thần mặt mày hớn hờ vì Hao Thiên Khuyển hiểu lòng hắn. Nhưng nhớ tới vừa rồi Mộ Khanh nói với hắn chuyện Tây hải tam công chúa và Nhị công tử Thanh Khâu, Nhị Lang Thần liền hỏi Mộ Khanh “nếu ngươi đã hoài nghi hạt nữ, sao còn thảo luận chuyện ta và Tam công chúa làm gì?”

Ngụ ý là: nếu công chúa bảo bối của ta bị người Ma giới bắt làm nhục điểm uy hiếp, đánh, mắng, rút tiền gân, bỏ vào vạc dầu. . .ngươi tính thế nào?

Mộ Khanh thân nhiên nói “nếu nàng là người lương thiện, nghe cũng không sao, nếu không phải thì chắc chắn phải chết. Ngươi cũng phối hợp cùng ta tính toa, ta không tìm cơ hội nói với ngươi thì tới lúc nào nữa, mà cũng thật lạ, sao vừa rồi ngươi lại ngồi đây với ta không đi?”

Nhị Lang Thần nâng đầu Hao Thiên Khuyển lên, đầu lòng sờ sờ an ủi, vừa trả lời Mộ Khanh “ta biết quân sư không tham nữ sắc cho nên hoài nghi, ngươi lại cố ý dẫn Hao Thiên nhà ta tới đây, không phải là muốn ta trợ giúp sao?”

Mộ Khanh ra về kinh ngạc “ngươi thật thông minh”

Nhị Lang Thần nhếch miệng “bình thường thôi”

Bên ngoài trướng vang lên tiếng bước chân vội vã, rèm che được vén lên, tuyết phong trắng xóa lập tức ập vào, người bên trong đưa tay che mắt, nói với Lý Thiên Vương lỗ mãng “xảy ra chuyện gì?”

Lý Thiên Vương vốn đang ở trong trướng của mình nghỉ ngơi, đột nhiên nghe bên phía Mộ Khanh có tiếng đánh nhau, vội vàng mang giày chạy tới, thấy sắc mặt Mộ Khanh và Nhị Lang Thần có chút quỷ dị. Lý Thiên Vương lập tức lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ồn ào nói “các ngươi lại đánh nhau? Đã lớn như vậy còn đánh nhau, ai còn muốn đánh nữa, ta sẽ thu hấn vào Linh Lung tháp”

Mộ Khanh và Nhị Lang Thần cùng liếc nhìn hấn, đen mặt không lên tiếng, tiểu tướng sĩ sợ Lý Thiên Vương hiểu lầm liền lên tiếng giải thích “hồi Thiên vương, vừa rồi chúng ta cứu được một nữ nhân không phải là phạm nhân cũng không phải người tiên giới, nàng chính là ma nữ bò cạp, phụng mệnh Ma chủ giả trang đến làm rối loạn quân tình của chúng ta, vừa rồi Quân sư và Nhị Lang chân quân hợp lực giết chết nàng”

Lý Thiên Vương đưa tay vuốt râu, có chút suy nghĩ, sau đó đưa ra quyết định “Ma quân quý kẻ đa đoan, chúng ta khó lòng phòng bị. Bây giờ chúng ta hợp thương lượng kẻ sách đi, tranh thủ thời gian bắt được Ma quân”

Trong trướng đang chuẩn bị thương nghị, cảnh tượng trong gương đột nhiên mơ hồ, hóa thành một đám sương trắng bành bồng.

Thái Thượng Lão Quân thu hồi Huyền thiên kính nói với mọi người “nhìn đủ chưa? Thiên đế đang ở Lăng Tiêu điện chờ ta”

Lão Quân đã lên tiếng, chuyện tình của Thiên đế càng không thể chậm trễ, sợ Ngọc Cẩm và A Sơ không chịu, Thương Thuật giành nói trước “đủ, đủ, quân sư không có việc gì là tốt rồi. Đa tạ Lão Quân”

Thái Thượng Lão Quân hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Ngọc Cẩm cao hứng nói với A Sơ “ngươi cứ an tâm ở lại Thanh điện đi, Mộ quân sư và Nhị Lang chân quân ăn ý như thế, nhất định sẽ bình an chiến thắng trở về”

Ấn ý... A Sơ cảm giác như có quạ bay đầy đầu

Thương Thuật vụng trộm ôm vai Ngọc Cẩm “ngươi còn muốn đưa nàng đi sao?”

Ngọc Cẩm mặt đỏ bừng lại làm như không phát hiện cái tay ai đó đang ở trên vai mình “nếu Mộ quân sư quyết định như vậy, quan trọng nhất là nếu người không đồng ý, ta cũng không có cách nào”

A Sơ nhìn Ngọc Cẩm lại nhìn Đại A Chiết. Từ lúc Ngọc Cẩm xuất hiện, vẫn liên tục đỏ mặt, không biết có phải nàng lây bệnh của Đại A Chiết hay không?

Đỏ mặt cũng là một bệnh dễ lây lan sao? trị liệu thế nào đây?

Nhưng làm người ta giật mình nhất là Thương Thuật, trước kia hấn rất nữ tính, thích tranh giành tình nhân với các nữ tiên hoặc là tám chuyện về đồ trang sức, son phấn... Nhưng từ lúc hấn thề thốt làm “bằng hữu” với Ngọc Cẩm, khí chất cũng chậm rãi thay đổi, không dùng lan hoa chỉ nữa, môi cũng không thoa son, mày cũng không vẽ, trang phục cũng nam tính hơn, nhìn xa là thiếu niên anh tuấn, nhìn gần thì ngọc thụ lâm phong....

Tuy vậy đôi khi vẫn còn bóng dáng xưa cũ.

Giống như hiện tại, hấn ngoan ngoãn cúi đầu để Ngọc Cẩm chải tóc cho hấn, thỉnh thoảng còn chu miệng muốn hôn. Ngọc Cẩm một lần lại một lần chạm nhẹ lên môi hấn, đối với hấn như là yêu thích không buông tay. A Sơ thật hoài nghi thực ra Ngọc Cẩm đã thích Thương Thuật từ trước, chẳng qua là ngại mở miệng.

Nói sao thì hôm nay cũng là ngày đáng giá để cao hứng. Thương Thuật như ý nguyện trở thành “bằng hữu” của Ngọc Cẩm, A Sơ cũng biết được tin của Mộ Khanh vì thế nàng cam tâm ở trong lồng sắt. Ba ngày sau đại chiến sẽ kết thúc, ba ngày có thể lại nhìn thấy Mộ Khanh. A Sơ nghĩ, đến lúc đó nhất định phải lưu hấn ở lại Đông Lăng điện, nếu không... nếu không nàng cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Mấy ngày nay A Sơ tâm tình vui vẻ, thỉnh thoảng còn nói chuyện phiếm với Tiểu A Chiết, còn chọc ghẹo Đại A Chiết hay đỏ mặt, muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, rất thoải mái. Nhưng đến giữa trưa ngày thứ ba, không hiểu sao đột nhiên nàng thấy lo âu, không ngừng đảo quanh trong lồng sắt, giống như đang bị một áp lực đè nặng khiến nàng hoảng hốt.

Ngày thứ tư truyền đến tin tốt, Thiên giới chiến thắng Ma giới, đại quân toàn thắng trở về.

A Sơ còn nghe Tiểu A Chiết diễn tả cảnh tượng đội quân hùng hậu trở về. Ma quân đại bại lui về Ma giới, phong tỏa cửa khẩu, không dám quấy nhiễu Thiên giới hay nhân gian. Thiên binh thiên tướng nhiều như cá diếc qua sông, dọc đường khua chiêng gõ trống ầm vang, khắp nơi vui mừng chiến thắng. Hôm sau là đại yến khao thưởng các tướng sĩ đã vất vả.

Hôm nay Thiên giới, náo nhiệt phi phàm!

Đang nói giữa chừng, Thái Thượng Lão Quân cùng hai nam nhân mình mặc chiến giáp đi vào. A Sơ chăm chú nhìn, thì ra là Nhị Lang Chân Quân và Lý Thiên Vương, hai vị đại nguyên soái với chiến thắng Ma quân trở về

A Sơ nhìn chung quanh “sao chiến thắng trở về lại không đến Lăng Tiêu điện ăn mừng mà tới Đâu Dã cung?”

“Chúng ta được Thiên đế cho phép, đặc biệt đến thăm ngươi” sắc mặt của Nhị Lang Thần có chút trầm trọng.

“Xem ta? Xem ta làm cái gì?” A Sơ có chút khó hiểu, tâm tình hoảng loạn, khẩn trương nhìn từng góc trong Thanh điện nhưng không hề phát hiện ra người mình vừa nhớ lại vừa hận, vội vàng hỏi “Nhị Lang chân quân, thượng tiên đâu? Hắn lại muốn đùa giỡn chuyện gì mà giam ta ở đây, chẳng lẽ lại muốn cùng ta chơi trốn tìm?”

Nhị Lang Thần bị thiết nhìn nàng, há miệng hỏi lâu vẫn không nói nên lời.

Nhất thời, A Sơ cảm thấy như toàn thân mình đang ngâm trong nước lạnh, nàng quay đầu hỏi Lý Thiên Vương “Lý Thiên Vương, thượng tiên đâu? Tuy rằng hắn miệng độc, nhưng đối với ngươi cũng có lòng àh”

Lý Thiên Vương thích cãi nhau với A Sơ lúc này hai mắt đỏ hoe, cũng không lên tiếng. Trái tim của A Sơ như nhảy lên tới cổ nàng, run giọng hỏi “vì sao các ngươi đều trở về mà hắn thì không? Hắn đâu? Mau nói đi? Không phải các ngươi đến tìm ta sao? sao không nói lời nào?”

“Dao Liên” Nhị Lang Thần không dám đối diện ánh mắt của nàng “Cửu Cẩm đột nhiên xuất hiện trong tay Ma quân làm Quân sư rối loạn tâm trí, đồng quy vu tận cùng Ma quân”

Lý Thiên Vương phần nộ phần bác “nàng ta không phải là Cửu Cẩm, Cửu Cẩm đã chết lâu rồi, đó chẳng qua là nữ tử giống Cửu Cẩm mà thôi, có thể là do dịch du hoặc do biến ra, vậy mà lại mê hoặc được Quân sư. Chắc chắn đó là quỷ kế của Hoặc Quân, năm vạn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Nữ nhân kia đúng là tai họa”

A Sơ kinh ngạc, khó tin nhìn bọn họ. Rốt cuộc nàng không thể gặp lại cái kẻ đáng hận kia sao? A Sơ hít sâu một ngụm, vô lực tựa lưng vào thành lồng sắt lạnh như băng “Ma chủ Hoặc Quân chết rồi? chẳng phải Ma quân lui quân về Ma giới sao? Cửu Cẩm là ai?”

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau, nhíu mày, không đáp. Thái Thượng Lão Quân thở dài nói “đây là kiếp nạn của quân sư, đại kiếp nạn a”

Thân hình trong lồng sắt nhẹ nhàng run lên, A Sơ cảm thấy tim như đeo chì, người duy nhất trên đời này có thể làm Mộ Khanh loạn tâm e chỉ có nàng. Mộ Khanh vẫn luôn nhớ vị hôn thê của mình, cũng chỉ có nàng mới xứng đôi với hắn. A Sơ nhớ hắn đã nói, năm vạn năm trước, lúc tiên ma đại chiến, hắn lâm trận bỏ chạy. Mà theo cách nói của Lý Thiên Vương thì chuyện năm vạn năm trước có liên quan tới Cửu Cẩm. Mộ Khanh, người si tình với Cửu Cẩm đến mức đó sao? cho nên nguyện ý đi lên vết xe đổ?

A Sơ bị thương vô cùng, Nhị Lang thần đưa tay sờ vào ổ khóa trên lồng sắt, cau mày nói “làm cách nào để mở lồng sắt này ra? Dao Liên tiên tử, ngươi muốn ra ngoài không?”

Thái Thượng Lão Quân la lên “ai nha, chìa khóa ở trên tay quân sư”

Mọi người sùng sốt, ánh mắt yên lặng rơi trên người A Sơ

Mộ Khanh trước khi đi đã nói, thắng trận trở về sẽ rời khỏi Đông Lăng điện, bây giờ lại vì Cửu Cẩm mà đánh mất tính mạng. Dù là thế nào thì kết quả đối với A Sơ vẫn là vậy, đều phải mất đi. Hắn vì Cửu Cẩm cũng được, hắn còn sống cũng thế, chết rồi cũng vậy, kết cục vẫn là hắn sẽ không quay lại. Hắn đã nói đi thì nhất định sẽ không ở lại. Bây giờ chỉ là dùng một cách khác mà thôi, nhưng... Nhưng vì sao lúc này nàng lại đau lòng như thế, hình ảnh của bốn vạn năm qua từ từ lướt qua đầu nàng rồi dần dần vỡ vụn. Mộ Khanh từng nói, ký ức thuộc về hai người, một người đã quên hoặc không còn tồn tại, ký ức sẽ không trọn vẹn, sẽ rất đau. Bây giờ nàng đã cảm nhận được, tìm đau đến vỡ thành từng mảnh, từng mảnh, chấp vạ, hàn gấm thế nào cũng không thể được như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: TAM MUỘI CHÂN HỎA

Đây chính là yêu mà trong tiểu thuyết đã viết sao? yêu? là tình cảm mà tất cả sinh linh đều cả đời hướng tới sao? là cái mà Mộ Khanh nguyện ý bỏ qua tất cả, khẳng khái một mực sao?

Nếu đây là yêu, A Sơ cũng không biết mình từ khi nào bắt đầu... có lẽ là ngay lúc này, khi biết được cả đời sẽ không được gặp lại hắn nữa mà yêu. Yêu và đau cùng một lúc.

Nhị Lang Thần không muốn nhìn thấy bộ dáng thê lương của A Sơ, vỗ vỗ tay nàng, thở dài nói “Dao Liên, quân sư hắn... vẫn chưa tìm được, nói không chừng vẫn còn sống”

Vẫn chưa... vẫn không tìm được xác của Mộ Khanh sao?

Ánh mắt trống rỗng đột nhiên phát sáng, thân thể chấn động. A Sơ cắn môi cố không để bật ra tiếng khóc, thanh âm cũng trở nên khàn khàn “các người có cách để ta ra ngoài không? Có cái gì có thể hủy cái lồng sắt này không?”

Thái Thượng Lão Quân về mặt do dự “đây là do xuyên thiên thạch luyện thành, cứng rắn vô cùng, lại không thể sử dụng pháp thuật nhưng mà...”

A Sơ vội hỏi “Nhưng mà sao?”

“Chuyện này ta cũng không chắc lắm, có thể sử dụng cái gì đó thật nóng mà thiêu hủy lồng sắt này”

Nhị Lang Thần liền hỏi “theo lời Lão Quân thì đó là tam muội chân hỏa?”

Tam muội chân hỏa là tinh hỏa vạn vật, nóng vô cùng, nóng vô cùng, có thể đốt cháy bất cứ vật gì. Đinh lò để luyện đan cũng là vật liệu hiếm lạ trên thế gian, Thái Thượng Lão Quân tốn mất chín chín tám mươi một thiên quán thần lực mới áp chế được liệt hỏa này. Nếu dùng tam muội chân hỏa thiêu được lồng sắt thì tốt, nếu không... A Sơ cũng không dám nghĩ nhiều. Mộ Khanh đã chết, có thể giải thoát cho mình chỉ có hắc bạch vô thường, chỉ bằng thử một lần.

Vì thế A Sơ nói với Thái Thượng Lão Quân “Lão Quân, người dùng tam muội chân hỏa đi. Nếu ta có thể ra ngoài thì là may mắn, nếu không... cũng là may mắn”

Vừa nghe như thế, Nhị Lang Thần khẩn trương khuyên “Tam muội chân hỏa nóng cháy vô cùng, A Sơ người sao chịu được!”

Tiểu A Chiết ôm Thái Thượng Lão Quân khóc cầu “Sư phụ đừng thiêu A Sơ, A Sơ người không được chết”

Đại A Chiết cũng thực lo lắng “Sư phụ còn cách nào khác không?”

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu “nếu ta có cách khác thì đã không dùng đến tam muội chân hỏa”

Thấy mọi người không đồng tình, A Sơ mặt lạnh nhẵn mi, hai mắt tỏa sáng, hàn khí bức người “Lão Quân, xin người hãy dùng tam muội chân hỏa đi, thay vì phải ở trong lồng sắt này cả đời, ta muốn thử một lần, cho dù chết cũng cam lòng. Nếu Lão Quân không đáp ứng, A Sơ sẽ lập tức chết cho người xem”

Sinh tử mà nói nhẹ như vậy, khiến Thái Thượng Lão Quân oán hận cắn răng “được, ta đáp ứng”

A Sơ thờ phào nhẹ nhàng, buồn bã nhìn mọi người, chua xót nói “nếu ta bị chết cháy, các người không cần khổ sở vì ta mà phải cao hứng cho ta nha. Bốn vạn năm qua, nhờ có các người mà cuộc sống của A Sơ rất vui. Nếu tam muội chân hỏa không lưu tình, khi nào các người rảnh thì đến Đồng Lăng điện nhìn một cái, nhớ rõ nơi đó từng có thượng tiên cũng từng có ta”

Nhị Lang Thần nhướng mi, cam đoan thề thốt “Dao Liên, người yên tâm, nếu tam muội chân hỏa không dùng được, ta là người đầu tiên dập tắt nó”

Tam muội chân hỏa một khi nổi lên, đâu có dễ dàng dập tắt, lửa trong bếp lò của Thái Thượng Lão Quân cũng phải cháy suốt một ngày một đêm mới tắt. A Sơ lắc đầu, khẽ cười, lòng tốt của Nhị Lang Thần, nàng nhận.

Lý Thiên Vương lúc này cũng đứng ra “thêm ta nữa” mắt nhìn sang chỗ khác, vẫn bộ dáng khinh thường “tuy rằng... ta không thích người lắm nhưng tận mắt nhìn người chết cháy thì lại không nổi”

A Sơ mỉm cười lau nước mắt, cảm động nói “cảm ơn mọi người, hiện tại A Sơ không thấy sợ chút nào”

Nhị Lang Thần miễn cưỡng cười, cùng Lý Thiên Vương thối lui hai bước. Thái Thượng Lão Quân đưa tay lên miệng niệm pháp chú. Một đốm lửa đỏ xuất hiện trên đốt ngón tay, Lão Quân búng ngón tay một cái, ngọn lửa nhanh chóng phóng thẳng về phía lồng sắt, rồi bắt đầu bao trùm cả lồng sắt.

Đại A Chiết lời kéo khóc lớn Tiểu A Chiết đứng xa xa, bàn tay to mông trụ hấn ánh mắt.

Liệt hỏa hùng hực bao quanh lồng sắt, lưỡi lửa đỏ bùng, lồng sắt vốn đen đen lộ ra hỏa diễm hồng hoàng. A Sơ nắm chặt hồ lô, cố làm cho mình trấn định, mở nắp hồ lô để nước trong bình phun lên đám lửa. Nước lửa tương khắc phát ra tiếng tề tề chói tai, khói đen nghi ngút. A Sơ ôm miệng, gần như không hô hấp được, ngồi trong lồng sắt nhìn tam muội chân hỏa và thanh hành tuyền đấu với nhau, một dòng lệ lặng trào ra nơi khóe mắt, nhiệt khí từng đợt, từng đợt phả vào mặt nàng, thấm vào làn da...

Không lâu sau, đám lửa dần nhỏ lại, chung quanh lồng sắt cũng xuất hiện vết rạn nứt. Nàng đã đoán đúng, thanh hành tuyền có thể khắc chế tam muội chân hỏa.

Mộ Khanh từng nói thanh hành tuyền thuộc tính hàn, ngâm mình chỉ thấy lạnh một chút nhưng thật ra nó ẩn giấu hàn khí thật lớn, cho nên không nên ngâm lâu, khi rời khỏi thanh hành tuyền hiệu quả trị liệu có giảm sút nhưng tính lạnh không giảm. Vật cực tất phản, tam muội chân hỏa gặp phải thanh hành tuyền như gặp khắc tinh. Lửa càng nóng, nước càng lạnh, trải qua một hồi tương khắc, bài trừ lẫn nhau. Chịu đựng một nóng một lạnh như vậy, dù là xuyên thiên thiết cũng không thể chịu đựng nổi, chốc lát sau đã bắt đầu nứt vỡ, sụp đổ.

Lúc trước A Sơ không hiểu vì sao Mộ Khanh lại đưa cho nàng bình hồ lô chứa nước thanh hàn tuyền, không hiểu hẳn nói sẽ có lúc cần dùng là như thế nào. Bây giờ thì nàng hoàn toàn thấu hiểu. Có lẽ hẳn đã dự liệu được kiếp nạn lần này, giam nàng trong lồng sắt lại đưa nàng nước thanh hàn tuyền đều nằm trong tính toán của hắn, dù hắn không thể quay về, nàng cũng có thể an toàn rời khỏi lồng sắt.

Lắc lắc hồ lô đã trống rỗng trong tay, trận cháy này làm nàng đầu vầng mắt hoa, hai mắt đỏ bừng. Bây giờ chuyện đầu tiên nàng muốn làm là quay về Đông Lăng điện. Nói không chừng chuyện này chỉ là một trò đùa, là một sự khảo nghiệm, Mộ Khanh đang ngồi trong Đông Lăng điện chơi đùa với chim của hắn, chờ nàng trở về sẽ cười nhạo nàng.

Đi được vài bước đã thấy tai ù lên, mắt hoa, trước mắt mờ hồ trắng xóa, thân thể cũng ngã xuống. Ngay khoảnh khắc này, nàng cảm giác như trước mắt mình có ai đó, nàng cố mở to mắt nhưng sương trắng làm cho nàng không thể nhìn rõ. Còn chưa kịp hỏi, mí mắt đã không thể không khép lại.

Có thể do nàng quá nhớ Mộ Khanh nên trong mộng, nàng biến thành bộ dáng của Cửu Cẩm, cùng hắn đến Tử kinh nhai ngắm sao. Hoa từ kinh vẫn nở rộ như trước, hương hoa phiêu lãng trong không khí, điều duy nhất khác biệt là lúc này Mộ Khanh mang theo hai bình rượu hoa đào. Chuyện trong lồng sắt giống như là một thế giới khác, nàng mở mắt, nhìn bầu rượu dưới chân đến gần người.

Có người đứng vào bả vai nàng, A Sơ lấy lại tinh thần đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Mộ Khanh gần trong gang tấc. Lúc này hắn không có say, chỉ tay vào bạch quang ở phía xa xa “ngươi xem, đó là băng tháp. Lúc trước ta có nuôi một tiểu tiên cô, ta đã đem nàng đóng băng ở đó”

A Sơ giật mình vội hỏi “gọi là gì?”

Mộ Khanh cười: “A Sơ.”

A Sơ chấn động, đứng bật dậy là đồ vò rượu hoa đào dưới chân, Mộ Khanh nhặt bình rượu lên, đặt vào tay nàng, mỉm cười nói “làm sao vậy Cửu Cẩm? khăn trương chuyện gì sao? chúng ta ngồi xuống uống rượu đi, không cần suy nghĩ gì cả”

Tay của A Sơ run lên, ném bầu rượu xuống, liên tục thối lui “ta không phải là Cửu Cẩm, ta không phải, không phải”

Mộ Khanh nhìn bầu rượu dưới chân, vẻ mặt lạnh lùng nắm chặt bả vai nàng, khiến cho ánh mắt hai người nhìn thẳng nhau “Cửu Cẩm, cùng ta uống rượu. Cửu Cẩm, chúng ta cùng nhau say đi. Cửu Cẩm, cuộc đời này ta chỉ yêu một mình ngươi, bây giờ không có ai quấy rầy chúng ta nữa. Cửu Cẩm”

Tỉnh lại, cảm giác mọi thứ như thật như mơ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, lệ rơi không ngừng.

Nguyễn Nguyễn ôm lấy nàng, khóc rống lên. A Sơ ngờ ngác nhìn đỉnh màn, tầm mắt chậm rãi di chuyển. Nàng đã trở lại Đông Lăng điện, trở lại phòng của mình. Trong phòng không chỉ có Nguyễn Nguyễn, Ngọc Cẩm, Thương Thuật, Nhị Lang Thần, Tây hải Tam công chúa, Lý Thiên Vương, Đại A Chiết mà ngoài cửa sổ còn có lãnh vũ thể lương, Vũ thần đã tới đây.

“Nguyễn Nguyễn...” cô hống khó khăn phát ra âm thanh. Ngọc Cẩm vội vàng rót một chén nước, Nguyễn Nguyễn nhận lấy, cẩn thận đỡ A Sơ dậy, đặt chén nước lên môi nàng.

Ngoại trừ cổ họng và ánh mắt có chút rát, cả người vô lực và có vài chỗ phồng nhỏ thì A Sơ không cảm thấy gì khác. Nàng cúi đầu uống nước, uống một mạch hết ba chén, nàng mới thấy thoải mái hơn, dựa mình vào thành tháp nhìn từng người trong phòng.

Nguyễn Nguyễn vừa lấy tay áo lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói “trước khi thượng tiên xuất môn đã nói sẽ đưa ngươi đến Đầu Dẫn cung, bảo chúng ta không cần lo lắng cũng không cần đi tìm ngươi. Hẳn nói khi hắn trở về, ngươi cũng sẽ trở lại, nhưng mà...”

“Nguyễn Nguyễn!” Ngọc Cẩm ngăn không cho nàng nói tiếp

A Sơ thản nhiên cười cười “Ngọc Cẩm, ta đã biết, ngươi không cần lo lắng cho ta” nàng đưa mắt nhìn Nhị Lang Thần “Chân quân nói vẫn chưa tìm được thượng tiên, vậy ta vẫn còn hi vọng, ta sẽ đi tìm hắn, tìm được mới thôi”

Ngọc Cẩm miễn cưỡng cười, gật đầu, dựa vào vai Thương Thuật khóc nức nở. Tây hải tam công chúa tiến lên, lấy từ trong tay áo ra một bình sứ sắc trắng xanh ‘Y Tiên đã điều chế phương thuốc này cho ta trước kia, là hải lộ vô sắc vô vị, có tác dụng đối với làn da, thích hợp vết các vết thương của ngươi, mỗi ngày bôi lên chỗ bị phỏng một lần, chắc chắn nửa tháng sau sẽ lành, cũng không để lại sẹo”

A Sơ mỉm cười “cảm ơn Tam công chúa” rồi nói với mọi người “cảm ơn các ngươi đã mang ta trở về, cảm ơn các ngươi đến thăm ta, nhưng mà ta lại muốn ngủ một chút, thật xin lỗi”

Sau khi tỉnh lại, A Sơ có vẻ xa lạ khiến mọi người có chút không quen. Ngọc Cẩm vừa thương tâm vừa tức giận, hai mắt đầm lệ chạy ra ngoài, Thương Thuật, Lý Thiên Vương, Nhị Lang Thần cũng đi theo nàng, Nguyễn Nguyễn và Đại A Chiết vẫn còn ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: BÍ MẬT CỦA HAO THIÊN KHUYỄN

A Sơ hồ nghi nhìn Đại A Chiết, chờ hần mở miệng.

“Một mình ngươi đi tìm quân sư sao?” Đại A Chiết chân chờ một lát rồi hỏi

“Có lẽ vậy” A Sơ vẫn nghi hoặc nhìn hần

“Vậy ta đưa ngươi đi” nói xong, Đại A Chiết mỉm cười nhìn nàng

“Ngươi? Vì sao?” A Sơ ngạc nhiên, nàng mới quen biết hần không bao lâu nha

Đại A Chiết giải thích “ta xem ngươi là bằng hữu, đương nhiên muốn giúp ngươi mà ta cũng rất kính nể quân sư nên muốn góp chút sức”

Thực ra nếu một mình bốn ba bên ngoài, trong lòng A Sơ rất khẩn trương và sợ hãi, nay có người chủ động đi cùng, nàng đương nhiên rất cao hứng, gật đầu, ước hẹn thời gian cùng lên đường với Đại A Chiết.

Dưỡng thương được ba ngày, A Sơ liền từ biệt Nguyễn Nguyễn và Ngọc Cẩm. Đại A Chiết cũng đã nói chuyện bọn họ xuất hành với Thái Thượng Lão Quân, hần liền tâu lên Thiên đế. Thiên đế đầu tiên không đáp ứng, lo lắng đại chiến vừa kết thúc, Ma giới có thể vẫn giờ trở nhưng với được Lão Quân nói giúp cuối cùng cũng đã đồng ý.

Lúc rời khỏi Đông Lăng điện, ba tiên tỷ mang theo một khay gỗ trên phủ vải gấm màu đỏ đứng ngoài cửa đại điện nói với A Sơ “Dao Liên tiên tử, đây là vân ti bạch vũ nguyệt hoa sam của ngươi”

A Sơ nhớ Mộ Khanh trước khi xuất chiến đã lấy vân ti đưa cho chức nương, bây giờ đã may xong, Cẩm lấy nguyệt hoa sam, tâm tình nàng trở nên mềm mại. Bộ vân ti nguyệt vũ bạch hoa sam trước nàng chỉ dám mặc ở trong Đông Lăng điện, sợ dính bụi trần. Hôm nay ra ngoài càng không thể mang theo, vì thế mang về phòng, cất kỹ dưới đáy hòm rồi mới cùng Đại A Chiết cỡi mây mà đi.

Khi hai người đến Nam thiên môn, đang tính hạ phàm thì một bóng đen đột nhiên lao ra chặn đường bọn họ. Xiêm y màu đen, nam tử trước mặt đồng tử màu khói lộ ra ánh sáng xanh, thẳng tắp nhìn A Sơ.

“Hao Thiên Khuyển” A Sơ ngạc nhiên, từ sau khi Mộ Khanh đuổi hần về Nhị Lang Thần điện, nàng chưa từng gặp lại hần, bây giờ lại đến làm gì?

Hao Thiên Khuyển quay sang nhìn Đại A Chiết nói “ta có lời muốn nói riêng với Dao Liên tiên tử”

Đại A Chiết lập tức lễ phép chấp tay chào hần rồi xoay người rời đi.

“Cảm ơn ngươi.” Hao Thiên Khuyển đột nhiên nói một câu không rõ.

A Sơ chân chờ một chút, xác định mình không có nghe lầm. Nhớ tới Hao Thiên Khuyển từ ép buộc mình phải gả cho Nhị Lang Thần, dưới tình thế ép buộc, nàng từ đưa hần về lại nguyên hình, cứ tưởng hần hận nàng thấu xương, dù không vậy thì chắc cũng phải chán ghét cực kỳ, nhưng. .

“Vì sao lại cảm ơn ta?”

Hao Thiên Khuyển mỉm cười “bởi vì ngươi lúc trước không tiếp nhận nên Chân quân mới có được hạnh phúc hiện tại. Chân quân đã hứa hẹn với Tam công chúa, lần này chiến thắng trở về, hần sẽ hướng Tây Hải Long Vương cầu thân”

Nghe vậy, A Sơ nhẹ nhàng thở ra. Nhị Lang Thần có thể hứa hẹn cả đời cùng Tam công chúa, nàng cũng yên tâm. A Sơ hí híp cười “ngươi đúng là trung thành nha, luôn suy nghĩ cho chủ nhân, thực khiến người ta hâm mộ Nhị Lang Thần”

Hao Thiên Khuyển sừng sốt “chỉ cần hần hạnh phúc thì ta hạnh phúc

A Sơ đi vòng quanh hần, nhẹ giọng hỏi “Hao Thiên, ngươi có thể cho ta biết giới tính thật của ngươi không?”

Hao Thiên Khuyển gật đầu, mỉm cười cầm tay nàng ấn nhẹ vào ngực mình. A Sơ giật mình, tuy trước đó từng nghĩ qua nhưng lúc này vẫn không nhìn được

“Hao Thiên, ngươi là nữ hài tử? !” A Sơ kinh hi kêu.

Buông tay nàng, Hao Thiên Khuyển ý cười dạt dào “lần đầu tiên gặp nhau là Chân quân cứu ta. Hần lợi hại như vậy khiến ta rất sùng bái, rất muốn ở cùng hần, mặc kệ hần làm cái gì nhưng hần lại quay về Thiên giới. Ta rất lâu sau không được gặp lại hần. Sau ta mới biết danh hào của hần, biết hần là chiến thần, ta lại muốn cùng hần vào sinh ra tử nhưng mọi người đều nói đó là chuyện của nam nhân, nữ nhân không được tham dự. Vì thế là lên Tiên sơn, học lén đạo pháp. Pháp thuật đầu tiên ta học được là ảo thuật, ta liền biến mình thành nam. Ta nghe được hần đang tiêu diệt yêu giới liền chạy đến, thấy hần phóng tam tiêm kích, tư thế oai hùng hiên ngang. Ta cũng nhào lên cản xé yêu vật, hần thấy ta, cũng giết chết ác yêu bên cạnh ta. Đến khi khắp tới toàn là xác yêu vật, hần sờ sờ đầu ta, ý cười trong mắt lóe lên như ánh sao, hần mang ta cùng lên vân đoàn, đi về Nhị Lang Thần điện. Từ đó về sau,

ta luôn ở bên hần, một lòng trung thành với hần”

“Chỉ như vậy” vì sao A Sơ cảm giác được ám áp trong mắt Hao Thiên Khuyển như còn chứa đựng gì đó

“Đúng” Hao Thiên Khuyển gật đầu, vỗ vỗ vai nàng “Dao Liên, ta cũng hi vọng ngươi có được hạnh phúc. Nếu ngươi đã nhận định thì đừng dễ dàng từ bỏ”

Nếu ngươi đã nhận định thì đừng dễ dàng từ bỏ. A Sơ thầm nhắc lại một lần.

Cáo biệt Hao Thiên Khuyển, bọn họ đi đến nơi tiên ma đại chiến, tới chỗ Mộ Khanh có khả năng đã ngã xuống dưới tuyết phong. Mà cũng thật lạ, bên dưới tuyết phong xuân về hoa nở, không có chút hàn khí nào. Nơi này tiếp giáp với thế gian, tận cùng là thảo nguyên rộng bát ngát và rừng cây bao la, điểm đen bên ngoài chính là thành trấn của phạm nhân.

Thảo nguyên mênh mông vô bờ, A Sơ và Đại Chiết cẩn thận kiểm tra từng góc ngách một nhưng không phát hiện được manh mối. Đại A Chiết vỗ vai A Sơ, cho nàng một ánh mắt cổ vũ, A Sơ thờ dãi nhìn rừng cây phía xa xa.

Thời tiết thế gian và Thiên giới khác nhau, buổi sáng bầu trời vẫn sáng trong, đến chiều, đám mây đã che lấp mặt trời, tựa hồ như muốn mưa.

“Đại A Chiết, ngươi có thói quen ăn uống không? A Sơ đã quen ngày ba bữa, vượt bụng ngồi trong một gian phòng bỏ hoang. Nơi này cây cối cao lớn, ven đường còn có dấu vết hai cái cây bị chặt kha lâu. Có lẽ tiểu phu trong thôn ngẫu nhiên tới đây nên dựng một gian phòng nhỏ, bên trong có một ít củi, một cái bàn thủ công thô sơ.

Đại A Chiết vỗ trán, lúc đi quên mang theo lương khô rồi. A Sơ lần đầu tiên xa nhà, hần cũng chẳng khác gì, cho nên chẳng ai có kinh nghiệm

“Lúc này thấy bên kia có quả đại, ngươi ngồi đây nghỉ chân đi, ta đi tìm cho” Đại A Chiết đưa nàng vào phòng, dùng tay áo lau sạch băng ghế.

A Sơ mệt mỏi gật gật đầu, ngồi xuống ghế, gỡ gỡ đầu gối. Đại A Chiết vội vàng chạy ra ngoài, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Đại A Chiết đi không bao lâu, từ ngoài xuất hiện một nam tử xa lạ. Nam nhân này mặc áo bào đen nhánh, tóc để tùy ý, trên mặt dính chút bụi nhưng vẫn không ảnh hưởng tới dung mạo tuấn tú của hần. Ánh mắt của hần rất lạnh, trong trẻo, lạnh lùng lại như hàn đàm sâu không thấy đáy, chậm rãi nhìn lướt qua A Sơ, sau đó rảo bước đi vào phòng.

A Sơ kinh ngạc nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện này. Theo lý, nàng đang ngồi trong phòng này thì xem như là chủ nhân tạm thời, hần mới tới lẽ ra nên hỏi một câu tiện hay không, nhất là khi hần là một nam tử trẻ tuổi, đúng là không biết xấu hổ mà.

Nam tử ngồi bên kia không nói tiếng nào, A Sơ định chào hỏi trước hoặc là cười xã giao một cái nhưng thấy đối phương bày ra vẻ mặt lạnh lùng, vì thế nàng cũng nhếch cằm nhìn ra ngoài cửa, dõi theo phương hướng của Đại A Chiết. Trầm mặc một lát, rốt cuộc nam tử kia cũng lên tiếng, thanh âm trầm thấp, từ tính dễ nghe “cô nương là xuống dưới tìm người?”

“Àn, đúng vậy.” A Sơ sau khi trả lời cảm thấy nên hỏi lễ, vì thế quay đầu bổ sung “ta là A Sơ, ngươi tên gì?”

Nam nhân đáp “Hoặc Quân.”

A Sơ không phản ứng, tiếp tục tâm sự “sao ngươi cũng ở đây? Nơi này cách thôn trấn rất xa, ngươi là tiểu phu hả? cái này không phải là phòng của ngươi chứ?”. A Sơ suy nghĩ nửa thì té xuống ghế, nếu nam tử này là chủ nhân nơi đây thì cũng khó trách hần không thèm chào hỏi mà còn làm mặt lạnh với nàng.

Nhưng Hoặc Quân đã hỏi lại “tiểu phu là cái gì?”

A Sơ cảm giác như quạ đen đang lượn vòng trên đầu. Nam tử tên Hoặc Quân này ngay cả tiểu phu là gì cũng không biết, chẳng lẽ là một tên ngốc.

Hoặc Quân? Hoặc Quân!

A Sơ trừng mắt, bối rối đứng dậy, lao đảo chạy trốn sau cánh cửa, thò đầu hỏi “ngươi..ngươi chính là ma chủ? Ngươi..ngươi không chết?”

Cuối cùng có phản ứng.

Hoặc Quân nhếch miệng cười tà tử, đuôi lông mày nhướng lên, khoanh tay, bày ra tư thế kiêu ngạo “xem ra bốn tọa rất nổi danh ở Thiên giới nha, ngay cả một tiên tử bé nhỏ cũng nhớ rõ tên của bốn tọa”

Ngay từ câu đầu tiên, Hoặc Quân đã nói ra thân phận của A Sơ “cô nương là xuống dưới tìm người?”, hai từ xuống dưới đủ cho thấy hần vừa liếc mắt đã biết nàng là người Thiên giới. Thật đáng quý là hần không dùng ám chiêu, không có đánh lén mà thoải mái nói chuyện với A Sơ, hoàn toàn không giống như Thái Thượng Lão Quân luôn mồm nói là quý khách đa đoan.

A Sơ hét lớn “Phi! Ngươi là đại ma đầu, mỗi người đều muốn giết. Thượng tiên hiện giờ sinh tử chưa rõ, ngươi đúng là đáng giận”

Sắc mặt Hoặc Quân hơi biến, cao thấp đánh giá A Sơ, không hiểu sao tiên tử này mới đầu còn sợ hãi mà giờ có thể hét lớn như thế “hần ta như vậy, ngươi thân với Mộ Khanh lắm sao?”

“Mới không phải!” A Sô nhớ Nhị Lang Thần và Lý Thiên Vương nói Mộ Khanh và Hoắc Quân cùng rơi xuống tận trời, bây giờ Hoắc Quân đứng trước mặt nàng, vậy Mộ Khanh đâu? “hắn cùng người rớt xuống tận trời, người nhất định biết hắn thế nào”

“Hắn đã chết.” Hoắc Quân thản nhiên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm A Sô

A Sô nhảy dựng lên “Gạt người! thượng tiên pháp thuật cao thâm, mạnh hơn người không biết bao nhiêu lần, người còn chưa chết, sao hắn có thể chết được”

Hoắc Quân nghiêng răng, không nhanh không chậm hỏi lại “xem ra người đối với hắn rất tốt. Thật đáng tiếc, người không rõ hắn bị uy hiếp, cho nên hắn... chết là đúng”

Mộ Khanh..chẳng lẽ hắn chết thật rồi sao?

A Sô thương tâm, ngồi xổm xuống đang chuẩn bị khóc, Đại A Chiết từ bên ngoài đi vào, che chắn trước người A Sô, trong tay là ít trái cây màu xanh. A Sô thấy hắn như gặp cứu tinh, trốn sau lưng hắn, chỉ vào Hoắc Quân cáo trạng “Đại A Chiết, hắn nói thượng tiên không còn nữa, không thể quay về. Hắn là Ma chủ, hắn hại chết thượng tiên”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: HOẶC QUÂN

Vừa nghe hắn là Ma chủ, Đại A Chiết run lên nhưng vẫn kiên trì ưỡn ngực, rút trường kiếm bên hông ra “người, người giấu xác Quân sư ở đâu? Mau giao ra đây, nếu không ta sẽ lập tức gọi tin về Thiên giới, người nhất định trốn không thoát”

“Ta giao ra, Thiên giới sẽ bỏ qua cho ta sao? Ma chủ Hoắc Quân người người đều ghét. Ta không giao, có bản lĩnh thì giết ta đi” thanh âm của Hoắc Quân cực thấp, thấp đến mức không gian đột nhiên rét lạnh. Rồi đột nhiên lệ khí trong mắt Hoắc Quân giảm đi, khinh thường nhìn bọn họ “bốn tọa không có hứng thú với hai tiểu tiên, mau rút đi, nếu không các người chết cũng không biết sao mình chết”

A Sô và Đại A Chiết nhìn nhau, đi hay không đi?Hoắc Quân đã vài lần đại chiến Thiên giới, theo lý sẽ hận người Thiên giới thấu xương mới đúng, vì sao lúc này lại muốn thả bọn họ đi? Đại A Chiết nghi hoặc khó hiểu, một ý tưởng nảy sinh trong đầu, hắn liền thử một lần.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra lại nhanh. Đại A Chiết rút kiếm xông về phía trước, Hoắc Quân bị trúng một kiếm ngay eo, hắn lập tức rút kiếm ra, phóng một chưởng khiến Đại A Chiết văng ra ngoài còn mình thì cắn chặt răng ôm vết thương. Đại A Chiết dù bị văng ra cũng chỉ đụng vào cánh cửa, lực đạo không quá mạnh, vội vàng đứng lên, hưng phấn nói “Hoắc Quân, thì ra pháp lực của người đã mất, bây giờ chỉ là một thường nhân mà thôi. Lúc này không chỉ ta có thể giết người mà mọi người qua đường cũng có thể đánh chết người”

Bởi vì vết thương nên Hoắc Quân có chút chật vật, biểu tình thống khổ “không phải các người muốn biết tình hình của Mộ Khanh sao? hắn cùng ta rơi xuống, hắn rơi xuống đâu, ta biết rõ nhất”

A Sô nghĩ nghĩ “Vậy người nói cho chúng ta biết,thượng tiên hiện tại thế nào, chúng ta có thể tạm thời không giết người”

Hoắc Quân mặt mày tái nhợt hừ lạnh một tiếng

A Sô cầm kiếm lên, kê vào cổ hắn “ta có thể hứa chúng ta không giết người nhưng không dám chắc người khác không giết người. Nếu bây giờ người phản kháng, chúng ta sẽ lập tức giết người. Dù sao người cũng không chịu nói thượng tiên rơi xuống chỗ nào, giữ người lại hay không cũng thế thôi”

Yên lặng một lát, Hoắc Quân nhếch môi “Được, ta có thể nói cho các người biết, tuy rằng ta không biết hắn hiện tại thế nào, nhưng ta biết ai mang hắn đi”

“Ai?”

“Cửu Cẩm”

A Sô quyết định giữ Hoắc Quân lại, nàng và Đại A Chiết không biết hình dáng Cửu Cẩm, trong ba người chỉ có một mình Hoắc Quân đã gặp qua.

Trời mưa tầm tã, kéo dài mãi không chịu dứt, đến giờ tuất mới chậm rãi nhỏ dần nhưng lúc này sắc trời đã tối, chỉ có thể ở lại phòng nhỏ tá túc qua đêm. Hoắc Quân bị trói nhét vào một góc, Đại A Chiết dùng cành củi và vải bố ngăn thành hai cái phòng.

A Sô luôn miệng dặn dò “hai chúng ta không nên ngủ say, lúc nào cũng phải canh chừng hắn, đừng để hắn chạy thoát. Chúng ta còn phải dựa vào hắn để

tìm thượng tiên, cũng không nên để hấn bị đông lạnh”

Câu trước thì Đại A Chiết ghi nhớ nhưng câu sau thì bảo trì thái độ trung lập “hấn nhìn to lớn như vậy, không dễ dàng bị bệnh đâu”

Nhìn Ma chủ bị trói trong góc không rên một tiếng, A Sơ cũng nghĩ vậy

Bàn luận xong, nàng đi vào bên kia tấm màn bố, tìm một ít cỏ khô trải lên mấy tấm ván dùng làm giường, sau đó đem dạ mình châu luôn mang theo bên mình đặt lên trên đầu giường. Dạ mình châu này là Mộ Khanh mang từ Tây hải về, cũng là thứ duy nhất nàng mang theo bên mình khi ra ngoài lần này. Vầng sáng chiếu lên không gian nhỏ hẹp, ván gỗ vừa nhỏ lại vừa cứng, A Sơ ngủ không quên, nhìn những đám mây đen ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Không biết qua bao lâu, đang lúc nàng mơ mơ màng màng thì có người từ ngoài tiến vào, nhẹ nhàng ngồi trước mặt nàng. Nàng dụi mắt, dưới ánh sáng yếu ớt của dạ mình châu là khuôn mặt tuần tú, ôn nhu, bàn tay to lớn đang vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng

A Sơ cả kinh, lập tức nhảy xuống giường, bỏ nhào vào lòng hấn “thượng tiên, ta cuối cùng cũng tìm được người”

Mộ Khanh ôm lấy vai nàng, để nàng đối diện mình “đúng là người đã tìm được ta, không phải ta tìm được người”

Mặc kệ là thế nào, chỉ thấy Mộ Khanh, A Sơ đã kích động không thôi, hai mắt tỏa sáng, miệng nói liên thanh “người trở về thì tốt rồi, ta có vài lần mượn Huyền thiên kính của Thái Thượng Lão Quân để tìm người nhưng Huyền thiên kính lại bị Thiên đế dùng để giám thị động khẩu Ma giới. Vì thế ta quyết định tự đi tìm người, ta cùng Đại A Chiết đã tìm từ tuyết phong đến thảo nguyên, rồi sang rừng cây, ở nơi tiên ma đại chiến đã tìm rất nhiều lần cũng không thấy người. Sau lại gặp được Hoắc Quân, hấn nói người bị người ta mang đi, chúng ta đang tính ngày mai lên thôn trấn. Rất may người đã trở lại”

Mặc A Sơ kích động nói liên hồi, Mộ Khanh lại như không muốn nói nhiều, ánh mắt sắc mặt ôn hòa, bình tĩnh “A Sơ, ta muốn nhờ người giúp một việc. Pháp lực của ta còn chưa khôi phục, người có thể giúp ta dùng tiên pháp khôi phục viên đá này không?”

Bàn tay to lớn xòe ra, bên trên có hai viên đá một lớn một nhỏ màu tím, vừa vặn khớp với nhau, xem ra trước kia hai viên đá này là một thể. Dùng tiên pháp khôi phục không khó nhưng A Sơ lại cao hứng lôi kéo tay Mộ Khanh nói “chúng ta về Thiên giới trước đã, Nhị Lang Thần, Lý Thiên Vương và mọi người đều lo lắng cho người, bọn họ thấy người không việc gì nhất định sẽ rất vui”

Sắc mặt đang nhu hòa lập tức lạnh xuống ‘không được, pháp lực ta không đủ, không thể về Thiên giới, tạm thời phải ở lại đây. Viên đá này đối với ta rất quan trọng, ta muốn khôi phục nó ngay, được không A Sơ?”

Hấn đột nhiên chủ động giải thích còn trung cầu ý kiến của nàng khiến A Sơ vô cùng vui vẻ, chột chột ngón tay làm nũng “đương nhiên có thể nhưng ta cũng muốn ở lại đây”

Mộ Khanh ôn nhu mỉm cười, ôm nàng vào lòng, thấp giọng thờ dài “bướng bỉnh, có người bên cạnh đương nhiên là tốt quá rồi”

Mặc dù có chút buồn nôn, nhưng đây là Mộ Khanh nói, nàng liền không ngại! Đột nhiên nhớ tới một chuyện, A Sơ liền nhào người ra khỏi lòng hấn “đúng rồi, Cừu Cẩm đâu? bọn họ nói người đi với nàng mà?”

“Không có, chúng ta...rời nhau” Mộ Khanh lại giơ hai khối đá ra “làm phiền người”

Mộ Khanh luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, giờ vội vã phục hồi hai viên đá màu tím như vậy, chắc viên đá này rất quan trọng với hấn. A Sơ cầm lấy hai viên đá, đặt lên bàn rồi niệm pháp chú, bắt đầu khôi phục hai viên đá

“Dao Liên dừng tay, đừng để bị nhập vào ma đạo” trong phòng đột nhiên vang lên tiếng la thất thanh, hình như là của Thái Thượng Lão Quân “đó là ma thạch, nếu người khôi phục nó thì sẽ nhập vào ma đạo. Ma thạch cũng sẽ hút khô tiên khí trên người người, trở nên cường đại hơn”

A Sơ cả kinh, tìm phương hướng âm thanh vẫn không thấy bóng dáng của Thái Thượng Lão Quân. Ma thạch? Trên tay Mộ Khanh sao lại có ma thạch? A Sơ nghi hoặc nhìn về mặt trầm trầm của Mộ Khanh, hấn cũng đang nhìn nàng chăm chăm, còn mỉm cười cổ vũ “A Sơ, đây là ma nhiếp, đừng nghe hấn, tin tưởng cảm giác của người”

“Thật kỳ lạ, ma chủ ở cách vách, hơn nữa hấn không còn pháp lực”

Ánh mắt hấn liền trầm lại, thanh âm cũng lạnh hơn “hấn tu luyện bằng cách cắn nuốt những tiểu yêu tiểu ma chưa thành hình, ma nhiếp không cần nhiều pháp lực cũng thể biến ra, chẳng lẽ người còn chưa tin ta sao?”

Nàng không tin sao? bốn vạn năm qua, nàng luôn tin tưởng và ý lại và một người, chính là Mộ Khanh.

A Sơ nâng tay lên, tiên khí màu trắng vờn quanh hai viên đá, thanh âm của Thái Thượng Lão Quân khản thiết truyền đến “dừng tay, hấn không phải là Mộ Khanh. Mộ Khanh đã quay về Thiên giới”

Bàn tay run lên, tiên khí cũng tiêu tán. Mộ Khanh đã hỏi Thiên giới, vậy người trước mắt là ai? Mộ Khanh trong phòng tức giận đi tới đi lui, nhìn A Sơ rồi lại nhìn hai viên đá, tay nắm chặt thành quyền, có vẻ bất lực, thấp giọng nói “A Sơ, người không nên hoài nghi ta. Nếu người không giúp ta, ta sẽ tự mình nghĩ cách”

A Sơ tiến thoái lưỡng nan, thanh âm Thái Thượng Lão Quân lại truyền đến “hấn là do Ma chủ biến thành, không phải là Mộ Khanh thực sự. Do pháp lực của hấn chưa khôi phục nên chỉ có thể dùng ảo thuật đơn giản, người mau hủy ma thạch đi, không cho hấn có cơ hội xoay người”

Mộ Khanh phản bác “đây không phải là ma thạch, là bảo thạch do Cửu Cẩm tặng ta. A Sơ, nếu ngươi hủy nó, ta sẽ hận ngươi cả đời”

“Mộ Khanh không có bảo thạch như vậy. Tầng đá này tràn ngập chướng khí đục ngầu màu tím, chính là vật của Ma giới. Nếu ngươi giúp hấn khôi phục ma thạch, chẳng khác nào giúp hấn trọng sinh. Nếu ngươi còn do dự thì mau về Thiên giới đi, Thiên đế sẽ có chủ trương” thanh âm Thái Thượng Lão Quân có chút không đồng nhất, còn nghe có tiếng gió.

Mộ Khanh thu hồi hai viên đá, khuôn mặt phần nộ vận vẹo “A Sơ, ngươi muốn bỏ lại ta một mình sao? ta chưa khôi phục pháp lực, không lên Thiên giới được, ngươi muốn để mặc ta tự sinh tự diệt sao? uống công ta nuôi ngươi bốn vạn năm qua, cuối cùng lại nuôi ra một kẻ không có lương tâm” bàn tay lạnh như băng xoa khuôn mặt của nàng, thanh âm nghiêng ngả “A Sơ, ta biết ngươi coi trọng ta, ta cũng vậy. Cửu Cẩm, nàng đã là quá khứ, dù nàng có sống lại thì tình cảm ta dành cho nàng cũng đã sớm chấm dứt vào năm vạn năm trước. Người trong lòng ta hiện tại là ngươi. Bây giờ ngươi bị ma nhiếp không chế, ta đau lòng càng tự trách mình nhiều hơn, là ta không dạy ngươi cho tốt, để ngươi dễ dàng bị lợi dụng”

Thấy Mộ Khanh thất vọng với nàng, A Sơ nôn nóng lại do dự “ta...ta...ta tin ngươi”

Sắc mặt Mộ Khanh liền thư thái hơn, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng biến mất, trong phòng lại truyền đến thanh âm mơ hồ của Thái Thượng Lão Quân “Dao Liên, A Sơ, ngươi...ngươi chờ chút, ta đến đây”

Ai?

A Sơ oai đầu, đột nhiên nghe được thanh âm lười biếng của Mộ Khanh “uy...ngươi đi đâu vậy?”

A Sơ nhìn Mộ Khanh đứng trong phòng, hấn nhìn nàng, ánh mắt bỗng nhiên lạnh xuống, A Sơ nghi hoặc hỏi “Thượng tiên? ngươi...ngươi ở Thiên giới?”

“Đồng Lăng điện.” thanh âm Mộ Khanh quanh quẩn trong phòng “ai cho ngươi đi xuống, nửa canh giờ nữa mà ngươi không trở lại thì vĩnh viễn đừng bao giờ quay về nữa”

“A? Uy, uy!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: CỬU CẨM

Trong phòng rơi vào im lặng, không còn thanh âm của Mộ Khanh và Thái Thượng Lão Quân. A Sơ ngơ ngác nhìn người đứng trước mặt, khuôn mặt quen thuộc nhưng hơi thở xa lạ, quanh thân tràn ngập tử khí, sau khi tan đi liền lộ ra bộ mặt âm trầm của Hoắc Quân. A Sơ hoảng hốt chạy ra cửa liền bị một cỗ lực lượng cường đại kéo lại. Nàng ngã vào vách tường, thanh âm trầm đục vang lên trong đêm tối nghe rất rõ ràng.

Hoắc Quân xòe tay “khôi phục”

A Sơ lau vết máu bên khóe miệng “ngươi ngay cả tiểu yêu tiểu ma của mình cũng ăn, tàn bạo vô độ như vậy, ta sẽ không giúp ngươi”

Hoắc Quân cười lạnh, khinh thường nói “đó chẳng qua là yêu vật chưa thành hình, chưa vào Ma giới, không tính là con dân của ta. Ngươi đã biết ta tàn bạo thì đừng bức ta động thủ. Mộ Khanh đã không quan tâm sinh tử của ngươi, ngươi chết chắc rồi”

A Sơ kiên quyết “dù ta chết cũng sẽ không giúp ngươi”

Hoắc Quân hừ một tiếng, bỗng nhiên vươn tay bóp cổ nàng, lực đạo trong tay tăng dần “vậy bốn tọa không khách khí”

“A Sơ!” Một tiếng rống vang lên, Đại A Chiết xông vào, vung kiếm tấn công Hoắc Quân. Hoắc Quân vung tay áo lên, theo thói quen tính dùng ma khí đánh văng kiếm nhưng lại quên lúc này pháp lực của mình rất mỏng manh, bị kiếm khí của Đại A Chiết bức thối lui.

Đại A Chiết túm lấy A Sơ, mang nàng lao ra khỏi vòng, nhanh chóng niệm quyết, đằng vân mà đi.

Hoắc Quân vất vả lắm mới tập hợp được chút ma khí lại bị một kiếm của Đại A Chiết đánh tan, không thể đằng vân đuổi theo. Gặp được A Sơ và Đại A Chiết là do ngẫu nhiên, sau nghĩ có thể dùng tiên khí thuần khiết để khôi phục ma thạch cũng nhập hồn khí tiên ma làm thành một thể, dùng tiên thuật khắc chế ma thuật trời sinh. Bây giờ trở mặt nhìn hai người chạy trốn, lửa giận của hấn bốc lên tận trời xanh, may mắn còn chút lý trí cuối cùng nói cho hấn đừng tiếp tục để ý, Thiên giới chắc chắn sẽ phái người đến đây rất nhanh. A Sơ, món nợ này hấn sẽ nhớ kỹ.

Ngồi trên mây, A Sơ vẫn còn sợ hãi, gió đêm thổi qua làm nàng lạnh run. Suýt chút nữa nàng đã tin lời Hoắc Quân nhưng nếu những lời hấn nói khi biến thành Mộ Khanh là thật thì tốt biết bao.

Đại A Chiết thờ dãi “là ta chủ quan, nghĩ Hoắc Quân đã mất pháp lực sẽ không làm được gì, không biết khi nào hấn tích tụ được ma khí, còn làm ta hôn

mê, cũng may sư phụ dùng thông thiên thuật gọi ta tỉnh dậy, nếu xong hai ta đã tiêu đời”

Thái Thượng Lão Quân ở ngoài thiên môn chờ bọn họ, vừa đáp xuống, Đại A Chiết đã khẩn trương nói “sư phụ, chúng ta gặp được Hoắc Quân, hiện giờ pháp lực của hắn rất mỏng manh, là thời cơ tốt để bắt hắn”

Lão Quân đỡ hắn lên đám mây của mình “ngươi cùng ta đi bẩm báo với Thiên đế việc này, thỉnh hắn lập tức xuất binh” rồi quay sang A Sơ nói “ngươi về Đông Lăng điện đi”

Ba người chia nhau mà đi, A Sơ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Đông Lăng điện, vọt vào trong phòng Mộ Khanh. Trong phòng có mấy tiên tỷ đang đứng chung quanh, mùi thuốc gay mũi tràn ngập khắp phòng. Thương Thuật đang đứng bên giường băng bó cho người trên giường, mà dưới đất là một đồng khăn dính đầy máu.

Người trên giường thân nhiên liếc mắt một cái, môi khô nứt nẻ mấp máy “vừa đúng giờ”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, vừa nghe qua tưởng là lời biếng nhưng không ngờ hắn lại bị thương nghiêm trọng như thế. A Sơ ngạc nhiên đứng yên một chỗ, tiên tỷ và Thương Thuật bận rộn xử lý vết thương cho Mộ Khanh, đưa khăn, lấy nước... Thương Thuật vẻ mặt chuyên chú, không khí vô cùng khẩn trương.

A Sơ muốn hỗ trợ nhưng lại sợ mình cản trở vì thế đứng nép vào một góc, yên lặng nhìn Thương Thuật làm việc.

Cuối cùng, Thương Thuật gọi tiên tỷ chuyên chăm sóc Mộ Khanh, dặn dò nàng các việc cần thiết, lúc này A Sơ mới nhích lại gần giường “ta xuống dưới tìm người, sao người lại đi lên?”

Mộ Khanh há mồm, đang muốn nói chuyện, bên ngoài có một tiên tỷ đi vào “thượng tiên, Trần Thê cô nương đến”, liếc nhìn A Sơ một cái, thanh âm nhỏ lại “có cần mời nàng vào không?”

“Vào đi.” Mộ Khanh nói xong, quay lại nhìn A Sơ “Trần Thê là nữ nhân phạm trần ta mang lên Thiên giới, ta gặp nàng ở triều đình”

Khi A Sơ và Đại A Chiết đi xuống dưới tuyết phong, đã tìm khắp thảo nguyên và rừng cây nhưng lại không đến triều đình. Có lẽ đó là nơi gần thôn trấn kia, vì lúc đó mưa to cho nên mới không đi tiếp. Nhưng Hoắc Quân nói Mộ Khanh bị Cửu Cẩm mang đi, sao lại xuất hiện Trần Thê?

Đang nghĩ tới, một bóng dáng đã nhẹ nhàng từ ngoài tiến vào, mình mặc trường bào giao lĩnh tố sắc, bên ngoài là áo khoác màu vàng thêu rất đơn giản, bộ dáng tú lệ khá ái, nhất là đôi mắt như làn thu thủy khiến người ta nhìn thấy như muốn chìm đắm trong đó. A Sơ cũng bị khí chất và tướng mạo của nữ nhân này hấp dẫn, ngạc nhiên nhìn nàng. Nữ tử này đi tới, dịu dàng cười với nàng, trong đôi mắt trong suốt phản chiếu hình ảnh nam nhân nằm trên giường

“Thượng tiên có khỏe hơn chút nào không? Vừa rồi làm ta thật sự rất sợ” nữ tử thanh âm như chim hoàng oanh, mâu quang như nước, đắp chặn cho Mộ Khanh, tràn đầy nhu tình rồi lại đột ngột khóc nức nở “đều do Thê Thê không tốt để cho yêu ma thừa cơ”

Mộ Khanh lại phải an ủi nàng “dù là nam tử thế gian cũng không thể đầu lại yêu ma, người không cần tự trách. Nếu không có người, ta giờ này cũng không được an ổn như vậy”

Trần Thê gục đầu xuống, thanh âm mềm mại động lòng người “thượng tiên”

Nguyễn Nguyễn bung thuốc đi vào, nhìn hai người rồi lại nhìn A Sơ trong góc. A Sơ và Đại A Chiết hạ phàm không bao lâu thì Mộ Khanh trở về, còn mang theo một nữ tử, hơn nữa hai người còn quan hệ rất thân thiết. Nghĩ tới A Sơ phải chịu nỗi khổ của tam muội chân hỏa, còn chạy đến tuyết phong tìm người, mà Mộ Khanh lại cùng nữ nhân khác tình chàng ý thiếp. Vì bất bình thay A Sơ mà Nguyễn Nguyễn rất không ưa Trần Thê.

Trần Thê đứng dậy muốn đi tiếp lấy chén thuốc, Mộ Khanh giữ nàng lại, nói với A Sơ “ngươi mang lại đây đi”

A Sơ vội vàng tiếp nhận chén thuốc, bung đến trước tháp, Trần Thê vẫn không có ý định né qua một bên, nàng không biết phải làm thế nào, đang lúc do dự, Trần Thê lại đứng lên, A Sơ còn chưa kịp tới gần giường thì Trần Thê đã cầm lấy chén thuốc trên tay nàng bung qua. A Sơ kinh ngạc nhìn nàng, nàng cũng nghi hoặc nhìn lại A Sơ, tựa hồ như không hiểu A Sơ kinh ngạc cái gì.

Mộ Khanh nhìn động tác cứng ngắc của A Sơ liền nói “đề Thê Thê bung được rồi”

Vì câu nói này mà ấn tượng của A Sơ đối với Trần Thê suy giảm trầm trọng. Mấy ngày sau, nàng mặc y phục tiên chim sa cá lặn, A Sơ lại thấy nàng làm ra vẻ; nàng nói chuyện cười đùa với các tiên tỷ, A Sơ lại cho rằng nịnh bợ; nàng làm điểm tâm cho Mộ Khanh ăn, A Sơ thấy thế nào cũng thua so với Ngọc Cẩn làm. Tóm lại, Trần Thê làm gì, A Sơ đều nhìn không vừa mắt.

Mộ Khanh thăng Nguyễn Nguyễn làm quản gia, Nguyễn Nguyễn cả ngày bận rộn sự vụ trong Đông Lăng điện, Ngọc Cẩm và Thương Thuật thì đánh nhau như sam, không đi hái thuốc thì đi chữa bệnh, vui đến quên trời đất. Trong khoảng thời gian này, Đại A Chiết trở thành bạn thân khuê phòng của A Sơ. Nàng không thích nữ nhân phạm trần Trần Thê, thậm chí là chán ghét, mấy ngày qua, qua cách nói chuyện của nàng, Đại A Chiết liền biết rõ.

A Sơ ngồi trên bàn đu, nghi hoặc nói “Hoắc Quân nói Cửu Cẩm mang thượng tiên đi, nhưng hắn lại về cùng Trần Thê, ta muốn biết chuyện này là thế nào?”

Đại A Chiết lập tức giải đáp “về Cửu Cẩm thì ta có nghe được chút tin tức via hè”, hắn ngừng đẩy bàn đu, chuyển sang đứng trước mặt A Sơ “lần này Quân sư và Hoắc Quân cùng nhau rơi xuống là vì Cửu Cẩm, cho nên Thiên giới đồn đãi đủ thứ chuyện, ta góp nhặt tin tức, cuối cùng kết luận thế này.

Cửu Cẩm và Quân sư quen biết nhau, yêu thương nhau từ năm vạn năm trước, sau đó tiên ma đại chiến, giao phong làm chấn động cả Thiên giới, đề Dao tri bị vỡ, Cửu Cẩm vì dùng thần lực bỏ cứu mà hương tiêu ngọc vẫn. Không biết ai nói tin này cho Quân sư biết mà hắn lập tức quay về, suýt chút nữa làm cho Thiên giới thua trận”

Hắn đưa tay lấy đóa hoa trên tóc A Sơ đưa lên mũi ngửi một cái rồi nói tiếp “sau đó Quân sư xây băng tháp ở Tử kinh nhai, đặt Cửu Cẩm vào trong băng quan, thời gian trước băng tháp bị phá, Cửu Cẩm mất tích, đồng thời Ma giới phát chiến thư. Có khả năng là việc này đã được sắp xếp từ trước, Cửu Cẩm sống lại như thế nào thì không rõ lắm, nhưng đại chiến năm vạn năm trước, Quân sư đúng là vì nàng mà phân tâm. Mà Trầm Thê lần này cùng Quân sư về Thiên giới, theo lời các lão tiên là bộ dáng y chang Cửu Cẩm, nhưng mà Cửu Cẩm trước kia là thượng tiên, nếu sống lại, khả năng biến thành phạm nhân không lớn nhưng tướng mạo giống y đúc, lại xuất hiện đúng lúc đại chiến thì thật là trùng hợp”. Hắn thổi một cái khiến đóa hoa trên tay bay đi, rơi xuống hồ nước nhỏ, tạo nên quang sáng màu đỏ “nhưng mà Thiên giới cũng không chào đón nàng lắm, hồng nhan họa thủy, Cửu Cẩm đúng là họa thủy”

A Sơ lại hỏi “cho nên thượng tiên xem nữ nhân phạm trần Trầm Thê kia là Cửu Cẩm?”

Đại A Chiết suy tư “nàng có thể là Cửu Cẩm mà cũng có thể không phải, chuyện thiên mệnh nhiều biến hóa, không ai nhìn thấu được”

Nói xong lại đi ra sau lưng A Sơ, giúp nàng đẩy bàn đu dây.

Một ngày, A Sơ đi đến ven hồ trong hậu hoa viên, vừa lúc gặp Trầm Thê đang ở lối rẽ đi về phía lương đình. Trầm Thê thấy nàng, mỉm cười chào hỏi, A Sơ lại làm như không nhìn thấy nàng, mang theo hai tiên tỷ đi vào lương đình, chậm rãi bày bàn cờ.

Từ sau khi Trầm Thê đến Đông Lăng điện, Mộ Khanh không tìm A Sơ nữa. Nàng nhàm chán nên học chơi cờ với Đại A Chiết, hôm nay hẹn hắn đến đánh cờ để phân cao thấp. Canh giờ cũng đã tới, Đại A Chiết chắc sắp đến.

Trầm Thê vốn định đến lương đình偷 hoa lại bị A Sơ chiếm chỗ trước, đành tìm nơi khác, vừa xoay người lại thấy một nam tử áo trắng đi đến. Đại A Chiết nhìn thấy nàng, lại liếc mắt nhìn về phía lương đình, lập tức đoán được chuyện gì. Trầm Thê tiến lên thì lễ với hắn.

Đại A Chiết là đồ đệ của Thái Thượng Lão Quân, cũng được xem như là thượng tiên, nhìn thấy Trầm Thê tuy là phạm nhân mà lại nho nhã, lễ độ như vậy, cũng có chút ngoài dự kiến. Một ngày nay nghe A Sơ chê bai, cứ tưởng nàng đúng là hồ ly tinh chuyên quyến rũ nam nhân, giờ gặp mặt, hắn mới biết thì ra là do A Sơ ghen tỵ.

Nhìn thấy Trầm Thê thanh thoát tao nhã như vậy, Đại A Chiết có chút không đành lòng, thầm nghĩ A Sơ không đúng, cười nói với Trầm Thê “ta và Dao Liên tiên tử đánh cờ, sợ là hai người không vui, Trầm cô nương có muốn tham gia không?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: TRẦM THÊ

Trầm Thê sắc mặt cả kinh “đình giữa hồ cảnh sắc tú lệ, ở đó đánh cờ uống trà thật là tuyệt nhưng mà Dao Liên tiên tử hình như không thích ta, ta cũng ngại quấy rầy nàng”

Đại A Chiết cười “nàng trời sinh tính vô tư, tiếp xúc nhiều sẽ thấy rất tốt. Nàng là gan nhỏ, hay e ngại nên mới đối với người như vậy thôi”

A Sơ ngồi giữa hồ hất xì một cái, nhìn hai người đang đứng to nhỏ ở phía xa, không nghe được bọn họ nói gì, chỉ thấy Trầm Thê gật gật đầu. Đang tính nói Nguyễn Nguyễn đến giục thì đã thấy Đại A Chiết và Trầm Thê cùng nhau đi tới, còn nói cười thật vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên sau ngày gặp nhau ở trong phòng Mộ Khanh, nàng lại đối mặt với Trầm Thê.

Trầm Thê mỉm cười chào hỏi A Sơ, Đại A Chiết cũng lên tiếng “đình không nhỏ, ba người rất vừa vặn”

Trầm Thê nhận lấy vải thêu từ tay tiên tỷ “ta kỳ nghệ không tinh, các người cứ chơi trước đi, ta ở bên cạnh thêu. Các người có ai mệt mỏi hoặc không muốn đánh nữa, nếu không chê thì khi đó ta xin thế chỗ”

Đại A Chiết liền đáp “đúng là khiêm tốn, A Sơ, chúng ta bắt đầu đi”

Người đã tới cũng không thể đuổi đi, A Sơ không nói gì, im lặng chơi cờ thế nhưng khóe mắt của nàng lại không bỏ sót từ cử chỉ của Trầm Thê.

Trầm Thê tay cầm kim thoãn thoắt đưa lên đưa xuống, chốc lát sau trên mặt vải đã hiện lên hình mấy đóa từ vân, châm pháo chính tề, đường nét sống động. Từ vân đa dạng, sắc thái sâu nặng, thích hợp với nam tử thân phận cao quý. Đại A Chiết cũng bị hấp dẫn, mở miệng tán thưởng “Trầm cô nương tay nghề thật khá, thêu hoa rất sống động”

A Sơ cũng nhin không được mà khen ngợi “đúng là thêu rất đẹp”

Nghe A Sơ nói vậy, Trầm Thê như được cổ vũ, tươi cười nói với nàng “thêu xong cái này, ta sẽ thêu cho ngươi một cái khăn tay hình con thỏ được không? Từ vân hoa này là thêu cho thượng tiên, chắc bảy ngày sau sẽ hoàn thành”

A Sơ vốn thích thỏ, nghe vậy đã động lòng nhưng nghe được câu sau liền lập tức phản bác “bảy ngày lâu quá, ta chờ không được, thôi thôi đi”. Liếc nhìn từ vân hoa, A Sơ lại nhìn không được mà nói “thứ của phàm nhân thêu có thể đưa cho tiên nhân dùng sao? phàm vật như vậy sao xứng với thượng tiên, buồn cười”

Trầm Thê vừa rồi còn tươi cười sáng lạn nhất thời trở nên u ám, bối rối đến mức kim đâm trúng tay, nhưng không có kêu thành tiếng, chỉ đưa tay vào miệng mút mút, sau đó thu dọn đồ thêu, không hề nhìn A Sơ nói “gió trong đình thổi lớn quá, ta có chút không thoải mái, xin đi trước”

Dứt lời vội vàng rời đi.

Đại A Chiết đặt quần cò trong tay xuống, thờ dài nói ‘ngươi nặng lời quá rồi, người ta đâu có ác ý gì với ngươi’

A Sơ nói xong cũng thấy hối hận, không hiểu sao lại có thể thốt ra những lời như vậy, bị Đại A Chiết phê bình cũng cảm thấy mình vừa rồi hơi kích động

Trưa hôm sau Mộ Khanh đại giá quang lâm đến viên của A Sơ, nàng nhìn thấy hắn, ánh mắt vẫn thản nhiên. Hôm nay Mộ Khanh mặc áo dài màu tím sẫm, bên ngoài khoác áo bào màu trắng, từ vân hoa do Trầm Thê thêu chắc là đặt trên áo dài rồi.

Mộ Khanh ngồi trước mặt nàng, nhìn nàng đang lột quýt, đột nhiên nói “rất chua”

A Sơ nhét một múi quýt vào miệng, đúng là rất chua, cổ không nhú mảy, cười nói “hôm nay là gió gì vậy”

“Gió nam, nghe nói hôm nay ngươi khi dễ Thê Thê”

A Sơ đoán là Trầm Thê cáo trạng, trong lòng khó chịu ‘chỉ nói hai câu thôi mà, vậy cũng cho là khi dễ sao? ngươi đây là khởi binh vãn tội?’

“Nàng ở đây không quen ai, cũng chỉ có thể dựa vào một mình ta”

“Nếu đã vậy sao ngươi không để nàng đi, để nàng trở về nơi quen thuộc của mình chẳng phải tốt hơn sao?”

Mộ Khanh nghĩ nghĩ, lắc đầu “ta chưa muốn”

A Sơ đứng lên, giẫm phải vỏ quýt, suýt té “mang về là ngươi thích, thả đi cũng phải do ngươi muốn. Trên đời làm gì có nhiều chuyện để ngươi muốn thế nào thì thế đó như vậy. Ngươi cho là ngươi như vậy, người ta sẽ thấy ngươi rất lạnh lùng tuấn tú sao? người khác thì ta không biết nhưng trong mắt ta, tất cả chỉ là ích kỷ và vô sỉ”

A Sơ nói vậy chỉ cho sững miệng, nói xong liền rút đầu rút cổ, cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Khanh. Mộ Khanh mỉm cười, nhớ lại nghe nói hai ngày nay A Sơ vẫn qua lại thân thiết với Đại A Chiết, còn ở ngoài đình đánh cờ nói chuyện rất vui.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Mộ Khanh trở nên u ám “ta đây liền da mặt dày hỏi ngươi một lần: hôm nay ngươi đối với Thê Thê là thái độ này? Nàng vừa tới, không chịu nổi bị ngươi trừng mắt to mắt nhỏ, không hiểu sao mấy ngày nay tính tình trở nên bất hảo, chẳng biết là học ai” hắn đứng lên, xoay người đi ra cửa “mấy ngày nay Đại A Chiết đến Đông Lăng điện khá thường xuyên, ta còn chưa nói gì, đều do ngươi”

Dứt lời liền đi ra sân, lá cây cũng theo áo bào của hắn cuốn lên mà biến mất.

Ngày thứ hai, Trầm Thê tới chơi. A Sơ vô cùng kinh ngạc, nghĩ xem nên tìm cách nào đuổi nàng về.

Trầm Thê cầm một cái khay phủ vải màu vàng, bên trên là một cái khăn tay màu hồng, bên trái khăn có thêu hai con thỏ trắng đang ăn cỏ. Thấy A Sơ đi ra, nàng bước lên trước, hai tay đưa khay gỗ lên, vẻ mặt tràn đầy chờ mong “ngươi xem, ngày đó ngươi nói chờ lâu không được nên ta đã làm trước cho ngươi. Ngươi xem có thích không?”

A Sơ hiển nhiên rất kinh ngạc, mấy lời chất vấn cũng nghẹn trong cổ họng “ngươi làm sao... sao lại?”

“Có ý lấy lòng ngươi?” Trầm Thê tiếp lời nàng, buồn bã cười “ta thừa nhận là ta muốn lấy lòng ngươi. Ta cảm thấy ngươi không phải là người xấu, cho nên không muốn trở thành kẻ địch của ngươi. Ta rất hâm mộ ngươi, trên dưới Đông Lăng điện, ai nhắc tới ngươi đều có thể kể ra nhiều chuyện xấu của ngươi nhưng trên mặt bọn họ toàn là ý cười, giống như trong mắt bọn họ ngươi làm vậy rất đáng yêu. Điều đó cho thấy mọi người hoàn toàn tiếp nhận ngươi, ngươi thực thành công. Một nữ tử được hoan nghênh như vậy lại không muốn tiếp xúc với ta là do ta không đủ tốt”

Nàng đưa tay vuốt con thỏ trên khăn, thần sắc âm trầm “ngày hôm qua ta đứng là bị ngươi nói nặng mà không vui, cũng có lòng riêng để thần tiên nhìn thấy bộ dáng của ta lúc đó. Ta thật xin lỗi, ta không cố ý nhưng cũng không biết giải thích thế nào, khăn lụa thêu thỏ này ta đã làm suốt đêm coi như thay lời xin lỗi, Dao Liên... A Sơ, thực xin lỗi”

Thái độ của A Sơ lập tức mềm lại, cẩn thận suy nghĩ hình như từ lúc Trầm Thê đến Đông Lăng điện chưa từng làm gì mình, chỉ có mình luôn không cho nàng sắc mặt tốt. A Sơ nói “lúc trước thái độ của ta đối với ngươi không tốt là lỗi của ta. Ta vẫn dùng ánh mắt hẹp hòi nhìn ngươi, cho nên không biết ngươi tốt. Thực ra... trước kia mọi người đều không thích ta cũng vì nguyên nhân này. Ta nghĩ ta đã sửa được rồi, không biết sao giờ vẫn còn tệ xấu đó”

Trầm Thê mỉm cười, ánh mắt mờ lung “có một số việc rất thần kỳ, rõ ràng chính mình không muốn nhưng lại luôn lơ đãng mà làm. Chuyện này cần có cơ duyên, khiến người kim lòng không đợi”

Nàng đưa khay đến gần, A Sơ cầm lấy, nhìn hai con thỏ trắng trên khăn, thật lòng tán thưởng “tay nghề của người thật giỏi, rảnh rồi ta phải theo người học mới được”

Trầm Thê che miệng cười, ánh mắt loàn loạn “được, khi nào người muốn theo thì tới tìm ta. Chúng ta...sau này là bằng hữu phải không?”

A Sơ gật đầu “đương nhiên”

Hai người còn tám một hồi, sau đó Trầm Thê mới cáo từ ra về.

A Sơ phui lá cây rụng trên bàn, đặt khay lên bàn, vui sướng nhìn hai con thỏ trên khăn. Ngoài cửa xuất hiện một bóng trắng, A Sơ cao hứng vẫy tay “Đại A Chiết đến, Trầm Thê tặng khăn cho ta, giờ chúng ta là bằng hữu rồi” nói xong đưa khăn cho hắn xem.

Đại A Chiết tiến lên hát đồ khay, trông mắt nhắm đen nhìn chăm chăm khăn tay, A Sơ cúi đầu liền thấy lá cây chỗ cái khăn vừa rơi xuống đã biến mất.

Lúc trước Đại A Chiết còn nói tốt giúp Trầm Thê, bây giờ lại chuyển biến như thế, A Sơ vừa sợ vừa giận “lúc trước người nói ta đối với Trầm Thê không tốt, sao giờ người lại làm vậy?”

“Người xem.” Đẻ A Sơ có thể nhìn cho rõ, Đại A Chiết lấy một con sâu trên lá cây ném vào chiến khăn, con sâu ra sức giãy dụa, thân hình cuộn lại, nhìn như rất đau đớn. Chỉ là một cái khăn tay thôi, sao con sâu lại có phản ứng như vậy? một lát sau, con sâu đã không còn nhúc nhích nữa, thân thể cũng hóa thành một bãi nước.

Đại A Chiết sắc mặt nặng nề “lúc sư phụ đồ xi than là ta phụ trách việc lau chùi đỉnh lô, đã dùng chính lại thức giục thị tán này. Thứ này nếu bỏ hẳn và đỉnh lô để luyện đan sẽ làm cho vách đỉnh lô có thể nứt vỡ, nếu da thịt tiếp xúc với nó sẽ bị thối rữa, thứ duy nhất không bị ảnh hưởng chính là vải bông cẩm bố”. Đại A Chiết thở dài “lúc trước còn nghĩ nàng thiên chân thiện lương, không ngờ còn độc hơn cả rắn rết”

A Sơ phẫn nộ “chuyện này nhất định không thể bỏ qua” còn nữa, mấy ngày nay Nguyễn Nguyễn đã làm gì mà lại để trên cây có sâu?

Hùng hồ đi vào chỗ ở của Trầm Thê, Đại A Chiết bưng khay đi theo sau, A Sơ một cước đá văng cửa, chống nạnh nói “Trầm Thê, người ra đây giải thích cho ta”

Trầm Thê buông châm tuyền trong tay ra, nhìn thấy khăn tay trên khay dính bùn, kinh ngạc hỏi “A Sơ, giải thích chuyện gì? Vừa rồi không phải chúng ta đã hòa giải rồi sao?”

A Sơ lập tức đi tới, hát đồ rỏ thêu của nàng “thêu mấy thứ hại người, muốn hại thượng tiên sao?”

Cầm bố thêu từ vân hoa rơi xuống, Trầm Thê vội vàng cầm lên, có chút tức giận “A Sơ, sao mới đó người đã thay đổi rồi? khăn lụa là do ta tự tay thêu, đều là tâm ý của ta, sao có thể hại người” trong mắt của nàng tràn đầy ủy khuất, miễn cưỡng cười nói “có phải ta thêu khiến người không hài lòng, hay để ta nghĩ kiểu dáng khác cho người”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Người Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: ĐƯA THIỆP MỜI

A Sơ kêu to: “Này, đừng chạm vào!”

Không ngờ Trầm Thê đột nhiên tiến tới, Đại A Chiết còn chưa kịp phản ứng, khăn lụa đã ở trên tay Trầm Thê, khuôn mặt của nàng lập tức lộ ra thần sắc thống khổ, tay run lên “a đau quá, tay của ta”

Mười ngón tay trắng nõn đã trở nên đen thui, mấy cái móng tay yếu ớt cũng bị gãy, máu cũng bắt đầu thấm qua da thịt chảy ra ngoài, da trên mu bàn tay cuộn lại thành một đoàn, tựa như đem bỏ vào dầu chiên lên. Tiên ty hét chói tai “đi tìm thượng tiên, đi tìm Y Tiên”

Mộ Khanh và Thương Thuật vội vàng chạy tới, trong lúc này hai tay của Trầm Thê đã bị ăn mòn vô cùng thâm. Mộ Khanh và Thương Thuật không khỏi kinh hoàng. Trầm Thê vô lực nằm tên tháp, mặt đầy nước mắt. Mộ Khanh đến ngồi cạnh nàng, cẩn thận dịu dàng dặt, cố cho cánh tay của nàng không đau đớn.

Thương Thuật mở hòm thuốc ra, sai người lấy khăn sạch cho Trầm Thê cắn, sau đó bắt đầu cẩn thận xử lý vết thương. Trong phòng hoàn toàn im lặng, ngay cả A Sơ cũng không dám thở mạnh. Thương Thuật dùng băng gạc quấn quanh mười đầu ngón tay của Trầm Thê.

Trầm Thê quay đầu đi, Mộ Khanh hiểu ý lấy khăn trong miệng nàng ra, Trầm Thê sắc mặt trắng bệch, thanh âm suy yếu “Y Tiên, tay của ta...”

Thương Thuật liếc Mộ Khanh một cái, tiếp tục băng bó “được tính quá nặng đã nhập vào gân mạch, dù vết thương đã khôi phục chỉ sợ...” hần dừng lại một chút, băng xong rồi nói tiếp “tay cũng bị phế”

“Cái gì!” Trầm Thê trừng mắt to, sắc mặt tái nhợt “sao có thể? Ta còn chưa thêu xong tử vân hoa, sao có thể bị phế được, sao có thể?” Mộ Khanh vỗ lưng nàng an ủi, nàng dựa vào vào hần, ánh mắt sâu kín chuyển sang phía A Sơ “khăn lụa này là ta trắng đêm tự tay thêu cho Dao Liên tiên tử, sao đột nhiên lại nhiễm thứ gì đáng sợ như vậy?”

Bàn tay trấn an của Mộ Khanh dừng lại, trông mắt lạnh lùng “ý của ngươi là khăn tay kia đã ở chỗ của A Sơ?”

A Sơ tâm nảy mạnh, lập tức hỏi Mộ Khanh “lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi hoài nghi ta hạ độc hại nàng?”

Mộ Khanh mặt không chút thay đổi, chăm chú nhìn nàng “ta không có nói như vậy”

Đại A Chiết đứng ra làm chứng “lúc ấy nếu không phải ta thấy khác lạ, chỉ sợ lúc này là tay của A Sơ bị phế. Thúc giục thị tán này thật sự là dính trên khăn kia”

“Câm miệng! Nơi này có phần ngươi nói chuyện sao?” Mộ Khanh cắt ngang lời hần, vẻ mặt âm tình bất định, A Sơ giận bưng bưng, lời kéo cánh tay Đại A Chiết, hợp lý hợp tình nói “hần là nhân chứng của ta, sao không có phần nói chuyện?”

Mộ Khanh kinh ngạc nhìn hai người đồng tâm hiệp lực, giọng điệu lạnh như băng “đi ra ngoài”

A Sơ còn định nói thêm nhưng Đại A Chiết đã kéo cánh tay nàng. A Sơ nghĩ tình hình hiện tại, cho dù nói gì Mộ Khanh cũng không tin, việc này phải từ từ giải quyết. Vì vậy A Sơ cũng bình tĩnh lại, cùng Đại A Chiết đi ra khỏi phòng.

Đối với chuyện khăn có độc, có vẻ Trầm Thê không biết, nếu biết thì sao lại cầm khăn lên. Nếu hiềm nghi nàng, cũng rất khó nói được.

Chuyện này A Sơ nghĩ suốt hai ngày cũng thông suốt, nằm úp sấp trên bàn thờ dài. Đám chim ở góc hành lang không tranh cãi âm ỉ như trước nữa mà đang phơi nắng, chải lông. A Sơ nhàm chán tự đùa giỡn tóc của mình. Hôm qua Thiên giới đã xử cho Hoắc Quân hội phi yên diệt, rất nhiều người cùng đi đến pháp trường. Nhiều tiểu tiên trở về đều thảm tiếc Hoắc Quân đã uống cho bộ dáng tuấn tú.

Hoắc Quân khẳng định người mê hoặc Mộ Khanh và cứu hần là Cửu Cẩm nhưng sao Cửu Cẩm lại biến thành Trầm Thê. A Sơ than thở “rốt cuộc Trầm Thê có phải là Cửu Cẩm hay không? Hoắc Quân nói vậy, Mộ Khanh cũng hiểu vậy, còn chúng tiên... không khẳng định. Cửu Cẩm, Trầm Thê, không thể phân biệt được”

Lòng sắt độ nhiên lay động, một bóng dáng màu lam nho nhỏ đậu lên bàn, mở to mắt nhìn A Sơ. Lam Oanh biến về chân thân, thanh âm cũng bén nhọn hơn “nàng ta không phải là Cửu Cẩm tiên tử. Cửu Cẩm tiên tử sẽ không thêu, sẽ không giả vờ yếu ớt rơi lệ. Cửu Cửu còn thích chơi chim, trước kia, khi nàng đưa chúng ta cho Mộ ca ca, mỗi ngày đều chơi đùa vui vẻ với chúng ta nhưng bây giờ lại không thèm liếc nhìn chúng ta một cái”

Cửa lòng hé mở, Lục Oanh nhìn phía bên này rồi nhảy tới mổ thóc trong hộp thức ăn, A Sơ nghi hoặc “có thể nàng đến thế gian đã thay đổi tính tình”

Lam Oanh nhảy loi chơi, cực lực phản đối “nếu Mộ ca ca thích nữ tử như vậy, đã sớm tìm được phu nhân rồi”

“Là do hần nhớ thương Cửu Cẩm nên mới không cưới vợ thôi”

Lam Oanh vẫn khẳng định chắc nịch “Cửu Cẩm tiên tử sẽ không có bộ dáng kia, cho nên nàng ta tuyệt đối không phải là Cửu Cẩm”

Thực ra phải hay không phải, A Sơ cảm thấy không quan trọng lắm. Trầm Thê đối với Mộ Khanh nhất kiến chung tình là chắc rồi, nếu không hai người cũng sẽ không tiến triển đến như vậy. Nghĩ tới đây, trong lòng A Sơ lại thấy khó chịu, không muốn bản thân lâm vào bi thương nữa, đột nhiên hỏi “bụng ngươi sao đột nhiên to ra như vậy?”

Lam Oanh né tránh, cách xa ngón tay của nàng một chút “ngươi... ngươi không nên đụng vào”

“Ăn nhiều quá hả?”

Bộ lông chim màu lam đột nhiên lộ ra màu đỏ quý dị, Lam Oanh ngượng ngùng cúi đầu “ngươi ta sắp đẻ trứng”

Đẻ trứng!

A Sơ trừng to mắt, kinh ngạc cười toe toét “không phải ngươi vẫn thêu nhỏ dải sắc đẹp của thượng tiên sao, sao bây giờ đã đẻ trứng? trứng của ai?”

Lam Oanh cúi đầu, hần nhỏ nói “ngay từ đầu người ta cũng không muốn, nhưng mà... hừ, đùa do Lục Oanh ca, hần rất thích ta, ngày đó hần bá đạo lại uy phong. Người ta... người ta vẫn có một nguyện vọng nhỏ chính là có một giống đực tuấn tú ép ta vào góc tường mà cuồng hôn, hần quả nhiên đã làm vậy”

A Sơ kinh ngạc quay đầu nhìn Lục Oanh vẫn đang chăm chú mổ thóc, trong lòng thầm tính: Nguyễn Nguyễn và Vũ thần là một đôi Cửu Cẩm và Thương

Thuật là một cặp, Mộ Khanh với Trầm Thê cũng là một đôi, hiện giờ Lam Oanh và Lục Oanh cũng đã đẻ trứng, chỉ có nàng vẫn cô độc một mình.

Càng tính, càng thấy bi thương, đang tính tìm Đại A Chiết tâm sự, vừa ra tới cửa, phía sau vang lên tiếng gọi “đi đâu vậy?”

A Sơ cảm giận, trợn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kia “mấy ngày nay ngươi không để ý tới ta, bây giờ quản ta làm gì. Cần thận ta độc chết ngươi”

Dứt lời bước lên mây thẳng tiến Đầu Dẫn cung.

Tám chuyện với Đại A Chiết nửa ngày, A Sơ mới lười biếng leo lên mây, đi không được bao lâu nhìn thấy một bóng đen trước mắt, nhìn kỹ thì ra là Hao Thiên Khuyển. Hao Thiên Khuyển nhào tới bên chân nàng, còn ve vẩy cái đuôi, Nhị Lang Thần đi sau, nhìn A Sơ vui vẻ cười nói “mũi của nó thật linh”

A Sơ: “...”

Nhị Lang Thần đưa cho nàng hai thiệp mời màu đỏ, trên viết chữ hỷ ‘nếu đã gặp người ở đây thì ta không cần đến Đông Lăng điện nữa, còn có mấy cái vẫn chưa đưa, hôm nay phải đưa cho hết’

A Sơ nhận lấy, thấy bên trên có viết tên nàng, tên Mộ Khanh, nhìn nhìn Nhị Lang Thần nói “cái này để tiên tỷ đi đưa là được rồi, mắc công người phải chạy đi chạy lại”

Nhị Lang Thần cười đầy hạnh phúc “ta tự mình đưa đi sẽ làm Tam công chúa cao hứng hơn, ta không thấy phiền”

A Sơ vuốt đầu Hao Thiên Khuyển “nó không thấy phiền sao?”

Nhị Lang Thần: “...”

Cáo biệt nhau, A Sơ mang hai tấm thiệp trở về. Hai tấm thiệp trở thành hộ tâm phù của nàng, đồng thời cũng thấy lo lắng hơn, hấp tấp chạy đi tìm Mộ Khanh.

Khi nàng hùng hổ xuất hiện, Mộ Khanh đang ôm Trầm Thê đặt lên ghế nằm, hai người nhìn sang, giống như nhìn thấy nàng lại giống như không để ý. Mộ Khanh bưng chén thuốc, vô cùng ôn nhu nói với Trầm Thê “uống thuốc đi”

Trầm Thê lắc đầu, dựa vào ghế nằm, cau mày nói “rất đắng, hơn nữa uống thuốc rồi tay của ta cũng không khá lên được”

đầu tà dựa vào ghế nằm thương, ưu thương cau mày: “Rất khổ. Huống chi... Uống thuốc rồi, ta thù cũng tốt không được.”

Mộ Khanh múc một muỗng thuốc đưa tới “sẽ không”

Trầm Thê liền ngồi thẳng lưng, lệ nóng doanh trông thâm tình nhìn Mộ Khanh “trong lòng ta rất ủy khuất cũng rất khổ sở, nửa đời sau của ta... cũng may ta chỉ là phạm nhân, qua vài chục năm nữa là cái gì cũng không cần quan tâm” nàng hít một hơi, hỏi tiếp “thượng tiên, tới lúc ta như ngọn đèn khô, người vẫn sẽ làm bạn bên cạnh ta chứ?”

Mộ Khanh ngược đôi mắt đen sâu như hồ nước nhìn nàng “sẽ”

A Sơ vòng đi vòng lại một hồi, nhìn không được lên tiếng cắt ngang màn tình cảm kia “Nhị Lang Thần và Tam công chúa tháng sau đại hôn, bọn họ đã gọi báai thiệp, mời ta và người cùng đi”

Mộ Khanh giống như không nghe thấy, vẫn ân tình nhìn Trầm Thê, còn đưa tay âm yếm vén tóc ra sau tai nàng “ta đã chuẩn bị mút hoa quả, ngoan ngoan uống xong mới có thể ăn”

A Sơ lắc lắc báai thiệp đỏ thắm trước mặt hần, lần nữa cắt ngang hai người “báai thiệp này mỗi người một cái, chỉ mời hai chúng ta, người khác không có phần”

Mộ Khanh tiếp nhận thiệp mời, lấy luôn cả thiệp mời của A Sơ đưa cho Trầm Thê xem “tình duyên cho tốt, tháng sau ta đưa người đi ăn cưới”

Này... Đã không nhìn nàng, còn đoạt lấy thiệp mời của nàng. A Sơ tức giận, toàn thân phát ra sát khí, Mộ Khanh lập tức chần trước mặt Trầm Thê, ngăn trở đao quang, lạnh lùng nhìn A Sơ.

Chiều đầu thất bại, A Sơ lại phát ra ba chiêu liên tiếp. Phong thạch nghịch chuyển, lá rụng ào ào, có thể thấy được ba chiêu này dùng bao nhiêu khí lực. Mộ Khanh nhảy ra xa, an bài cho Trầm Thê đang rất kinh ngạc. Mặc dù A Sơ xuất ra toàn lực nhưng vẫn không phải là đối thủ của Mộ Khanh, ba chiêu đều bị hần phá giải dễ dàng. Mộ Khanh đứng trước mặt A Sơ, đối địch không nên đứng quá gần, hần biết đạo lý này nhưng A Sơ không phải là kẻ địch, hần không cần quá mức phòng bị. Mộ Khanh đưa tay nắm lấy vai nàng, bên tai vang lên tiếng gió, một dấu tay đỏ thắm đã in trên khuôn mặt tuấn tú của hần

A Sơ rống lên “thiệp là mời bản tiên, thượng tiên Dao Liên”

Mộ Khanh ngây ngốc nhìn nàng, mặt đen hơn đất nòi. A Sơ nhìn qua người hần, ánh mắt thẳng tiến về phía Trầm Thê dưới gốc đại thụ ở phía xa. Trầm Thê đang cầm trong tay một mảnh màu hồng, không phải thiệp mời”

Chương 58: ĐÔNG LĂNG ĐIỆN CÓ BIẾN

Vừa tiến lên vài bước, cánh tay đã bị người bắt lấy, A Sơ lạnh lùng quay người “bản tiên chỉ giúp người ta đưa bái thiếp cho quân sư cũng không nói sẽ bồi luôn phần của mình. Thỉnh quân sư sau này đừng tự tiện chủ trương, đừng nghĩ rằng cơ hội ngươi ban cho sẽ làm người khác vui mừng. Thứ người trần quý nói không chừng ở trong mắt người khác lại không đáng một đồng, không có nghĩa vụ thay ngươi mang tới niềm vui cho nàng”

A Sơ lấy lại thiếp mời trong lòng Trầm Thê, lại lấy một cái khác quảng trong gió. Nàng nhìn gương mặt chộc người trù mền của Trầm Thê hồi lâu, sau đó xoay người rời đi.

Lam Oanh nói, Cửu Cẩm tiên tử trước kia không như vậy, sẽ không nhu nhược rơi lệ nhưng dù tính tình thay đổi hoàn toàn, khác biệt trước kia thì chỉ dựa vào khuôn mặt này cũng đã chiếm được toàn bộ tâm tư của Mộ Khanh, mọi người đều cho rằng nàng là họa thủy còn hần vẫn thoải mái, yên tâm để nàng bên cạnh mình.

Mấy ngày sau Thái Thượng Lão Quân nổi giận dưng dưng trở về, vừa lúc A Sơ đến tìm Đại A Chiết nên nghe được hần cầu nhàu “từ khi phạm nữ kia xuất hiện, Mộ Khanh càng lúc càng nói lý, ta hận không thể chặt đứt tình căn của hần. Năm vạn năm trước đã thế, năm vạn năm sau cũng vậy, bây giờ lại vì nữ nhân kia mà từ chức. Uống công hần một đời thông minh lại nhất thời hồ đồ”

Nghe vậy, A Sơ vội vàng chạy về Đông Lăng điện, trên đường nghĩ nên nói với Mộ Khanh thế nào, liệu lời nàng nói có thể giữ hần ở lại không? Nhìn thấy nóc Đông Lăng điện từ phía xa, trong đầu lại hiện lên cảnh hần ôn nhu cho Trầm Thê uống thuốc, mây cũng chậm lại. Tiên tử sắp thành hai hàng trước cửa, Nguyễn Nguyễn đứng trước, thần sắc ảm đạm, thấy nàng vừa hạ vân liền nói “thượng tiên phải đi, sẽ không bao giờ quay lại nữa”

Đã nghe Thái Thượng Lão Quân nói trước nhưng lúc này đứng trước cửa Đông Lăng điện, nghe Nguyễn Nguyễn xác định lần nữa, trái tim A Sơ bỗng nhiên chùng xuống, đang tính tiến vào thì bị Nguyễn Nguyễn ngăn lại “thượng tiên nói Đông Lăng điện không còn là của hần, cho nên ngươi muốn đi vào phải hỏi quân sư kế nhiệm”

Đang lúc nói chuyện, bóng dáng màu tím và trắng đón gió mà đến, hai người đứng sòng vai bên nhau, một phong hoa tuyệt đại, một người thiên tư tuyệt sắc. A Sơ hỏi “ngươi tính mang người về thế gian?”

Mộ Khanh lắc đầu “ta mang nàng đến Thương Nhiên thiên cảnh”

Thương Nhiên Thiên cảnh là nơi duy nhất ngăn cách. Ngăn cách ở đây là ngăn cách Thiên giới, ngăn cách thế gian, ngăn cách hết thảy mọi vật trong thiên địa bên ngoài thiên cảnh. Trước kia Thương Nhiên thiên cảnh là nơi hoang vắng, yêu ma quỷ quái tùy ý tác loạn, nhiễu loạn phạm trần, Mộ Khanh với vai trò quân sư và chiến tướng đã đem quân tảo trừ Thương Nhiên thiên cảnh, cũng hạ kết giới. Sau khi quay về Thiên giới phục mệnh, Thiên đế đã ban Thương Nhiên thiên cảnh cho hần.

Hần quay về nơi của mình không có gì sai nhưng hần lại từ chức quân sư, mang theo Trầm Thê, hiển nhiên là muốn tận hưởng cuộc sống thần tiên quyền rũ rồi.

Mang theo nữ tử mình thích hưởng lạc cũng không có gì sai nhưng mà như Thái Thượng Lão Quân nói, năm vạn năm trước hần vì tình mà phạm sai lầm, năm vạn năm sau vẫn giẫm lên vết xe đổ. Vì một nữ tử mà từ bỏ chức vụ, không màng thế sự, thật làm mọi người phẫn nộ.

Mộ Khanh lại nói “ta vì một người mà phạm lỗi thêm lần nữa, vốn khỏe lại phải lập tức rời đi, Thiên đế không trừng phạt ta đã là ân huệ lớn nhất đối với ta, nếu ta còn chiếm Đông Lăng điện thì càng sai lầm, phụ sự kỳ vọng của Thiên đế và chúng thần tiên, ta không còn mặt mũi mà ở tiếp. Quân sư thiên giới cần một người tâm trí không thể dao động, ta không làm được”. Hần nhìn nàng, thờ dài một hơi “Đại A Chiết tâm tư kín đáo, làm việc có trách nhiệm, ta đã đề cử với Thiên đế, để hần giữ chức quân sư. Ta hi vọng hần sẽ không phạm sai giống ta”

A Sơ không rõ được cảm nhận của mình lúc này là gì, giống như bị muối sát ngay yết hầu, vị mặn lan đến trong bụng, tiến vào tim phổi. Nhìn đôi bích nhân trước mặt, A Sơ gian nan nói “hi vọng các ngươi bạch đầu giai lão ở Thương Nhiên thiên cảnh”

Mộ Khanh mang theo Trầm Thê rời khỏi Cửu trọng thiên, A Sơ ở chỗ Ngọc Cẩm hai ngày, đến ngày thứ ba, Nguyễn Nguyễn mang theo vài tiên tử đến đưa nàng quay về Đông Lăng điện “Đại A Chiết thượng tiên đã kế nhiệm chức vị quân sư, rất nhiều nội vụ không hiểu được, hi vọng ngươi trở về phụ giúp”

Khi Mộ Khanh còn ở đây, A Sơ chưa bao giờ quản chuyện nội vụ, nàng biết đây chẳng qua là cái cớ của Đại A Chiết, thương cảm nàng không chỗ để ở mà thôi. Cũng đã quen ở Đông Lăng điện nên A Sơ liền từ biệt Ngọc Cẩm theo Nguyễn Nguyễn trở về. Đông Lăng điện không thay đổi gì, điều thay đổi duy nhất là bóng dáng ở trong chính điện.

Đại A Chiết không mặc xiêm ý màu trắng đơn giản như trước kia mà hần hôm nay mặc cẩm bào thêu hoa văn hình mây đỏ sậm, áo khoác ngoài màu đen, trên đầu đội hồng ngọc phát quan, diện mạo hiển ngang. Hần đang đứng khoanh tay, nhìn thấy A Sơ lập tức tiến ra đón chào, ôn nhu tươi cười.

“Phòng của người vẫn y như trước, người lập tức có thể vào ở rồi” hắn mỉm cười nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, gương mặt sờ tóc, sờ quần áo.

Thân phận địa vị thay đổi, nhưng tính tình hay thẹn thùng của hắn vẫn không thay đổi, A Sơ khích lệ “người như vậy rất ưa nhìn, cao quý lại có khí thế”

Đại A Chiết mặt đỏ đến cổ, đưa A Sơ đến viện của nàng.

Khi đi vào hành lang, Đại A Chiết chỉ vào lồng chim treo bên cạnh nói “hôm qua đẻ hai cái trứng” A Sơ nhìn theo thấy trong lồng chỉ có Lục Oanh, Đại A Chiết còn nói “trứng có màu lam”

A Sơ lẳng lặng nhìn, trước giờ Mộ Khanh rất quý mấy con chim này, bây giờ lại rời bỏ Đông Lăng điện mà đi. Nàng nhớ khi nàng vừa hóa thành hình người, Mộ Khanh mang nàng từ Dao trì về đã thấy mấy con chim này ở đây. Hắn giữ lại cũng chỉ để lưu lại tưởng niệm năm vạn năm của mình, hắn sống với chấp niệm đó, một khi hắn đạt được thứ mình ngày nhớ đêm mong thì tất cả có cũng được mà không có cũng không sao.

Hôn lễ của Nhị Lang Thần và Tam công chúa, tất cả các tiên nhân đều đến chúc mừng, Nhị Lang Thần điện vô cùng náo nhiệt.

A Sơ tới nơi đã thấy trong thần điện chất đầy hộp quà lễ to nhỏ màu đỏ, tân lang Nhị Lang Thần mặc xiêm y hồng bào, trước ngực đeo hoa vải đỏ thắm, đang được các tiên nhân vây quanh chúc mừng.

A Sơ đúng hẹn tới, thần điện phía trước bãi mẫn thật to nhỏ màu đỏ lễ hộp, lang quan Nhị Lang Thần mặc quần áo hồng bào, trước ngực trát đỏ thắm hoa, bị tiến đến chúc mừng tiên nhân vây chặt như nêm cối.

Khi Nhị Lang Thần phát thiệp mời, Đại A Chiết còn chưa nhận chức quân sư, cứ tưởng hắn không đến cho nên A Sơ mới đi cùng Ngọc Cẩm. Chắc là Nhị Lang Thần đưa thiệp mời sau, cho nên lúc này Đại A Chiết đang phân chân ngồi gần nàng.

A Sơ đưa cho hắn đĩa hạt dưa “người có gặp sư phụ người chưa?”

Đại A Chiết vừa cắn hạt dưa vừa nhìn chung quanh nói “gặp rồi, Tiểu A Chiết lại mập thêm một chút”

A Sơ đưa mắt nhìn sang thấy Tiểu A Chiết đang ngồi trên tầng đá nói chuyện với Tuệ Tuệ, bên cạnh còn có tiểu tiên đồng khác. A Sơ nhìn thấy rất quen, hẳn là Ngư Sơ mà Mộ Khanh mỗi khi ra ngoài thỉnh thoảng mang theo. Nhìn quanh bốn phía, thấy các tiên khách đều chuyện trò vui vẻ, nhìn hoa cả mắt, bên tai lại truyền đến thanh âm bình tĩnh của Đại A Chiết “Ngư Sơ là do ta mang đến”

A Sơ cười cười, lột một vỏ son tra cho vào miệng.

Hôn lễ diễn ra suốt ba ngày ba đêm vẫn không thấy bóng dáng của Mộ Khanh. A Sơ vụng trộm chạy tới hỏi tiên tỷ điển lễ, biết được Mộ Khanh có đưa lễ vật tới nhưng tiên tỷ kia nói “ngày đầu tiên Mộ thượng tiên đến Thương Nhiên thiên cảnh đã nhờ người mang đến”

Mộ Khanh dù từ chức quân sư nhưng chúng tiên vẫn gọi là thượng tiên, Mộ Khanh sai người tới tặng lễ cũng có nghĩa bản thân hắn chưa từng tới Nhị Lang Thần điện chúc mừng. A Sơ nghĩ chắc do Trầm Thê không được mời nên hắn cũng ngại không mang nàng cùng đi.

Hắn vì Trầm Thê, chuyện gì cũng có thể làm.

Không biết nghĩ gì mà có một ngày, A Sơ đi tản bộ lại cỡi mây đến Thương Nhiên thiên cảnh.

Thương Nhiên Thiên cảnh ba mặt toàn núi, một mặt nhìn ra biển, là sơn ngoại thế gian, hải ngoại trần thế. Từ trên cao nhìn xuống, Thiên Nhiên Thiên cảnh có hình bán nguyệt, lưng y đàn sơn, ôm đại hải. Vốn là nơi hoang vu, A Sơ vẫn nghĩ nơi này sẽ hoang vắng không ngờ lại là chốn thanh sơ bích thủy, thanh hồng liễu lục, đúng là thế ngoại đào nguyên.

A Sơ ngồi trên mây nửa ngày, nhìn nóc nhà màu hoàng kim đến ngẩn người. Kết giới màu bạc đột nhiên chấn động, Thương Thuật áo trắng mang theo hòm thuốc bay ra.

Thương Thuật không chú ý đến chung quanh, A Sơ đuổi theo hắn, gọi to tiếng. Thương Thuật thân mình run lên, xoay người phòng bị ôm chặt hòm thuốc trong tay “ta..ta đổi thuốc cho Trầm Thê”

Không đánh đã khai, tất giấu đầu hở đuôi. A Sơ tiến lên đoạt lấy hòm thuốc khả nghi, nhú mày nói “không đúng? Sao người không mang băng gạc? nói ngay, Trầm Thê hay là thượng tiên?”

Thương Thuật đưa tay lấy lại hòm thuốc, trán đỏ mồ hôi “haizda, chỉ là cảm mạo bình thường mà thôi, không cần ngại ngần. Ta còn có việc, đi trước nha” dứt lời nhanh chóng mà đi.

A Sơ xoay người đi đến Cẩm điện. Ngọc Cẩm đang ngủ trưa, đột nhiên bị người ta lay tỉnh, A Sơ nói “hôm nay ta thấy Thương Thuật đến Thương Nhiên Thiên cảnh, khi đi ra vẻ mặt rất sầu lo. Ta hỏi hắn, đầu tiên hắn nói là đổi thuốc cho Trầm Thê, sau đó lại nói là cảm mạo. Ngọc Cẩm, người mau nói cho ta biết đi”

Ngọc Cẩm dụi mắt, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu những gì A Sơ nói “có thể là Trầm Thê mới bị nhiễm phong hàn, người cũng biết Thương Thuật hắn rất thành thật”

A Sơ không tin, lại dựa theo ý của Ngọc Cẩm mà nói “chính vì thành thật cho nên ta mới thấy khác thường mọi ngày”

Ngọc Cẩm suy nghĩ một hồi, nắm tay A Sơ, trấn định nói “ta nghĩ, vẫn nên nói thật cho ngươi biết, mỗi ngày thấy ngươi hồn nhiên không biết gì, ta lại cảm thấy lương tâm áy náy. Mộ thượng tiên trúng ma độc, sợ là sẽ tẩu hỏa nhập ma nhưng Thương Thuật y thuật cao minh, nhất định sẽ nghĩ ra cách thôi”

Ma độc? Tẩu hỏa nhập ma? Sẽ nghĩ ra tức là hiện tại chưa có cách? Cho nên Mộ Khanh mới tự giam mình ở Thương Nhiên Thiên cảnh? Nhưng nếu hắn có thể tẩu hỏa nhập ma bất cứ lúc nào, sao còn mang theo Trầm Thê, không phải khiến cho nàng lâm vào hiểm cảnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: HUYỀN VŨ NHAI

Chuyện này Ngọc Cẩm cũng không hiểu “chắc hắn muốn Trầm Thê ở bên hắn đến lúc chết”

A Sơ nhướn mi “đừng nói vậy, thượng tiên sẽ không chết”

Ở chung mấy năm nay, Ngọc Cẩm hiểu rất rõ “Mộ quân sư mang nữ nhân đến Thương Nhiên Thiên cảnh ẩn cư, ngươi không tức giận sao? không uy khuất sao? nếu là ta, ta sẽ mặc kệ sống chết của hắn”

A Sơ nói “ít nhất cũng phải báo ơn bốn vạn năm qua”

Ngọc Cẩm chỉ nghĩ nàng nói chơi, không nghĩ nhiều.

Mộ Khanh và nàng là quan hệ bằng hữu, cho dù đã từng nắm tay, bá cổ, thậm chí đã nhìn thấy thân mình nhưng chung quy vẫn chưa xác định tâm ý của mình. Có lẽ nàng đã từng rất quan trọng nhưng từ sau khi Trầm Thê xuất hiện, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã hơn hẳn cảm tình tích lũy suốt bốn vạn năm, chứng tỏ Trầm Thê quan trọng hơn nhiều. Cũng có thể quan trọng hay không là do tự A Sơ suy nghĩ mà thôi, hắn muốn thì nàng sẽ thành toàn, không cần thì thôi, bốn vạn năm qua bất quá chỉ là tiêu khiển.

Cho dù Thương Thuật và Ngọc Cẩm giấu diếm, nàng không phải cái gì cũng không biết. Trước kia, Mộ Khanh luôn ép nàng đọc sách về tứ hải bát hoang, khi đó nàng còn cảm thấy phiền, vẫn bị hắn ép buộc mà nhớ được chút ít nội dung. Nàng nhớ rõ trong Bát hoang kinh có ghi lại một loại thần phong tạo ra mật băng, vô cùng tinh thuần, không nhiễm tiên phạm sở trần, tinh lọc vạn vật. Nhưng mật băng sinh trưởng nơi phía bắc, khí hậu lạnh vô cùng, so với huyền vũ nhai và tuyết phong còn lạnh hơn, sinh vật bên ngoài một khi tiến vào lập tức sẽ bị đông lạnh thành băng, lâu dần hóa thành huyền vũ nhai. Cho nên rất ít người dám đến huyền vũ nhai lấy mật băng, nếu may mắn gặp được người ở nơi đó, thần lực thâm hậu thì lại khác., nhưng hắn là ai, còn hay không, A Sơ không rõ lắm. Có lẽ đó là người quyền cao chức trọng, cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng thỉnh cầu.

Thương Thuật nhất thời không có cách nào giải loại ma độc này, chứng tỏ loại độc Hoắc Quân gây cho Mộ Khanh không phải bình thường. Nay Hoắc Quân đã chết, Mộ Khanh lại bị độc phát, mọi người không đoán được đó là loại độc gì. Bây giờ Mộ Khanh ẩn cư ở Thương Nhiên Thiên cảnh, có thể tẩu hỏa nhập ma bất cứ lúc nào. Hắn tự mình hạ kết giới ở Thương Nhiên Thiên cảnh cũng không biết sau này hắn có thể giải hay không.

Tri ân báo đáp, ân tình bốn vạn năm qua vẫn còn đó.

A Sơ mặc vân ti bách vũ nguyệt hoa sam, lúc trước nàng thích xiêm y này vì cảm thấy mặc vào rất đẹp, bây giờ lại có tác dụng khác. Vân ti bách vũ có thể điều tiết theo nhiệt độ, giữ ấm hoặc làm mát, A Sơ càng đến gần huyền vũ nhai, vân sam trên người càng ấm.

Gió lạnh ào ào, bắc phong gào thét, tuyết bay trắng trời như lông ngỗng, khắp nơi là một màu trắng xóa. Đối diện khí hậu rét lạnh quá mức này, vân sam trên người càng phát huy tác dụng, sờ vào tay thì thấy ấm, buông ra liền cảm giác lạnh thấu xương.

A Sơ ôm chặt vân sam trên người đến gần huyền vũ nhai, tuyết trắng xóa làm mắt đau nhức, khí lạnh thấm vào xương cốt, bắc phong gào thét bên tai. Nàng đưa hai tay che lỗ tai đồ bưng, cảm giác từng trận đau đón lạnh buốt truyền đến.

Rét lạnh làm cho người cảm thấy mình như không tồn tại trong băng thiên tuyết địa.

Xuyên thấu qua tuyết bay đầy trời, ánh mắt nhìn cây đại thụ héo lạnh trong giá tuyết trên vách đá huyền vũ. Bát hoang kinh có ghi lại, thần phong trời sinh tính tình tiêu sái, lấy bát hoang làm nhà. Ngàn năm dường mật, thả ra băng hàn yêu thích, đợi khi thu thập đủ phần hoa cũng là lúc nhường mật, lúc đó sẽ đến cây đại thụ ở huyền vũ nhai sản xuất mật băng, hoàn thành xong lại tiếp tục rong chơi trong bát hoang.

A Sơ run rẩy tiến lên đỉnh huyền vũ, chân lạnh cóng đến không thể di chuyển, thử hồi lâu mới có thể chậm rãi từ trên mây bước xuống dưới. Huyền vũ nhai cao vạn trượng, bên vách đá có thể nhìn thấy nhánh cây đọng băng trắng xóa. A Sơ nằm úp sấp trên vách đá, run run tiến đến gần nhánh cây. Gió cuốn theo tuyết trắng xóa đánh tới, tiến vào cổ áo và tóc, A Sơ lạnh đến run người, suýt chút nữa ngã xuống vách đá.

Đại thụ không có lá, chỉ có băng đóng trên nhánh cây, trình tự không đồng đều kéo dài xuống dưới. Nhìn xuyên thấu qua các nhánh cây có thể thấy một ánh hoàng quang lóe ra từ một nhánh cây.

Chắc hẳn đó là mật băng.

A Sơ suy nghĩ nên đi xuống dưới thế nào thì phát hiện trên tuyết có gì đó như là cò khô. A Sơ gạt tuyết ra, thấy đó đúng là cò khô. Có thần phong gần đây đến huyền vũ nhai nhường mật, thuận tiện mang theo cò khô để qua đêm. A Sơ theo dấu vết cò khô mà phôi bông tuyết phủ bên trên, kinh ngạc phát hiện cò khô gần như bao trùm hết đỉnh núi Huyền vũ. Thảm cảm tạ thần phong, A Sơ dùng cò khô bện thành một sợi dây dài, cảm thấy chiều dài đã đủ, nằng liền cột chặt một đầu vào vách đá, đầu còn lại cột vào eo của mình.

Cẩn thận nhìn xuống dưới vách đá, A Sơ chậm rãi phóng dây thừng, đầu tiên là phóng đến chỗ chạc cây, gần chỗ mật băng. Huyền vũ nhai lạnh đến tảng cùng, mật băng bị đông lạnh đến cứng ngắt. A Sơ thử vài lần vẫn không thể lấy được mật băng, sau một hồi cố gắng hết sức, nằng mới có thể lấy được mật băng ra khỏi chạc cây.

Lấy được rồi!

A Sơ vui sướng vạn phần, một tay mang theo mật băng, một tay nắm lấy dây thừng. Bên dưới nhai gió tuyết rất lớn, A Sơ bị lạnh đến cổ họng đau nhức, ngón tay cũng cứng đờ đến không thể nhúc nhích. Nằng cố gắng rời lại cố gắng nhưng ngón tay đã cứng ngắt, mất đi ý thức, không thể hoạt động. Dần dần tuyết trắng bám lên mu bàn tay rồi bao trùm cả cánh tay nằng, rét lạnh khiến thân thể run run. A Sơ nháy mắt mấy cái, cố gắng bảo trì thanh tỉnh nhưng bây giờ nằng mở miệng cũng rất khó khăn, cảm thấy mình bị đông lạnh ở nơi này là cái chắc rồi.

A Sơ đến đây không nói cho bất kỳ ai biết, nằng âm thầm chờ đợi, nghĩ rằng mình sẽ bị đóng băng vĩnh viễn ở đây mà không ai hay.

Thời gian cứ thế trôi qua, A Sơ chỉ có thể dựa vào kiên trì của mình mà gắt gao nắm lấy dây thừng, cố gắng leo lên nhưng nằng ở trong trời giả rét đông lạnh quá lâu, toàn thân đã mất đi tri giác, dây thừng tuột khỏi tay, chỉ nhờ đầu dây quấn quanh hông chống đỡ, dưới chân là cột băng vạn năm, ngã xuống không chết cũng tàn phế.

Toàn thân đóng băng cứng ngắt, đừng nói là dùng lực. Gió thổi vào tay áo nằng, nằng cũng không biết mật băng trong tay có còn hay không. Nằng nhìn tuyết phủ trên người mình dày như lông ngỗng, mái tóc đen cũng đóng băng trắng toát, mấy lần suýt ngất xỉu nhưng vẫn cố gắng giữ chút ý thức, đột nhiên có gì đó trong cổ chóp lên trong gió.

A Sơ mờ to mắt, tiểu hồ lô giấu trong cổ áo lác lác trong gió. Đây là hồ lô chứa thanh hành tuyền mà Mộ Khanh đã đưa cho nằng, sau khi rời khỏi lồng sắt nằng vẫn mang theo bên người. Bốn vạn năm qua, mỗi khi nằng có nguy hiểm hoặc gặp rắc rối, Mộ Khanh luôn xuất hiện trước tiên nhưng lúc này hẳn vẫn còn ở trong Thương Nhiên Thiên cảnh.

Trước mắt một bóng đen lóe lên, nháy mắt đã rơi vào một cái ôm rắn chắc, quanh thân truyền đến cảm giác ấm áp. A Sơ trong lòng nóng lên, ôm mật băng gắt gao kề sát nơi ấm áp này.

Khi A Sơ tỉnh lại, lập tức hỏi “mật băng đâu”

Bên giường là một bóng dáng màu đỏ đen, trên đầu gối đặt một hộp ngọc lưu ly màu lam nhạt, mở ra hàn khí bức người “ngươi cứu hắc không thành, suýt nữa còn mất luôn mạng của mình”

Nhìn thấy mật băng, A Sơ thở phào, khi tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo liền hỏi Đại A Chiết “là người đưa ta về?”

Đại A Chiết đương nhiên hiểu nằng muốn hỏi cái gì “dù hắc có muốn cứu ngươi thì thân đang ở trong Thương Nhiên Thiên cảnh lại chưa giải độc xong, cũng không có cách nào”

Sau khi A Sơ mất tích, Đại A Chiết đã đến Ngọc Cẩm điện. Ngọc Cẩm cũng không biết nằng đi đến huyền vũ nhai, Đại A Chiết liền nghĩ tới những nơi nằng có thể đi. Khi hắc đến huyền vũ nhai quả nhiên thấy A Sơ đang hấp hối vì bị đông lạnh. Hắc cực kỳ sợ hãi, phi thân ôm nằng vào lòng. Thân thể lạnh như băng gắt gao dựa vào hắc, muốn cảm nhận sự ấm áp nhiều hơn, sau khi ra khỏi huyền vũ nhai, Đại A Chiết đã lấy áo khoác phủ lên người nằng, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tím tái vì lạnh, cười khổ thầm oán “nếu ngươi muốn đến huyền vũ nhai, có thể tìm ta thương lượng. Ta mạng hỏa nóng lại giúp sư phụ dùng tam muội chân hỏa luyện đan mấy vạn năm, sớm không sợ lạnh”

A Sơ nhìn Đại A Chiết khẽ cười, ánh mắt lảng lảng rơi trên hộp ngọc lưu ly chứa mật băng “ngươi giúp ta đem mật băng giao cho Thương Thuật, nói là ngươi lấy về. Đã nhiều ngày im lặng, cũng không muốn Thương Thuật và Ngọc Cẩm biết tình huống của ta. Ta muốn nghỉ ngơi một thời gian, rồi giường tản bộ, tản bộ xong lại ngủ, thế thôi. Lấy được mật băng, ngươi cũng có một nửa công lao, nói vậy cũng không sai”

Đại A Chiết cầm lấy hộp ngọc lưu ly hỏi “sau khi hắc giải độc xong, ngươi tính thế nào?”

A Sơ nằm vật ra tháp như là mất hết khí lực “làm gì bây giờ? Còn có thể làm gì? Giải độc xong, ta cũng đã báo đáp xong ân tình của hắc, từ nay về sau không cần lui tới”

Đại A Chiết chăm chú nhìn nằng, nắm chặt hộp ngọc trong tay “được”

Khi Đại A Chiết đưa mật băng đến chỗ Thương Thuật, hắc chấn động vô cùng, vội hỏi “đúng là Mộ Khanh không nhìn lầm người, đáng mặt nam nhân”

Đại A Chiết mỉm cười ôn hòa “được Mộ thượng tiên đề bạt mới có ta hôm nay” sau đó lại nói với Ngọc Cẩm “A Sơ đã trở về, không biết lại chạy tới chỗ nào chơi, nói muốn ngủ vài ngày”

Ngọc Cẩm cũng an tâm hơn “lúc trước ngươi nói nàng mất tích, còn tưởng nàng đến Thương Nhiên Thiên cảnh, uống công ta lo lắng, hôm nay còn tìm Thương Thuật thương lượng xem ta có nên đến đó khuyên nhủ A Sơ không, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi”

Thương Thuật cảm thấy hộp ngọc lưu ly bừa bộn “ngươi và A Sơ quan hệ tốt đến vậy sao?” dứt lời vội lấy mặt băng ra rồi trả lại hộp cho Đại A Chiết, sợ hấn đối ý.

Đại A Chiết nhìn hộp ngọc lưu ly sừng sốt một lát rồi cười nói “A Sơ vẫn luôn chiều cổ ta, ta nên cảm tạ nàng”

Thương Thuật nhìn hấn vài lần, không nói gì, vội đầu nghiên cứu mặt băng.

Ngọc Cẩm đưa Đại A Chiết ra ngoài, nhìn hấn đằng vân đi xa, phía sau vang lên thanh âm của Thương Thuật “tiểu tử này chắc là coi trọng A Sơ”

Ngọc Cẩm quay vào trong “ta thấy Đại A Chiết rất tốt, so với Mộ thượng tiên thì kiên định hơn nhiều. Hôm nay hấn mang mặt băng đến chứng tỏ hấn tri ân báo đáp, khoan dung rộng lượng. Nghĩ ơn Mộ thượng tiên đề bạt lại bao dung cho chuyện tình cảm của Mộ thượng tiên và A Sơ, nam nhân tốt như vậy biết đi đâu mà tìm”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: THIÊN MỆNH

Vì một câu “nam nhân tốt khó tìm” của Ngọc Cẩm mà Thương Thuật hờn đối hết hai ngày.

Sau khi đưa mặt băng cho Thương Thuật, A Sơ lại bảo Đại A Chiết thả không ít cá chép trong hồ ở Đông Lăng điện. Mỗi ngày đến hồ đi dạo, ngồi trong đình vài canh giờ rồi mới quay về. Một ngày, nàng muốn thay đổi liền chia hồ làm hai phần, một bên có cá, một bên không, còn mình thì cầm cần câu ngồi trong đình giữa hồ, mỗi khi câu được một con cá lại thả vào bên hồ không có cá, câu hết bên này lại sang bên kia

“Cá như vậy, ngươi không mệt, cá cũng mệt a” dưới ánh nắng vàng lộ ra bóng dáng thon dài, Đại A Chiết không biết đến sau lưng nàng lúc nào.

A Sơ buông cần, có một con cá vừa mắc câu chạy đến dưới lá sen, A Sơ tiếc nuối “chắc chắc, hôm nay tâm tình tốt nên muốn cho mấy con cá chuyển nhà thôi”

Đại A Chiết ngồi xuống cạnh nàng “ngươi tâm tình tốt cũng đừng ép buộc chúng, thật đáng thương”

“Có gì mà đáng thương, chúng nó ở một bên riết cũng nhàm chán nên chuyển qua chỗ khác, ở bên này chán thì ta lại đổi sang bên kia. Ngươi nhìn bộ dáng bọn hấn đi, đâu có giống bị tra tấn”

“Có đôi khi nổi đau không thể hiện ra ngoài, đúng không?”

A Sơ cau mày, thu cần “ngươi nói không câu thì không câu, nơi này ngươi làm chủ, ta đương nhiên phải nghe ngươi. Đêm nay ta sẽ đỡ bỏ tám trúc ngăn hồ đi”

Đại A Chiết liền ngăn nàng lại, áy náy nói “ngươi đừng tức giận, ta dẫn ngươi đi xem Thiên hà được không?”

A Sơ ngạc nhiên “sư phụ ngươi lại đồ xi than sao?”

Nam nhân trước mắt mi thanh mục tú, sắc mặt dưới ánh mặt trời càng thêm nhu hòa, hôm nay mặc xiêm y màu sắc đơn giản, giống như khi mới gặp hấn lần đầu ở Đầu Dân cung. Đại A Chiết cười nói “sư đệ lần đầu tiên trông coi bếp lò, nhưng lửa lại không vượng nên sư phụ phải đồ đi hơn nữa. Nghe nói lúc này Thiên hà sáng lấp lánh, huyền lệ rực rỡ, rất đáng để thưởng thức. Ngươi đã từng thấy qua chưa?”

Trong đầu nhất thời tái hiện hình ảnh ngày đó, A Sơ lại lắc đầu “không có”

Đại A Chiết nắm tay nàng “vậy đi thôi”

Ấm áp truyền đến lòng bàn tay, lòng A Sơ chợt mềm lại, thuận bước đi theo hấn.

Trên mây, A Sơ sóng vai Đại A Chiết, trước mặt là một đôi tiểu tiên lữ tay trong tay. Đại A Chiết nhìn lòng bàn tay trắng trơn, hàm mộ nhìn bọn họ “nhìn

bọn họ tay trong tay không khỏi nhớ tới khi mới lên Thiên giới.Năm đó ta cũng nhìn các tiên lữ tay trong tay”

A Sơ gật đầu. Đại A Chiết nói vậy, nàng giống như đã biết cái gì đó không nên biết hoặc có thể vì khi ra khỏi cửa, nàng đã rút tay khỏi tay hắn cho nên hắn giận dữ.

Cổ kiềm chế cảm xúc của mình, A Sơ an ủi “sau này ngươi cũng có, không cần nôn nóng”

Đại A Chiết nhìn nàng cười cười, mắt thấy sắc trời tối dần liền gia tăng tốc độ.

Hai người vừa hạ xuống, A Sơ đưa mắt nhìn chung quanh, cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng tới. Nghĩ một hồi mới nhớ ra khi mình ở trên mây nhìn lên Thương Nhiên Thiên cảnh, phát hiện nơi này rất gần Thương Nhiên Thiên cảnh, A Sơ mắt hứng hỏi “ngươi có ý?”

Đại A Chiết nhìn dãy ngân hà “có ý vô tình, đều do suy nghĩ của ngươi, ta chỉ đơn giản cảm thấy nơi này ngắm sao rất đẹp”

A Sơ ngồi xuống, chuyển đèn tài “Thái Thượng Lão Quân sẽ xem tinh tượng, ngươi là đồ đệ của hắn chắc cũng có chút bản lĩnh, ngươi nhìn xem hôm nay tinh tượng thế nào?”

Đại A Chiết mắt sáng như sao “tinh tượng chói sáng, là điềm lành, ánh sáng chiếu xuống phía đông”

Đông Lăng điện cũng ở phía đông, A Sơ cười nói “mấy ngày sắp tới sẽ có chuyện tốt xảy ra, không biết có phải ở Đông Lăng điện không, thật sự rất chờ mong”

Ánh sáng rực rỡ cũng không xem thoải mái như đêm đó. Nhưng tâm tình đêm đó bị rượu hoa đùa vào băng thấp làm nhiễu loạn, cũng không thể tập trung ngắm cảnh như bây giờ, ngược lại còn thấy khẩn trương. A Sơ nghĩ nghĩ, không phải vì khung cảnh đêm nay khác đêm đó, chẳng qua người cùng nàng ngắm cảnh khác nhau mà thôi. Đại A Chiết nói chỉ tới đây ngắm sao nhưng A Sơ tin chắc Đại A Chiết muốn nhìn tâm tình của nàng thế nào, để nàng tự hiểu bản thân mình.

Mấy ngày nay rảnh rỗi không việc làm, lấy cá làm niềm vui. Nàng chưa từng câu cá, ngay cả cách cầm cần cũng nhớ lại động tác của Mộ Khanh trước kia mà làm theo. Nhìn thoáng qua thì là tiêu sái, ngày ngày trôi qua trong bình yên nhưng ngầm kỹ lại sẽ thấy tươi cười rất miễn cưỡng, ở trong mắt người khác là cố tìm niềm vui trong cái khổ.

A Sơ thở dài, hít một hơi không khí ban đêm trong trẻo sạch sẽ nhưng lạnh lùng. Từ lúc nàng đến Thiên giới, Mộ Khanh đã nói nàng phải làm thượng tiên, nhưng nghĩ lại, hiện giờ giống như mất phương hướng, không có Mộ Khanh chỉ dẫn, nàng không biết mình muốn cái gì.Đó cũng chính là lý do nàng thấy buồn rầu.

A Sơ quay đầu nhìn chung quanh. Chúng sinh thể gian đường như luôn như vậy, bên trong thiên hà thì hấp tấp, bên ngoài thiên hà lại trông mong. Bên trong thiên hà chỉ là đảo qua, không thể làm cho người ta thưởng thức từng cái, bên ngoài thiên hà lại có thể thưởng thức toàn bộ cảnh đẹp của nó. Mà lớp lãnh cũng không có nghĩa là sau này sẽ trở thành một ngôi sao, nhu nhược cũng chưa chắc là cái đầu tiên rơi xuống. Mọi vật đều cho vận mệnh của mình.

Cảm thán nhìn ánh sáng huy hoàng quan đi. Bên dưới tán cây có một nữ tử đang cầm đầu bước đi, dường như không phát hiện ra hai người. A Sơ nhìn chăm chú, trông ngực đập một cái rồi ngượng ngùng quay sang nói với Đại A Chiết “ta qua bên kia một chút, ngươi không được quay đầu lại nha”

Đại A Chiết đỏ mặt gật đầu.

A Sơ lập tức chạy vào trong bụi cỏ.

Thực ra A Sơ đã nói dối. Nàng chỉ đi tìm nữ tử kia, phát hiện nàng đang đứng một mình dưới tàng cây. Nữ tử kia nghe tiếng bước chân liền quay đầu nhìn lại, A Sơ thấy nàng kinh ngạc một chút, quả nhiên là Trầm Thê. Mộ Khanh rất lo lắng cho Trầm Thê, sao có thể yên tâm để nàng một mình nên đưa mắt nhìn chung quanh hỏi “đã trễ thế này sao chỉ có một mình ngươi?”

Trầm Thê thu lại dáng vẻ bối rối, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cười nói “tối nay ánh sao chiếu sáng, ta ra ngoài giải sầu thì có gì lạ, thượng tiên luôn để ta được tự do, chưa từng ước thúc ta chuyện gì”

Tầm mắt rơi xuống tay nàng, A Sơ lại hỏi “ngươi khá hơn chưa?”

Trầm Thê vươn cánh tay ra “còn nhớ rõ lúc trước ta có ý lấy lòng ngươi, ngươi đã hại ta thế nào không? Món nợ này, ta nhất định sẽ đòi lại”

A Sơ cũng nói “ta cũng sẽ giúp ngươi tìm được người kia, giúp ngươi đòi”

Trầm Thê trừng mắt “haha, vậy liền chờ ngươi tự mình dâng lên” sau đó nàng nhếch miệng, lộ ra vẻ hèn mọn “ta biết chuyện Thiên giới vẫn đồn đại, ta là miếng thịt nơi đầu quả tim hắn suốt mấy vạn năm qua còn ngươi ở trong lòng hắn là cái gì? Đồ chơi hay là nô tỳ?”. Nàng nói lời đồn chính là chuyện Cửu Cẩm. Nói như vậy, Trầm Thê đang thừa nhận mình chính là Cửu Cẩm, dù thời gian qua bao lâu, dù thiên địa thay đổi thế nào thì nàng vẫn là Cửu Cẩm. Ánh mắt bén nhọn găm thẳng lên người A Sơ, vẻ mặt lạnh lùng “nữ tiên bình thường ở Đông Lăng điện đều có chừng mực, cho dù..cho dù Mộ Khanh cố ý có động tác thân mật với ngươi thì cũng chỉ là tiêu khiển thôi. Cho dù toàn Thiên giới đều nhận định hắn coi trọng ngươi nhưng nếu muốn trong lòng hắn có ngươi thì tuyệt đối không có khả năng, huống chi ta đã trở về. Nếu ta là ngươi đã bỏ đi hoặc chết cho rồi, còn ở lại Đông Lăng điện làm gì, thậm chí còn chạy đến gần Thương Nhiên Thiên Cảnh để thấy cảnh thương tình chứ”

Những lời này có chút đột ngột, còn rất đả thương người, lúc đầu A Sơ cảm thấy Trầm Thê có ý định không tốt nhưng nghĩ lại, nàng cho rằng hai tay bị phé là lỗi của mình, vì thế hận mình thấu xương cũng là chuyện bình thường. Nghĩ vậy A Sơ có chút thương tiếc nàng, nhìn lướt qua hai bàn tay được bọc trong vải trắng của nàng, nhẹ giọng nói “mặc dù ta tùy hứng nhưng chán ghét chuyện một khóc hai nháo ba thất cổ, cho nên ta nhất định sẽ không làm như vậy. Trong lòng hân có người thì sao, không có ta thì thế nào, không có hân, ta vẫn sống tốt. Ta sống là vì chính mình, không phải vì hân. Người khác nói thế nào, ta nghĩ thế nào, ta không quan tâm. Sự thật luôn khác xa lời đồn, giải thích chưa chắc người ta đã tin, không giải thích cũng chưa chắc người ta tin. Nếu ta đối với hân vô tình thì ại Đông Lăng điện hay tới đây cũng không có chuyện thấy cảnh thương tình”

“Như vậy...” mỉm cười đầy ý vị, Trầm Thê nói “ta sẽ thay người chuyển đạt những lời này”

“Tùy người”

A Sơ vẫn không tin Mộ Khanh lời lòng quan tâm với Trầm Thê, cho dù nàng là Cửu Cẩm trước kia nhưng hiện tại nàng là phạm nữ, lại dám một mình tới nơi hoang vu vắng vẻ, khác xa với thiếu nữ nhu nhược ở Đông Lăng điện ngày nào, thật khiến người ta giật mình.

A Sơ lấy cớ cáo từ, bay được một đoạn ngắn liền quay trở lại, niệm quyết ẩn mình cách đó không xa.

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng mảnh mẽ đột nhiên xuất hiện, từ sau ôm lấy Trầm Thê. Trầm Thê la lên một tiếng, xoay người ôm lấy hân.

Không đoán được chuyện này, A Sơ kinh ngạc suýt chút nữa té ngã, cũng may không phát ra âm thanh nào. Trầm Thê đã thừa nhận mình là Cửu Cẩm, cũng biết Mộ Khanh chung tình với mình suốt mấy vạn năm, sao...sao còn vụng trộm với người khác sau lưng hân. Hay là..hay là Mộ Khanh đúng như nàng đoán trước kia, thực sự hữu tâm vô lực.

Ánh trăng chiếu rọi khung cảnh lãng mạn, Trầm Thê bày ra vẻ tươi cười chân thành, bướng bỉnh hiềm thấy của thiếu nữ “Mi ca ca, mấy ngày nay người ta rất nhớ người nha, người mau biết ra lỗi tai hồ ly cho ta xem đi”

Nam tử ôm nàng xoay một vòng, vừa vận đổi diện với A Sơ. A Sơ kinh ngạc phát hiện người này là Thanh Khâu nhị công tử Yêu Mi. Yêu Mi ánh mắt loay loay, cúi người hôn lên mặt Trầm Thê một cái, vẫy vẫy đầu biến ra một đôi tai hồ ly màu đỏ.

“Chơi thật thích” Trầm Thê dùng cằm cọ cọ lên lỗ tai lông xù của hân “Mi ca ca, người lại biến ra cái đuôi đi”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: MỘ KHANH ĐỘI NÓN XANH

Yêu Mi lắc lắc mông, một cái đuôi xù lông to tướng vươn ra dưới áo choàng. Trầm Thê dùng chân cọ cọ cái đuôi, Yêu Mi thần sắc căng thẳng, ngăn nàng lại “không nên sờ soạng lung tung vào cái đuôi”

Sắc mặt Trầm Thê lập tức biến đổi.

Cái đuôi luôn là nơi yếu ớt và mẫn cảm nhất đối với chó mèo, bình thường chúng luôn tìm cách né tránh không để người khác đụng đến, nếu bị ai giẫm trúng đuôi chấ chắn chúng sẽ cắn ngược lại. Cho nên mới có ý nghĩa bắt trúng đuôi của một người cũng chính là bắt được điểm trí mạng của một người.

Hồ ly cũng vậy, dù là hồ ly đã tu luyện thành hình người, trừ khi là người thân cận, đáng tin nhất, nếu không sẽ không dễ dàng để người ta chạm vào đuôi.

Yêu Mi ôm lấy Trầm Thê, vuốt tóc nàng dễ dàng “người biết rõ là không thể chạm vào lại cứ năm lần bảy lượt khiêu chiến, thực sự là bướng bỉnh mà”

A Sơ nhìn thấy mà giận tím mặt. Trầm Thê dựa vào ngực Yêu Mi, thấp giọng nức nở, Yêu Mi vỗ vỗ bả vai nàng, liên tục hôn lên tóc nàng để dễ dàng, an ủi.

Bọn họ gặp nhau được một lúc, Yêu Mi liền rời đi, Trầm Thê lưu luyến không rời nhìn theo bóng dáng hân, vẻ mặt sầu thương. A Sơ kết luận nàng ta nhất định là lừa gạt Mộ Khanh, còn Mộ Khanh hữu tâm vô lực nên hồn nhiên bị người ta đội nón xanh lên đầu mà không biết. Trầm Thê và Yêu Mi có rất nhiều điểm đáng ngờ, thậm chí còn không thể nhìn ra đầu mối liên hệ.

A Sơ hiện hình, kêu lên một tiếng.

Trầm Thê giật mình, kinh ngạc quay đầu, hai mắt đăm lẹ, diêm dăm đáng yêu nhìn thấy A Sơ, sắc mặt của nàng trở nên trắng nhợt, đứng yên bất động

A Sơ nói “Ta cứ tưởng ngươi thật lòng với Mộ Khanh thì ra lại không phải, uổng công hân một lòng say mê ngươi”

Trầm Thê định thần lại, nhếch miệng cười lạnh “chân tình thì sao, giả ý thì thế nào. Ta chưa bao giờ chân tình với hân cũng không bắt hân phải cuồng dại,

đều do hấn đơn phương tình nguyện”

“Nếu ngươi không cho hi vọng, hấn sao có thể chấp nhất đến thế. Nếu ngươi thực lòng yêu thương Yêu Mi thì cần gì phải ở đây dây dưa với Mộ Khanh”

Nói đến đây, Trầm Thê liền cắn răng, oán hận nói “bởi vì ngươi, chỉ cần ngươi chân chính chết đi, Mi ca ca mới có thể an tâm ở cùng với ta. Mi ca ca nói ngươi là tử kiếp của ta, cho nên trong hai chúng ta phải có một người chết mà ta lại muốn sống, cho nên ngươi phải chết”

A Sơ khịt mũi nói “các ngươi dựa vào cái gì mà quyết định, ai sống ai chết đều đã có thiên mệnh, hai người các ngươi lại không phải là tự mệnh”

Trầm Thê hừ một tiếng, cười nhạo nói “thiên mệnh thì sao, ta và Mi ca ca chưa từng tin vào thiên mệnh, cũng không cần thiên mệnh sắp đặt. Duyên phận chúng ta đều là do nghịch thiên đoạt mệnh mà có, sẽ không dễ dàng giao ra”

“Tuy không biết ngươi nói gì nhưng nghe qua cảm giác như ngươi rất lợi hại ah” A Sơ hát cầm, vuốt tóc tùy ý nói “được, chúng ta sẽ thử một lần xem. Nếu thiên mệnh để cho ta sống, nhìn xem ta có thể ứng thiên mệnh hay ngươi có thể đoạt mệnh. Còn về tình cảm của ngươi và Yêu Mi..mục tiêu của các ngươi là ta, làm phiền ngươi nhanh chóng rời khỏi thượng tiên”

Trầm Thê lắc đầu, giọng điệu khiêu khích “ngươi đã không để ý thì cần gì quản ta rời khỏi hấn hay không. Chuyện của chúng ta không cần người ngoài nhúng tay vào. Cho dù ngươi đem chuyện hôm nay nói cho hấn biết, chỉ cần ta lắc đầu, ngươi nghĩ hấn sẽ tin ah?”

Những lời của Trầm Thê như những nhát búa gõ vào tim của A Sơ nhưng nàng cố bỏ qua cảm giác đau đớn mà hỏi “chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ một nam nhân thực sự yêu ngươi sẽ để ngươi ở bên cạnh một nam nhân khác sao? mà đó còn là nam nhân si tình ngươi suốt mấy vạn năm không quên”

Trầm Thê hai mắt lại mờ lệ nhưng về mặt lại tin tưởng tuyệt đối vào Yêu Mi “ta đương nhiên có nghĩ tới nhưng điều đó cũng chẳng là gì. Mi ca ca đều là vì ta, nếu hấn không thương ta thì việc này chẳng liên quan gì tới hấn, hấn không cần phải làm chuyện xấu, hấn có thể tiếp tục tiêu dao thiên hạ hoặc quay về Thanh Khâu làm công tử vô ưu của hấn”

A Sơ nhướn mi “nói vậy là ngươi và hấn cùng làm việc xấu?”

Trầm Thê vội vàng phản bác “Mi ca ca yêu ta, đây không phải là cùng làm việc xấu. Ta không nhiều lời với ngươi nữa, ta phải về Thương Nhiên Thiên cảnh, nếu thượng tiên biết ta gặp ngươi chắc chắn sẽ tức giận. Bây giờ, hấn không muốn biết một chút tin tức gì về ngươi, càng không cho phép ta gặp một nữ nhân tâm địa độc ác như ngươi một giây một phút nào”

Dứt lời, Trầm Thê ngạo nghễ rời đi.

Trầm Thê đi rồi, A Sơ vô cùng buồn phiền, quay lại tính cùng Đại A Chiết quay về Đông Lăng điện nhưng hấn lại giữ nàng lại, đó mặt chờ mong “đừng về vội, ta có cái này muốn đưa cho ngươi. Ngươi..có muốn nhìn trước hay không?”

Có gì muốn đưa chứ? A Sơ trầm nghĩ xem hôm nay là ngày gì nhưng mãi không nghĩ ra lý do, tò mò và có chút hứng thú hỏi lại “là cái gì?”

Đại A Chiết ra vẻ thần bí cười cười, đứng lên vỗ y bào, tường vân lập tức xuất hiện ‘đi theo ta sẽ biết’

Gió đêm lạnh vi vu, hai bóng dáng đăng vân đi đến một ngọn núi đá rồi hạ xuống trước một cửa động rộng rãi.

A Sơ nhìn vào bên trong dò xét rồi quay lại hỏi Đại A Chiết ‘bên trong tối thui, có cái gì ở trong đó?’ nàng có chút sùng sốt, lui lại hai bước, e dè nói “ngươi...ngươi...hay là ngươi muốn?”

Đại A Chiết lúc này đã búng đầu ngón tay tạo ra ngọn lửa, cười gượng nói “A Sơ, ngươi nghĩ nhiều quá rồi”

A Sơ run run đi theo sau Đại A Chiết vào trong động. Bên ngoài động có vẻ gập ghềnh nhưng vào trong lại thấy bằng phẳng, ngẫu nhiên còn có nước từ trên cao nhỏ xuống, cảm giác mát mẻ. A Sơ sợ tối, thấp giọng lầu bầu ‘có gì cũng không nên nhét vào trong động chứ, ngươi y chang sư phụ ngươi, đều thích tìm mấy cái động tối đen mà bế quan’

Đột nhiên trên đầu như bị cái gì áp chế, A Sơ đang muốn kêu lên thì nghe thấy thanh âm của Đại A Chiết “bởi vì chỉ có ở đây, ta mới có thể giữ chúng lại”

A Sơ ngẩng đầu, thì ra là tay của Đại A Chiết đang để trên tóc nàng. Đưa mắt nhìn chung quanh thấy thanh quang bay là tả pháp phối trong động, khi thì tán loạn, lúc hợp thành một khối, tạo thành từng đường cong đẹp tuyệt cũng có khi biến thành một mảng thanh quang sáng chói, đẹp lung linh.

“Đẹp không?” thanh âm của Đại A Chiết mềm mại như nước.

Tâm tư của A Sơ hoàn toàn đặt vào những con đom đóm kia, gật đầu như mổ thóc, phiền chán và sợ hãi hoàn toàn biết mất “đẹp, rất đẹp. Ta rất thích. Thiên hà chỉ có thể xem từ xa, nơi này lại nhìn được rất gần, thậm chí còn có thể chạm tay vào. Nhìn nè, ta chạm vào chúng được nè”

Thanh quang luồn qua những kẽ tay nàng như muốn chơi đùa.

Thương thức được một lát, Đại A Chiết chuyển tới đứng trước mặt nàng, thần bí cười nói “còn không đẹp bằng ngươi”

Nghe vậy, A Sơ hai mắt tỏa sáng, vội hỏi “thật sao?”

Đại A Chiết mỉm cười ôn nhu, thâm tình, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng, ngón cái nhẹ nhàng đặt lên mi mắt nàng, chăm chú nhìn cặp mắt trong suốt như nước “ngươi có được đôi mắt đẹp hơn cả ánh sao, ta rất thương thức...”

A Sơ đã xem không ít tiểu thuyết của Nguyễn Nguyễn, liền hiểu Đại A Chiết nói vậy là có ý gì. Rất nhiều tình tiết trong tiểu thuyết đều viết, nam nhân hẹn nữ nhân đến một nơi lãng mạn, nói những lời khiến nữ nhân cảm động đến rơi lệ hoặc là nói ra những lời thâm tình, thề thốt...

Nhưng lúc này A Sơ hoàn toàn không cảm thấy mình muốn khóc, chỉ thấy kinh ngạc và khó hiểu. Nàng lui lại, né tránh tay hắn, cười nói “ta không có trộm xỉ than của sư phụ ngươi nha, không thể nào mắt ta lại có thể so sánh với ánh sao được. Tuy ta biết ánh mắt của ta có thể mê đảo chúng sinh nhưng...ngoi cũng không cần nói trắng ra như vậy, ta thừa nhận ta da mặt dày lại không khiếm tốn nhưng ngươi nói vậy vẫn khiến ta rối rắm nha”

Đại A Chiết mỉm cười chuyển đề tài “A Sơ, ngươi vẫn ở lại Đông Lăng điện không rời đi giống như bốn vạn năm trước có phải không?”

Chuyện này, trong đầu A Sơ lại nhớ tới mấy lời thăm thía của Thiên đế, không chắc chắn nói “chuyện này..Thiên đế vẫn chưa phân diện cho ta, ta không có chỗ để đi, ngươi nếu thu lưu thì ta sẽ ở lại”

Nghe vậy Đại A Chiết liền vỗ tay hoan hô

A Sơ ngạc nhiên “tốt...có gì mà tốt?”

Đại A Chiết nhướng mi, vô cùng hưng phấn “ngày mai ta sẽ xin Thiên đế không cần phân diện cho ngươi. Thực ra...thực ra là Thiên đế muốn ta hỏi ngươi mà bản thân ta cũng muốn hỏi. Ngươi đã nguyện ý ở lại Đông Lăng điện, vậy thì cứ tiếp tục đi”

Thượng đế lão nhân, hộ bị cường chế... A Sơ quay đầu yên lặng lau mồ hôi bên thái dương, sau đó ngáp một cái “Đại A Chiết, ta hơi mệt”

Đại A Chiết vẫn nhìn đắm đom đóm, say mê nói “đom đóm tuy đẹp nhưng chỉ được chốc lát, dù sau đó sẽ hội phi yên diệt cũng muốn được một phút huy hoàng rồi chợt tắt còn hơn là le lói suốt ngàn năm” hắn bỗng nhiên quay sang hỏi A Sơ “trước kia ngươi nói giải độc cho Mộ thượng tiên xong sẽ không còn quan hệ gì nữa, là thật sao?”

Khi đó nói chắc như đinh đóng cột, lúc này A Sơ lại hơi do dự. Trầm Thê hư tình giả ý, lừa gạt Mộ Khanh, si tình vạn năm của Mộ Khanh bị đùa giỡn như vậy, là bất cứ ai cũng không thể thừa nhận.

Một đôi tay đặt lên vai, Đại A Chiết nhìn nàng chân tình nói “ta biết, A Sơ luôn nói sẽ giữ lời”

A Sơ run lên, Đại A Chiết đã kéo tay nàng, đầu ngón tay đánh lên ngọn lửa, đưa nàng ra ngoài “nếu đã mệt rồi thì chúng tay quay về đi”

A Sơ tinh thần hoảng hốt quay về phòng, nằm lên giường trong đầu là hình ảnh Mộ Khanh đội nón xanh, rồi lại mấy câu mặc danh kỳ diệu của Đại A Chiết, còn có đom đóm bay đầy trời, nghĩ một hồi ngủ say lúc nào không biết.

Trong mơ, A Sơ đột nhiên thấy khó thở, toàn thân mềm nhũn. Cảm giác này trước kia cũng có, khi đó Mộ Khanh đem nàng đi ngâm trong Thanh hành tuyền nhưng bây giờ thì không được nữa rồi. Cảm giác bất an tuyệt vọng, trên trán nóng như lửa...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: HÃY NHÌN THẲNG VÀO TA

Mộ Khanh, Mộ Khanh...

Cái tên này dù đọc bao nhiêu lần vẫn thấy êm tai như trước, nhưng lúc này hắn lại bị người khác cho đội nón xanh.

A Sơ mơ một giấc mơ, trong mơ Mộ Khanh đuổi giết nàng, đao sắc bén kề lên cổ nàng, biểu tình thống khổ hỏi “vì sao biết ta bị đội nón xanh mà ngươi lại không nói cho ta biết?”

A Sơ run rẩy, nhu nhược đáp “ta...ta nghĩ ngươi thích màu xanh”

Mộ Khanh tức giận, tay cầm dao nhỏ tăng thêm chút lực “đáng giận, ta nuôi ngươi bốn vạn năm, ngươi lại không biết ta thích màu tím thần bí”

Dứt lời, vung đao chém xuống.

A Sơ sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận suy nghĩ việc Mộ Khanh thích màu tím. Thích màu tím cũng không phải thật nhưng nàng từng nghe Thương Thuật vọng trộm nói Mộ Khanh rất thích màu vàng.

Nguyễn Nguyễn nghe được động tĩnh bên trong, đẩy cửa tiến vào nói, hôm qua tiên ty gác đêm nghe thấy khác thường, mới đầu tưởng A Sơ gặp ác mộng, sau lại thấy không thích hợp, Đại A Chiết đã dùng nhiều biện pháp khác nhau. A Sơ nhớ trong lúc hôn mê cảm giác nóng bừng, có lẽ Đại A Chiết đã thi pháp giúp cho nàng bình tĩnh lại nhưng không có hiệu quả “may mắn Mộ thượng tiên từng dặn, nếu người hít thở không thông, tứ chi vô lực, cứng ngắc liền quăng người vào Thanh hành tuyền” Nguyễn Nguyễn vỗ ngực ra vẻ may mắn.

Cũng không biết Đại A Chiết đi đâu mà ba ngày nay vẫn chưa thấy về.

A Sơ oán giận, chẳng lẽ làm quân sư đều thích thần thần bí bí, đêm không về nhà?

Khi Đại A Chiết trở về, toàn bộ Đông Lăng điện đều hoảng hốt. Hắn toàn thân đầy máu, áo choàng cũng dính đầy máu, tóc tai tán loạn, mặt không chút máu, hai mắt mờ hồ, nhìn thấy A Sơ mới có chút thần sắc.

Hắn bị thương. A Sơ theo bản năng đưa tay đỡ lấy cánh tay hắn.

“Người...” A Sơ kinh ngạc nhìn tay áo trong tay mình, lòng quần đau trăm mối luân chuyển, thần kinh toàn thân như bị buộc chặt. Tay trái của Đại A Chiết run lên, gian nan lục lọi trong lòng, lấy ra một cái túi nhỏ dính đầy máu, nhìn dấu vết trên đó, thờ dãi nói “sợ người nhìn thấy máu, đã lau lâu rồi mà vẫn chảy ra”

A Sơ cầm lấy cái túi, run tay tháo bỏ dây cột, mùi máu gay gắt xộc vào mũi, đập vào mắt là hai vật thể đỏ thẫm. A Sơ cố kiềm nén cảm giác muốn nôn, run giọng hỏi “đây là cái gì?”

Đại A Chiết lúc này gần như phải dựa vào trên người tiên ty, suy yếu nói “mật linh mẫn. Nguyên thần của người hư nhược, cho nên mới không khỏe, ăn cái này sẽ tốt hơn”. Nói xong thì ngất xỉu, các tiên ty luống cuống nâng hắn lên giường vừa cời ngoại bảo của hắn ra đã kinh ngạc hô lên. A Sơ nhìn chân đệm nhuộm ầu đỏ tươi, trong lòng căng thẳng, cước bộ liêu xiêu đi đến bên giường, lệ rơi đầy mặt.

Thương Thuật cời mây đi tới, nhìn thấy vết thương của Đại A Chiết cũng khiếp sợ vô cùng, lập tức đóng cửa trị thương, chỉ giữ lại mấy tiên ty hỗ trợ.

A Sơ cầm mật linh mẫn đứng trong viện, ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt. Đại A Chiết nói chỉ cần nàng ăn mật linh đảm, nguyên thần của nàng sẽ trở nên bền vững. Vì mật linh mẫn này mà Đại A Chiết mất đi cánh tay phải. Hắn mới lên làm quân sư, tiền đồ đang rộng mở trước mắt, hắn không giỏi vũ đạo lộng thương lại dám đi lấy mật linh mẫn. A Sơ càng nghĩ càng khó chịu, nàng không nhớ ra mình đã từng làm gì cho Đại A Chiết mà đáng giá để hắn đổi đời như vậy.

Sau khi Thương Thuật đi ra, phân phó Nguyễn Nguyễn nấu theo cách hắn dạy rồi nói với A Sơ “Quân sư cần nghỉ ngơi, tạm thời đừng quấy nhiễu hắn. Hắn mệt chết đi được, để hắn ngủ đủ rồi hãy vào. Còn nữa, lát nữa Nguyễn Nguyễn nấu mật linh mẫn xong, người nhất định phải ăn, đừng phụ tâm lòng của hắn.”

“Cánh tay phải của hắn có thể khôi phục không?”

Thương Thuật do dự, cuối cùng vẫn nói thật “vừa rồi khi trị thương cho hắn, hắn có tỉnh một lát, ta hỏi, hắn nói...hắn nói hắn đã chui vào bụng linh mẫn, sau khi giết chết linh mẫn thì phá bụng chui ra, cánh tay đã bị cắn đến không thành hình, không thể tái tạo lại. Ta đã làm cho hắn một cái tay giả, mềm dẻo không khác gì cái tay thật, từ từ rồi hắn sẽ thích ứng”

A Sơ lão đảo, ân tình này, nàng phải báo đáp thế nào?

Buổi chiều, người của Đầu Dẫn cung tới. Tiểu A Chiết thấy A Sơ liền nghiêng răng nghiêng lợi ôm lấy nàng đánh túi bụi “ta muốn nhìn thấy sư ca, sư ca bị làm sao? bọn họ nói là người hại sư ca, có đúng không? Nói cho ta biết sư ca bị làm sao?”

Tiên ty vội gỡ Tiểu A Chiết ra, Nguyễn Nguyễn đưa Tiểu A Chiết vào trong. Thái Thượng Lão Quân đứng ngoài viện, khản trương nhìn Tiểu A Chiết đi vào trong, sau đó liên tục thờ dãi. A Sơ cảm môi, áy náy nói “Lão Quân, thực xin lỗi, nếu không phải ta, Đại A Chiết sẽ không...”

Thái Thượng Lão Quân khoát tay “đồ nhi của ta nhìn như bình thường nhưng thật ra rất quật cườn, muốn làm cái gì, ai cũng không ngăn được” lại đưa mắt nhìn bên trong, lắc đầu nói tiếp “ta không muốn vào thăm hắn, không thấy..đỡ thương tâm”

A Sơ cúi đầu, hai tay nắm chặt thành quyền. Lão Quân nhìn ra manh mối, muốn nàng nói thẳng, A Sơ liền hỏi “Đại A Chiết nói ta nguyên thần suy yếu, dùng mật linh mẫn sẽ giúp ta bổ sun nguyên thần, nhưng ta hóa thân bình thường, bốn vạn năm qua chưa từng bị bệnh nặng, Đại A Chiết sao có thể thấy nguyên thần của ta suy yếu?”

Thái Thượng Lão Quân giải thích “thân thể và nguyên thần có quan hệ chặt chẽ với nhau, nguyên thần rời khỏi thân thể sẽ rất khó trở về. Một khi thân thể bị hủy hoại, nguyên thần nhất định phải chuyển thể nếu không sẽ hội phi yêu diệt. Cũng có người giam nguyên thần lại hoặc là nuôi dưỡng, cách này là trái với thiên lý, nhất định phải trả giá lớn. Nguyên thần bị tổn hại có rất nhiều nguyên nhân, chỉ cần thân thể của người không sao tốt thì cũng bị ảnh hưởng, được thân thể bảo hộ, nguyên thần mới không dễ dàng bị thương tổn. Nếu Đại A Chiết đã lấy mật linh mẫn cho người thì sau khi ăn vào sẽ không còn trở ngại gì nữa” nói tới đây hắn phát tay phải một cái “nhưng mà thật kỳ lạ, linh mẫn mạnh mẽ vô cùng, hung ác cực kỳ, trấn thủ bên lê cảnh mấy vạn năm qua không ai dám xâm hại, Đại A Chiết dù kể nhiệm chức vị quân sư nhưng năng lực vẫn còn thua xa linh mẫn...”

Một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu A Sơ, nàng ra về trấn tĩnh nói “Đại A Chiết chắc là dốc toàn lực”

Thái Thượng Lão Quân nghĩ nghĩ, giống như nghĩ ra chuyện gì, vuốt râu nói “nếu không nắm chắc sự tình, hấn cũng sẽ không đi làm, hoặc là công lực của hấn tăng cao hoặc là có người hỗ trợ”

A Sơ thân hình chấn động, cổ ý dẫn dắt “Đại A Chiết chăm học khổ luyện, nhất định là công lực tăng nhiều, nếu có người hỗ trợ sao có thể dễ mất một cánh tay”

Nói tới nửa câu sau, thanh âm của A Sơ run run, rồi bật khóc nức nở. Thái Thượng Lão Quân an ủi một hồi, cũng lau nước mắt, hỏi thúc Tiểu A Chiết quay về Đầu Dẫn cung.

Tối hôm đó là lần thứ hai A Sơ cảm thấy không khỏe, Đại A Chiết phải đi giết linh mãng lấy mật, còn lần trước, người kia chỉ dùng Thanh hành tuyền áo chế. Năng lực của Đại A Chiết đúng là không bằng linh mãng, nhưng người kia thì chưa chắc. Thái Thượng Lão Quân biết rõ thực lực của Đại A Chiết, cũng đã nói trừ phi hấn có người hỗ trợ... có người hỗ trợ, năng không dám chắc có phải là hấn hay không nhưng nghĩ tới khả năng đó, tìm lại đập nhanh, cảm giác băng khuâng.

A Sơ ăn canh linh mãng, mùi vị tanh nồng khiến nàng muốn nôn nhưng vẫn cố gắng uống hết. Hai ngày qua, nàng cảm giác thân thể thanh lương nhưng tinh thần sáng khoái hơn ngày xưa. Hai ngày sau, nhiệt độ cơ thể đã khôi phục như bình thường, sắc mặt hồng nhuận. Đại A Chiết cũng dường như thương hai ngày, vết thương vẫn còn rỉ máu, Thương Thuật nói phải thêm ba ngày nữa mới kết vảy.

Tiền nhân khắp nơi tới thăm, mấy ngày sau mới vãn dần. Dù đã tuyên bố phải dường như thương nhưng Đại A Chiết vẫn tiếp kiến các tiền nhân, luôn miệng cảm tạ mọi người.

Một ngày ba lần, A Sơ đến phòng Đại A Chiết nói chuyện phiếm. Đại A Chiết bị thương nên đa phần là hấn nghe nàng nói chuyện nhưng lần này hấn bỗng nhiên động thủ, trực tiếp nắm lấy tay nàng.

A Sơ rụt tay lại, làm cho hấn bất phải hư không

Trong phòng trở nên yên lặng, sắc mặt Đại A Chiết vẫn trắng bệch, thanh âm khàn khàn “Nhị Lang Chân Quân nói đúng, nhân sinh khổ đoản, không nên lãng phí thời gian mà do dự. Thích một người là phải dũng cảm theo đuổi, bằng không người làm sao biết được mình có đuổi kịp hay không hấn” hấn cười khổ “ta quả nhiên đuổi không kịp”

Nhị Lang Thần nói... A Sơ âm thầm lau mồ hôi, nhìn thấy ánh mắt bi thiết của Đại A Chiết lại đổ mồ hôi, lưỡi cũng cứng lại, không biết nói gì

“Ân... Thương Thuật nói mấy ngày nữa hấn sẽ nghiên cứu là ra tay giả cho ngươi, đến lúc đó ngươi có thể tiện hơn” vì không muốn làm Đại A Chiết đau lòng, A Sơ mơ hồ nói

Sắc mặt Đại A Chiết trở nên căng thẳng, lúc đầu kiên quyết nói “ta không cần” sau đó ánh mắt nhu hòa lại, thanh âm như bị nén trong cổ họng “bởi vì... bởi vì ta như vậy, ngươi sẽ cùng ta. Ta nói đúng không?” dừng lại một chút, về mặt đau khổ “ta nghĩ thật ích kỷ phải không? Hai ngày nay ta luôn nghĩ như thế nhưng khi nói ra lại cảm giác rất tội lỗi, làm cho ta không thể... không thể nhìn thẳng vào mắt ngươi, chỉ sợ bị ngươi xem thường”

Nhìn về mặt phức tạp cùng ánh mắt thương tâm của hấn, A Sơ nắm lấy cầm hấn “hãy nhìn thẳng vào ta”

Đại A Chiết hai mắt nhu hòa, tay trái nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay nàng đang nắm lấy cầm mình, A Sơ vốn định rút ra nhưng rồi vẫn dè yên. Đại A Chiết hai mắt tràn ngập vui sướng lẫn rung động, phát ra ánh sáng trong trẻo. A Sơ đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay hấn “ngươi yên tâm đi, ngươi đối với ta như thế, ta sao có thể xem thường ngươi. Ngươi mau dường như thương cho tốt, chúng ta sẽ cùng nhau câu cá, cùng nhau ngắm sao, cùng nhau bắt đom đóm được không?”

Đại A Chiết thực kích động, hai má tái nhợt ửng đỏ, liên tục nói “được” khiến cho A Sơ bật cười, chỉ tay vào trán hấn nói “thật xấu hổ”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: THÀNH THÂN

Từ đó, Đại A Chiết dốc lòng điều dưỡng, khi hấn thần thanh khí sảng đứng trước mặt A Sơ. Nàng nhìn thấy ống tay áo bên phải của hấn trống không, vẫn cảm thấy chua xót, Đại A Chiết phải an ủi nàng “câu cá, ngắm sao, bắt đom đóm... ta vẫn có thể làm được” hấn mỉm cười ấm áp, cúi người nhìn vào ánh mắt mong lung của nàng “hãy nhìn thẳng vào ta”

A Sơ miễn cưỡng tươi cười, ngẩng đầu nhìn thẳng hấn. Ánh mắt của Đại A Chiết nhu hòa, mỉm cười, cánh môi nhẹ nhàng chạm lên sợi tóc mềm mại.

A Sơ đáp ứng gả cho Đại A Chiết.

Tin tức này truyền đi khắp Thiên giới, đây lại là hi sự sau chuyện vui của Nhị Lang Thần và Tam công chúa, cho nên Thiên đế vô cùng cao hứng, tặng

cho phát quang như ý, lệ nóng doanh tròng, lời kéo Đại A Chiết nói chuyện suốt nửa canh giờ.

“Hắn có phải cảm tạ ngươi đã thu lưu ta, không cần phải kiếm điện khác?” cùng Đại A Chiết rời khỏi Lăng Tiêu điện, A Sơ bày phần ôn nhu, ba phần uy hiếp nhìn hần hỏi. Đại A Chiết xoa trán, đã đáp ứng Thiên đế không nhắc tới việc này trước mặt A Sơ. Nhưng đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bất đắc dĩ đành phải thẳng thắn “thực ra không phân điện cũng là chuyện tốt” sợ A Sơ vẫn muốn phân điện, lại tiếp tục “lúc đầu tính đưa cho ngươi Thương Nhiên Thiên cảnh, nếu ngươi vẫn một mực muốn đến đó, e là Mộ thượng tiên sẽ không còn nơi để đi”

Nếu A Sơ vẫn đến đó chẳng phải sẽ ép người ta lâm vào cảnh màn trời chiếu đất sao? Đại A Chiết tin rằng nàng sẽ không làm vậy.

Quả nhiên, A Sơ sắc mặt hòa hoãn lại “ta đã có nhà, cần gì một cái phủ đệ nữa chứ”

Đại A Chiết hài lòng ôm nàng vào ngực thật chặt, sau đó cùng dắt tay nhau trở về Đông Lăng điện.

Chuyện viết thiệp mời, A Sơ có cảm giác đây là chuyện phiền toái nhất trong đời

‘nội dung phải rõ ràng, như thế mới dễ xem. Mực phải đậm nếu không sẽ bị chảy. Tên cũng không được viết cách xa quá, nếu không sẽ xảy ra điều xấu’. Mỗi một tấm thiệp, Đại A Chiết đều kiểm tra A Sơ viết thế nào. Nôm nốp lo sợ viết hơn mười cái, A Sơ hai tay đau nhức nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Đại A Chiết, đành phải buồn bực tiếp tục.

Rất cực cũng viết xong thiệp mời, Nguyễn Nguyễn chia cho mọi người đi đưa thiệp mời, luôn miệng dặn phải đưa tận tay, không được làm mất. A Sơ cầm lấy một cái đưa cho Nguyễn Nguyễn, bên trên có viết hai cái tên “cái này đưa đến Thương Nhiên Thiên cảnh, mời Mộ thượng tiên và Trầm cô nương đến dự. Mộ thượng tiên không dễ dàng mở kết giới ra, nên phải người đi mới được”

Nguyễn Nguyễn nhận lấy thiệp mời, phức tạp nhìn A Sơ vài lần, khẽ cắn môi rồi bay về phía Thương Nhiên Thiên cảnh.

Thực ra Nguyễn Nguyễn không thích A Sơ và Đại A Chiết ở cùng nhau, biết bọn họ sắp thành thân càng thêm hoài nghi A Sơ có phải thật lòng hay không. Nhưng mấy ngày nay thấy hai người cứ chi thân mật, chắc là lưỡng tình tương duyệt nên cũng không nói thêm gì. Tuy nhiên mời Mộ thượng tiên tham gia hôn lễ, Nguyễn Nguyễn cảm thấy không thỏa đáng, nghĩ lại thì thấy nếu tất cả chúng tiên đều biết mà Mộ Khanh không biết thì cũng không ổn lắm

Hôn sự chuẩn bị đâu vào đấy, phát thiệp mời xong, A Sơ vẫn còn bận túi bụi. Nguyễn Nguyễn nói, ngoại trừ làm hỉ phục tân nương, còn phải làm mấy cái áo choàng, không chỉ vậy, còn phải chế tạo mười bộ trang sức, mười bộ son bột nước, phải làm cho mình trở thành tân nương xinh đẹp nhất, phong phong quang quang ga đi.

Cùng Nguyễn Nguyễn và các vị tiên tử bận rộn suốt mấy ngày, A Sơ cảm thấy toàn thân vô lực, đến khi thấy Đại A Chiết nhìn nàng cười đầy ý vị thâm trường, nàng mới ý thức được ngày mai là hôn lễ của mình.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Nguyễn Nguyễn dặn dò A Sơ nên nghỉ ngơi sớm rồi mang theo các tiên tử rời khỏi.

Thương Thuật thường xuyên đến thăm bệnh cho Đại A Chiết nên còn nhìn thấy, nhưng Ngọc Cẩm chỉ gặp được có một lần. Ngày đó, Ngọc Cẩm nghiêm mặt nhe răng không nói lời nào. Ngồi một bên như chờ Thương Thuật nhưng ánh mắt lại hướng về phía A Sơ. A Sơ đưa cho nàng một viên son trà, Ngọc Cẩm không chút khách khí cầm lấy cho vào miệng, rồi nhỏ giọng nói “ngươi già đi rồi cũng đừng hối hận. Thế gian này còn nhiều chuyện thú vị ngươi chưa từng trải qua, ngươi già đi rồi, không chỉ đảm đương chức vị nữ chủ nhân Đông Lăng điện mà còn phải sinh con, sau đó chiếu cố cho chồng cho con, rồi phải lo lắng chuyện oa nhi lịch kiếp...”

A Sơ tròn mắt há mồm kinh ngạc, Ngọc Cẩm nhú mày, Thương Thuật ở phía sau kêu nàng “Ngọc Cẩm”

Ngọc Cẩm sắc mặt trắng nhợt, ngượng ngừng quay đầu. Thương Thuật thu thập hòm thuốc, túm nàng rời đi.

Nhớ lại những lời Ngọc Cẩm nói khi đó, A Sơ có chút kinh ngạc, thậm chí còn nghĩ sẽ không thành thân. Bốn vạn năm tự do, đột nhiên lại phải gánh nhiều trách nhiệm và lo lắng như thế, vì vậy nói không quen chi bằng không làm. Nàng nhìn chung quanh, tân phòng đã được chuẩn bị thỏa đáng, hỉ phục đồ thắm cùng các trang sức quý giá. Tất cả chỉ còn chờ giờ lành ngày mai.

Trên đầu bỗng nhiên có gió thổi, bên trên truyền đến thanh âm sâu kín thân nhiên “chào, mỹ nhân”

A Sơ kinh hách ngẩng đầu, nhìn thấy người tới sắc mặt trắng xanh, tim đập kịch liệt, cổ trần tingle, nhướng mắt nói “ngày mai mới là ngày vui, ngươi tới sớm vậy làm gì?”

Nam tử áo trắng trên xà ngang nhàn nhã bắt chéo chân, một tay chống lên tấm ván, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt đẹp, dưới ánh trăng như thực như ảo “đây là đạo đãi khách sao?”. Hần vừa nói vừa nhẹ nhàng hạ xuống “ta đến sớm để nói lời chúc phúc. A Sơ, ta chúc các ngươi bạch đầu giai lão, sớm sinh ra quý tử”

Hần cao hơn nàng một cái đầu, lúc này hần cúi người, ánh mắt chăm chú nhìn nàng. A Sơ thần sắc rối rắm, nghĩ được hương trúc thân nhiên trên người hần, mặt không tự chủ mà nóng lên, may mà ánh trăng đã bị mây che phủ, nếu không để hần nhìn thấy thực là mất mặt.

“Trầm cô nương đâu? Ngươi để nàng một mình ở Thương Nhiên Thiên Cảnh, không sợ... không sợ có nam nhân khác mê luyện sắc đẹp của nàng sao?” A Sơ hỏi

Mộ Khanh khẽ cười “nàng thân thể không khỏe, đường xá lại xa xôi, ta sợ nàng không chịu được. Nàng rất ngoan, chỉ cần không rời khỏi Thương Nhiên Thiên cảnh thì sẽ không sao”

Trầm Thê làm cho Mộ Khanh đầu óc choáng váng như vậy, A Sơ chỉ có thể thở dài, càng cảm thấy Mộ Khanh đáng thương. Hôm nay giờ này mới đến Đông Lăng điện, nói vậy là hẳn không tính trở về, vì thế mới làm chủ “ngươi đến phòng khách nghỉ đi, ta sẽ bảo Nguyễn Nguyễn bố trí khách phòng”

Mộ Khanh ưỡn lưng, đi vào trong “ta thích phòng này, ta muốn ngủ ở đây, ngươi đến phòng khách đi”

“Nơi này có hi phục và mũ phượng của ta, ngày mai là ngày vui của ta, ta không muốn bỏ qua canh giờ”

Mộ Khanh nghĩ nghĩ rồi đề nghị “vậy đem mấy thứ hồng hồng đỏ đỏ này chuyển tới phòng khách cùng ngươi đi” dứt lời chỉ tay một cái, hi phục và đồ trang sức liền được bao quanh một vòng ngân quang “ngươi muốn căn phòng nào?”

A Sơ ma xui quỷ khiến thế nào mà nghe theo hẳn “căn phòng đối diện ở sân bên cạnh đi”

“Dài dòng quá” Mộ Khanh cao giọng vung tay lên, tất cả những thứ hồng hồng ánh vàng rực rỡ đều di chuyển đến căn phòng A Sơ nói.

Đang định tán thưởng Mộ Khanh thì cửa đã bị đóng lại, A Sơ chỉ có thể đau khổ lắm bầm một lát rồi đi sang phòng khách.

”Đang định đối Mộ Khanh độ chính xác tỏ vẻ tán thưởng, A Sơ đột nhiên phản ứng lại đây, vừa muốn nói chuyện, cửa phòng nhất bẻ, bên trong diệt đặng.

“Ngươi làm ta tìm thật khó ah. Ngươi không ở trong phòng mình lại đến phòng khách làm gì, mà trong phòng ngươi lại có chân nam nhân là sao?” Nguyễn Nguyễn liên tục hỏi, rất kích động

Chân nam nhân là sao? làm gì có nam nhân nào?

A Sơ dụi mắt, nhìn quan một vòng mới nhớ ra Mộ Khanh đang ở trong phòng mình.

Khi Nguyễn Nguyễn đến phòng A Sơ chỉ thấy một cái chân thò ra khỏi chăn, cái chân đó nhìn mềm mại trắng nõn nhưng trắng kiện hơn chân nữ nhân, chắc là của nam nhân.

A Sơ vội vàng mặc quần áo, liêu xiêu chạy vội ra cửa, thấy Đại A Chiết mặc hồng y đứng trước cửa, trong lòng thâm than không tốt, nghe răng nhếch miệng chen ngang người hẳn nhìn vào bên trong phòng.

Mộ Khanh nằm úp sấp trên giường, chân đạp trên người để lộ đôi chân trắng nõn ra ngoài, về mặt ngái ngủ nhìn Đại A Chiết. Đại A Chiết nghiêm mặt, hết nhìn chân lại nhìn mặt hẳn. A Sơ tiến lên, lôi kéo Đại A Chiết cười nói “tối qua phòng khách bố trí không kịp cho nên mới để hẳn ngủ ở đây, ta đến phòng khách ở, các nàng không nói với ngươi sao? hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi”

A Sơ toát mồ hôi lạnh, hôm qua lại quên cho người báo với Đại A Chiết một tiếng, đúng là sơ suất.

Mộ Khanh ở trên giường, giọng điệu lười biếng cổ hủ nói “tướng ngủ không tốt lắm, xin lỗi nha”

Đại A Chiết rốt cuộc cũng dời tầm mắt khỏi Mộ Khanh, mỉm cười với A Sơ, đưa tay vén mấy sợi tóc rối của nàng “chúng ta đi thôi, ta muốn tận mắt nhìn thấy ngươi trở thành tân nương của ta” lại quay đầu mỉm cười nho nhã, lễ độ “Mộ thượng tiên, đã khuấy rây giấc ngủ của ngươi rồi, ngươi cứ tùy ý đi”

Mộ Khanh ngáp một cái, lại vùi đầu trong chăn.

Hai cái canh giờ sau, tân khách lũ lượt kéo tới. Nguyễn Nguyễn và các tiên tử còn đang trang điểm cho A Sơ, có người đến mời Đại A Chiết ra ngoài đón khách. A Sơ vẫy vẫy tay, Đại A Chiết mới lưu luyến không rời mà đi đến tiền sảnh.

Tiểu A Chiết vừa nhìn thấy hẳn đã tiến lên ôm hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tròn thêm một vòng “sur ca, cưới vợ có cảm giác thế nào?”

Đại A Chiết còn chưa trả lời, Thái Thượng Lão Quân đã tức giận nói “hảo tiểu tử, hồ đồ quá thể. Sur ca ngươi trời sinh tính tình e lệ, ngươi lại không biết xấu hổ mà hỏi chuyện này”

Nghe vậy, Đại A Chiết hai má đỏ bừng, Tiểu A Chiết về mặt thấu hiểu nhìn hẳn. Thái Thượng Lão Quân liếc nhìn ống tay áo bên phải trống không của Đại A Chiết, mũi có chút chua xót. Đại A Chiết thấy mặt hẳn có chút ẩm ướt, vội chuẩn bị khăn tay, tùy thời đưa tới. Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, nén lệ cười ha hả nói “đồ đệ ngoan. Trước giờ ta vẫn lo lắng tìm vợ cho ngươi, bây giờ ngươi đã thành gia lập thất, ta vừa cao hứng lại vừa...” hẳn lại liếc nhìn ống tay áo của Đại A Chiết, thấp giọng dặn dò “ngươi nhớ nha, ngươi rất hay xúc động, ngươi mà xúc động ta liền không thể bỏ xuống được”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: MỘ KHANH CUỐP HÔN

Đại A Chiết hiểu ý Thái Thượng Lão Quân muốn nói là gì, hần miêng cường cười cười, trong tay xuất hiện một vật được bọc vải đỏ thẫm, Đại A Chiết mở ra để lộ một âm trà tử sắc “đây là do đồ nhi tự tay thiêu, tặng cho sư phụ, tay nghề thua xa hồ tiên nhưng là tâm ý của đồ nhi, lát nữa người hãy mang về Đâu Dẫn cung”

Thái Thượng Lão Quân gật gật đầu, cầm lấy ái âm. Tiểu A Chiết ở bên này liên tục kêu gọi, Lão Quân dạo dò vài câu rồi đi sang chỗ Tiểu A Chiết, tán gẫu với các tiên nhân.

Trong phòng, các tiên nữ bận rộn đến bắt diệp nhạc hồ một hồi mới xong, A Sơ nhìn mình trong gương, hai má đỏ bừng, mi mục như họa, khoe mắt mềm mại đáng yêu, khiến người ta si mê. Tuy rằng nhìn xinh đẹp, thành thực nhưng A Sơ lại không quen nhìn mình như thế.

Có người gõ cửa, Nguyễn Nguyễn vội đi mở, một bóng trắng nhanh chóng tiến vào phòng.

Lúc này phòng khách đã thành phòng tân nương của A Sơ, không cho phép bất kỳ nam tử nào tiến vào nhưng người trước mắt lại là Mộ Khanh, hai người chỉ đưa mắt nhìn nhau chứ không dám bảo hần đi ra ngoài. Mộ Khanh cũng không để ý tới các nàng, ngồi lên ghế cách A Sơ không xa, tay lục trong hòm trang sức tìm cái kiềm cắt móng tay “Dao Liên tiên tử xuất giá, ta coi như là huynh trưởng của nàng, vào dạo dò vài câu cũng là chuyện hợp lý. Các người ra ngoài hết đi, ta muốn nói với nàng vài lời”

Nguyễn Nguyễn vẫn nghe lời Mộ Khanh, cho nên đi ra khỏi phòng, các tiên tử khác thấy vậy cũng đi theo.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí này làm A Sơ cảm giác bị áp lực, hai tay hết sờ đông lại sờ tây. Mộ Khanh cắt xong mười cái móng tay mới ngẩng đầu hỏi “cuối cùng cũng gả đi, vui không?”

A Sơ nhìn mình trong gương, cảm lại mấy cái trâm trên đầu “vui”

Vì khăn trang, không nhìn kỹ lại hơi mạnh tay, cho nên búi tóc không chống đỡ, rơi xuống tán loạn, uông công Nguyễn Nguyễn đã mất cả canh giờ để chải búi. Trong gương phản chiếu hình bóng của Mộ Khanh, hần cẩn thận vén tóc, cài trâm cho nàng, vỗ nhẹ đầu nàng, ôn hòa nói “ta mang người đi hóng gió”

A Sơ ngạc nhiên “hóng gió gì chứ?”

Còn chưa nói xong, Mộ Khanh đã ôm ngang thất lưng nàng, bay ra ngoài cửa sổ. Hành động bất thành linh làm A Sơ đổ mồ hôi lạnh, hai chân run lên, nhắm mắt, liên tục hét chói tai, hai tay quờ quạng lung tung, đến khi mở mắt ra đã phát hiện mình đang ở trên cao, toàn bộ Đông Lăng điện đều trong tầm mắt.

Tuy là thần tiên, đằng vân giá vũ là chuyện thường nhưng đột ngột bay lên cao như vậy lại là chuyện khác. Tiên thánh Đông Lăng điện giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt, các tiên nhân đến dự lễ rất nhiều, hơn mười cái bàn lớn đều chật ních người. A Sơ đang đứng trên cây cổ thụ mười vạn năm tuổi, cao hơn trăm mét của Đông Lăng điện. Nhờ Nguyễn Nguyễn hàng ngày chăm sóc cẩn thận nên vẫn rất xanh tốt.

Mộ Khanh chợt trán nàng “không phải người thích trèo cây sao, la cái gì mà la”

A Sơ cả người chấn động, suýt chút nữa té ngã, gắt gao ôm lấy cành bên cạnh, líu lười nói “ai..ai nói ta thích trèo cây, cổ thụ này rất cao. Ta rất sợ”

Mộ Khanh ngồi bên cạnh, dù hoạt động cẩn thận nhưng vẫn làm nhánh cây run lên như là sắp gãy. A Sơ ngồi im, không dám nhúc nhích, Mộ Khanh đột nhiên nhích lại sát làm lông tơ toàn thân nàng dựng lên. Mộ Khanh nói “người nói thật cho ta biết, lúc trước ta và Lam Oanh ở cùng nhau, có phải người cũng ở trên cây nhìn lên, trong lòng không có tư vị gì đúng không?”

A Sơ nhìn cành cây run run sắp gãy nói “người, người, người để ta xuống rồi nói sau”

Đưa tay nắm lấy gương mặt nàng, Mộ Khanh bảy phần ôn nhu, ba phần uy hiếp “người nói trước rồi ta mới thả người xuống, ta muốn nghe lời thật, nếu không ta sẽ không cẩn thận lôi người từ trên này xuống”

“Không cẩn thận lôi xuống?” A Sơ cảm giác những lời này không đúng, còn chưa nghĩ ra, sau lưng đã có một cổ lực lượng tập kích, làm cho nàng suýt rơi khỏi cành cây “a uy, ta có, có, có” A Sơ hét thất thanh chói tai, mũi đã tràn ngập hương trúc, cả người đã bị người ta ôm vào lòng, bên tai là giọng nam cười cợt “sợ tới mức không biết gọi mây sao?đừng bao giờ để đến chết mới thừa nhận, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa”

Tay áo bay bay như đóa phù dung nở rộ, màu đỏ như lửa kết hợp với sắc trắng giao triền, hài hòa.

A Sơ tách khỏi ngực hần, nhả mặt gầy dựa “người tính bức ta thừa nhận sao?”

“Người chẳng phải rất sợ chết sao?”

A Sơ ngậm miệng, đợi khi vừng vàng chạm đất, liền chống nạnh, “kiên cường” nói “ai nói, ta không sợ”

Mộ Khanh ôm cánh tay, tựa tiểu phi tiểu: “Thì vậy, người thừa nhận là lời nói thật”. Cái gì mà lời thật hay không thật, A Sơ chưa kịp phản ứng, Mộ Khanh đã nắm lấy tay nàng.

A Sơ cố giằng tay ra nhưng vẫn không được “đi đâu?ta còn chưa thành thân”

Mộ Khanh nhủ mầy, âm trầm cười “thành thân cái gì, đào hôn mới kích thích ah” rồi khỏi Đông Lăng điện, nam nhân phía trước còn lải nhải, lăm bằm “thế gian này còn rất nhiều chuyện thú vị mà ngươi chưa trải qua, ngươi gả đi, không chỉ đảm nhiệm chức vị nữ chủ nhân Đông Lăng điện mà còn phải sinh con, tiếp theo là chăm sóc cho chồng cho con rồi lại lo lắng đến khi oa nhi lịch kiếp”

A Sơ hỏi “ai dạy ngươi như vậy”

“Đây là những lời ta dạy Ngọc Cẩm ah”

Trên không Đông Lăng điện có kết giới, chỉ có đỉnh giữa hồ ở hậu viện mới có lối đi. Đứng bên hồ, cảm giác gió thổi ngay cửa động rất lớn. Mộ Khanh áo trắng bay bay, bộ dáng phiêu phiêu dục tiên. Hi phục của A Sơ lại rất nặng, bị gió thổi ngã sấp, mặt dính đầy bùn. Mộ Khanh cười, kéo nàng lên, lau bùn trên mặt nàng, kéo nàng vào lòng, ngẩng đầu nhìn lên cao “Vũ thần cũng không ủng hộ ngươi rồi, Thương Thuật đáng chết trọng sắc khinh bạn, suốt ngày bị sắc đẹp dụ dỗ đến quên khuyển tên gốc kia, khiến cho thời tiết tốt lại trở thành như vậy”

A Sơ phụ họa “Mộ Khanh ngọc, trời mưa sẽ có sét đánh ah”

Mộ Khanh cười khê “A Sơ ngọc, ngươi có thể làm bạn đường với ta”

A Sơ rời khỏi tân phòng đã hơn nửa canh giờ, các tiên tử quay trở lại không thấy hai người đâu, vội vàng chạy đi tìm Đại A Chiết, nói A Sơ bỏ trốn cùng Mộ Khanh.

Đại A Chiết đang kính rượu, nghe vậy ly rượu trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành, lão đảo chạy đến thư phòng, quả nhiên không thấy người đâu. Tâm như rơi từ trên cao xuống vách núi đen, lòng cảm thấy lạnh còn hơn khi ở Huyền vũ nhai gấp trăm lần. Hắn lập tức kêu mười tiên thị đuổi đến lương đình bên hồ, các tiên nhân cũng đến tham gia tìm kiếm.

Đến nơi, đập vào mắt mọi người là hai bóng dáng trắng đỏ đang gắt gao ôm chặt nhau, kết giới xoay quanh trên đỉnh đầu, bộ dáng y như sắp sửa đào hôn.

Đại A Chiết nhìn chằm chằm hai người, trấn định tự nhiên hô lớn “A Sơ”. Hắn vươn tay, mỉm cười nhưng lại nhuộm vẻ thê lương “lại đây”

Thấy Đại A Chiết xuất hiện, còn có rất nhiều tiên nhân, A Sơ cúi đầu, hai tay vãn ve vạt áo, không dám nhìn hắn mặc hi bảo đồ thắm.

Đại A Chiết lập lại “A Sơ, lại đây!”

A Sơ cúi đầu, giấu tay ra sau lưng, nghĩ nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói “Đại A Chiết, ta..ta..ta không muốn thành thân. Thế gian còn nhiều chuyện thú vị ta chưa trải qua, ta không muốn gả, không muốn đảm nhiệm thân phận nữ chủ nhân Đông Lăng điện rồi phải vội vàng sinh con, sau đó là chăm sóc cho chồng con...rồi lại lo lắng chuyện oa nhi lịch kiếp”

Đại A Chiết nói “ngươi theo hắn, chẳng phải cũng vậy sao?”

A Sơ lắc đầu, liếc mắt nhìn người bên cạnh “ta...ta cũng không nói sẽ gả cho hắn”

Đại A Chiết nhìn nàng hồi lâu, cái nhìn này như trải qua vạn năm tang thương, vô lực tuyệt vọng. Không muốn lại nghe A Sơ nói những lời cự tuyệt, Đại A Chiết quay sang nói với Mộ Khanh “Mộ thượng tiên, ta luôn kính ngươi, không ngờ ngươi vì ham muốn cá nhân mà chia rẽ nhân duyên của người khác”

Mộ Khanh sắc mặt nghiêm túc, lổ lạc nói “A Sơ không muốn gả cho ngươi, chứng tỏ sức quyến rũ của ngươi không đủ”

Đại A Chiết sắc mặt trắng bệch, cố ý lộ vai phải lui lại phía sau, hai mắt đầy tia máu, gắt gao nhìn Mộ Khanh chằm chằm. A Sơ bị bộ dáng của hắn dọa sợ, nghĩ rằng Đại A Chiết mất cảm, cho là Mộ Khanh chê bai hắn cụt tay, nhất thời không biết nói gì, quần bách cúi đầu, cẩn thận nhìn hai người nhẹ giọng nói “Đại A Chiết tốt lắm nhưng mà, ta đột nhiên sợ thành thân, ta...không muốn thành thân”

Đại A Chiết cười thành tiếng, lão đảo ngả hai bước, ý cười dần tắt, thay vào đó là vẻ băng sương lãnh khốc “A Sơ, nếu ngươi rời khỏi Đông Lăng điện, ta và ngươi về sau có thể không thể gặp lại”

Nói nghe nặng nề nhưng cũng là có ý níu kéo.

A Sơ nhớ mình cũng từng nói vậy, trước kia rõ ràng đã hạ quyết tâm, rời khỏi Mộ Khanh, nhưng khi gặp lại, mọi kiên quyết đều sụp đổ, dù trước kia có bao nhiêu hận, bao nhiêu oán, chỉ cần nhìn thấy tươi cười của hắn liền hóa thành gió xuân ấm áp. Nhưng đối mặt Đại A Chiết, chỉ có cảm động và áy náy, cho dù hắn nói lời tuyệt tình như vậy, cho dù hắn quyết tuyệt thì cảm giác...cũng không giống như khi nhìn thấy Mộ Khanh

Nhìn mặt nàng đã biết đáp án, Đại A Chiết cười lạnh, hạ lệnh “Mộ Khanh xâm nhập Đông Lăng điện bất hợp pháp, lại bắt đi quân sư phụ nhân, bắt hắn đưa đến Lăng Tiêu điện cho Thiên đế xử trí”

Các thị vệ thần sắc khó xử, bọn họ đều do Mộ Khanh tự mình huấn luyện, dù không nhớ tình cũ thì cũng biết thực lực của Mộ Khanh cao hơn bọn họ, tuy vậy vì chức trách, bọn họ chỉ do dự một lát liền cảm thương vọt lên.

Chương 65: CHƯƠNG 65

Mộ Khanh mang theo A Sơ xông lên giữa không trung, các thị vệ lập tức đuổi theo. Mộ Khanh không nhanh không chậm đẩy mấy mũi thương ra, tiện thể ngoắc chân đá vào bụng một thị vệ, thị vệ lập tức kêu thảm thiết ngã xuống đám mây, không ngừng lăn lộn, biểu tình thống khổ.

Nhìn ngó chung quanh, cuối cùng A Sơ cũng nhìn ra manh mối. Các thị vệ không dám trái lệnh quân sư đương nhiệm nhưng lại không thể phụ ân tình của Mộ Khanh, vì thế không hẹn mà cùng nhau diễn màn kịch “tiêu diệt kẻ cướp hôn” kinh thiên động địa. Mộ Khanh bắt cóc quân sư phu nhân không biết xấu hổ còn đánh cho các thị vệ ngã lăn quay, vài người cố gắng đuổi theo cho có lệ. A Sơ nhìn ba bóng dáng dần dần bị bỏ xa, vỗ vỗ người dưới thân.

Lúc này, A Sơ nằm úp sấp trên vai Mộ Khanh, bị hấn khiêng bay về nơi nào cũng không biết. Trời vẫn mưa, nàng lạnh run, thấy hấn vẫn không để ý, nàng liền túm tóc hấn lắc lắc “Mộ Khanh thôi, ngươi muốn cướp hôn sao? sau đó lại tính đồng chết ta?”

Mộ Khanh phát tay áo, lấy từ trong ra một cái áo choàng phủ lên người A Sơ, giọng điệu đáng khinh “là ngươi đào hôn trước, sau khi ngươi thăng thăng cự tuyệt, bộ dáng của hấn thật đáng sợ ah”

A Sơ cuộn mình trong áo choàng, râm rì nói “trong đầu ngươi toàn những thứ loạn thất bát tao”

A Sơ cuộn mình trong áo choàng, râm rì nói “trong đầu ngươi đúng là toàn những thứ hồ thất bát tao”

“Hồ thất bát tao...” mộng nàng đột nhiên bị néo một cái “A Sơ, ngươi lại ngửa mộng sao? Tuệ Tuệ hình như còn ở Đông Lăng điện, có cần nàng tới hầu hạ ngươi không?”

Sét đánh! Một cành cây bay ngang đầu, A Sơ khóc không ra nước mắt, thanh âm nghẹn ngào ứ khuất “không cần”, đâm lên lưng hấn “còn nữa, ta là nữ hài tử, ban ngày ban mặt, sao ngươi có thể chạm vào...chạm vào...”

Mộ Khanh “nga” một tiếng ra vẻ giác ngộ “thì ra ngươi thích cảnh tối lửa tắt đèn”

Này này này...

A Sơ cúi đầu cắn hấn một cái, hấn nói gì nữa cũng mặc kệ.

Lần đầu tiên tiến vào Thương Nhiên Thiên cảnh, A Sơ vừa hưng phấn vừa khấn trương, hết sờ đông lại ngó tây, mắt to mắt nhỏ với Mộ Khanh, khi sắc trời tối dần, nàng ngưng ngưng hỏi “ta ngủ chỗ nào?”

Thương Nhiên Thiên cảnh có rất nhiều cây trà, Mộ Khanh vừa hái lá trà vừa nói “ban ngày ngươi đã dạo khắp trong ngoài một vòng, chẳng lẽ còn chưa tìm được phòng cho mình?” nói xong lại cúi đầu hái trà.

A Sơ lúc này mới nhớ ra trong điện không có một tiên tỷ nào, hiển nhiên việc quét phòng trải giường...đều phải tự mình động thủ.

Không quan hệ! Chính mình động thủ, cơm no áo ấm! Nàng lập tức đứng lên, chạy đến hậu viện. Hậu viên bao gồm đại điện ở chính giữa, hai bên là hai tòa lầu, trong đó có một cái đã bị khóa cửa, bên trong không có ánh sáng cũng không có tiếng động, mà phía đối diện thì vẫn trống không.

Trong phòng cũng không dơ bẩn, chỉ cần dọn qua một lần là xong, chăn đệm cũng đã có sẵn, mềm mại vừa phải. Bận rộn một hồi, A Sơ rốt cuộc cũng đã khiến cho căn phòng có chút hơi thở con người, tính ngày mai đi hái ít hoa cắm vào bình ngọc lưu ly cho đời thêm vui. A Sơ cũng thấy ngạc nhiên vì sao không thấy Trầm Thế? Chẳng lẽ nàng lại ra ngoài hẹn hò với Yêu Mi?

Nga ha ha... vậy thì có trò hay để xem rồi.

A Sơ rất muốn nhìn xem Mộ Khanh sau khi biết mình đội nón xanh, biểu tình sẽ thế nào, có phải sẽ rít gào điên cuồng hay không? Cõi lòng tràn đầy vui sướng chờ đến lúc nguyệt hắc phong cao, cho đến khi Mộ Khanh đã đi ngủ, A Sơ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Trầm Thế.

Lần đầu tiên qua đêm ở Thương Nhiên Thiên cảnh, A Sơ trần trọc đến nửa đêm mới ngủ được. Nơi này vì gần với thiên hải, cho nên là nơi nhận ánh nắng mặt trời buổi sáng mai sớm hơn những nơi khác. A Sơ đáng thương đành phải thức dậy, ngáp vài cái ngồi vào ghế thái sư, im lặng, nhắm mắt, tiếp tục ngủ. Nhưng chẳng bao lâu đã bị thanh âm quen thuộc đánh thức, A Sơ dụi mắt, mê mang nhìn ba gương mặt trước mắt, ngẩn người. Ngọc Cẩm chỉ chỉ vào cái thùng đồ thầm nói với nàng “đây là hôm qua ta mang đi khỏi Đông Lăng điện, bên trong là quần áo của ngươi”

A Sơ mở thùng lục lọi, quả nhiên đều là quần áo nàng làm trước khi thành thân, nhưng mà Ngọc Cẩm mang đi nhiều như vậy, Đại A Chiết không nghi ngờ sao?

Nhưng biết được nghi hoặc của nàng, Ngọc Cẩm liếc nhìn Mộ Khanh, thừa dịp hấn chú ý vào rương quần áo liền nói nhỏ với A Sơ “là Đại A Chiết để ta mang đi, ngày hôm qua ngươi đối với hấn như vậy, hấn vẫn rộng lượng với ngươi, thật khiến người ta bội phục”

Mộ Khanh lấy một cái áo màu trắng cùng một cái váy màu xanh quàng cho A Sơ “thay đi”

Trong rương đều là xiêm y dành cho người đã thành thân, chỉ có bộ này mang chút đáng vẻ cô nương.

A Sơ nhận lấy, kéo Ngọc Cẩm chạy về phía sườn điện.

Thì ra Ngọc Cẩm khi làm việc này đã thương lượng với Thương Thuật. A Sơ ở bên trong thay quần áo, nghe Mộ Khanh và Thương Thuật nói chuyện với nhau câu được câu mất, Ngọc Cẩm thấy thế mới nói cho nàng biết bọn họ đang nói tới Trầm Thê, lần này Thương Thuật đến là vì chuyện của nàng ta.

Ngón tay đang thất đại lưng hơi dừng lại một chút, vốn định kéo Ngọc Cẩm vào trong nói chuyện phiếm nhưng vì Mộ Khanh ở bên ngoài quát lớn tiếng nên đành phải đến tiền điện ngồi cùng hấn. A Sơ lo lắng về chuyện đào hôn hôm qua, hi vọng Ngọc Cẩm nói cho biết chút tin tức. Ngay trong hôn lễ, trước mắt bao nhiêu người, tân nương bỏ trốn cùng người cũ, đương nhiệm quân sư vì tình mà gây thương tích, hôn lễ không thành, chần chẫn sẽ được truyền tụng khắp Cửu trọng thiên suốt mấy ngày.

Ngọc Cẩm lên tiếng “sau khi ngươi đào hôn đã xảy ra chuyện khác nên Thiên đế không rảnh để ý tới các ngươi”

A Sơ kinh hãi, cứ tưởng rằng mình và Mộ Khanh oanh oanh liệt liệt bỏ đi như vậy, sẽ trở nên nổi tiếng, nào ngờ lại bị người khác đoạt mất, vì thế nàng rất chăm chú nghe Ngọc Cẩm kể chuyện.

Thì ra sau khi A Sơ và Mộ Khanh đi rồi, đột nhiên có người nhảy ra khỏi phòng ngủ của quân sư, mang theo thư tín của Ma giới. Nội dung là muốn báo thù cho Ma chủ Hoặc Quân, kí tên là Đại A Chiết cùng một ma sĩ của Ma giới. Tin tức này lập tức gây chấn động lớn, Thái Thượng Lão Quân tiến lên xem xét thư tín mấy lần, xác nhận chữ kí trong thư xong liền ở trước mặt mọi người tát Đại A Chiết một cái. Cái tát này, ai nhìn thấy cũng hiểu, tin tức Đại A Chiết cấu kết với Ma giới lập tức lan truyền nhanh như gió, khắp nơi huyền náo ồn ào.

A Sơ kinh ngạc “Đại A Chiết là đệ tử của Thái Thượng Lão Quân, hiện đang giữ chức quân sư, hấn sao có thể cấu kết với Ma giới, không có lý do gì ah”

Ngọc Cẩm hỏi “có thể lần đó các ngươi hạ phạm gặp Hoặc Quân, bọn họ vừa mất nhau?”

Nam nhân bên cạnh thỉnh linh lên tiếng “cho nên Thiên giới giết chết nam nhân Đại A Chiết âu yếm”

Ngọc Cẩm nhướn mi “ý ta là vậy, quả là tư tưởng lớn gặp nhau”

A Sơ đưa ra nghi vấn “có thể Hoặc Quân không chết, có ý hại Đại A Chiết?”

Ngọc Cẩm kích động nhảy dựng lên, vẻ mặt hưng phấn “nói vậy, ngày đó ta có xem hành hình, ba trăm sáu mươi lăm Đoạt hồn đình đóng lên người, huyết nhục mơ hồ, ba hồn bảy vía không thể tiến vào luân hồi nha”

Nếu Hoặc Quân đã chết không thể nghi ngờ... A Sơ trầm nghĩ “nếu chỉ vào lần đó lại cho rằng Đại A Chiết cấu kết với Ma giới, vậy chẳng phải ta không thoát khỏi quan hệ?”

“A Sơ! Đại A Chiết nếu thật sự là bị oan uổng, Thiên đế sẽ điều tra rõ” Mộ Khanh đột nhiên lạnh lùng quát lớn tiếng, A Sơ nhìn hấn một cái, lại hỏi Ngọc Cẩm “vậy hấn hiện tại thế nào?”

Ngọc Cẩm liếc mắt nhìn Mộ Khanh một cái, thấy hấn không để ý, vì thế mới đáp “hiện tại chỉ là hoài nghi, cho nên Thiên đế ra lệnh Đại A Chiết ở trong Đông Lăng điện, không thể ra vào. Nay Đông Lăng điện để phòng sâm nghiêm, không biết tin tức bên trong, trong phạm vi năm dặm xung quanh cũng không cho người không phận sự tới gần. Tình huống của Đại A Chiết chỉ có Thiên đế và vài vị thượng tiên chức vị cao mới biết, nhưng sáng nay nghe nói Thái Thượng Lão Quân mang theo kinh tiên, tự mình đến tra hỏi Đại A Chiết”

Nghe qua thật khủng bố, kinh tiên đánh lên người, đau biết bao nhiêu ah, nhưng A Sơ hiểu được, đa số tiên nhân nhìn cũng sẽ hiểu được, Thái Thượng Lão Quân mang theo kinh tiên đến cầu Thiên đế ân chuẩn, thực ra là cầu sự tín nhiệm, rồi kia không nhất định dùng để đánh Đại A Chiết. Ngọc Cẩm nói đến đây lại lắc đầu thờ dài. Đại A Chiết không có lý do để phản bội Thiên giới, mà Thiên giới cũng không có ai cố ý vu hại hấn ah.

A Sơ nhìn Mộ Khanh đang trầm mặc uống trà, hôm nay hấn không như trước, trầm mặc ít lời. A Sơ hỏi hấn “có phải một ngày trước ngươi chạy tới Đông Lăng điện là vì hãm hại Đại A Chiết?”

Mộ Khanh phun ngụ trà trong miệng ra, vỗ bàn một cái nói “buồn cười, ta đứng là nhìn hấn không thuận mắt, nhất là mấy sợi tóc trán của hấn, mỗi lần nói chuyện bay tán loạn trong gió y như mấy sợi mì khiến ta rối mắt, nhưng nếu ta muốn loại trừ hấn thì hấn còn có cơ hội để thờ sao?”

Nói cũng phải, Mộ Khanh chắc chắn sẽ không nể mặt lưu tình với đối thủ, sẽ hành động dứt khoát.

Hậu viện đột nhiên có tiếng vang, Thương Thuật mang theo hòm thuốc từ bên trong chạy ra, thất thanh la lên “nàng tỉnh, đang khóc”

Nghe vậy, Mộ Khanh buông ly trà trong tay, vội vã chạy về phía sườn điện ở phía sau.

Ngọc Cẩm kéo kéo A Sơ, thấp giọng hỏi “Ngươi và hán rốt cuộc là thế nào? lần này đào hôn, toàn bộ Thiên giới đều nói các ngươi bỏ trốn, ta còn tưởng Mộ thượng tiên sẽ đuổi Trầm cô nương về thế gian, sao nàng còn ở đây?”

Thương Thuật ở bên cạnh chủ động góp chuyện “mấy ngày trước Mộ Khanh đoạt lấy của ta một viên thuốc mê, chỉ có giải dược của ta mới có thể hồi tỉnh. Ta đến Thương Nhiên Thiên cảnh nhiều lần, cũng chưa từng nghe Mộ Khanh nói sẽ để Trầm Thê đi’ sau đó liếc mắt nhìn A Sơ, ra vẻ hiểu biết “nam nhân thôi...”

A Sơ xoắn hai tay, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa thông tới hậu viên. Ngọc Cẩm ngoắc Thương Thuật tới gần hỏi “ngươi là y tiên hay là độc sĩ?”

Thương Thuật cười “từ xưa tới nay y độc một nhà”

Ngọc Cẩm nói “ý của ta là, ngươi đã lựa chọn làm người sau, vậy sao không giết nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tiên Ngươi Thật Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.